

**ПРИВАТНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«МІЖНАРОДНИЙ НАУКОВО-ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ АКАДЕМІКА ЮРІЯ БУГАЯ»
КАФЕДРА ЮНЕСКО
«ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ОСВІТІ»**

**Матеріали
II Міжнародної студентської
науково-практичної конференції**

**ВИЩА ОСВІТА – СТУДЕНТСЬКА НАУКА –
СУЧАСНЕ СУСПІЛЬСТВО:
НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
(м. Київ, 20 квітня 2018 року)**

Київ – 2018

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Голова	<i>Калінічева Г. І.</i> , канд. іст. наук, доцент, проректор з науково-методичної роботи МНТУ;
Заступник голови	<i>Заліток Л. М.</i> , канд. пед. наук, старш. наук. співроб., директор Наукової бібліотеки МНТУ;
Члени:	<i>Пономаренко Т.В.</i> , д-р економ. наук, доцент, зав. каф. міжнародної економіки, обліку та фінансів МНТУ, проректор з міжнародних програм та проєктів; <i>Кісілюк Е. М.</i> , канд. юрид. наук, доцент, професор Національної академії внутрішніх справ; <i>Копочинська Ю. В.</i> , канд. наук з фіз. виховання, доцент, зав. каф. фізичної терапії МНТУ; <i>Коротун Т. М.</i> , канд. техн. наук, доцент, зав. каф. комп'ютерних наук та інформ. систем МНТУ; <i>Тульчинський Р. В.</i> , канд. економ. наук, доцент, зав. каф. економіки та менеджменту МНТУ.

В 55 **Вища освіта – студентська наука – сучасне суспільство: напрями розвитку** : матеріали Міжнар. студ. наук.-практ. конф., м. Київ, 20 квіт. 2018 р. : [зб. тез] / ПВНЗ «Міжнар. наук.-техн. ун-т ім. акад. Юрія Бугая, каф. ЮНЕСКО «Інформ.-комуник. технології в освіті». – Київ : [б. в.], 2018. – 348 с.

У збірнику матеріалів конференції представлені тези доповідей та виступів учасників Міжнародної студентської науково-практичної конференції «Вища освіта – студентська наука – сучасне суспільство: напрями розвитку», що відбулась у ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» в м. Києві, 20 квітня 2018 року.

Тези охоплюють різні аспекти дослідницьких пошуків студентів, аспірантів та молодих вчених.

Відповідальність за зміст, коректність посилань та академічну доброчесність несуть автори тез

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА.....	8
Александрівчус Рімантас , Розробка сайту інтернет-магазину з використанням шаблону проектування MVC	12
Артеменко Дмитро , Склади умисних вбивств при обтяжуючих обставинах, передбачених кримінальним правом України	14
Артеменко Максим , Кримінально-правова характеристика створення терористичної групи чи терористичної організації: порівняльне дослідження	17
Байрачна Ірина , Фізична реабілітація при хворобах колінного суглобу	21
Баралей Владислав , Державний бюджет та управління його дефіцитом.....	23
Бахшалієва Світлана , Інвестиційна діяльність транснаціональних корпорацій як джерело розвитку ринку праці в Україні	25
Біліченко Світлана , Чинники, які впливають на регіональні ринки праці в умовах євроінтеграції	28
Бляшук Дарія , Проблема формування умінь самостійної професійно-орієнтованої інформаційної діяльності студента	31
Булиндін Дмитро , Трансформація управління регіональною економікою в умовах глобалізації та поглиблення євроінтеграційних процесів	34
Варшавська Ніна , Класичні та не традиційні методи реабілітації хворих які перенесли геморагічний інсульт	36
Васьківська Олександра, Палажченко Наталія , Готівкові розрахунки на підприємствах України: проблеми організації та шляхи їх удосконалення	40
Вербич Юлія , Сутність та класифікація кредитів банку.....	43
Вечерік Євгенія , Підвищення ефективності системи осушки природнього газу червонопаризанського ПСГ	45
Вольська Юлія , Вплив соціально-технологічного процесу глобалізації на сучасний ринок праці України	48
Восколович Анастасія , Масаж при гонартрозі колінного суглоба	51
Галицька Ольга , Іноземні інвестиції як важливий фактор підвищення ефективності та розвитку економіки	53
Герасименко Катерина, Самороковська Оксана , Етапи розвитку спеціальної освіти в кінці ХХ – поч. ХХІ ст.	56
Гладкий В'ячеслав , Корупція як найбільш руйнівна зброя.....	59
Гомон Віталій , Автоматизована адаптація інтерфейсів під потреби користувачів	62
Гончаренко Ірина , Вразливості в захисті систем електронної торгівлі	65
Гончаров Кирило , Електронне підприємство.....	68
Горобець Ірина , Фінансова звітність: сучасні вимоги законодавства.....	71
Гриценко Володимир , Міграція робочої сили як фактор впливу на економічну безпеку країни.....	74
Гума Володимир , Огляд найбільш поширених платформ дистанційного навчання.....	75

Данько Дарина , Особливості використання кінезіотерапії при остеохондрозі шийного відділу хребта	78
Дмитренко Максим , Розробка сайту з використанням мов програмування JAVASCRIPT, PHP	80
Дмітрієва Ніколь , Вплив занять кульовою стрільбою на морально-вольове становлення особистості	83
Долець Ольга , Інвестиційна привабливість України в сучасних умовах	85
Дроздова Анастасія , Розробка мобільного застосунку «Менеджер справ».....	88
Дуб Аліна, Білевич Денис, Глиняна Оксана Олександрівна , Роль електроміостимуляції у відновленні хворих після ендопротезування колінного суглоба	90
Дубас Олександр , Дослідження експлуатації Кегичівського підземного сховища газу ...	90
Забудько Глорія , Роль громадського пошукового об'єднання «Невідомий солдат» у патріотичному вихованні молоді.....	94
Жупанова Діана , Clarifying of the conscience of pre-trial investigation bodies as the implementation of the recommendations of the European union	97
Заєць Наталія , Особливості формування та розвитку міжнародного ринку праці	99
Запорожець Марина , Розвиток креативної економіки в умовах євроінтеграції	102
Льєнко Ірина Миколаївна , Музично-теоретичні дисципліни як невід'ємна складова професійної підготовки майбутніх виконавців естрадно-циркових жанрів КМАЄЦМ.....	104
Іщенко Володимир, Кандул Антоніна , Конкурентні переваги підприємства та шляхи їх досягнення.....	106
Каленюк Таміла, Кисленко Ольга , Облік фінансової оренди (лізингу) відповідно до вимог міжнародних стандартів фінансової звітності	108
Калитенко Олександра , Правове забезпечення прав людини і громадянина в Україні в умовах євроінтеграції.....	111
Капранчук Володимир , Історія становлення і розвитку законодавства про спадкування в Україні	113
Карпов Максим , Особливості використання кінезіотерапії (ЛФК) в реабілітації хворих після ендопротезування кульшового суглоба	117
Касянчук Віталій , Розробка комп'ютерної гри мовою JAVA.....	120
Килимник Роман, Савінов Максим , Управління дебіторською заборгованістю підприємства як фактор впливу на рівень його фінансового стану	121
Кірюхін Кирило, Кузьменко Василь , Сутність маркетингового планування збутової політики підприємства.....	124
Климкович Святослав, Шаклеїна Ірина , Розроблення додатку для супроводу моніторингу стану здоров'я.....	126
Клінушина Алла, Трофименко Анастасія , Реалізація вимог «Базель III» та міжнародних стандартів фінансової звітності в кредитній політиці банку.....	128
Кліщук Юлія , Вплив угод про уникнення подвійного оподаткування на активізацію інвестицій між Україною, Німеччиною, Польщею та Італією	131
Коваленко Олександр, Яценко Олександр , Запобігання та виведення підприємства з кризового стану в умовах економічної кризи в країні.....	133

Комар Ольга, Приймак Анастасія , Облік витрат по закінченню трудової діяльності: вітчизняний та міжнародний досвід.....	136
Коноваленко Наталія , Інвестування в венчурний бізнес Південної Кореї: досвід та наслідки	138
Коробкіна Інеса , Фінансова система України: проблеми та перспективи розвитку	141
Костін Віталій, Примак Вероніка , Рекламно-комунікаційний ринок України та основні тенденції світового медіа ринку	144
Красножон Вікторія , Проблеми збереження пам'яток української культури в Баришівському районі	147
Кулибаба Вікторія , Мозковий інсульт: сучасний погляд на проблему та стратегію реабілітації.....	150
Лавриненко Лариса , Економічний механізм мотивації творчої праці	152
Лосенко Надія , Foreign trade in ukraine: essence, analysis and ways of improvement.....	155
Лотоцька Тетяна , Перспективи розвитку фінансових супермаркетів на фінансовому ринку України	158
Лящук Дарина , Відновлення здоров'я людини як фактор успішної реабілітації.....	161
Магдюк Надія , Правові засади спонукання до самогубства	164
Мандриченко Денис , Державна служба: сутність, моделі, досвід зарубіжних країн та можливості його впровадження в Україні	166
Макабула Людмила , Організація зовнішньоекономічної діяльності за допомогою електронних баз даних в умовах глобалізації.....	169
Малетич Ангеліна , Чернігівське єпархіальне давньосховище – осередок збереження української культури.....	172
Мандзюк Інна , Поліція для народу: основні аспекти	176
Матушко Вячеслав, Хоменко Андрій , Розробка інструментарію ведення каталогів бібліотечних систем з використанням онтологічного підходу	179
Мельник Богдан , Реновація прокуратури, як правоохоронного органу України	183
Мельник Надія, Несіна Юлія , Підготовка фахівців в світлі наукового-технічного прогресу та інноваційно-інвестиційного розвитку економіки	186
Мельник Тетяна , Особливості встановлення об'єкта незаконного видобутку та обігу корисних копалин загальнодержавного значення	188
Михновецька Ірина , Теоретичне обґрунтування експериментальної моделі дослідження взаємовідносин.....	191
Монтрін Ірина Ігорівна, Танська Людмила Вацлавівна , Регіональний маркетинг як концепція сучасного управління регіоном.....	194
Музиченко Марина , Організована злочинність в Україні: специфічні ознаки та їх зміст	197
Мулявчик Андрій , Сутність та особливості використання інвестиційних та фінансових ресурсів на підприємстві.....	199
Мухар Олександр, Радченко Євген , Підвищення якості менеджменту регіонального інноваційного розвитку	202
Набока Олена , Тенденції інноваційного розвитку України	204
Назарова Валерія , Особливості ринку праці в Україні	207

Невмержицька Євгенія , Фізична реабілітація при розладах нервової системи	210
Нікітчук Станіслав , Алгоритмічна торгівля (трейдинг) як стратегічний напрям розвитку фінансових ринків	211
Нурієва Ірина, Бондар Тетяна , Макроекономічні умови та ризики фінансової стабільності України	216
Овсієнко Віталій , Поняття та принципи державної служби.....	218
Огородник Віра , Сутність фінансової взаємодії підприємств та банків з державною участю.....	221
Ольхова Любов , Актуальні проблеми та сучасний стан протидії торгівлі людьми в Україні.....	223
Оркуш Ярина , Доля палацу Ліпковських: від давнини до сучасності.....	226
Орлов Петро , Створення тривимірної моделі погруддя людини засобами програмного забезпечення BLENDER 3D	228
Пасенко Марина , Кінезіотейпування після ампутації нижньої кінцівки на рівні гомілки	231
Печора Каріна , Правові основи протидії незаконній міграції в Україні.....	233
Пилипенко Анна , Фізична реабілітація при ішемічній хворобі серця на диспансерному етапі	235
Підкуйко Сергій , Створення сайту за технологією ASP.NET	237
Погорєлова Інна Сергіївна , Законодавча діяльність центральної ради: між федералізмом і незалежністю	239
Подвальна Олена , Україна на світових ринках праці та міжнародна трудова міграція ..	242
Поліщук Ірина, Харченко Тетяна , Фінансове планування як інструмент управління фінансовими ресурсами підприємства	245
Пузанова Вікторія , Ангедонія та її діагностика.....	247
Рахімов Дмитро, Костін Ігор , Проблема вибору сучасних веб-технологій для створення конкурентоспроможних веб-застосунків	250
Рашевський Віталій , Форми судового провадження у цивільному процесі	252
Репяшенко Ольга , Корупція – як ворожа ланка у кримінально-правовій політиці країни	255
Рибніков Олексій , Розробка комп'ютерної гри в середовищі unity	257
Ройко Микола , Застосування технології AJAX для проектування і розробки web-ресурсів	259
Рудюк Роман , Особливості інклюзивної освіти та пастирської опіки дітей з особливими потребами.....	262
Самхарадзе Яніна , Роль молодіжних громадських організацій у самореалізації сучасної молоді	264
Сахарова Єва , Службова особа як спеціальний суб'єкт злочину.....	267
Сенько Юрій, Кривець Тарас , Інформаційно-пошукова система підтримки господарської діяльності підприємства	269
Сергієнко Еліна , Стан безробіття в Україні в умовах нестабільної економіко-політичної ситуації	272

Сингаєвська Марина , Порівняльно-правовий аналіз кримінальної відповідальності за посягання на земельні відносини	275
Синельников Денис , Сучасні інноваційні технології фізичної терапії хворих при ішемічному інсульті.....	278
Синельников Денис , Здоровий спосіб життя очима сучасної молоді	281
Скиба Руслан , Українська мова – невід’ємний складник державотворчого та націотворчого процесу України	283
Скидан Станіслав , Аспекти розвитку економіки України в умовах євроінтеграції	286
Скиданюк Ян , Проблеми Та Перспективи України у зовнішньоторговельній політиці..	288
Слюсаренко Аліна , Причетність до злочину як інститут кримінального права	290
Соколов Денис, Сафіуліна Раїса , Кредитний моніторинг в банківській діяльності	292
Старинська Марина , Подолання інституційних деформацій бізнес-середовища в Україні	295
Терлецька Олеся , Е-ресурс SAMI BIBLIOGRAPHIA національної бібліотеки Норвегії: інструменти пошуку та можливості	298
Тимошук Андрій , Проблеми і перспективи використання інформаційних технологій ...	300
Титечко Діана , Нематеріальні активи: проблеми бухгалтерської оцінки та шляхи їх вирішення	303
Трофименко Катерина , Повторність як вид множинності злочинів	306
Тягнирядно Каріна , Повсякденне життя міського та сільського населення України в умовах окупації (1941–1944 рр.).....	309
Фесюк Іван , Розробка комп’ютерної гри з використанням штучного інтелекту	312
Філіпова Таміла , ЛФК при остеохондрозі хребта в підлітковому віці	314
Чайковська Анастасія , Національний та міжнародний досвід розвитку бухгалтерського обліку в умовах глобалізації	317
Чеканов Роман, Москаленко Артем , Використання сніферів пакетів при проведенні аудиту інформаційної безпеки ІТ-інфраструктури.....	319
Черемісова Тетяна , Ієрархія помічників сучасного керівника за функціональним наповненням.....	322
Черненко Любош , Краудсорсинг як сучасний управлінський інструмент	324
Шилін Володимир Петрович , Створення служби Service Desk в системі управління інформаційними технологіями	326
Шипша Аліна , Статус свідка у господарському процесі.....	330
Шиша Наташа , Рецидив злочинів як вид множинності злочинів	333
Шкарлат Микита , Проблеми та шляхи вирішення залучення іноземних інвестицій в Україні.....	337
Шульга Владислав , Створення сайту за допомогою CMS WORDPRESS.....	339
Щиглинська Мирослава , Бібліопсихологія: визначення поняття, об’єкт, предмет та завдання.....	342
Яковлева Юлія , Вплив євроінтеграційних процесів на ринок праці в Україні	344
Ярош Віта , Фізична реабілітація дітей молодшого шкільного віку при сколіозі 2 ступеня	346

ПЕРЕДМОВА

Нагальним питанням розвитку сучасної університетської освіти в Україні є підвищення якості підготовки освіти фахівців. Важливу роль у забезпеченні високого рівня вищої освіти відіграє науково-дослідна робота студентів. Відповідно до статті 65 Закону України «Про вищу освіту» (2014 р.), «наукова, науково-технічна та інноваційна діяльність у закладах вищої освіти є невід’ємною складовою освітньої діяльності і провадиться з метою інтеграції наукової, освітньої і виробничої діяльності в системі вищої освіти. Провадження наукової і науково-технічної діяльності університетами, академіями, інститутами є обов’язковим».

Основними формами організації науково-дослідної діяльності студентів у Міжнародному науково-технічному університеті є науково-дослідна робота студентів, що включена до навчального плану; творча діяльність студентів у позанавчальний час; організаційно-масові заходи, що мають вузівський, міжвузівський, всеукраїнський та міжнародний характер (наукові студентські конференції, виставки, конкурси, олімпіади тощо).

У квітні 2018 року у ПВНЗ «Міжнародному науково-технічному університеті імені академіка Юрія Бугая» за ініціативою та активної підтримки Наукового товариства студентів, аспірантів та молодих учених друге відбулася міжнародна студентська науково-практична конференція «Вища освіта – студентська наука – сучасне суспільство: напрями розвитку». Оргкомітет конференції отримав понад 190 заявок студентів, аспірантів, викладачів з 17 закладів вищої освіти України та університетів Польщі та Латвії. У рамках запропонованих оргкомітетом напрямів для обговорення, тематика заявлених учасниками конференції виступів була доволі широкою. Тому запропонований увазі читачів збірник наукових праць має міждисциплінарний характер. У ньому в алфавітному порядку розміщені тези доповідей учасників конференції, програмою якої було передбачено роботу за тематичними секціями відповідно

до фахової підготовки студентів МНТУ, а також секції суспільно-гуманітарної спрямованості.

У рамках секції міжнародної економіки, обліку та фінансів учасники конференції працювали у двох підсекціях: першої «Фінанси, банківська справа та страхування» та другої «Актуальні проблеми розвитку економіки». Студентами було порушено широке коло питань, пов'язаних із розвитком фінансової системи в Україні, фінансовою діяльністю підприємств, національного та міжнародного досвіду у банківській справі та страхуванні, особливостей обліку та аудиту в різних країнах світу. Жвавим було обговорення доповідей із проблем впливу глобалізаційних чинників на розвиток економіки та ринку праці України, інвестиційної діяльності транснаціональних корпорацій та проблем в галузі інвестиційної привабливості нашої країни, розвитку креативної економіки та регіональних ринків праці в умовах євроінтеграції тощо.

Секція менеджменту та публічного адміністрування об'єднала студентів економічних та управлінських спеціальностей, які порушили у свої доповідях цілу низку актуальних питань в галузі управлінської науки. У виступах учасників конференції знайшли висвітлення окремі аспекти проблеми управління регіонами, маркетингового планування та конкурентних переваг підприємства, інноваційного та антикризового менеджменту, формування корпоративної культури на підприємстві та механізму мотивації праці персоналу, особливостей державної служби в Україні та багатьох інших цікавих і значущих проблем управлінської науки.

Тематика виступів учасників конференції секції права торкалась широкого кола питань з різних галузей юридичної науки: цивільного, адміністративного, трудового, господарського, фінансового, сімейного, кримінального, міжнародного права тощо. Широку дискусію викликали доповіді щодо правового забезпечення прав людини і громадянина в Україні в сучасних умовах, проблеми корупції в українському суспільстві та шляхів

боротьби з нею, проблеми торгівлі людьми в Україні та заходів протидії цьому явищу, питання кримінальної відповідальності за скоєний злочин тощо.

Майбутніх фахівців в царині інформаційно-комунікаційних технологій об'єднала секція інформаційних технологій та програмної інженерії. Учасники конференції мали можливість репрезентувати колегам власні наукові дослідження та продемонструвати власні розробки в галузі ІТ. Для студентів магістратури МНТУ участь у конференції стала апробацією їх наукових пошуків у процесі роботи над магістерською роботою, для інших учасників – можливістю фахового та наукового спілкування у процесі обговорення доповіді з мультимедійною презентацією.

На секції фізичної терапії та здоров'я людини студенти обговорили теоретичні та практичні питання, пов'язані з фізичною реабілітацією пацієнтів, ролі і значенні різних фізіотерапевтичних методів у відновленні здоров'я людини. У збірнику представлені тези доповідей учасників конференції – студентів МНТУ та його структурних підрозділів у містах Луцьку та Полтаві, а також студентів НТУ України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського», які здобувають вищу освіту за спеціальність «Фізична терапія, ерготерапія» та мають певний практичний досвід у фізичній реабілітації.

Широка тематика питань, винесена на обговорення на секції суспільно-гуманітарних наук, торкалася як актуальних питань з історії України ХХ століття, так і животрепних питань розвитку українського суспільства на нинішньому етапі, його історичної пам'яті та проблем збереження історичних пам'яток, національної ідентичності та її складових, ролі громадських об'єднань у розвитку громадянського суспільства в Україні тощо. Цікавими були доповіді з питань розвитку молодіжної культури та її різновидів на нинішньому етапі, мобільної ідентичності як виду комунікативної діяльності віртуальної особистості, психолого-педагогічних аспектів становлення особистості тощо.

Виступи учасників конференції на пленарному та секційних засіданнях із широкого кола питань, жваве обговорення доповідей, провокативні питання та

зважені й обґрунтовані відповіді свідчать про інтерес студентів до дослідницької діяльності, їх готовність відстоювати власні думки і позиції. Звісно, що лише перший крок на шляху до науки. І публікація тез виступів – перша апробація дослідницьких пошуків.

Оргкомітет конференції, спираючись на засади академічної доброчесності, інформував про недопустимість плагіату в наукових публікаціях. Відповідальність за достовірність наведеної інформації, коректність цитат, посилань і запозичень несуть автори тез та їх наукові керівники.

*Оргкомітет конференції,
редакційна колегія*

РОЗРОБКА САЙТУ ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИНУ З ВИКОРИСТАННЯМ ШАБЛОНУ ПРОЕКТУВАННЯ MVC

Актуальність теми. Електронна комерція – сфера економіки, яка включає в себе всі фінансові і торгівельні транзакції, які здійснюються за допомогою комп'ютерних мереж, а також бізнес-процеси, пов'язані з проведенням таких транзакцій.

До електронної комерції відносять електронні гроші, торгівлю, обмін інформацією, рух капіталу, маркетинг, банкінг, страхові послуги.

Електронна торгівля – це здійснення торгово-закупівельної діяльності через інтернет. Одна з найрозповсюдженіших його форм – B2C.

B2C – термін, що описує комерційні взаємозв'язки між організацією (Business) і приватним, так званим, «кінцевим» користувачем (Consumer). Найпопулярніший інструмент B2C – інтернет-магазин.

Інтернет-магазин – сайт, що торгує товарами через мережу інтернет і дозволяє користувачам через браузер або мобільний застосунок оформити замовлення на покупку, обрати спосіб оплати і доставки замовлення, а також відразу оплатити його.

В 1993 році в США нараховувалося всього 50 торгових веб сайтів, однак до кінця десятиліття їх число перевищило 1 мільйон.

Перші систематичні дані, що з'явилися в Сполучених Штатах, відносяться до 1998 року, коли, відповідно загальним оцінкам, за допомогою електронної торгівлі було реалізовано товарів на суму близько \$5 млрд., що склало 0,2% загального обсягу роздрібного товарообігу на той момент. До 2003 року її обсяг виріс до \$55,7 млрд., з 0,2% до 1,7%.

У 2017 році об'єм електронної комерції в секторі B2C виріс близько до \$1,85 трлн.

Згідно звіту «The 2017 UPS Pulse of the Online Shopper», до 2020 року на мобільну комерцію припадатиме 48,5% всі роздрібних продаж в сфері електронної комерції. Частина таких транзакцій – 17% – буде відбуватися зі смартфонів.

Метою дослідження є вивчення вимог до інтернет-магазинів і технологій їх розробки.

Результати наукової розвідки. Таким чином, в українського ринку електронної комерції є великі можливості для подальшого росту. Зараз у нас показник відношення ринку e-commerce до загального об'єму торгівлі знаходиться на рівні 1,5%, що становить \$1,5% млрд.

За даними Української асоціації директ-маркетингу, 17% користувачів UAнета (3,7 млн чол.) робили покупки в інтернет-магазинах в 2015 році. При

цьому спостерігається колосальний ріст мобільного трафіку – у деяких інтернет-магазинах відсоток покупок з мобільних телефонів і планшетів досягав 40%.

Відповідно до дослідження European B2C E-Commerce Report 2016, український ринок e-commerce – найбільш швидкозростаючий в Європі.

Факторами, що сприяють поширенню електронної торгівлі є популярність використання мобільних пристроїв, збільшення кількості інтернет-користувачів, сприйняття інтернету як стандартного способу покупок.

Основа задача інтернет-магазину – це продаж. А для продажу товарів і принесення прибутку потрібен певний функціонал, який може бути різний в різних сайтах. Але для всіх типів інтернет-магазинів є певний мінімальний базовий функціонал:

- проста реєстрація;
- корзина;
- пошук товарів на сайті;
- оплата;
- швидка покупка;
- зворотній зв'язок.

Окрім базових можливостей, в залежності від потреб замовника часто додається додатковий функціонал, наприклад:

- система акцій і знижок та промокодів на товари;
- підписка на розсилку новин;
- блог;
- сторінка з відгуками покупців;
- сторінка новин;
- модуль порівняння товарів;
- модуль «з цим товаром купують...»;
- модуль «ви нещодавно переглянули...»;
- модуль «схожі товари»;
- фільтр за різними параметрами;
- рейтинг товару;
- інтеграція кнопок додавання сайту в соціальні мережі;
- онлайн чат з представником інтернет-магазину;
- мобільна версія сайту;
- динамічна зміна цін на основі заданих параметрів (курс валют, зміна ціни від виробника).

Для реалізації всього функціоналу чудово підходить шаблон проектування MVC (модель-вигляд-контролер). В його рамках програма поділяється на три окремі, але взаємопов'язані частини з розподілом функцій між компонентами. Модель (Model) відповідає за зберігання даних і забезпечення інтерфейсу до них. Вигляд (View) відповідальний за представлення цих даних користувачеві. Контролер (Controller) керує компонентами, отримує сигнали у вигляді реакції на дії користувача (зміна

положення курсора миші, натискання кнопки, ввід даних в текстове поле) і передає дані у модель.

Переваги концепції MVC:

- чітке розділення логіки вигляду (інтерфейсу користувача) і логіки додатку;
- єдина концепція системи;
- спрощений механізм налагодження;
- просте подальше розширення проекту і його підтримка;

Для розробки було вирішено обрати php. Але в першу чергу – мова програмування лише інструмент для рішення конкретної задачі.

Згідно березневого рейтингу мов програмування ТЮВЕ php знаходиться на сьомому місці. З його допомогою створено такі проекти як Facebook, WordPress, Yahoo, Wikipedia, VK, 4chan. 72% із 1 млн найбільш відвідуваних сайтів працюють на php.

Висновки. Отже, розробка інтернет-магазину – це надзвичайно об'ємний процес, для якого потрібні знання не лише технологій програмування, а й бізнес процесів в сфері електронної торгівлі. Для створення якісного продукту потрібне чітке розуміння функціональних вимог та кінцевої цілі.

Список використаних джерел та літератури:

1. E-commerce: The Benefits and Pitfalls of Conducting Business over the Internet // Wash., 1999. – P. 70.
2. <https://delo.ua/business/vse-v-set-razvitie-e-commerce-v-ukraine-i-ego-perspektivy-322663/>
3. http://www.logistics.ru/9/11/i20_28057p0.htm
4. <https://research-journal.org/economical/ocenka-razvitiya-elektronnoj-kommercii-v-mezhdunarodnoj-torgovli-na-primere-ssha-stran-es-i-rossii/>
5. 2002 E-commerce Multi-Sector Report. Table 5. Historical. Wash., 2004.
6. www.retail-loyalty.org/news/mirovoy-rynok-elektronnoy-kommertsii-vyrastet-po-itogam-2017-goda-na-17/
7. Economic Report of the President-1999 // Wash., 1999. – P. 116.
8. E-commerce 2003 Highlights. 11.05.2005 // Wash., 2005. – P. 2.
9. <https://www.tiobe.com/tiobe-index/>

Артеменко Дмитро, магістрант II-го року навчання спеціальності «Право»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая»
(Україна, м. Київ)

СКЛАДИ УМИСНИХ ВБИВСТВ ПРИ ОБТЯЖУЮЧИХ ОБСТАВИНАХ, ПЕРЕДБАЧЕНИХ КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОМ УКРАЇНИ

Актуальність проблеми. Побудова громадянського суспільства, як система автономних відносно держави суспільних відносин та інститутів, які забезпечують необхідний та раціональний спосіб соціального існування людей повинна відповідати правовому забезпеченню загальних прав і свобод

людини і громадянина, як домінуючої соціальної цінності. До основних індивідуальних прав і свобод людини міжнародно-правові документи та Конституція України відносять в першу чергу право на життя, юридичною гарантією якого є норми кримінального права.

Притягнення до кримінальної відповідальності за діяння, які посягають на життя людини вимагає від правозастосувача надати правильну кваліфікацію вчиненого, виходячи з того, що кримінальна відповідальність настає лише за наявності складу злочину, передбаченого нормою статті Особливої частини кримінального кодексу (КК). Ось тому інститут складу злочину, який є теоретичною базою кримінально-правової кваліфікації набуває основного і важливого значення при кваліфікації умисних вбивств при обтяжуючих обставинах.

Мета дослідження: дослідити структурні елементи складу злочину: об'єкта вбивства, через юридичні ознаки потерпілого, об'єктивної сторони за способом, злочинними наслідками, причинним зв'язком, суб'єктивної сторони за мотивом та метою злочину, суб'єкта цього посягання за специфічними юридичними ознаками.

Результати наукової розвідки. КК України 2001 року в статті 1 на нормативному рівні визначив об'єкти кримінально-правової охорони, головним з яких визнав людину з її правами і свободами, що обумовлено Конституцією України (ст.ст.3,27), міжнародними правовими документами з прав людини.

Життя кожної людини як об'єкт кримінально-правової охорони не має ніяких юридичних особливостей і відмінностей. Кримінальний закон рівною мірою охороняє життя молодого юнака і безнадійно хворого чи доживаючого вік старця, видатної особи, героя чи негідника, або завзятого злочинця.

Життя людини починається з фізіологічних пологів, а помирає вона з моменту відмирання клітин головного мозку. Таким чином, щодо умисного вбивства злочинним наслідком є біологічна смерть потерпілого.

Кримінальна відповідальність за вбивство настає не лише коли потерпілий позбавляється життя проти його волі, але і коли це сталося і з його згоди.

Об'єктивна сторона вбивства при обтяжуючих обставинах полягає в злочинному позбавленні життя іншої людини. Її характеризують три обов'язкові ознаки: дія (бездіяння), злочинний наслідок та причинний зв'язок, які обумовлені законодавчим визначенням ознак цього злочину. При кваліфікації умисних вбивств при обтяжуючих обставинах слід враховувати те, що сутність дії або бездіяльності обумовлюється способом, яким потерпілий позбавляється життя. Під способом цього злочину слід розуміти особливо небезпечне насильство [2] (фізичне або психічне), змістом якого є реальна і об'єктивна загроза життю. На нашу думку, особа, яка вчиняє цей злочин, в повному обсязі усвідомлює не лише дію (бездіяльність), а і спосіб вчинення злочинних дій та характерні особливості злочинних наслідків – смерті потерпілого. Причинний зв'язок між дією (бездіяльністю) і злочинним

наслідком – смертю потерпілого є обов'язковою ознакою об'єктивної сторони вбивства [2].

В кримінально-правовому розумінні причинний зв'язок означає, що злочинні наслідки породжені цими злочинними діями, а не діями третіх осіб, або будь-якими зовнішніми силами [4, с. 122].

Суб'єктивна сторона вбивства при обтяжуючих обставинах характеризується умисною формою вини (ст.24 КК), мотивом і метою злочину. Цей злочин вчиняється як з прямим, так і з непрямим умислом (ч.2 та 3 ст. 24 КК).

Психічне ставлення суб'єкта вбивства при обтяжуючих обставинах до вчинюваної дії чи бездіяльності можливе лише в умисній формі вини (ст. 23 КК), яка характеризується прямим та непрямим умислом (ст. 24 КК).

Виходячи з юридичної природи вбивства, суб'єкт злочину вчиняє дії (бездіяльність) з прямим умислом, тобто усвідомлює суспільно небезпечний характер рухів, прийомів, створення певних обставин, обираючи час, місце, знаряддя, тощо як такого, що реально і обов'язково несе в собі причинно обумовлений, усвідомлений і передбачений наслідок – смерть потерпілого (інтелектуальний момент). Що стосується вольового моменту, то суб'єкт вбивства свідомо бажає настання смерті або припускає такий наслідок.

Як правило, вбивства при обтяжуючих обставинах вчиняються мотивовано, їх характеризує наявність певного мотиву, який обумовлює кваліфікацію вбивства за відповідними пунктами ч.2 ст.115 КК.

В теорії кримінального права зазначається, що мотив є спонукальною причиною поведінки людини. Чинником самого мотиву є потреба людини, її емоції, почуття тощо [5, с. 146]. Зазвичай, всі умисні злочини, зокрема, всі різновиди кваліфікованих вбивств вчиняються з певних спонукань і характеризуються певними мотивами. У відповідності з кримінально-процесуальним законодавством, доказування наявності мотиву злочину є обов'язковим.

При кваліфікації вбивств при обтяжуючих обставинах мотив має надзвичайно важливе значення. Вчинення вбивства при наявності різних мотивів (різної мети) не може розглядатися як один різновид кваліфікованого вбивства, а вимагає кваліфікації за різними пунктами ч.2 ст.115 КК.

Вбивства при обтяжуючих обставинах – це цілеспрямована діяльність суб'єкта, який, перш ніж вчинити ту чи іншу дію (дії), або проявляючи бездіяльність, визначає мету (модель поведінки і її результат), яку він свідомо бажає досягти за допомогою певного вчинку.

Кримінальне право розглядає суб'єкт злочину як один із необхідних елементів складу злочину. Ні діяння, як складова частина об'єктивної сторони, ні вина, як основа суб'єктивної сторони, не існують без суб'єкта – фізичної особи, що вчиняє злочин. У той же час встановлення одних лише юридичних ознак суб'єкта (осудності і віку) не дає повної уяви про особу злочинця, його суспільне обличчя.

Важливе значення в справі боротьби зі злочинністю взагалі і в тому числі зі злочинами проти життя людини, має аналіз умов формування особи злочинця (особливостей виховання в сім'ї, обстановки в колективі, рівня розвитку людини, обставин, що штовхнули її на злочин тощо). Соціально-політична характеристика особи злочинця нерозривно пов'язана з юридичними ознаками суб'єкта злочину, які є необхідною умовою кримінальної відповідальності особи, яка скоїла суспільно небезпечне діяння.

Таким чином, суб'єкт кваліфікованого вбивства – це фізична осудна особа, якій до моменту вчинення злочину виповнилося 14 років, та яку характеризують специфічні психологічні та психіатричні ознаки: агресивність та насильницька мотивація.

Висновки. Підсумовуючи викладене вище ми можемо констатувати, що за ч. 2 ст. 115 КК не може кваліфікуватися вбивство, яке вчинене в стані сильного душевного хвилювання, матір'ю своєї новонародженої дитини (в умовах психотравмуючої ситуації або в стані психічного розладу, який не виключає осудності). При перевищенні меж необхідної оборони або у разі перевищення заходів, необхідних для затримання злочинця. В таких випадках повинні бути застосовані статті 116-118 КК України.

Список використаних джерел і література:

1. Конституція України [Електронний ресурс]: документ 254к/96-вр, редакція від 30.09.2016. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>. – Назва з екрана.
2. Кримінальний кодекс України [Електронний ресурс]: документ 2341-14, редакція від 18.12.2017. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>. – Назва з екрана.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]: документ 4651-17, редакція від 15.12.2017. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>. – Назва з екрана.
4. Попов А. Н. Убийства при отягчающих обстоятельствах / А. Н. Попов. – СПб.: Юридический центр Пресс, 2003. – 898 с.
5. Коржанський М. Й. Кримінальне право і законодавство України: в 2 ч. / М. Й. Коржанський. – Київ: Атіка, 2001. – Ч. Особлива: курс лекцій. – 542 с.

Артеменко Максим, магістрант II-го року навчання спеціальності «Право»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая»
(Україна, м. Київ)

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА СТВОРЕННЯ ТЕРОРИСТИЧНОЇ ГРУПИ ЧИ ТЕРОРИСТИЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ: ПОРІВНЯЛЬНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ

Актуальність проблеми. Українське суспільство, як і будь-яка інша складна система може функціонувати та розвиватися лише на основі певних правил державності. Необхідною умовою успішного розвитку української

держави є входження України до міжнародного співтовариства, що тягне за собою і появу певних соціально-економічних, політичних та юридичних зобов'язань в вирішальні низки питань. Одним з таких питань є зростання організованої злочинності, поява нових її видів, насамперед таких, як злочини проти громадської безпеки терористичної спрямованості вчинений групою осіб, а частіше організованою групою осіб. Тероризм це суспільно небезпечні діяння які насамперед відбуваються при демократичному політичному режимі і є одним з основних інструментів створення в державі внутрішніх протиріч та конфліктів з подальшим їх використанням для досягнення політичних цілей певних зацікавлених сторін. Тероризм можна називати типом політичного впливу, який, на жаль, все частіше застосовується у світі.

Події, які розпочалися 13 квітня 2014 року, це підтвердили. Враховуючи позицію керівництва РФ щодо класифікації зовнішньої військової агресії Росії як внутрішнього конфлікту України, з метою недопущення подальшого введення регулярних російських військ на територію України, прикритих «миротворчою місією» та реалізації «абхазько-осетинського сценарію» в Україні було оголошено про початок антитерористичної операції без введення воєнного стану із залученням Збройних сил України.

Мета дослідження. Здійснення порівняльного дослідження кримінально-правової характеристики створення терористичної групи чи терористичної організації норм кримінального права України та інших держав, встановлення відповідності об'єктивних та суб'єктивних ознак створення терористичної групи чи терористичної організації в КК України загальною визначенням підставам і принципам криміналізації та всій системі чинного кримінального законодавства, розкрити зміст, особливості обставин створення терористичних груп та терористичних організацій, встановити можливі неточності й суперечності, розробити пропозиції й рекомендації щодо вдосконалення КК України та Закону України «Про боротьбу з тероризмом».

Результати наукової розвідки. Проведено порівняльне дослідження кримінально-правової характеристики створення терористичних груп чи організацій законодавства. В КК України 2001 року злочини терористичної спрямованості віднесено до злочинів проти громадської безпеки та описані в положеннях ст. 258, 258-1, 258-2, 258-3, 258-4, 258-5. Положення ст. 258-3 криміналізують такі діяння як створення терористичних груп чи організацій. До злочинів проти громадської безпеки злочини терористичної спрямованості віднесено також в КК Азербайджану (ст. 214), КК Казахстану (ст. 233), КК Туркменистану (ст. 271), КК Таджикистану (ст. 179). Разом з цим, злочини терористичної спрямованості віднесено в КК Грузії (ст. 323, 324), КК Латвії (ст. 88) та КК Естонії (ст. 64) віднесено до злочинів проти держави, а в КК Узбекистану (ст. 155) – до злочинів проти миру та безпеки людства, а в КК ФРН (§129^a) – створення терористичних співтовариств) знаходиться в розділі 7 Особливої частини, котрий має назву «Злочини проти громадського порядку».

Таким чином, можна говорити, що у сучасних умовах відбуваються процеси розвитку взаємозв'язку і взаємодії тероризму й організованої

злочинності. З одного боку, організована злочинність стимулює тероризм, з іншого боку, організована злочинність часто застосовує методи тероризму. Діалектика взаємозв'язку організованої злочинності і тероризму досить чітко проглядається в одній з присвячених розгляданню цього питання праць Л. В. Баргій-Шахматова, де він, зокрема, стверджує, що: «Тероризм забезпечує розширення можливостей організованої злочинності. одного боку, він використовується для придушення соціальної активності суспільства, для вирішення протидії владних структур і правоохоронних органів. З іншого боку, організована злочинність сама зазнає зворотної дії зі сторони тероризму, який стимулює розвиток організованої злочинності. Тероризм деякою мірою паразитує на організованій злочинності. Частина терористичних формувань знаходиться у сфері діяльності організованих формувань злочинних співтовариств. Виконуючи доручення лідерів організованої злочинності, терористичні формування своїми діями створюють сприятливі умови для досягнення політичних і економічних цілей мафіозних організацій. Таким чином, положення про те, що організована злочинність стимулює тероризм, буде методологічно неточною установкою, якщо при цьому не враховується зворотний зв'язок.

При розгляді співвідношення організованої злочинності і тероризму враховується наступне:

- лідери і учасники організованої злочинності зацікавлені в розширенні тероризму як соціального явища;
- організована злочинність, створюючи систему власної безпеки, як її елемент передбачає терористичні формування;
- лідери організованої злочинності забезпечують собі ідеологічне прикриття, проводять лінію на організацію кампаній і підричних дій проти влади і правоохоронних органів, а саме паралізують їх можливості;
- лідери організованої злочинності своїми діями і широкою демагогією намагаються створити обставини безкарності, підбурюють до насильницьких дій екстремістські організації терористичного тлумачення» [18].

Організаційне чи інше сприяння створенню або діяльності терористичної групи чи терористичної організації відноситься до злочинів з формальним складом, оскільки в диспозиції немає вказівки на настання яких-небудь суспільно небезпечних наслідків. Але це зовсім не означає, що цей злочин не спричиняє суспільно небезпечних наслідків. Наслідком сприяння створенню або діяльності терористичної групи чи терористичної організації є створення умов для існування і злочинної діяльності терористичних груп чи терористичних організацій – злочинних угруповань, готових до вчинення терористичних злочинів. Це створює обстановку жаху серед населення, занепокоєння, побоювань за власну безпеку. Саме підвищена суспільна небезпечність наслідків цього злочину, на наш погляд, обумовила те, що наслідки виключено з диспозиції і, відповідно, об'єктивної сторони даного складу злочину. Злочин вважається закінченим з моменту вчинення описаного в диспозиції статті 258-3

КК України діяння. Це дозволить притягати винних осіб до відповідальності ще на стадії готування до вчинення терористичних злочинів.

Таким чином, об'єктивна сторона складу злочину, полягає у вчиненні суспільно небезпечного діяння, яке може бути виражене у двох формах:

1) організаційне чи інше сприяння створенню терористичної групи чи терористичної організації;

2) організаційне чи інше сприяння діяльності терористичної групи чи терористичної організації.

Висновки. Підсумовуючи викладене вище ми можемо констатувати, що на сьогодні, в КК України відсутнє чітке визначення чи роз'яснення стосовно визначення категорії «громадська безпека». Пропонуємо внести в положення ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» визначення поняття «громадська безпека» у наступній редакції «Громадська безпека – це стан відносин в суспільстві у звичний спосіб, який забезпечує збереженість найбільш важливих його цінностей, як життя та здоров'я людей, власності, довкілля, свободи слова, свободи вибору, честі, гідності, відповідної діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій від суспільно небезпечних посягань, що створюють загрозу для невизначеного кола осіб.» Суб'єктом злочину (суб'єктом кримінальної відповідальності) може бути тільки фізична осудна особа, яка досягла віку кримінальної відповідальності у випадку вчинення нею умисного або необережного суспільно небезпечного діяння, передбаченого кримінальним законом. Суб'єктом відповідальності за вчинене суб'єктом злочину суспільно небезпечне діяння, яким можуть виступати як фізичні, так і юридичні особи, а також держава, наддержавні організації. Вік, після досягнення якого може наставати кримінальна відповідальність за діяння, передбачені ст. 258-3 КК, має бути загальним, тобто з 16 років.

Список використаних джерел та літератури:

1. Конституція України [Електронний ресурс]: документ 254к/96-вр, редакція від 30.09.2016. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>. – Назва з екрана.

2. Кримінальний кодекс України [Електронний ресурс]: документ 2341–14, редакція від 18.12.2017. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>. – Назва з екрана.

3. Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]: документ 4651-17, редакція від 15.12.2017. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>. – Назва з екрана.

4. Про боротьбу з тероризмом [Електронний ресурс]: Закон України від 24.02.2018 р. № 638-15. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/638-15>. – Назва з екрана.

5. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю [Електронний ресурс]: Закон України від 05.01.2017 р. № 3341-12. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3341-12>. – Назва з екрана.

6. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом [Електронний ресурс]: Закон України від 05.01.2017 р. № 1702-18. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1702-18>. – Назва з екрана.

7. Про тимчасові заходи на період проведення антитерористичної операції [Електронний ресурс]: Закон України від 20.04.2017 р. № 1669-18. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1669-18>. – Назва з екрана.

8. Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України: Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 13 квітня 2014 року [Електронний ресурс]: Указ Президента України від 14.04.2014 р. № 405/2014. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/405/2014>. – Назва з екрана.

9. Уголовный кодекс Республики Казахстан / предисл. министра юстиции Республики Казахстан, докт. юрид. наук И. И. Рогова. – СПб.: Юридический центр Пресс, 2001. – С. 265.

10. Уголовный кодекс Грузии / науч. ред. З. К. Бигвава: вступ. ст. к. ю. н., доц. В. И. Михайлова; обзорн. ст. д. ю. н., проф. О. Гомкрелидзе; пер. с груз. И. Мериджанашвили. – СПб.: Юридический центр Пресс, 2002. – С. 337–338.

11. Уголовный кодекс ФРГ / пер. с нем. – М.: ЗЕРЦАЛО, 2000. – 90 с.

12. Кримінальне право України. Особлива частина: підруч. для студ. вищ. навч. закл. освіти / М. І. Бажанов, В. Я. Тацій, В. В. Сташис [та ін.]; за ред. проф. М. І. Бажанова, В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – Київ: Юрінком Інтер; Харків: Право, 2001. – 496 с.

13. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 року / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. – Київ: Кантон, А.С.К., 2001. – 1104 с.

14. Багрій-Шахматов Л. В. Організована злочинність і тероризм: діалектика взаємозв'язку / Л. В. Багрій-Шахматов // Тероризм і боротьба з ним. Аналітичні розробки, пропозиції наукових та практичних працівників: міжвідомчий наук. зб. – Київ, 2000. – Т. 19. – С. 117–123.

Байрачна Ірина, студентка III курсу спеціальності «Фізичне виховання»

Полтавського бізнес-коледжу

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая»

(Україна, м. Полтава)

ФІЗИЧНА РЕАБІЛІТАЦІЯ ПРИ ХВОРОБАХ КОЛІННОГО СУГЛОБУ

Актуальність проблеми. На сьогодні хвороби колінного суглоба досить поширене явище, тому що на нього завжди здійснюється велике навантаження протягом усього життя людини.

Колінний суглоб є найбільшим та найскладнішим суглобом людського організму. Захворювання можуть вражати будь-яку з його складових. Колінний суглоб утворений з'єднанням трьох кісток стегнової, великогомілкової та наколінника, який частіше називають колінної чашечкою [1].

Метою статті є дослідження засобів та методів фізичної реабілітації при хворобах колінного суглоба.

Результати дослідження. Серед травм колінного суглобу найчастіше зустрічаються ушкодження зв'язок і менісків. Зв'язки колінного суглоба являють собою утворення щільної консистенції зі сполучної тканини. У колінному суглобі знаходиться кілька зв'язок, які дозволяють додатково зміцнити суглобову капсулу. При цьому обмежуються бічні рухи в суглобі. Всередині коліна теж натягнуті зв'язки, головна мета яких – обмежити

надмірний рух кісток колінного суглоба вперед і назад. Усі зв'язки в коліні – це важливі структури, з допомогою яких забезпечується стабільність всього суглоба. Основними функціями меніску є збільшення стабільності, розподіл ваги людини на більш велику площу. У разі пошкодження менісків буде неправильний розподіл ваги. Існує ймовірність, що будова суглобового хряща може змінитися [3].

Однією зі складових реабілітації при травмах колінного суглобу є харчування. Першим пунктом при складанні будь-якого раціону завжди є обмеження солі. Надлишок солі вкрай негативно позначається на стані суглобового хряща та призводить до втрати еластичності зв'язок. Разом з порушенням ліпідного обміну, до якого призводить надмірна кількість відкладень солі, відбувається і відкладення жиру в суглобах кінцівок. Дієта повинна бути спрямована на зниження ваги пацієнта, що допоможе знизити навантаження на суглоби. Обов'язково потрібно пити багато води. Разом з цим можна включити в раціон трав'яні чаї або зелений чай. Всього рідини має бути до 2 літрів щодня, за умови нормальної роботи нирок. Також варто включити до раціону харчування: білки, кальцій, фосфор, гіалуронову кислоту, поліненасичені жирні кислоти омега-3, -6, -9, вітаміни (особливо D, C, H, E).

На ранніх стадіях захворювання колінного суглобу призначають фізіотерапію (ультразвукову терапію, магнітотерапію, сірководневі, радонові ванни, сольові ванни, електрофорез), масаж та лікувальну фізичну культуру [2].

Фізіотерапевтичні методи лікування дозволяють в короткі терміни поліпшити стан хворого, знизивши больовий синдром, не мають побічних ефектів, можуть призначатися для посилення медикаментозного лікування. Але процедури мають протипоказання, тому їх використання необхідно погоджувати з лікарем.

Важлива роль у відновленні функцій колінного суглобу належить масажу. Масаж має здійснювати кваліфікований фахівець. Масажист повинен бути проінформований про самопочуття хворого, характер і локалізацію больових відчуттів і інших скарг. Уся ця інформація може допомогти масажисту підібрати необхідні масажні прийоми та їх дозування, правильно оцінити ефективність застосовуваного масажу.

Лікувальна фізкультура дозволяє нормалізувати стан хворого, зняти надлишкове навантаження на суглоби та перенапруження в м'язах. Комплекс фізичних вправ потрібно підбирати індивідуально під кожного хворого, відповідно його проблемі та консультуючись з лікарем. Проводиться лікувальна фізкультура тільки в період ремісії, коли відсутній больовий синдром та запалення. Складаючи комплекс вправ необхідно підбирати більше статичних вправ [4].

Висновки. Отже, лікування колін можна уникнути, якщо здійснювати профілактику захворювання, стежити за станом ваги та фізичними навантаженнями на колінні суглоби, використовувати напрацювання ортопедії.

Список використаних джерел та літератури:

1. Гиршин С. Г. Коленный сустав (повреждения и болевые синдромы) / С. Г. Гиршин, Г. Д. Лазишвили. – М.: НЦССХ им. А. М. Бакулева РАМН, 2007. – 352 с.
2. Мухін В. М. Фізична реабілітація: [підруч. для студ. вищ. навч. закл. фіз. виховання і спорту] / В. М. Мухін. – Київ: Олімпійська література, 2005. – 470 с.
3. Мятига О. М. Фізична реабілітація в травматології: навч. посіб. / О. М. Мятига. – Харків: СПДФЛ Бровін А. В., 2012. – С. 54–59.
4. Фізична реабілітація при патології опорно-рухового апарату / В. А. Левченко, І. П. Вакалюк, Д. В. Сарабай, В. М. Бондаренко. – Івано-Франківськ: Плай, 2008. – 410 с.

Баралей Владислав, студент 3-го курсу
спеціальності «Фінанси і кредит»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая»
(Україна, м. Київ)

ДЕРЖАВНИЙ БЮДЖЕТ ТА УПРАВЛІННЯ ЙОГО ДЕФІЦИТОМ

Актуальність проблеми. Державний бюджет – це одна із головних умов при якій може існувати держава; це план того, як формувати та використовувати свої ресурси (тобто державні гроші) для виконання поставлених завдань та функціонування самої держави; також можна сказати, що це грошові відносини які утворюються між державою та фізичними і юридичними особами. Актуальною проблемою державного бюджету є його недостатність коштів, для виконання своїх функцій.

Бюджетний дефіцит – фінансове явище в державному бюджеті під час якого витрати держави, перевищують її доходи, що спричиняє “дірку” в державному бюджеті та зменшує ефективність роботи, виконання державних функцій. Головною проблемою є управління бюджетним дефіцитом.

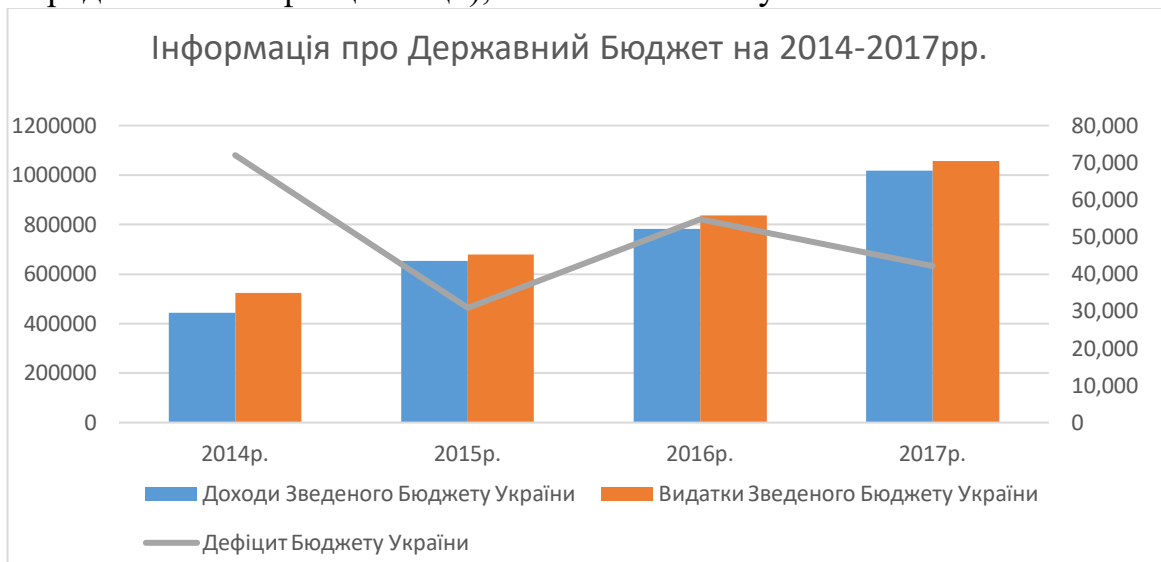
Метою даної роботи є:

1. Виявлення причин недостатнього надходження коштів до бюджету та методи боротьби з ними;
2. Знаходження ефективних методів управління бюджетним дефіцитом.

Результати наукової розвідки. Головною проблемою державного бюджету є його недостатнє нагромадження коштів до бюджету, тобто, оцінивши всі витрати і доходи бюджету за 2014–2017 рр. можна відмітити, що у держави не достатньо ресурсів для забезпечення всіх своїх функцій, і тому в країні досить мало коштів йде на такі напрями як: освіта, соціальне забезпечення та медицина, наука, культура і спорт і т.д. Враховуючи кризове становище в країні та воєнні дії, вона не може в повній мірі забезпечити всі фінансові витрати. Саме тому виникає в країні дефіцит, який змушує країну до взяття позики, що спричиняє державний борг. Отже, головною проблемою державного бюджету є його недостатнє надходження коштів, зумовлене кризовим становищем в країні, воєнними діями та невеликою доходною частиною бюджету.

Дефіцит державного бюджету є головним питанням для держави і, щоб забезпечити бездефіцитність бюджету і зменшити вплив дефіциту на економіку країни. Тому ефективним методом для управління буде – створення, одного із

напрямів фінансової політики, яка відповідатиме за стабільність макроекономічних показників та буде забезпечувати економічний розвиток країни, на довгостроковий період, визначення та мінімізація абсолютного розміру дефіциту; також для України буде корисно ввести маастрихтські критерії (тобто дефіцит не повинен перевищувати 3% від усього ВВП країни; державний борг не повинен перевищувати 60% від ВВП країни; стабільність цін та середній темп інфляції тощо), запозичивши їх у ЄС.

На даній діаграмі зображено доходи, видатки і дефіцит зведеного бюджету України на період 2014–2017рр. На ній можна побачити, що видатки, щорічно перевищують дохідну частину, і це показує, що в країні недостатньо коштів для її повного забезпечення.

Якщо звернути увагу на дефіцит, то можна помітити, що він з кожним роком збільшується. Виходячи з цього, країна поки не спроможна повністю покрити всі видатки і забезпечити бездефіцитність.

Висновки. Державному Бюджету України було б корисно збільшити свої надходження, створивши гарні умови життя та розвиток економіки в країні, для того, щоб вона розвивалася, розвивався бізнес країні (не лише великий та середній, а більше малого бізнесу), щоб люди не їхали за кордон, а працювали та платили податки в Бюджет України. Після цих заходів, в країні збільшаться надходження до бюджету, після чого, держава зможе в повній мірі виконувати свої функції, вкладати гроші в повній мірі в освіту, медицину, науку, майбутнє держави.

Якщо в Україні буде добра фінансова політика для управління дефіцитом державного бюджету, прийматимуться правильні, виважені рішення щодо цього питання та ввести маастрихтські критерії, то великих проблем з дефіцитом в країні не виникатиме. Потрібно забезпечити зменшення розриву між надходженням до бюджету країни і витрачанням, направляти кошти у правильне русло. Після чого можна буде побудувати міцну економічну систему та забезпечити розвиток країни.

Список використаних джерел та літератури:

1. Видатки Бюджету України на 2014–2017 рр. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://cost.ua/budget/expenditure/>. – Назва з екрана.
2. Доходи Бюджету України на 2014–2017 рр. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://cost.ua/budget/revenue/>. – Назва з екрана.
3. Дефіцит Бюджету України на 2014–2017 рр. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://cost.ua/budget/deficit/>. – Назва з екрана.
4. <http://referat-ok.com.ua/ekonomichna-teoriya/byudzhetnii-deficit>
5. <http://ven.ztu.edu.ua/article/viewFile/59721/55587>

Бахшалієва Світлана, студентка IV курсу
ДВНЗ «Університет банківської справи»
Інститут банківських технологій та бізнесу
(Україна, м. Київ)

ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНИХ КОРПОРАЦІЙ ЯК ДЖЕРЕЛО РОЗВИТКУ РИНКУ ПРАЦІ В УКРАЇНІ

Актуальність проблеми. Інтегруючи робочу силу різних держав у власну корпоративну систему, ТНК відіграють важливу роль у поширенні міжнародних стандартів підготовки кваліфікованих кадрів. Усе це приводить до якісного росту промисловості приймаючої країни і як наслідок росту продуктивності праці. Наразі Україна має одну з найнижчих у Європі продуктивностей праці та високий рівень безробіття. З огляду на розвиток євроінтеграційних процесів та кризовий стан ринку праці в Україні, проблема продуктивності та створення робочих місць в Україні є нагальною.

Мета дослідження: проаналізувати вплив прямих іноземних інвестицій ТНК на розвиток ринку праці України.

Результати наукової розвідки. На даний момент майже у всіх галузях в Україні працюють іноземні корпорації, які здійснюють великі обсяги капітальних інвестицій, розвиток інфраструктури, впровадження сучасних технологій, а також витрати на оплату праці. Безперечним лідером в Україні в галузі виробництва продуктів харчування є компанія Nestlé, яка починаючи з 2004 року вклала в українську економіку близько 2,5 млрд. грн. [1]. Одним із найбільших інвесторів є корпорація «Coca-Cola» – з початку її оперування в Україні у 1992 році загальний обсяг інвестицій склав близько 490 млн. дол., що склало 1% від загального обсягу прямих іноземних інвестицій в Україну станом на кінець 2015 року [2]. Значні вкладення в економіку України здійснює також «McDonald's». З початку її діяльності в розвиток мережі та інфраструктури України було вкладено близько 225 млн. дол. [3] Також особливої уваги заслуговує діяльність компанії Kraft Foods (Mondelez International), яка інвестувала в розвиток бізнесу в Україні 200 млн. дол. США. За останні п'ять років надходження до державного бюджету від корпорації склали 800 млн. дол. США [4].

Іноземні корпорації вкладають значні кошти у розвиток інфраструктури та оновлення основних фондів. Так, минулого року компанія PepsiCo проінвестувала будівництво заводу дитячого харчування в Київській області

близько 120 млн.грн., а корпорація Nestle інвестувала у виробничі майданчики в Україні 400 млн. грн. [5]. У середньому інвестиції даної ТНК в Україну складають 150 млн. грн. на рік [1].

На сьогодні в Україні представлено досить багато ТНК у різних галузях, але їхня роль залишається досить слабкою, адже основна їхня діяльність сконцентрована на задоволення потреб національного ринку, а не експорт продукції закордон. В той самий час, їхня присутність в Україні є перспективним напрямком та може стати чинником розвитку ефективних технологій виробництва, підвищення продуктивності менеджменту, створення робочих місць та притоку іноземного капіталу в Україну.

Прослідкувати вплив вливань іноземного капіталу ТНК у їхні українські підрозділи можна на прикладі сільськогосподарського сектору загалом та зокрема корпорації «Coca-Cola» згідно зі звітом про дослідження «Соціально-економічний вплив Системи Компаній Кока-Кола в Україні» [2].

Інвестиції іноземних ТНК у галузь харчової промисловості сприяють зменшенню імпорту споживчих товарів, натомість зростає частка продукції, виробленої в Україні. Розвиток вітчизняних підрозділів ТНК у харчовій промисловості також сприяє розвитку суміжних галузей: сільського господарства, гуртової та роздрібної торгівлі, транспорту, виробництва пакувальних матеріалів тощо. Діяльність ТНК також сприяє поширенню стандартів безпечного, дружнього до навколишнього середовища та ресурсощадного виробництва, а також створенню легальних та захищених робочих місць.

Не варто забувати й про те, що великі ТНК сплачують значні суми податків до бюджету України. Наприклад, український підрозділ корпорації «Кока-Кола» дав у 2015 році 140 мільйонів гривень податкових надходжень [2].

Великі ТНК утворюють значний загальний економічний вплив, що складається з прямого ефекту (заробітні плати працівників, відрахування до соціальних фондів, податки), непрямого ефекту першого кола (додана вартість, яку отримують прямі постачальники, дистриб'ютори та підприємства роздрібної торгівлі), непрямого ефекту другого і третього кола (додана вартість, яка виникає завдяки подальшим взаємозв'язкам в економіці (контрагенти другого і третього кола), що утворюють додаткову додану вартість) та опосередкованого ефекту (споживчі витрати домогосподарств, які пов'язані з оплатою праці, соціальними відрахуваннями, податками, які сплачує ТНК та її прямі контрагенти).

Таким чином, утворення підрозділів ТНК є двигуном утворення виробничо-збутових мереж за участю вітчизняних контрагентів та сталих довготривалих ділових зв'язків, що створюють додаткову додану вартість.

Дане явище можна прослідкувати у діяльності корпорації «Coca-Cola» в Україні, проміжні підсумки якої були викладені у звіті про дослідження «Соціально-економічний вплив Системи Компаній Кока-Кола в Україні». Згідно з його даними, загальний економічний вплив «Coca-Cola» в Україні у 2015 р. становив 4,9 мільярдів гривень, що відповідає 0,25% ВВП України [2].

Дослідники дійшли висновку, що співвідношення суми непрямих та опосередкованого ефектів до суми прямого ефекту становить 12 до 1. Таким чином, на одну гривню доданої вартості «Coca-Cola» припадає 12 гривень доданої вартості в економіці України загалом [2]. Цей результат показує, що іноземна ТНК може бути глибоко інтегрована в економіку України, співпрацювати з великою кількістю місцевих постачальників та торговельних точок, які входять до галузей з високою часткою доданої вартості.

Наприклад, «Coca-Cola» замовляє товари і послуги у 1400 українських компаній, зокрема у таких важливих галузях, як виробництво цукру, виробництво пакувальних матеріалів, транспорт. Продукцію корпорації продають 87 000 роздрібних точок, які заробляють торгіву націнку, а також дистриб'ютори, що надають послуги з логістики. Значну частку у загальних закупівлях корпорацій складає сировина місцевих постачальників [2]. Наприклад, у Системі Компаній Кока-Кола вона сягає 72%, а за повідомленням директора Nestle в Україні та Молдові, частка вітчизняної сировини, що використовується на українських фабриках, складає 75–80% [1], отже, збільшується попит на продукцію українського АПК, а частка імпортованої сировини зменшується.

Вплив мультиплікативного ефекту можна також прослідкувати у сфері зайнятості. Так, на одне робоче місце в Системі Компаній Кока-Кола припадає 17 робочих місць на підприємствах, що пов'язані з корпорацією прямим або опосередкованим чином по всьому економічному ланцюгу. Загальна кількість робочих місць на підприємствах України, що прямо або опосередковано пов'язані з «Coca-Cola», сягає 28 300. Якщо взяти до уваги також опосередкований ефект від діяльності компанії, то її внесок до загальної кількості робочих місць в економіці України зросте до 30 800, що становить 0,37% від загальної зайнятості [1].

Висновки. Таким чином, інвестування в Україну шляхом утворення підрозділів ТНК приносить не лише короткостроковий прибуток, а й довгостроковий ефект через створення та оновлення виробничих фондів, створення робочих місць як у власне галузях оперування ТНК, так і суміжних галузях, впровадження новітніх технологій тощо. Україна наразі тільки починає користуватися здобутками від розміщення філій ТНК на своїй території. Для підвищення ефективності їхньої діяльності необхідно створювати умови для подальшої експансії ТНК на ринки України і сприяти інтеграції вітчизняних підприємств у світове господарство.

Список використаних джерел та літератури:

1. Nestlé в Україні / Сайт Nestle в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.nestle.ua/aboutus/nestleinukraine>. – Назва з екрана.
2. Звіт про дослідження «Соціально-економічний вплив Системи Компаній Кока-Кола в Україні» за результатами оцінки GfK Ukraine [Електронний ресурс] // Coca-Cola Ukraine. – 2016. – Режим доступу: <https://www.cocolaukraine.com/content/dam/journey/ua/uk/private/2017/4/Coca-Cola%20SEIS%202017%20Brochure%20A4%20p.pdf>. – Назва з екрана.

3. МакДональдз в Україні [Електронний ресурс] // McDonald's в Україні. – Режим доступу: https://www.mcdonalds.ua/ua/Know/about_mcdonalds/mcdonalds_in_ukraine.html. – Назва з екрана.

4. Річна інформація емітента [Електронний ресурс] // Mondelez International в Україні. – Режим доступу: http://ua.mondelezinternational.com/about_us/corporate_information/charter_and_internal_regulations/auditors_and_accounting_docs. – Назва з екрана.

5. PepsiCo вложила 120 млн грн в строительство завода детского питания в г. Вишневое [Електронний ресурс] // delo.ua. – 2012. – Режим доступу: https://delo.ua/business/pepsico-vlozhila-120-mln-grn-v-stroitelstvo-zavoda-detskogo-pita-178171/?supdated_new=1511466772. – Загл. с екрана.

Біліченко Світлана, науковий співробітник
Інституту економіки та прогнозування
НАН України (Україна, м. Київ)

ЧИННИКИ, ЯКІ ВПЛИВАЮТЬ НА РЕГІОНАЛЬНІ РИНКИ ПРАЦІ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Регулювання ринку праці завжди є прерогативою держави. Основними чинниками державного механізму регулювання зайнятості на ринку праці є нормативно-правові, економічні, соціальні, мотиваційні.

З переходом економіки України до ринкових відносин на зайнятість населення стали впливати нові чинники: природні, демографічні, екологічні, науково-технічні.

Актуальність теми. Зміни на ринку праці в Україні – це багата і глибоко диференційована мережа фактів, підходів і цінностей, які створюють реальну структуру трансформацій. Ця структура ще до кінця не проаналізована належним чином. Тому тема на сьогодні є актуальною і вимагає дослідження.

Метою дослідження: є вплив чинників на зміни на регіональному ринку праці, які є регіоноутворюючим видом економічної діяльності, в умовах євроінтеграції, що призводять до значних трансформацій територіальної організації виробництва та зайнятості.

Результати наукової розвідки. Стан економіки в Україні на сьогодні характеризується уповільненими темпами виробництва, що не може не позначитися на зайнятості населення. За роки незалежності відбулося значне зменшення обсягів виробництва, вивільнення великої кількості виробничого персоналу, та збільшення кількості безробітних, падіння життєвого рівня населення, що вплинуло на територіальну структуру зайнятості і формування розселення жителів [1].

Наприкінці ХХ ст. в результаті економічної кризи в Україні закрито велику кількість шахт, заводів і фабрик. Особливої гостроти набула криза у розвинених промислових регіонах таких як Донбас та Придніпров'я. Масове закриття промислових підприємств зумовило значне зростання безробіття, міграційний відтік та депопуляцію населення. Наслідком цих негативних економічних процесів стало зменшення населення шахтарських містечок і селищ, підвищився рівень безробіття.

Тому необхідно дослідити чинники, завдяки яким формується регіональний ринок праці.

Нормативно-правові чинники передбачають правове забезпечення зайнятості населення та створюють основні умови для регулювання процесів зайнятості на державному рівні. Правове поле в Україні, яке сьогодні регулює зайнятість на державному рівні не цілком відповідає змінам у сфері зайнятості, особливо, коли це стосується євроінтеграційних прагнень. Мається на увазі офіційно визначені критерії для надання певного статусу поселень, які не завжди відповідають потребам, збереження на державному обліку безлюдних поселень та інші правові нерегульовані питання, в зв'язку з цим не створюються нові робочі місця, а частіше за все знищуються існуючі.

Економічні потребують проведення політики макроекономічної стабілізації, впливу на розподіл трудового потенціалу; удосконалення діяльності державних органів у сфері доходів, розробки і реалізації політики створення нових робочих місць.

Мотиваційні чинники передбачають створення ефективної системи мотивації використання трудового потенціалу.

З цією метою потрібно забезпечити: організацію профпідготовки і перепідготовки, підвищення кваліфікації працюючих та безробітних; надання податкових пільг підприємствам, які здійснюють перепідготовку і підвищення кваліфікації працівників; розробку спеціальних програм підвищення конкурентоспроможності окремих груп населення на ринку праці. Крім того, необхідно розробляти методи збільшення індивідуальної пропозиції праці, розвитку малого бізнесу та індивідуальної зайнятості, що стало актуальним з початком євро інтеграційних процесів.

Соціальні чинники мають досить важливий і постійний вплив на зайнятість населення. Зайнятість є індикатором соціально-економічного розвитку суспільства, яка формує його економічний потенціал, рівень і якість життя населення. Тому особлива увага повинна приділятися удосконаленню механізму регулювання зайнятості у східних промислових регіонах України, де процеси ринкової трансформації характеризуються значними соціальними наслідками особливо з початком проведення АТО.

Надважливим в процесі соціальної трансформації є врахування соціально-психологічних чинників, тобто соціальних орієнтацій населення, соціальних установок та потреб.

У процесі пошуку роботи багато хто стикається із певними психологічними труднощами, причиною цього є відсутність у безробітного внутрішньої готовності до активних дій, невміння пристосуватися до змін та віднайти мотивацію поведінки в нових ринкових умовах. Вказані фактори негативно впливають на зайнятість населення, що потребує її вирішення на державному рівні [2].

Демографічні чинники. Вплив демографічних чинників на зайнятість неоднозначний. Він простежується через істотні зміни демографічних процесів, наслідком яких є зменшення людського потенціалу міських і сільських

поселень, зрушення в структурі розселення. Також присутній фактор еміграції населення, який негативно впливає на регіональний ринок праці, особливо це стосується сільських поселень і невеликих міст та територій з несприятливими умовами.

Вплив демографічних чинників на зайнятість полягає у посиленні нерівномірності статево-вікової структури населення, вираженому старінні населення, збільшенні соціально-демографічного навантаження на працездатне населення та диспропорції попиту і пропозиції робочих місць.

Екологічні чинники мають значний вплив на розвиток і трансформацію зайнятості переважно у гірничодобувних індустриальних регіонах України (Донбас, Придніпров'я, Прикарпаття тощо). Цей вплив зумовлений забрудненням та знищенням оточуючого середовища відходами промислових підприємств, побутовим сміттям, або вирубкою лісів. Складна екологічна ситуація в Донбасі пов'язана ще із великими територіями, які займають шахтні терикони, кар'єри, відвали, відстійники та накопичувачі. Необхідно наладити будівництво очисних споруд, впровадити нові технології які сприятимуть зменшенню негативного впливу екологічних чинників на людей та території їх розселення.

Складна екологічна ситуація в останні роки мала місце і в інших регіонах України, що зумовлює необхідність незначної трансформації поселенської мережі та зміни робочих місць у кризових зонах.

Науково-технічні чинники впливають на зайнятість через прогрес у матеріальному виробництві, будівництві та на транспорті тощо. На сьогодняшньому етапі розвитку людства у період чергової науково-технічної революції істотний вплив на зайнятись мають процеси впровадження у виробництво новітніх досягнень науки і техніки, високих технологій та перехід економіки України на інноваційний шлях розвитку умовах євроінтеграції. Це викличе якісні зміни, в питаннях зайнятості, які в нових науково-технічних умовах вимагають працівників трансформуватися відповідно нових економічних вимог, тобто постійно підвищувати кваліфікацію та навчатися протягом життя.

Основними напрямками удосконалення політики регіональної зайнятості населення в умовах євроінтеграції можна визначити такі:

- збереження ефективних та створення нових робочих місць на підприємствах, в установах та організаціях усіх форм власності;
- сприяння самостійній зайнятості населення, розвитку малого та середнього підприємництва;
- підготовка робочої сили такого кваліфікаційного рівня та професійного складу, який відповідає потребам сучасної економіки та вимог ринку праці на шляху євроінтеграції;
- поліпшення сприянню зайнятості громадян, які потребують соціального захисту і не спроможні на рівних умовах конкурувати на ринку праці;

- посилення ефективності роботи служби зайнятості з метою зменшення кількості зареєстрованих безробітних та повернення їх до продуктивної зайнятості;
- підвищення мотивації працюючих до легальної продуктивної зайнятості;
- зменшення тіньової зайнятості населення.

Але лише удосконалення цих заходів недостатньо щоб вирішити довгострокові проблеми зайнятості. Для цього необхідні наполегливі зусилля як держави, так і громадян, які шукають роботу.

Список використаних джерел та літератури:

1. Лавриненко Л. М. Інноваційний розвиток трудового потенціалу в сучасних умовах / Л. М. Лавриненко // Сталий розвиток економіки: міжнар. наук.-вироб. журн. – Хмельницький. – № 1, 2014 (23). – С. 18–25.
2. Біліченко С. П. Розвиток підприємництва – фактор стимулювання роботодавців до створення робочих місць / С. П. Біліченко // Ринок праці та зайнятість населення / Ін-т підготовки кадрів держ. служби зайнятості України. – Київ, 2013. – II кв. – 68 с.

Бляшук Дарія, студентка IV курсу спеціальності «Фізична реабілітація»
Луцького біотехнічного інституту
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая»
(Україна, м. Луцьк)

ПРОБЛЕМА ФОРМУВАННЯ УМІНЬ САМОСТІЙНОЇ ПРОФЕСІЙНО-ОРІЄНТОВАНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТА

Актуальність проблеми. Простежується недостатня орієнтація вищої школи на формування умінь самостійної професійно спрямованої інформаційної діяльності студента. Це позначається на якості підготовки фахівців, які часто стають безпорадними перед швидко змінними потоками професійної інформації та умовами професійної діяльності, що постійно ускладнюються. Отже, необхідно в рамках вузівського ступеня освіти вирішити проблему формування умінь самостійної професійно орієнтованої інформаційної діяльності студента.

Мета дослідження: сформулювати у студентів навички самостійного пошуку інформації за допомогою автоматизованих систем інформаційних джерел

Результати наукової розвідки. Наші дослідження показали, що найбільші труднощі в навчанні студентів викликає:

- невміння раціонально розподіляти свій час;
- відсутність або недостатність навичок самоосвіти;
- невміння самостійно працювати з науковою літературою (повільний темп сприйняття інформації);

- утруднення в пошуку професійно спрямованої інформації, що знаходиться в різних видах друкованих видань;
- невміння користуватись Інтернет-джерелами для пошуку професійно спрямованої інформації;
- нездатність управляти своєю інформаційно-пошуковою діяльністю.

У науці є певні теоретичні передумови для вирішення даної проблеми: соціокультурні, психолого-педагогічні, науково-методичні, практичні. Соціокультурні пов'язані з характеристикою інформаційного моделювання: послідовно удосконалюється теорія інформаційного підходу (Б.І. Блюменау, М.Кастельс, Х.Шпінер та ін.); визначені умови використання ІКТ в освіті (Р.С.Гуревич, М.І.Жалдак, Г.О.Козлакова, М.М.Козяр та ін.), зокрема мережі Інтернет (А.Вітковська-Палень, В.І.Солдаткін); досліджено теоретико-методологічні засади розвитку інформаційної культури студентів (А.М.Коломієць, О.В.Плахотнік та ін.), феномен самоосвіти в інформаційному суспільстві (В.К. Буряк, Н.Г. Калашник, М.М.Солдатенко, О.Б. Щолок).

До практичних передумов належать: введення в базисний навчальний план загальноосвітніх і вищих навчальних закладів дисциплін «Інформатика», «Основи інформаційної культури»; впровадження інформаційних технологій в освітній процес; варіативні програми, орієнтовані на розвиток інформаційної культури особистості.

Поняття інформаційна діяльність найбільше розроблена в таких галузях як інформатика, бібліотечна справа, інформаційна аналітика, теорія управління та ін., які безпосередньо пов'язані зі збиранням, опрацюванням, зберіганням і наданням інформації фахівцям. Аналіз наукової літератури показав, що ряд авторів визначає інформаційну діяльність як організаційно оформлений різновид наукової праці і науково-технічної діяльності (Д. І. Блюменау, О. М. Гончарова, О. Г. Зайцева та ін.).

Так Б.І. Блюменау визначає інформаційну діяльність як «сукупність операцій щодо сприйняття, переробки і видачі інформації в рамках системи наукових комунікацій ... частина наукової діяльності», основною метою якої є підвищення ефективності наукових розробок. У монографії Г.С. Галіуліної інформаційна діяльність розглядається в системі наукових комунікацій. У педагогічній енциклопедії діяльність інформаційна визначається як сукупність процесів збору, аналізу, перетворення, зберігання, пошуку та розповсюдження інформації.

Проте в літературі ми не виявили робіт, у яких мала б місце цілеспрямована орієнтація на підготовку студента до професійно спрямованої інформаційної, а не лише до навчально-пізнавальної і науково-дослідної діяльності. Недостатньо вивчені процеси формування умінь самостійної інформаційної діяльності в комп'ютерному середовищі.

Тим часом відчувається гостра необхідність у науковому дослідженні даного питання. Пояснюємо це тим, що світова спільнота вступила в епоху наростаючих змін у всіх сферах життєдіяльності людини. Пред'являються нові вимоги до фахівця: професіоналізм, мобільність, здібність до творчої переробки

все зростаючого потоку інформації та її компетентного використання в практиці, здатність самостійно поповнювати й удосконалювати професійні знання та вміння. Особливої цінності набуває фахівець, здатний ефективно функціонувати в інформаційному просторі, для якого інформація і знання є новим продуктом його професійної діяльності.

Інформаційна професійно спрямована діяльність студента в умовах різкого зростання та ускладнення інформаційних потоків, на нашу думку, може бути розглянута як необхідний контекст організації навчального процесу підготовки майбутніх фахівців будь-якої галузі. Суть такої організації в тому, що навчання відбувається шляхом «занурення» студента в сферу інформаційної діяльності з метою взаємозв'язку її з професійною підготовкою, з виконанням студентами самостійних творчих фахових завдань.

Самостійна інформаційно-професійна діяльність студента – це діяльність, у якій студент може проявити свою активність, і від того, як вона буде організована, залежить результат професійної підготовки. Пізнавальна активність і пізнавальна самостійність – це особистісні якості, що характеризують інтелектуальні здібності студентів, які, як і інші здібності, виявляються і розвиваються в процесі інформаційної діяльності, що має професійне спрямування.

Висновки. Самоорганізація є основою самостійної роботи, а остання є однією з основ самонавчання. Самоосвіта студента передбачає його добровільну і систематичну інформаційно-професійну діяльність, спрямовану на отримання знань шляхом самостійної роботи поза навчальним закладом і без допомоги сторонніх осіб. Вона нездійсненна, якщо в студента недостатньо розвинені емоційно-вольові якості, не сформовані первинний досвід інформаційно-професійної діяльності і потреба до неї.

Список використаних джерел та літератури:

1. Бендера І. Мотивація індивідуальної самостійної роботи студентів / І. Бендера // Дидактика професійної школи: зб. наук. пр. / редкол.: С. У. Гончаренко [та ін.]. – Хмельницький: ХНУ, 2016. – Вип. 3. – С. 158–163.
2. Бойко Н. І. Інформаційно-пошукові технології як засіб оптимізації самостійної роботи студентів / Бойко Н. І. // Наукові записки: [зб. наук. ст.] / М-во освіти і науки України; Нац. пед. ун-т імені М. П. Драгоманова; уклад. Л. Л. Макаренко. – Київ: Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2015. – С. 35–42.
3. Коломієць А. М. Формування інформаційної культури студентів у процесі ступеневої підготовки / Коломієць А. М. // Досвід та проблеми країн Європи (Великобританії, Німеччини, Франції, Іспанії, України) з реалізації ідей Болонської конвенції: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. – Біла Церква, 2007. – Ч. 2. – С. 57–61.

ТРАНСФОРМАЦІЯ УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНОЮ ЕКОНОМІКОЮ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ТА ПОГЛИБЛЕННЯ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Актуальність проблеми. На сучасному етапі державотворення проблеми регіонального розвитку в Україні є надзвичайно актуальними. Це обумовлено активізацією і суперечливістю інтеграційних процесів, одночасно з посиленням міжрегіональних диспропорцій. Вагомість просторового чинника у розвитку економіки засвідчила тематика Доповіді Світового банку, у якій зазначається, що просторові перетворення суттєво впливають на ефективність функціонування національного господарства і виступають вагомим чинником якісно нових його структурних перетворень на інноваційній основі. З урахуванням досвіду високорозвинених країн світу в Україні здійснюється комплекс інституційних перетворень задля високої економічної активності всіх без винятку таксономічних утворень через деконцентрацію прав і обов'язків та децентралізацію владних повноважень.

Метою дослідження є визначення та узагальнення напрямків трансформації регіональної економіки та дослідження впливу євроінтеграції на розвиток управління регіонами.

Результати наукової розвідки. У вітчизняній економічній науці впродовж останніх десятиліть сформувався досить потужний доробок присвячений теоретико-методологічним, методичним та прикладним аспектам трансформації регіональної економіки. Достатньо детально розроблена поняттєво-термінологічна система цього напрямку економічних досліджень, проаналізовано проблеми економічного розвитку окремих регіонів держави, у тому числі з точки зору сучасних інтеграційних процесів. Водночас, власне останній аспект регіональних економічних досліджень, на мій погляд, висвітлений неповно.

Більшість наукових праць присвячених проблемам міжнародної економічної інтеграції розглядають її, насамперед, на макроекономічному рівні. Варто зауважити, що такий підхід сформувався цілком резонно як відповідь на євроінтеграційні очікування суспільства і був втілений у практичні кроки в цьому напрямку з боку державних інституцій. Водночас, проаналізувавши сучасні економічні дослідження присвячені перебігу євроінтеграційних процесів у зарубіжній науці, можемо помітити зміщення акцентів до регіонального рівня міжнародної економічної інтеграції. Поряд із загостренням проблем регіонального розвитку у низці європейських країн незбалансовані міжрегіональні економічні зв'язки, відсутність координації зусиль щодо міждержавної співпраці на регіональному рівні, а також необхідність впровадження положень концепції економіки знань у регіональних та

локальних економічних системах – є тими проблемами, що призвели до загострення уваги зарубіжних вчених-економістів до питань трансформації регіональної економіки в умовах активізації євроінтеграційних процесів.

У рамках розвитку системи управління регіональною економікою необхідно враховувати загальні методологічні пріоритети: відповідність умовам сучасного етапу суспільного розвитку; орієнтація на перспективу; системний вплив інститутів; цінність новітніх знань; незамінність компетенцій і креативності керівних працівників і фахівців; обов'язковість дотримання етичних аспектів.

Принципи управління економікою регіонів змінюється залежно від ступеню інтеграції. Прийнято виділяти п'ять ступенів які характеризують тісноту інтеграції, кожний з них потребує певних змін в адмініструванні:

1. Зона вільної торгівлі (відміна тарифних і нетарифних обмежень).
2. Митний союз (єдина зовнішньо торгівельна політика).
3. Спільний ринок (створення умов для переміщення капіталу і робочої сили).
4. Економічний і валютний союз (узгодження соціально-економічної та валютної політики).
5. Політичний союз (перехід до загальної політики безпеки, єдиної структури правосуддя і внутрішніх справ, вводиться єдине громадянство).

Отже всі ці етапи прямо чи опосередковано впливають на розвиток регіонів спектрі міграції, розподілу ресурсів, торгівлі, і як результат кожний з цих етапів супроводжується певними змінами в адмініструванні регіонів (які наведені в дужках).

У контексті євроінтеграційних процесів, варто зауважити, що ще у 2000 році Програмою інтеграції України до Європейського Союзу було визначено головні завдання «нової регіональної політики» в державі що полягали у збалансуванні та оптимізації регіонального соціально-економічного розвитку та стимулюванні євроінтеграційних зусиль на регіональному рівні.

Відповідно до згадуваної програми, основними засадами державної регіональної політики мали стати:

- чітке розмежування повноважень щодо управління регіонами між центральними та місцевими органами державної влади, органами місцевого самоврядування відповідно до принципів децентралізації та із дотриманням загальнодержавних інтересів;
- створення фінансових та організаційно-правових умов для реалізації повноважень органів місцевого самоврядування;
- запровадження дієвого механізму участі місцевих органів державної влади та органів місцевого самоврядування у процесі прийняття рішень на державному рівні стосовно розв'язання регіональних проблем;
- розроблення формалізованого механізму державної підтримки програм розвитку регіонів.

Висновки. Актуальним завданням має бути виділення найбільш перспективних із точки зору активізації економічного розвитку у контексті євроінтеграційних процесів регіонів України.

Аналізуючи передумови та сутність сучасних євроінтеграційних процесів, можна помітити характерну рису, що притаманна для більшості країн Європейського союзу – наявність добре розвинених та самодостатніх регіонів. Зрозуміло, що з метою залучення до євроінтеграції, насамперед соціально-культурної та економічної, регіон повинен мати певний рівень самостійності та самоврядності.

Іншими словами, у межах держави, що претендує на активізацію інтеграційних процесів, на регіональному рівні необхідною є політика децентралізації.

Список використаних джерел та літератури:

1. Звіт про науково-дослідну роботу управління регіональним розвитком на основі показників економічного потенціалу. – Суми: СумДУ, 2012. – 142 с.
2. Програма інтеграції України до ЄС схвалена Указом Президента від 14.09.2000 р. № 1072/2000 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
3. Balassa V. The Theory of Economic Integration / Balassa V. – Homewood, Illinois: Richard D. Irwin, 1961. – 304 p.

Варшавська Ніна, студентка III курсу спеціальності «Фізична реабілітація»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая»
(м. Київ, Україна)

КЛАСИЧНІ ТА НЕ ТРАДИЦІЙНІ МЕТОДИ РЕАБІЛІТАЦІЇ ХВОРИХ ЯКІ ПЕРЕНЕСЛИ ГЕМОРАГІЧНИЙ ІНСУЛЬТ

Інсульт – це ГПМК, що характеризується раптовою (протягом хвилин, рідше – годин) появою вогнищевої симптоматики і/або загальномозкових порушень (зміна свідомості, головний біль, блювота тощо), які зберігаються більше 24 годин або призводять до смерті хворого у більш короткий проміжок часу внаслідок причини цереброваскулярного походження [1].

Геморагічний інсульт (крововилив у мозок) – клінічна форма ГПМК, зумовлена розривом інтрацеребральної судини і проникненням крові у паренхіму мозку та утворенням гематоми. Здавлення і загибель мозкової тканини викликає характерну клінічну картину і симптоми, властиві цій хворобі.

Впродовж 2016 р. у лікарнях Києва отримали лікування 5079 хворих із вперше виявлени інсультом: 6597 – ішемічним, 560 – геморагічним, 28 – не уточненим.

Мета роботи: дослідити та розробити комплекс заходів фізичної реабілітації, щодо відновлення здоров'я хворих, які перенесли геморагічний

інсульт. Реабілітацію пацієнтів, що перенесли геморагічний інсульт, починають після закінчення гострого періоду, після регресу дислокаційних явищ та набряку головного мозку у терміни від 1,5 до 6 тижнів. Більшість авторів рекомендує розпочинати реабілітаційні заходи якомога раніше, після стабілізації життєво важливих функцій організму [2]. Першочергові реабілітаційні заходи передбачають лікування положенням, масаж, пасивну і дихальну гімнастику, деякі науковці вважають, що їх можна проводити і в гострому періоді захворювання. Надалі рекомендується рання активація пацієнта, за умови ясної свідомості, відносно задовільного соматичного стану та незначного крововиливу [3]. Рання реабілітація пацієнтів з крововиливом у мозок проводиться у гострий та ранній відновлювальний період (перші 6 місяців) і передбачає кінезітерапію, масаж, рефлексотерапію та медикаментозну реабілітацію [4].

Для гострого та підгострого стану хворих розроблена програма, яка передбачає щадний режим реабілітаційних заходів.

Лікувальна фізична культура. Початкова лікувальна гімнастика складається з декількох заходів: правильне положення (лікування положенням); пасивні вправи для різних груп м'язів; дихальна гімнастика; ідеомоторні вправи.

Лікувальний масаж. Лікувальний масаж є ефективним засобом функціональної терапії і тому використовується на всіх етапах медичної реабілітації хворих з порушенням мозкового кровообігу. При визначенні завдань та методів масажу, відповідно до загального стану хворого, необхідно врахувати ступінь порушення рухових функцій, період захворювання і призначений хворому режим рухової активності

Фізіотерапія. Обґрунтовано призначення електростимуляції паретичних м'язів через 1 місяць з моменту захворювання. Інші методики фізіотерапії застосовуються при наявності певних показань.

У відновлювальному періоді та на етапі віддалених наслідків можуть бути призначені електротерапія (у тому числі електрофорез), ультрафонофорез, магнітотерапія, лазеротерапія, теплолікування, бальнеотерапія.

Фізіотерапію призначають 2–3 рази на рік, для поліпшення кровообігу і живлення мозку; зменшення еластичності м'язів і знеболювання суглобів; сприяння відновленню рухових функцій, зміцненню ослаблених м'язів, ліквідації контрактур; підвищення загального тонусу і загартування пацієнта. Використовують: медикаментозний електрофорез, діадинамотерапію, УВЧ- і НВЧ-терапію, двокамерні гідрогальванічні ванни, парафіноозокеритні аплікації у вигляді рукавичок, носків або манжетів на уражені суглоби, пелоїдотерапію, електростимуляцію ослаблених м'язів, ванни кисневі, сульфідні, радонові, обтирання [5].

Механотерапія. В перші дні від початку захворювання використовуються черевики з пневмоподушками в області стоп. При їх надіванні в пасивному для хворого режимі відбувається імітація ходьби шляхом надування подушечок в області п'яти або миска. Цей тренажер дозволяє пацієнтам не втрачати

механізм ходьби або швидше його відновити. Слід врахувати, що протипоказанням є тромбофлебіт і тромбоз вен. 5–7 доби стабільного стану пацієнта можна призначати велотренажер для лежачих хворих навіть при відсутності контакту з хворим. Він виробляє обертання педалей в пасивному режимі. Якщо хворий у змозі виконувати рухи самостійно, то у приладу вмикається функція активної роботи.

З 2 тижня пацієнта, якого неможливо саджати на ліжку, але перебуває в стабільному стані, можна піднімати за допомогою вертикалізатора. Робиться це за схемою: протягом деякого часу платформа змінює положення від горизонтального до перпендикулярного підлозі.

Пацієнта, який перебуває у свідомості, з 2 тижня можна відвозити для занять в зал реабілітації. Звичайно, якщо він є у відділенні, у якому хворий лікується. Заняття проводяться в сидячому положенні. Після комплексу ЛФК пацієнт займається на велотренажері (в активному або пасивному режимі) за призначеною схемою [3].

У кінці 2 – на початку 3 тижні можна проводити заняття на апараті роботизованою ходьби для відновлення механізму і правильного стереотипу ходьби. Заняття на тренажері можна проводити з одномоментною електромиостимуляцією.

Працетерапія концентрує у собі досягнення медичної і соціальної реабілітації, у тому числі ЛФК, масажу, фізіотерапії і механотерапії. Вправи добирають їх з урахуванням професії і побутових дій. Вони мають бути відомі хворому, природні та звичайні для нього і повинні втягувати у роботу м'язи, пошкоджені травмою або хворобою чи ослаблені за час тривалого постільного режиму. Результатом працетерапії є цілеспрямоване виготовлення певного продукту або виконання робочого завдання. Це, головним чином, відрізняє працетерапію та її засоби від ЛФК [2].

Нетрадиційна терапія.

Апітерапія. Її слід застосовувати для відновлення функцій у пацієнтів після інсульту, зокрема доведено позитивний вплив отрути на підвищений тонус м'язів верхньої кінцівки. Акупунктурна апітерапія ефективно зменшує біль у плечі, що виникає в пацієнтів з геміплегією після перенесеної мозкової катастрофи.

Гірудотерапія секрету залоз медичної п'явки, який містить близько 100 активних сполук має судинорозширювальну, бактеріостатичну, аналгетичну, протизапальну та антикоагулянтну, протинабрякову дію, яка усуває порушення мікроциркуляції, відновлює проникність судин тканин та органів, усуває гіпоксію, знижує артеріальний тиск, збільшує активність імунної системи [6].

Бінаурально-квантова терапія. Звукові імпульси впливають на певні зони мозку (додатково можуть використовуватись світлові) та на відновлення біоелектричної активності мозку та метаболізму мозку. Це приводить до відновлення психічних функцій здоров'я - покращується настрій, знижується тривога і напруга, покращується сон, пам'ять, підвищується інтелект.

Використовують 4 основні види електричних коливань мозку людини, які відповідають різним станам людини, і можуть змінювати стан.

Бета-хвилі – найшвидші (частота від 14 до 42 ГЦ) пов'язані з бадьорістю, зосередженістю, пізнанням, а в разі їх надлишку – із занепокоєнням, страхом і панікою. Стимуляція мозку в бета – діапазоні дозволяє позбавитися від депресивних станів, підвищити рівень усвідомленості, уваги і короткочасної пам'яті.

Альфа-хвилі (від 8 до 13 ГЦ) – сприяють засвоєнню нової інформації, в а також, дає добрий результат в разі пост травматичних стресових розладів і депресій. Але спочатку, особливо якщо є депресивний розлад, рекомендується починати з бета частот – для усвідомленого контролю, пам'яті, а потім переходити до альфа – тета стимуляції[.]

Тета-хвилі (діапазон від 4 до 8 ГЦ) – з'являються, коли спокійне неспання переходить в сонливість. У тета – стані мозок продукує більше бета – ендорфінів – власних «наркотиків» тих, що відповідають за радість, відпочинок і зменшення болю.

Дельта-хвилі (діапазон менше 4 ГЦ) – починають домінувати, коли ми занурюємося в сон. Саме у цьому стані мозок виділяє найбільша кількість гормону росту, і в організмі найінтенсивніше йдуть процеси самовідновлення і самоіцелення [7].

Клінічно доведеними ефектами бінаурально терапії є: синхронізація активності півкуль мозку, активізація процесів взаємодії автономної і центральної нервової систем.

Розроблена комплексна програма фізичної реабілітації хворих, що перенесли геморагічний інсульт, підвищить ефективність лікування у відновному періоді.

Список використаних джерел та літератури:

1. Нервові хвороби: підручник / О. А. Ярош, І. Ф. Криворучко, З. М. Драчова [та ін.]; за ред. проф. О. А. Яроша; пер. з рос. – Київ: Вища шк., 1993. – 487 с.
2. Этапная реабилитация постинсультных больных с когнитивными расстройствами / А. А. Козелкин, С. А. Медведкова, А. В. Ревенько [та ін.] // Укр. неврол. журн. – 2008. – № 2. – С. 4–12.
3. Иванова Г. Е. Комплексная дифференцированная физическая реабилитация больных с мозговым инсультом: дис. ... д-ра мед. наук: 14.00.51, 14.00.13 / Иванова Галина Евгеньевна; Рос. гос. мед. ун-т МЗ Рос. Федерации. – М., 2003. – 409 с.
4. Улащик В. С. Новые методы и методики физической терапии / В. С. Улащик. – Минск: Беларусь, 1986. – 175 с.
5. Ежов В. В. Методы физиотерапии в программах восстановительного лечения больных, перенесших мозговой инсульт / В. В. Ежов, Е. С. Иванюк // Судинні захворювання головного мозку. – 2010. – № 4. – С. 22–32.
6. Лабінський А. Лікування судинних захворювань п'явками, бджолами та дієтою / А. Лабінський. – Львів: Аверс, 2014. – 101 с.
7. <https://upsihologa.com.ua/binauralni-ritmi--funkci-ascander.html>

Васьківська Олександра, Палажченко Наталія,
магістрантки II-го року навчання
спеціальності «Облік і оподаткування»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая»
(Україна, м. Київ)

ГОТІВКОВІ РОЗРАХУНКИ НА ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ШЛЯХИ ЇХ УДОСКОНАЛЕННЯ

Актуальність теми. Серед найважливіших характеристик економічного рівня розвитку держави виділяються показники готівкового та безготівкового грошового обігу, які значно впливають на ефективність економічного розвитку країни.

Зниження рівня використання готівки сприяє росту економіки, зменшенню частки тіньового сектору, розвитку сучасних сервісів та технологій. Утім, готівкові розрахунки мають свої переваги використання, тож більшість підприємств стикаються із розрахунками готівкою, які регламентуються низкою законодавчих актів, інколи неузгоджених між собою за деякими позиціями.

Залишається актуальним питання організації готівкових розрахунків у світлі вимог оновленого законодавства.

Мета статті: аналіз стану розрахунків готівкою, дослідження нормативної бази для виявлення законодавчих розбіжностей, та визначення основних напрямків удосконалення організації готівкових розрахунків на національних підприємствах.

Результати наукової розвідки. Важливим показником готівкового обігу є співвідношення вартісного вираження загального обсягу готівки до величини національного ВВП. Комплексною програмою розвитку фінансового сектору заплановане зниження у 2020 році загального об'єму готівки поза банками до 9,5% (відношення МО до ВВП), разом з тим, мережа платіжних терміналів має зрости до 11000 одиниць на 1 млн. населення.

Для країн західної Європи характерний низький показник рівня готівки в економіці. Ці країни встановили співвідношення граничної суми готівкових розрахунків до середньомісячної зарплати від менше ніж 1% до 4%, тобто обмеження на розрахунки готівкою встановлені від розміру менше середньомісячної зарплати до чотирикратної її величини. В Україні таке співвідношення сягає майже десяти середніх зарплат і становить 9,86%.

Постановою правління НБУ від 29.12.2017 р. № 148 (далі – Положення 148) затверджено нове «Положення про ведення касових операцій в національній валюті в Україні», яке регламентує, в тому числі, і розрахунки готівкою.

Згідно із Законом про РРО [2] приймання від покупця готівкових коштів вважається розрахунковою операцією.

У п.5 Положення 148 визначає готівкові розрахунки не лише за

реалізовану продукцію, а й за позареалізаційними операціями: погашення дебіторської заборгованості, заборгованості за позичками, безплатно отримані кошти, відшкодування матеріальної допомоги, внески до зареєстрованого капіталу, платежі за надане в оренду майно, роялті, дохід від володіння корпоративними правами, повернення невикористаних підзвітних сум та інші надходження.

На підприємстві розрахунки готівкою здійснюють такими способами: готівковими коштами, отриманими в касу підприємства з банку; за рахунок готівкової виручки; шляхом переказу готівки через касу банку, або платіжні термінали для подальшого її перерахування у банк покупця. Названі операції здійснюють в межах встановлених граничних сум:

- між підприємствами (підприємцями) протягом одного дня за одним або кількома платіжними документами – у розмірі 10000 грн.;

- між підприємством (підприємцем) та фізичною особою протягом одного дня – у розмірі 50000 грн.

Обмеження не стосуються: розрахунків підприємства з бюджетами, державними цільовими фондами, благодійних внесків та готівки, виданої на відрядження.

У Положенні 148 оновлено визначення терміну «оприбуткування готівки», з якого витікає, що для цілей оприбуткування готівки тепер застосовують касову книгу та книгу обліку доходів і витрат.

Згідно затвердженого порядку, готівку, що надійшла прибуткують у касу у день її отримання, для цього виписують прибутковий касовий ордер (далі-ПКО), до якого додають документ, згідно якого він складений. На підставі ПКО у день надходження готівки, касир здійснює запис у касову книгу.

При використанні РРО або РК з КОРО в п.11 Положення 148 дозволено оприбуткування готівки у касову книгу на підставі даних фіскальних звітних чеків, або розрахункових квитанцій, що суперечить вимогам п. 25 цього Положення про здійснення приймання готівки у касу винятково за ПКО.

Положенням проголошено вимогу щодо обов'язкової розробки підприємством, в тому числі і для відокремлених підрозділів, Порядку оприбуткування готівки в касі та затвердження його внутрішнім розпорядчим документом.

Керівник підприємства може покласти обов'язки касира, як на працівника підприємства за трудовою угодою, так і на працівника іншого підприємства на підставі угоди на надання послуги з надання персоналу. В Положенні 148 прописано про повну матеріальну відповідальність особи, на яку покладено виконання обов'язків касира. Трудові відносини касира, що не є працівником підприємства регулює Цивільний Кодекс, тому питання про матеріальну відповідальність буде знаходитися поза його впливу, що створюватиме для підприємства певні проблеми у випадку віднесення на винну особу суми відшкодування завданих збитків підприємству. Натомість в угоді на надання послуги з надання персоналу варто якомога докладніше прописати всі умови притягнення й обсяг відповідальності особи, залученої до роботи з готівкою. У

такому випадку саме договір (угода) буде головною юридичною опорою для притягнення чужого працівника до повної матеріальної відповідальності за завдану шкоду.

З'явилось нормативне підґрунтя для повноцінного документообороту касових документів, за умови електронного підпису, але це не скасовує видачу паперових касових чеків при проведенні розрахункових операцій із застосуванням РРО.

Зазнали незначних змін і первинні касові документи, затверджені Порядком 148.

Закон про бухгалтерський облік [1] визначає умовою первинного документа наявність обов'язкових реквізитів. Тож підприємство, на думку автора, може використовувати як типові форми, так і самостійно розроблені і затверджені бланки первинних документів готівкових розрахунків, як зазначено у листі Держкомстату[5].

Залишилась не затвердженою форма розрахунку встановленого ліміту залишку готівки в касі, що дає можливість підприємствам самостійно визначати розрахунковий період для визначення середньоденних показників.

Висновки. В нашій державі частка готівки у загальній грошовій масі кілька разів перевищує рівень економічно розвинених країн, а отже, готівковий обіг посідає більш значне місце, що свідчить про низький рівень розвитку економіки країни.

Таке становище пояснюється зниженням довіри населення до банківської системи, високим рівнем інфляції, що призводить до збільшення готівки на руках у населення.

Разом з тим, обмеження на готівкові розрахунки в межах країни попередить негативні ситуації у фінансовій сфері, зменшить витрати на підтримання обсягів готівки в обігу, покращить податковий контроль за надходженнями.

Список використаних джерел та літератури:

1. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні [Електронний ресурс]: Закон України від 16.07.1999 р. № 996-XIV. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/996-14>. – Назва з екрана.
2. Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг [Електронний ресурс]: Закон України від 06.07.1995 р. № 265/95-ВР. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/265/95-%D0%B2%D1%80>. – Назва з екрана.
3. Комплексна програма розвитку фінансового сектору України до 2020 року. Постанова Правління Національного банку України від 18 червня 2015 року № 391 (у редакції рішення Правління Національного банку України від 16 січня 2017 року № 28) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://bank.gov.ua/doccatalog/document?id=43352266>. – Назва з екрана.
4. Положення про ведення касових операцій у національній валюті в Україні [Електронний ресурс]: Постанова правління Національного Банку України від 29.12.2017 р. № 148. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0148500-17>. – Назва з екрана.
5. Стосовно прибуткового касового ордеру. Державний комітет статистики України [Електронний ресурс]: Лист від 27.11.2006 р. № 14/2-25/89. – Режим доступу:

Вербич Юлія, магістрантка II-го року навчання спеціальності «Облік та оподаткування»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая»
(Україна, м. Київ)

СУТНІСТЬ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ КРЕДИТІВ БАНКУ

Здійснюючи фінансово-господарську діяльність підприємство стикається з необхідністю залучення зовнішніх фінансових ресурсів. Основною формою залучення фінансових ресурсів із зовнішніх джерел є кредитування. Найчастіше підприємства можуть тимчасово поповнювати свої фінансові ресурси, оформлюючи банківські кредити.

Під банківським кредитом, за словами Філімоненкова О. вважаємо «економічні відносини, що пов'язані з акумуляцією та планомірним використанням за допомогою перерозподілу установами банків тимчасово вільних грошових коштів на умовах повернення, оплати і з метою найбільш ефективного їх використання» [1, с. 291]. В Законі України «Про банки і банківську діяльність» зазначено, що «банківський кредит – це будь-яке зобов'язання банку надати певну суму грошей, будь-яка гарантія, будь-яке зобов'язання придбати право вимоги боргу, яке надано в обмін на зобов'язання боржника щодо повернення заборгованої суми, а також на зобов'язання на сплату відсотків та інших зборів з такої суми».

Саме кредитування здійснюється діяльності підприємства здійснюється на певних принципах:

- цільового фінансування, коли економічні суб'єкти повинні чітко визначити, з якою метою будуть використані кошти;
- платності – позичальник повертає кредиторю не тільки основну суму боргу, а й сплачує додаткові кошти у вигляді процента;
- забезпеченості – принцип має на меті захищати інтереси кредитора та не допустити збитків унаслідок неповернення боргу; гарантією цього є майно;
- строковості – кошти кредитора передаються позичальнику на чітко визначений строк, який сторони узгоджують ще до підписання договору.
- повернення – позичальник має повернути кредиторю всю суму позиченої вартості.

Окрім зазначеного, при оцінці банком кредитної привабливості підприємства враховується, що підприємство має бути кредитоспроможним; повинно забезпечувати зростання обсягу виробництва та реалізації продукції (робіт, послуг). Співвідношення суми зобов'язань, включаючи суму кредиту, що планується отримати, має становити не більше 30%, в той час як сума власного капіталу – 70%. Інвестиційний проект під підприємства-позичальника має бути фінансово-сукупним та не передбачати виробництва з високим екологічним ризиком. Кредит повинен бути забезпечений заставою.

У сучасних умовах найпоширенішими видами кредитування є кредитна лінія, контокорентний кредит, овердрафт, разовий строковий кредит. Кожен з представлених видів відрізняється своїми певними характеристиками та особливостями.

Разовий кредит – найбільш традиційний варіант кредиту, відрізняється простотою надання та послідовністю в організації процесу кредитування. Застосовується, якщо клієнт одноразово потребує додаткових ресурсів. При цьому, клієнт отримує всю суму одночасно в межах встановленого в кредитному договорі розміру кредиту.

Якщо підприємству відкрита кредитна лінія, тоді видача кредитних коштів відбувається не відразу всією сумою, а певними частинами (траншами) в рамках встановленого ліміту, по мірі виникнення у позичальника потреби в кредитних ресурсах.

Позичальник має право використовувати кредит у межах ліміту кредитування виключено на цілі, вказані в договорі. Ліміт кредитної лінії може переглядатися за згодою сторін на вимогу банку, так і по обґрунтованому клопотанню.

У разі погіршення фінансового стану позичальника банк має право відмовити позичальнику в одержанні чергового траншу, або взагалі припинити кредитування та вимагати дострокового повернення раніше наданого кредиту, про що зазначається в договорі кредиту.

Кредит за овердрафтом використовується для усунення платіжних розривів, що виникають у процесі фінансово-господарської діяльності, тобто тільки на короткий період часу. Овердрафт – форма короткострокового кредиту в межах встановленого банком ліміту, що дозволяє клієнтові оплачувати платіжні доручення у розмірах, що перевищують залишок на поточному рахунку. Він може надаватися і без наявності будь-якого забезпечення. Овердрафт не має цільового характеру, тобто позичальник сам визначає розподіл та призначення використання позикових коштів.

За строками використання банківські кредити бувають короткостроковими (до 1 року); середньостроковими (до 3 років) та довгостроковими (понад 3 роки).

Короткострокові кредити, як правило, надаються позичальникам для здійснення поточної господарської діяльності у разі виникнення у них тимчасових фінансових труднощів через витрати, які не забезпечені надходженнями коштів у відповідному періоді.

Середньострокові кредити надаються для придбання обладнання, на поточні витрати, фінансування капітальних вкладень. Довгострокові кредити надаються банками позичальникам для формування капітальних витрат на реконструкцію, модернізацію та розширення основних засобів, на нове будівництво тощо.

За забезпеченням виділяють кредити: забезпечені заставою; гарантовані, з іншим забезпеченням, незабезпечені.

За ступенем ризику банківські позики поділяються на стандартні кредити та кредити з підвищеним ризиком.

Розглянуто найтиповіші ознаки класифікації кредитів та їх види. Тільки комплексний підхід до виділення видів банківського кредиту дозволяє найповніше охарактеризувати кредитні операції комерційних банків та особливості їх використання.

Кредити, за якими своєчасно не проведені один чи кілька платежів, у підприємства – позичальника значно знизилася ліквідність і ринкова вартість забезпечення, виникли обставини, які роблять сумнівним виконання позичальником своїх зобов'язань називаються проблемними. У процесі роботи з проблемними кредитами банк може застосовувати 2 основні методи управління: реструктуризацію чи ліквідацію.

Метод реструктуризації полягає у зміні умов погашення боргу за кредитом та відсотками, що проводиться у зв'язку з неспроможністю боржника у даний час виконувати свої боргові зобов'язання у визначені кредитною угодою терміни. Метод ліквідації означає повернення кредиту шляхом процедури банкрутства та продажу активів позичальника [3, с.145].

Банківський кредит є універсальним інструментом перерозподілу фінансових, матеріальних і трудових ресурсів, вирівнювання рівнів рентабельності підприємств на основі переливу капіталів, що сприяє прогресивним структурним зрушенням у національній економіці.

Список використаних джерел та літератури:

1. Філімоненков О. С. Фінанси підприємств: навч. посіб. / О. С. Філімоненко. – 2-ге вид., перероб. і доп. – Київ: МАУП, 2004. – 328 с.
2. Про банки і банківську діяльність [Електронний ресурс]: Закон України затв. Постановою Верховної Ради України від 07.12.2000 р. № 2121-III. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2121-14>. – Назва з екрана.
3. Холод З. М. Реструктуризація – важливий етап в управлінні заборгованістю [Електронний ресурс] / Холод З. М., Волович О. Б. – 2016. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/old_jrn/natural/Nvuu/Ekon/2010_29_2/statti/2.htm. – Назва з екрана.

Вечерік Євгенія, магістрантка II-го року навчання спеціальності «Нафтогазова інженерія та технології» ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ СИСТЕМИ ОСУШКИ ПРИРОДНОГО ГАЗУ ЧЕРВОНОПАРИЗАНСЬКОГО ПСГ

На сьогодні Компанія ПАТ «УКРТРАНСГАЗ» має одну з найпотужніших у Європі мереж підземних сховищ газу (ПСГ). Вони є важливою невід'ємною технологічною складовою газотранспортної системи України. Компанія експлуатує 12 ПСГ, два з яких створені на базі водоносних структур, а решта –

на базі виснажених газових родовищ. Загальна активна місткість підземних газових сховищ становить 31 млрд. куб.м.

Підземні газосховища Товариства мають багатоцільове призначення, основними завданнями є надійне безперебійне і раціональне забезпечення споживачів природним газом, забезпечення надійного транзиту газу через територію України до країн Європи, створення довгострокових резервів газу на випадок виникнення екстремальних ситуацій.

Одним з таких газосховищ є Червонопартизанське ПСГ, яке створене в системі газопроводів УМГ «КИЇВТРАНСГАЗ» для підвищення надійності газопостачання споживачів м. Києва а також Київської, Чернігівської, Сумської областей, розташованих на газопроводі Київ-Брянськ.

В адміністративному відношенні газосховище розташоване на території Носівського району Чернігівської області України, на відстані 100–105 км на північний схід від м. Києва і 30-35 км на південний-схід від магістрального газопроводу Дашава-Київ-Москва.

У процесі підготовки та транспортування природного газу, за наявності певних умов, компоненти природного газу та домішки, що містяться в ньому, а саме волога, можуть переходити в рідкий та твердий стан, а також утворювати досить стабільні в тверді хімічні сполуки – газові кристалогідрати, або кригу. Можливість існування кристалічних з'єднань компонентів природного газу з водою в свердловинах, газопроводах, іншому нафтогазовому обладнанні призводить до дуже небажаних технічних і технологічних наслідків. Виникаючи у внутрішніх порожнинах газового обладнання, ці утворення можуть ускладнити і навіть виключити можливість руху природного газу, що, в свою чергу, призводить до аварійних ситуацій та виходу з ладу технологічного обладнання.

З метою уникнення вищезазначеного природній газ проходить систему осушки на ПСГ.

Відбір та підготовка газу для подальшого транспортування на Червонопартизанському ПСГ проводиться за допомогою установок комплексної підготовки газу (далі УКПГ). Газ зі свердловин за допомогою системою шлейфів діаметром 159x4,5, 133x4, 108x4 під'єднані до газо збірних пунктів (ГЗП).

УКПГ забезпечує первинне очищення газу. Оператори служби забезпечують надійну роботу експлуатаційних свердловин, насосної установки, пунктів розподілу гліколю, блоків регенерації та первинне очищення газу жалюзійними газосепараторами.

Широке використання гліколей для осушування природного газу обумовлено їхньою високою гігроскопічністю, стійкістю до нагрівання та хімічного розкладу, низьким тиском пари і доступністю при порівняно невеликій вартості.

За експлуатаційними свердловинами проводиться постійний нагляд та ремонт. Оператори своєчасно підтримують належний стан свердловин для забезпечення безперебійної роботи в процесі закачування та відбирання газу.

Насоси перебувають у задовільному стані, всі роботи виконуються згідно з графіками планово-попереджувальних робіт (ППР).

До складу УКПГ входить таке обладнання:

- газосепаратори (ГСВІ-64-800 – 24 од., ГЖ-64-1600 – 4 од., ГЖ-64-800 – 4 од.);
- пункти розподілу гліколю (ПРГ) – 3 од.;
- технологічні ємності – 10 од.;
- насоси насосної УПГ (НРЛ 0.8/63C₂У₂ – 1 од., НД 2.5 1600/16К14БВ – 1 од., НР 0.63/63-Н1 – 3 од., НРЛ 0.63/63БС – 2 од., ВК 1 16А-У2 – 1 од.);
- блоки регенерації низької концентрації – 2 од.,
- блок регенерації високої концентрації – 1 од.,
- компенсатор тиску;
- виморожувачі – 4 од.

Блоки регенерації низької концентрації призначені для відновлення первинних концентрацій діетиленгліколю (ДЕГ) методом випарювання з нього води при тиску близькому до атмосферного.

Блоки регенерації низької концентрації встановлені на майданчику газозбірному пункту ГЗП. Виготовлені в 1975 році Чернівецьким машинобудівним заводом. Уведені в експлуатацію в 1975 році з такими параметрами:

- тиск – 0,2–0,8 кгс/см²;
- температура плюс 32 – плюс 127 оС;
- робоче середовище – вода, ДЕГ;
- ємність 12,250 м³.
- Остаточне відокремлення вологи з потоку газу проводиться на системах осушування газу. До складу УОГ входить таке обладнання:
 - абсорбери (Dy 2400 – 2 од., Dy 1600 – 2 од.);
 - блок регенерації високої концентрації;
 - технологічні ємності;
 - насоси насосної УОГ (РГ 10/64 – 2 од., РГ 4/25 – 4 од., 2.3 ПТ-6.3/63МП – один);
 - газосепаратор жалюзійний (компенсатор тиску) ГЖ 10-1000 -1СБ – один;
 - блок-бокс компресорів стиснутого повітря – 2 од.;
 - склад ДЕГ.

Блок регенерації гліколю високої концентрації призначений для отримання ДЕГ концентрації 99,6 % (масової) методом випарювання води при тиску близькому до атмосферного без подавання десорбційного газу.

Для підвищення ефективності подальшої роботи Червонопартизанського ПСГ необхідно технічно переоснастити УОГ, що дасть змогу автоматизувати процес осушування газу, контролювати температуру ДЕГ на виході з вогневих підігрівачів, автоматично продувати абсорбери, контролювати роботу пального пристрою вогневих підігрівачів (контроль полум'я, тиску газу на

вході в пальник, температуру димових газів) та ввести в роботу блок очищення ДЕГ.

Аналізуючи роботу Червонопартизанського ПСГ можна зазначити, що існуюче обладнання підтримується в працездатному стані та основною проблемою є його моральне старіння та фізичне зношування. Для подальшої надійної, безпечної роботи ПСГ у зв'язку з фізичним зношуванням обладнання систем УКПГ запропонована його реконструкція і удосконалення.

Висновки: на сьогоднішній день робота існуючої системи осушки природного газу є мало ефективною, в зв'язку з високим ступенем морального зносу блоків регенерації газу і значно поступається в характеристиках сучасному обладнанню. Одним із варіантів реконструкції системи осушування газу пропоную впровадження існуючих блоків регенерації ДЕГ газу на більш сучасні та високоефективні.

Список використаних джерел та літератури:

1. Звіти з експлуатації Червонопартизанського ПСГ за періоди закачування і відбирання Мринського ВУПЗГ.
2. Виконавча документація на будівництво Червонопартизанського ПСГ.
3. Правила створення та експлуатації підземних сховищ газу в пористих пластах // Стандарт НАК «Нафтогаз України». – Київ, 1999.
4. Підземні сховища газу. Контроль комплексний за створенням та експлуатацією. СТП 320.30019801.100-2003.

Вольська Юлія, студентка VI курсу спеціальності «Міжнародна економіка» Інституту банківських технологій та бізнесу ДВНЗ Університет банківської справи (Україна, м. Київ)

ВПЛИВ СОЦІАЛЬНО-ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПРОЦЕСУ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ НА СУЧАСНИЙ РИНОК ПРАЦІ УКРАЇНИ

Мета дослідження. З огляду на сучасну ситуацію міжнародної економіки, то сучасний розвиток можна назвати, як глобалізаційний. А так як основними наслідками цього процесу є міжнародний поділ праці, міграція в масштабах усієї планети капіталу, людських та виробничих ресурсів, вважаю за доцільне проаналізувати та визначити вплив даного прогресу на сучасний ринок праці. Результати наукової розвідки:

Глобалізація – це процес перетворення світового господарства в єдиний ринок товарів, послуг, робочої сили та капіталу на основі подолання перепон між економіками окремих країн. З одного боку, глобалізація є продуктом економічного і технологічного розвитку, з іншого – вона перетворюється в його рушійну силу. [1]

Складовою процесів глобалізації є зростаюча мобільність робочої сили, інтенсифікація міграційних процесів, наслідки якої є суперечливими. Для країн, які не проводять зваженої міграційної політики, серйозним випробуванням для національних ринків праці стає зростаюча конкуренція з боку країн з низьким

рівнем заробітної плати, скорочення кількості робочих місць, зайнятих корінним населенням, і зниження середнього рівня заробітної плати особливо некваліфікованої та низькокваліфікованої робочої сили [2]

Тож ті події і ситуації, які відбуваються в Україні і світі, підводять до висновку про те, що глобалізація економіки впливає на ринок праці нашої країни у таких аспектах:

1. Через міграційні потоки та посилення попиту на робочу силу в Україні транснаціональними і міжнаціональними компаніями, що спричиняє поступову трансформацію нашого ринку праці на частину глобального ринку праці, інтеграцію з ним.

2. Глобалізація економіки впливає на ринок праці України опосередковано через різноманітні канали і чинники, до яких насамперед можна віднести: прямі іноземні інвестиції і міжнародну торгівлю; зміну курсу національної валюти; зміну цін на міжнародних ринках на товари і послуги, що посідають важливе місце в українському експорті та імпорті (особливо енергоносії, метал, продукція сільського господарства) тощо.

3. Глобалізація значно впливає на рівень життя населення світу. У сучасних умовах господарювання при визначенні рівня життя населення важливим стає врахування всіх аспектів життєдіяльності людини, що забезпечить комплексність аналізу соціально-економічного розвитку країни загалом (див. Табл.1)[3].

Таблиця 1
Значення індексу людського розвитку країн світу станом на 2017р.

Країна	Значення ІРЛ	Рейтинг за ІРЛ	Очікувана тривалість життя	Очікувана кількість років навчання	ВНД на душу населення за ПКС
Польща	0,855	36	77,6	16,4	24,117
Росія	0,804	49	70,3	15,0	23,286
Білорусь	0,796	52	71,5	15,7	15,629
Грузія	0,769	70	75,0	13,9	8,856
Туреччина	0,767	71	75,5	14,6	18,705
Україна	0,743	84	71,1	15,3	7,361
Вірменія	0,743	84	74,9	12,7	8,189
Молдова	0,699	107	71,7	11,8	5,026
Європа, Центральна Азія	0,756	—	72,6	13,9	12,862

*складено на основі інформативних джерел ООН

Таким чином, з огляду на цю таблицю, хочу зробити можна спостерігати, те що Україна має середній рівень людського потенціалу. Очікувана тривалість

життя в Україні – 71,1 років. За даними ООН, рівень грамотності дорослого населення становить 99,7 %, що є досить високим показником. Але деякі індикатори сильно відстають від світових тенденцій, особливо в сучасних умовах впливу глобалізації, наприклад, дуже низький рівень ВВП країни, доходу на душу населення, соціальної захищеності та медичного обслуговування.

4. Унаслідок взаємодії таких процесів, як глобалізація та технологічна революція, в соціально-економічній сфері багатьох країн світу відбуваються масштабні зрушення, їх проявом є зниження частки виробничого сектору і зростання сектору послуг, своєрідна деконцентрація промислового виробництва, зрушення його в галузевій структурі тощо. Ці суттєві зрушення формують нові тенденції розвитку зайнятості, приводять до змін у структурі й характері зайнятості, її динаміку, якісні характеристики робочої сили та її мобільність.

5. Під впливом інноваційного розвитку і відповідно до глобалізації деякі професії стають непотрібними: їх сьогодні в змозі замінити комп'ютерні технології. Але замість них з'являються нові та прогресивні.

Висновки. Отже, підсумовуючи усе вищесказане, можна беззаперечно говорити про значний вплив глобалізації на розвиток людського капіталу. Хоч і загалом оцінити вплив глобалізації на світові процеси не можна і відслідкувати з точністю їх неможливо.

Як ми бачимо, за вищенаведеної інформації, що глобалізація несе з собою не тільки переваги, а й має недоліки, негативні наслідки і потенційні проблеми для слабких країн, на жаль, таких як наша.

Тож хочу зробити висновок, що правильне втягнення України до глобалізаційного процесу – це суттєвий мотив для прискорення системних реформ у країні, зокрема структурної перебудови економіки, що дасть змогу певною мірою протистояти негативним наслідкам глобалізації. Створення умов для збереження та відтворення висококваліфікованої робочої сили, здатної ефективно функціонувати в умовах глобалізаційних процесів, інноваційного виробництва, дасть змогу сформуванню стабільний та конкурентоспроможний ринок праці та економіку України.

Список використаних джерел та літератури:

1. Акулов М. Г. Економіка праці і соціально трудові відносини: навч. посіб. / М. Г. Акулов. – Київ: Центр учб. л-ри, 2012. – 328 с.
2. Колот А. М. Економіка праці і соціально-трудова відносини / А. М. Колот, О. А. Грішнова, О. О. Герасименко. – Київ: КНЕУ, 2009. – 711 с.
3. Програма розвитку ООН в Україні [Електронний ресурс]: Звіт ПРООН з людського розвитку 2016. – Режим доступу: <http://www.ua.undp.org/content/ukraine/uk/home.html>. – Назва з екрана.

МАСАЖ ПРИ ГОНАРТРОЗІ КОЛІННОГО СУГЛОБА

Актуальність проблеми. Артроз колінного суглоба (гонартрозу) – поширене захворювання серед населення світу. Від 10 до 15 відсотків населення Землі хворіє на артроз. З віком ризик захворіти в значній мірі збільшується. Симптоми виявляються у 30–40 років і 27% людей, серед даної вікової категорії, вже страждають на артроз. А після 60 років цією хворобою страждають практично всі. Частота поширення артрозу однакова серед чоловіків і жінок. На сьогоднішній день тенденція до омолодження захворювання зростає. Якщо 10 років назад перші симптоми артрозу проявлялися у віці 30-40 років, то зараз вони з`являються у віці 25, а іноді й в 20 років.

Мета дослідження. Провести аналіз літературних джерел, виявити закономірності захворюваності, визначити основні аспекти та способи проведення реабілітаційного масажу.

Результати наукової розвідки. Гонартроз – це дегенеративно-дистрофічне захворювання колінного суглоба, що характеризується прогресивним руйнуванням хрящової тканини, деформацією суглоба і порушенням його функції. При пізньому виявленні хвороби лікування матиме важкий характер, іноді стає неможливим без оперативного втручання. Виявити перші симптоми захворювання не важко: з`являється скутість у суглобі, біль, порушується стійкість у самому суглобі (його кісти не стійкі, відчувається певне розхитування) – це найперші й часті симптоми при даному захворюванні. Після їх виявлення необхідно одразу звернутися до лікаря, щоб уникнути ускладнення і розвитку захворювання.

Масаж є важливою ланкою реабілітації хворого. Він виконує багато завдань на покращення функцій систем організму хворого, загального самопочуття та навіть настрою. При захворюванні на гонартроз масаж проводиться для того, щоб:

- зняти м'язову напругу і полегшити больовий синдром в коліні, що виникає при артрозі;
- розслабити та розтягнути м'язи, які розташовуються навколо ураженого суглоба;
- усунути ущільнення, що з`явилися в тканинах;
- відновити нормальну рухливість коліна, яка порушується внаслідок розвитку артрозу;
- поліпшити процес відновлення функцій і структури суглоба;
- усунути з коліна всі токсичні речовини, які провокують запальний процес;
- стимулювати кровообіг і підсилити відтік лімфи в суглобі.

Крім показань є і протипоказання такі як:

- сильний біль, дискомфорт;
- проява кровотечі;
- не закінчена гостра стадія запалення;
- розвивається тромбоз судин;
- у людини гарячковий стан і висока температура.

Існує багато різновидів масажу, багато з них застосовується при лікуванні гонартрозу, наприклад такі як:

– «Шиацу» (японською). Це точковий масаж, який передбачає дозоване фізичне навантаження на певні зони хворого коліна. Виконуючи точковий масаж, необхідно розумно реагувати на зміни власного самопочуття. Якщо відбувається погіршення, можливо, є сенс відмовитися від такої терапії.

– Російська і шведська. І один і інший тип мануальної терапії передбачає такі рухи, як погладжування і розтирання ураженого суглоба. Проте другий тип масажу додатково передбачає ще й рух самого коліна.

– Фінська. Тут вся техніка полягає в розминці ураженої області великими пальцями.

Всі техніки, що зв'язані з рухом колінна, починаються з малої амплітуди, згодом (за можливістю) її збільшують до максимально можливого відновлення.

Дуже часто у лікуванні гонартрозу використовують класичну методику масажу. До даної методики готують всіх спеціалістів з фізичної реабілітації, тому вона є найпоширенішою. Також вона найбільш економна, тому лікування нею є доступним для більшості хворих. Дана методика складається з трьох етапів:

I. Підготовчий:

Для початку обробляється нижній відділ хребта. Це необхідно для того, щоб покращити роботу спинних сегментів, які відповідають за роботу нижніх кінцівок. Потім потрібно розім'яти стегнові м'язи на тій нозі, на якій уражено коліно. В останню чергу проводиться розслаблення стегна за допомогою потрушуючих рухів і розминання.

II. Основна частина характеризується дією на нижні кінцівки:

- 1) кругові погладжування по обидва боки ураженого суглоба;
- 2) розтирання зчленування;
- 3) швидкий масаж стегна;
- 4) згинання і розгинання суглоба (дуже обережне);
- 5) обертання гомілки;
- 6) масування стегна;
- 7) розтирання коліна тільки кінчиками пальців.

III. Завершальний: виконується тільки погладжування і потряхування суглоба.

Всі дії, що стосуються впливу на уражений суглоб, виконуються з певною обережністю і тільки з тильного боку. Прямий цілеспрямований вплив на коліно не дозволяється.

Масаж – це ефективний спосіб позбавлення від болю і відновлення функціональності колінного суглоба при артрозі. Однак робити його повинен досвідчений фахівець. Самомасаж теж допускається, однак, його потрібно виробляти вже зі знанням справи. Крім того, якщо руху спеціаліста заподіюють біль або дискомфорт, обов’язково сказати про це. Можливо просто необхідно знизити інтенсивність фізичного впливу.

Масаж – це один із необхідних і обов’язкових методів фізичної реабілітації, не варто нехтувати ним.

Список використаних джерел та літератури:

1. Евдокименко К. В. Артроз. Избавляемся от боли в суставах / К. В. Евдокименко. – М., 2009.
2. Физическая реабилитация / под общей ред. проф. С. Н. Попова. – 3-е изд. – Ростов н/Д.: Феникс, 2005. – 608 с.
3. Гонартроз [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://elikar.pp.ua/?p=98>. – Назва з екрана.

Галицька Ольга, студентка III курсу спеціальності «Міжнародна економіка» Інституту банківських технологій та бізнесу ДВНЗ «Університет банківської справи» (Україна, м. Київ)

ІНОЗЕМНІ ІНВЕСТИЦІЇ ЯК ВАЖЛИВИЙ ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ТА РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Актуальність проблеми. На сьогоднішній день обов’язковою умовою економічного розвитку країни є прогресивність інвестиційної діяльності.

Для української економіки значущою і актуальною є проблема залучення іноземних інвестицій – ефективного інструменту, що здатний забезпечити довготривалий розвиток та діяльність підприємств України. Необхідність надходження іноземних інвестицій викликана зменшенням інвестиційної активності вітчизняних підприємств, потребою осучаснення всіх сфер суспільного життя, а також потребами впровадження сучасних концепцій управління [2].

Мета дослідження. Розкрити теоретичні та практичні аспекти використання іноземних інвестицій для розвитку економіки та надати пропозицій щодо стимулювання надходжень іноземних інвестицій в Україну.

Результати наукової розвідки: Інвестиції – важлива складова успішного «життя» економіки, адже саме ця категорія і зумовлює загальний економічний прогрес. Іноземні інвестиції – це грошові кошти, цінні папери, майно та майнові права, результати інтелектуальної діяльності, інші цінності, передбачені чинним законодавством, що вкладаються іноземними інвесторами в об’єкти інвестиційної діяльності, які не заборонені законом, з метою отримання прибутку або досягнення соціального ефекту [1].

Вливання іноземних інвестицій в національну економіку сприяє: залученню новітніх технологій, покращенню якості продукції, створенню нових робочих місць, нарощуванню експортного потенціалу, використанню ресурсів, налагодженню економічних зв'язків між господарюючими суб'єктами, збільшення грошових надходжень, отриманих з-за кордону із одночасним зменшенням обсягів платежів за кордон; розвиток експортного потенціалу і зниження імпортової залежності країни.

Одночасно, використання інвестицій з-за кордону для країни потенційно може характеризуватись такими загрозами, а саме: експлуатація сировини і забруднення навколишнього середовища, збільшення ступеня залежності України від закордонного капіталу, зниження рівня конкурентоспроможності вітчизняних товаровиробників, перехід капіталу закордон [3].

Необхідність залучення іноземних інвестицій обумовлена такими причинами:

- дуже низькою інвестиційною активністю вітчизняних товаровиробників та громадян (за умов економічної нестабільності процес внутрішнього капіталовкладення за останні роки майже зник);
- потребою у введенні нових концепцій управління виробництвом, сучасного устаткування та виробництва, умов відтворення робочої сили;
- необхідністю застосування сучасних методів управління [4].

Однією з головних передумов інтеграції України до світової економіки є залучення України до процесу міжнародного руху капіталів, наприклад, через користування іноземними кредитами. Інструментами залучення є розміщення облігацій, єврооблігацій, комерційний кредит, лізинг на міжнародному рівні.

Основними джерелами залучення можуть бути: кредити іноземних країн, кредити фінансово-кредитних інституцій на міжнародному рівні; кредити країн-постачальників сировини; розміщення боргових цінних паперів на зовнішніх ринках, а також на внутрішньому ринку при купівлі їх нерезидентами; міжнародний лізинг, франчайзинг тощо [5].

У даній науковій роботі було здійснено спробу змоделювати залежність іноземних інвестицій від таких факторів:

EXP – експорт з України до країн світу, GDP – ВВП України, INF – інфляція, %, KURS – курс долара, MINZP – мінімальна заробітна плата, NEPREK – непрозорість економіки, RESOURCES – сукупні ресурси домогосподарств. Так як усі вищезазначені показники мають різні одиниці виміру їх нормалізовано за допомогою логарифмування.

На жаль, за проведеним аналізом моделі стало зрозуміло, що всі фактори, окрім EXP і вільного члена C є статистично незначущими, при рівні значущості 0,05. Хоча всі фактори описують нашу модель іноземних інвестицій на 99%, що є дуже гарним показником.

Тому, було зроблено спробу побудувати таку модель залежності, за якої всі змінні будуть визнані статистично значущими.

Рівняння залежності виглядає так:

$$\text{LOG(INVESTITION)} = 0.808935818409 * \text{LOG(GDP)} + 0.606398873585 * \text{LOG(MINZP)} + 2.53066755906$$

Тобто, для побудови даної моделі було обрано лише 2 фактори, між якими не існує зв'язку (мультиколінеарності), що задовольняє умови адекватності моделі.

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
LOG(GDP)	0.808936	0.115385	7.010780	0.0000
LOG(MINZP)	0.606399	0.068351	8.871843	0.0000
C	2.530668	0.403717	6.268422	0.0000
R-squared	0.970455	Mean dependent var		10.16978
Adjusted R-squared	0.965531	S.D. dependent var		0.779812
S.E. of regression	0.144780	Akaike info criterion		-0.850353
Sum squared resid	0.251533	Schwarz criterion		-0.708743
Log likelihood	9.377646	Hannan-Quinn criter.		-0.851861
F-statistic	197.0786	Durbin-Watson stat		1.837730
Prob(F-statistic)	0.000000			

Рис. 1. Основні характеристики остаточної моделі

Як ми бачимо з рис. 1, змінні описують наші зміни інвестиційних надходжень на 97%, тобто, виключивши попередньо враховані змінні якість моделі не втрачена.

Тобто, в результаті побудови моделі можна сформулювати таку залежність: при зміні ВВП (млрд. грн.) на 1% іноземні інвестиції змінюються на 0,8%, в той час як при зміні мінімальної ЗП (грн.) на 1% іноземні інвестиції змінюються на 0,6%.

Висновки. На теперішній час збільшення обсягів надходжень іноземних інвестицій до України має стратегічне значення. Тому пропонуємо вжити наступних заходів:

- забезпечення більш суворого покарання за порушення порядку видачі дозволів на ведення діяльності;
- комплекс заходів щодо оптимізації відшкодування сум ПДВ з бюджету;
- збільшення привабливості інвестиційного клімату в Україні шляхом покращення правового регулювання;
- комплекс заходів щодо спрощення митної системи: вільного переміщення товарів, послуг і капіталів між державами;
- удосконалення фінансового сектора;
- мобілізація вільних коштів підприємств і громадян на інвестиційні потреби, шляхом підвищення відсоткових ставок на депозити;
- забезпечення податкових льот вітчизняним та іноземним інвесторам, які інвестують на засадах довготермінового періоду, з метою компенсації їх втрат від заповільненого обороту капіталу.

Також, одним з рішень проблем, що перешкоджають на сьогоднішній день істотного приросту інвестиційних потоків, є перехід до інвестиційно-інноваційної моделі розвитку економіки, при одночасному стимулюванні

залучення приватних інвестицій діючого бізнесу, а також збалансованого розвитку державного інвестування, розвитку інвестиційних ринків і відповідної інфраструктури.

Список використаних джерел та літератури:

1. Про режим іноземного інвестування: Закон України від 19.03.1996 р. № 93/96-ВР зі змінами та доповненнями.
2. Леус М. М. Суть та класифікація іноземних інвестицій / М. М. Леус. – Львів: Львів. ін-т банківської справи, 2008.
3. Мосейчук Д. С. Сутність іноземних інвестицій: економічний та обліковий підхід / Д. С. Мосейчук. – Тернопіль: Тернопіл. нац. екон. ун-т, 2017.
4. Рудь І. Проблеми залучення іноземних інвестицій в Україну / І. Рудь. – Миколаїв: Миколаїв. нац. ун-т, 2014.
5. Майорова Т. В. Іноземні інвестиції: залучення та ефективність використання в Україні / Майорова Т. В., Гладчук К. М. – Київ, 2016.

Герасименко Катерина, Самороковська Оксана,
магістрантки II-го року навчання
спеціальності «Спеціальна освіта»
Комунального закладу «Харківська гуманітарно-педагогічна академія»
(м. Харків, Україна)

ЕТАПИ РОЗВИТКУ СПЕЦІАЛЬНОЇ ОСВІТИ В КІНЦІ ХХ – ПОЧ. ХХІ СТ.

Історія розвитку школи, освіти і педагогічної думки – важливе джерело розбудови національної системи освіти в Україні, оновлення її змісту та структури, об'єктивного висвітлення внеску діячів освіти у процес українського відродження. Зокрема, це стосується і дефектології, що зумовлено процесами реформування цієї галузі, а відтак, переосмисленням її надбань, окресленням позитивних тенденцій та встановленням історичної істини. Тож цей напрям – один із пріоритетних у спеціальній педагогіці.

Теорія і практика навчання і виховання осіб із розладами слуху в Україні має достатньо тривалий період розвитку (близько двох століть). Не випадково історія зародження й поширення освітньої практики глухих знайшла широке відображення у низці наукових досліджень, монографій, підручників, посібників (О. Дячков, М. Ярмаченко та ін.). Ґрунтовні дослідження історико-педагогічних аспектів становлення та розвитку сурдопедагогіки як окремої галузі вітчизняної дефектології в цілому та певних напрямів спеціальної освіти зокрема висвітлюються в численних наукових працях українських учених (В. Бондар, Л. Виготський, О. Дячков, І. Єременко, В. Засенко, Н. Засенко, В. Золотоверх, С. Кульбіда, Л. Одинченко, І. Соколянський, М. Ярмаченко та ін.).

На початку ХІХ ст. в Україні та Росії почали створюватися училища (школи) для глухонімих, мережа яких поступово зростала. Природно, у ці навчальні заклади потрапляли й діти з певною здатністю сприймати усне

мовлення на слух (за даними різних авторів у школах для глухонімих навчалось від 25% до 40% дітей зі зниженим слухом) [2].

1917 р. був тією межею, до якої в Україні існувала, хоч і невелика, мережа закладів для дітей з порушеннями слуху, яка вже функціонувала, і на основі якої могла б у подальшому відбуватися диференціація. Але після революційних подій ця система була повністю зруйнована і справу навчання цих дітей довелося розпочинати від початку.

Історичні події, які відбувалися в Україні упродовж 1917–1950 рр., зумовили низку чинників, що стали на заваді рівномірному поступу справи навчання дітей зі зниженим слухом. Часовий розрив між початком системного навчання глухих і дітей зі зниженим слухом в Україні пояснюється низкою факторів, серед яких чи не найбільш згубними були утиски, репресії, цілеспрямована політика придушення, що поширювалися на всі сфери життєдіяльності Української республіки.

Надзвичайно важливу роль у справі диференціації дітей з порушеннями психофізичного розвитку, зокрема глухих і дітей зі зниженим слухом, в Україні відіграли лікарсько-педагогічні кабінети, які отримали офіційний статус у 1922 р.

В Україні перша школа для туговухих відкрилася лише у 1940 р., а решта таких дітей перебувала в окремих класах шкіл для глухих та у загальноосвітніх школах.

Ідея системності, наступності і послідовності в розвитку дітей у єдиній системі закладів суспільного виховання, яка почала втілюватися у практику, знаменувала новий крок у розвитку закладів для дітей зі зниженим слухом. Однак, цей процес певною мірою гальмувався недостатністю коштів, кваліфікованих кадрів, політикою центрального уряду, спрямованою в цей час на русифікацію та політехнізацію освіти [1].

У 60–90-ті роки ХХ ст. українська сурдопедагогіка зробила значний крок уперед. І хоча період, про який йдеться, знаменувався низкою суттєвих перепон, саме тоді окреслилися самобутні риси вітчизняної сурдопедагогічної галузі. Власне, про цей період можна говорити як про етап становлення того напряму вітчизняної наукової школи сурдопедагогіки та сурдопсихології, який присвячений дослідженню питань особливостей розвитку, навчання та виховання дітей зі зниженим слухом.

У 1975 р. в Інституті психології було відкрито лабораторію сурдопсихології, у складі якої працювали Л. Лебедева, Т. Марчук, Л. Фомічова, Л. Борщевська, С. Козачіщева, В. Щербаков. Упродовж кількох років науковці плідно працювали над розробкою актуальних проблем психічного розвитку дітей зі зниженим слухом: формування інтересу до навчальної діяльності, особливості сприйняття і розуміння речення, особливості відтворюючої уяви та шляхи її формування, особливості формування діалогічного мовлення та ін.

У ці роки характерні риси змісту освіти школи для слабочуючих визначалися достатньо чітко: відповідність специфічним вимогам до формування та корекції мовлення, забезпечення достатнього рівня розвитку

пізнавальної діяльності. Зміст освіти було удосконалено відповідно до завдань розвитку та використання слухового сприймання, корекції можливих відхилень у розвитку учнів.

У наступні десятиліття продовжувалася подальша розробка актуальних проблем спеціальної дидактики та спеціальних методик корекційного навчання, а також різноманітних матеріалів для забезпечення нормального функціонування спеціальних дитячих дошкільних закладів для слабчучючих (навчальні плани, програми, посібники для вчителів та студентів).

Цей період для української сурдопедагогіки знаменувався низкою вагомих наукових пошуків і ґрунтовних здобутків, удосконаленням системи навчання і виховання дітей із вадами слуху. Зокрема, необхідно виділити дослідження вітчизняних сурдопедагогів проблем змісту навчання і виховання дошкільників (А. Гольдберг, Л. Ступнікова, Г. Чефранова, Р. Якубовська), їх підготовки до навчання у школі (М. Шеремет), розвитку інтелекту глухих і слабчучючих дошкільників в умовах проектування їхнього навчання (Л. Фомічова) [2].

З проголошенням Україною незалежності розпочався новий етап розбудови вітчизняної освіти і, зокрема, спеціальної, започаткування її нових засад. Новий етап у розвитку України потребував принципових змін у всіх сферах, в тому числі і в галузі дефектології – теорії та практики навчання і виховання осіб з порушеннями психофізичного розвитку. На початок цього періоду існувало чимало невирішених питань, як то: відсутність закону про спеціальну освіту; невідповідність цензового характеру, рівня освітнього стандарту корекційним завданням спеціальної освіти; нерівномірність розподілу по території держави спеціальних закладів, а відтак, і неповне охоплення ними дітей з порушеннями психофізичного розвитку; недостатня укомплектованість закладів фахівцями-дефектологами та недостатня диференційованість їхньої фахової підготовки тощо. Потребувала суттєвого розширення і мережа медичних, психологічних служб, центрів діагностики, консультацій для батьків і дітей. У системі спеціальної освіти бракувало кадрового потенціалу з відповідною фаховою освітою (спеціалісти реабілітологи, діагности, аудіологи, практичні психологи та ін.) [4].

Зважаючи на новітні тенденції у педагогіці, вдосконалювалася й підготовка спеціалістів-сурдопедагогів і практичних психологів на дефектологічному факультеті НПУ ім. М. П. Драгоманова. Науковий колектив кафедри сурдопедагогіки, поряд із підготовкою кадрів, здійснював і проводить нині глибокі наукові дослідження в галузі навчання і виховання глухих і слабчучючих, бере участь у міжнародних проектах із вирішення актуальних проблем навчання, виховання, соціалізації осіб з розладами слуху.

Існуюча дидактична система навчання та виховання глухих і слабчучючих має наукові обґрунтування, теоретичні розробки та практична апробація яких є підсумком тривалих, цілеспрямованих психолого-педагогічних досліджень науковців і педагогічних колективів спеціальних шкіл, в яких проводилася експериментальна робота, апробувалися та

впроваджувалися результати наукових пошуків. Нині мережа спеціальних закладів для дітей із порушеннями слуху складається з 32 шкіл для глухих, 26 для дітей зі зниженим слухом, 30 дитячих садків. Безперечним здобутком цієї системи навчання і виховання дітей із розладами слуху є те, що вони мають змогу одержати повну загальну середню освіту та набути певних професійних навичок. Окремі школи таким чином організують професійну підготовку, що випускники опановують певну спеціальність і можуть успішно реалізувати себе в соціумі [3]. Нині в Україні у середніх і вищих навчальних закладах функціонує понад 20 груп для осіб із порушеннями слуху, де студенти продовжують освіту, удосконалюючи свій фах.

Таким чином, можна констатувати, що система спеціального навчання дітей зі зниженим слухом, як один з державних інститутів, виникла та розвивається, проходячи певні етапи, під впливом суспільно-політичних, соціально-економічних та соціокультурних чинників, їх взаємозалежність та взаємозумовленість визначали у різні періоди піднесення чи регресивні тенденції у поступу цієї ланки спеціальної освіти в Україні. Саме соціокультурні чинники зумовлювали якісні зміни, що вели від зародження ідей на одних етапах, до їх практичного втілення на інших.

Список використаних джерел та літератури:

1. Зыков С. А. Предметно-практическая деятельность в развитии глухих детей / С. А. Зыков // Дефектология. – 1970. – № 2. – С. 17–21.
2. Фомічова Л. І. Актуальні питання сурдопедагогіки / Л. І. Фомічова. – Київ: НПУ імені М. П. Драгоманова, 2013. – 168 с.
3. Самощенко И. В. Глухой ребенок / И. В. Самощенко. – Донецк: Сталкер, 2003. – 168 с.
4. Ярмаченко М. Д. Виховання і навчання глухих дітей в Українській РСР / М. Д. Ярмаченко. – Київ: Рад. шк., 1988. – 320 с.

Гладкий В'ячеслав, магістрант II-го року навчання спеціальності «Медична психологія»
Навчально-наукового інституту міжнародних відносин та соціальних наук
Національного авіаційного університету
(Україна, м. Київ)

КОРУПЦІЯ ЯК НАЙБІЛЬШ РУЙНІВНА ЗБРОЯ

Корупція – це феномен, обумовлений антисуспільною діяльністю людини, рівень і динаміку поширення якого у державі виявити практично неможливо, адже корупція здійснюється у різних формах, що постійно еволюціонують, модифікуються, а також у різних масштабах, відтінках [див., напр.: 1, с. 4001–4009; 2]. Утім, попри багатоманітність проявів корупції, розглядуваний феномен завжди визначається однією особливістю – невідповідним поєднанням приватного інтересу із публічним.

На сьогоднішній день Україна залишається однією з найбільш корумпованих держав світу, посівши у 2017 р. (разом із Сьєрра-Леоне,

М'яною, Іраном та Гамбією) 130 місце у рейтингу сприйняття корупції Transparency International. В той же час у меншій мірі поширена невідповідність поєднання приватного інтересу із публічним у таких державах як Азербайджан, Казахстан і Молдова, котрі у цьому рейтингу посіли 122 місце, Вірменія – 107, Білорусь та Грузія – 68 і 46 відповідно, Латвія та Литва – 40 і 38 відповідно, Польща – 36, а Нова Зеландія – 1. Все це вказує на те, що сьогочасна реалізація державної антикорупційної політики в Україні залишається неефективною, пронизаною стійкими корупційними зв'язками. Як відомо, розгул корупції та злочинності в Україні загалом досить часто офіційно виправдовуються численними кризовими явищами в державі, а щонайперше – проведенням антитерористичної операції (далі – АТО) на території невіддільної від нас Донецької та Луганської областей України. Поряд із тим, численні свідчення про факти корупції в оборонній сфері держави, а також різні корупційні схеми, пов'язані із наявністю в Україні невідконтрольних Уряду територій (товарообіг, перетинання межі між відповідними територіями, наркотрафік, потоки зброї тощо), свідчать про зовсім інше – не кризові явища обумовили розгул корупції в державі, а ці кризові явища є наслідком масштабної корупції в нашій країні. Поширення неприпустимих сепаратистських ідей та здійснення АТО, «Кримська криза», зубожіння населення та розширення й поглиблення структури андеркласу тощо – лише посилює деструктивний вплив корупції та є забезпечувальними умовами для її нормального існування в державі, яку вона вже тривалий час знищує.

Проте, такий ефект корупція має не лише в Україні. Звернемо увагу на те, що завершення Холодної війни стало початком періоду жахливого хаосу у багатьох державах світу, в котрих, як зазначає австралійський вчений ад'юнкт-проф. Дж. Макфарлан (John McFarlane), добре врядування було замінено анархією (держави колишнього СРСР і колишньої Югославії), міжобщинна гармонія була зруйнована міжетнічними конфліктами й актами геноциду (Руанда та Боснія), соціальну рівновагу було спотворено різким зростанням рівня безробіття та зубожіння (Індонезія та Сальвадор), релігійними та культурними розколами, що призвели до жорстокого насильства (Алжир та Індія) тощо [3, с. 131–132]. Між тим, наголосимо, що і закінчення Холодної війни, і окремі перераховані негативні наслідки її завершення досить тісно пов'язані із корупцією – вони обумовлені нею та/або ж нею посилені. Більш того, руйнівний вплив корупції проявляється не лише у дестабілізованих державах (в яких мають місце соціально-економічні, політичні чи інші кризові явища), адже корупція є надзвичайно агресивним економічним злочином, котрий має численні практичні прояви [див. дет.: 1] та паразитарним чином впливає абсолютно на усі уряди, державні органи, підприємства, благодійні організації та громадян по всьому світу. Вчені з цього приводу справедливо наголошують на тому, що здійснення корупції та її наслідки безпосереднім чином загрожують демократії та посилюють нерівність у суспільстві, завдають шкоди економіці, обумовлюють виснажливу неефективність, відвертають грошові кошти від фінансової підтримки та забезпечення основних соціальних

послуг [4, с. 51]. З огляду на це не буде перебільшення теза про те, що характер загрози корупції для світу, власне, є аналогічним загрозі ядерної війни, котра була очікуваною у період протистояння США та колишнього СРСР (у період Холодної війни). Означене збалансоване співвідношення наслідків корупції та ядерної війни у жодному разі не є перебільшенням значимості корупції. Руйнівний вплив корупції на якість життя людини, на цілісність та життєздатність існуючого світопорядку не викликає ґрунтовних сумнівів. Попри це, не слід також ігнорувати і роль корупційних мотивів у здійсненні геноцидів, війн, воєнних конфліктів, котрі потенційно можуть бути здійсненими із застосуванням ядерної зброї (з огляду на те, що ядерною зброєю, як відомо, володіють також і досить корумповані держави).

Фактично підтверджує нашу позицію, зокрема, Ф. Хан (Feisal Khan). Розглядаючи поширення корупції у Пакистані, вчений звертає увагу на те, що в академічних колах загальноприйнятою є думка про те, що найбільш небезпечною загрозою для Пакистану є зростаюча сила ісламських фундаменталістів, що кидають виклик її легітимності. Утім, насправді, не зростання ісламського фундаменталізму знесилює пакистанську владу, а постійне знесилювання управлінського потенціалу пакистанської держави дозволяє фундаменталізму оскаржувати легітимність влади. Ця проблема, на думку вченого, суттєво посилена корумпованістю легітимної пакистанської влади [5, с. 219–220].

Таким чином, досвід України та зарубіжних держав (щонайперше нестабільних держав) вказує на те, що неспроможність влади протистояти загрозам держави, щонайперше корупційною зацікавленістю в існуванні цих загроз (про це свідчить, як ми вже зазначали, численні докази корупції в оборонній сфері тощо), робить державу та суспільство безсилимими перед деструкційним впливом корупції (тут діє принцип – «найбільш ефективна корупція можлива під час війни та розвалювання держави»), а, відтак, й перед іншими військовими, економічними, соціально-політичними та культурними загрозами існуванню держави та цілісності суспільства. З цього випливає, що руйнівний вплив корупції в державі обумовлений або об'єктивною неспроможністю політичної влади держави, або ж участю влади в корупційних відносинах вищого рівня.

Список використаних джерел та літератури:

1. Hladky V. V. The Manifestation of Corruption in Eastern Europe / Hladky V. V. // *Path of Science*. – 2018. – Vol. 4 (1). – P. 4001–4012.
2. Гладкий В. В. Об'єктивні прояви пенітенціарної корупції / В. В. Гладкий // *Наук. вісн. публічного та приватного права*. – 2017. – Вип. 6.
3. McFarlane J. Transnational crime: corruption, crony capitalism and nepotism in the twenty-first century // *Corruption and Anti-Corruption* / J. McFarlane, P. Larmour, N. Wolanin (ed.). – Adelaide: Griffin Press, 2013. – P. 131–145.
4. Fletcher C. The Internationalisation of Corruption: Scale, Impact and Countermeasures / Fletcher C., Herrmann D. – London: Routledge, 2012. – 304 p.
5. Khan F. Corruption and the Decline of the State in Pakistan / Khan F. // *Asian Journal of Political Science*. – 2007. – Iss. 2. – P. 219–247.

Гомон Віталій, магістрант I-го року навчання спеціальності «Комп'ютерні науки»
Навчально-наукового інституту інформаційних технологій та менеджменту
Університету державної фіскальної служби України (Україна, м. Ірпінь)

АВТОМАТИЗОВАНА АДАПТАЦІЯ ІНТЕРФЕЙСІВ ПІД ПОТРЕБИ КОРИСТУВАЧІВ

Актуальність проблеми. Адаптивний користувацький інтерфейс – це сукупність програмних і технічних засобів, що дозволяє кінцевому користувачеві найбільш ефективно використовувати всі надані системою можливості шляхом автоматичного налаштування інтерфейсу під конкретного користувача [1]. До цих засобів належать також системи, які виявляють загальні завдання, що призначені для користувача, і роблять ці завдання більш доступними. Приклади таких систем – системи, що створюють списки нещодавно відкритих файлів, найбільш часто використовуваних додатків, історія відвідування сторінок в Internet, статистика запитів у пошукових системах, різні рекомендаційні системи [2].

Налаштування функціональних можливостей і параметрів інтерфейсу може здійснюватися або вручну самим користувачем, або автоматично системою на підставі наявної інформації про користувача.

Для забезпечення можливості ручного редагування інтерфейсу в системі повинні бути присутніми засоби, що дозволяють користувачеві змінювати меню, додавати макроси, панелі інструментів, призначати дії кнопкам панелей інструментів і т.д. Недолік даного підходу полягає в необхідності користувача бути досить добре знайомим, як з самою системою, так із засобами, що дозволяють змінювати її інтерфейс.

При автоматичному підході сама система змінює інтерфейс для користувача згідно до його потреб. Система створює модель користувача, на підставі якої і вибудовується процес адаптації. Однак такі системи можуть викликати у користувача відчуття втрати контролю, можливі деякі неточності в прогнозі бажань і поведінки користувача.

Таким чином, виникає необхідність у автоматизації процесу адаптації інтерфейсів саме під потреби користувачів.

Мета дослідження: вивчення потреб користувачів у автоматизації процесу адаптації користувацьких інтерфейсів та налаштування адаптивної частини інтерфейсу відповідно до обраної моделі.

Основу адаптивних систем становить модель користувача. Модель користувача являє собою сукупність відомостей про користувача, завдяки яким відбувається адаптація системи до користувача для прогнозування цілей користувача, переваг або впізнання зразків поведінки. Модель користувача – ключова частина адаптивного інтерфейсу, яка представляє ті особливості

користувача, які є найбільш важливими для адаптації. Збір інформації про користувача відбувається або явно через анкетування, тести, або неявно, через спостереження за діями користувача.

Зазвичай створюється декілька моделей користувачів. Традиційно виділяються три моделі: «модель новачка», «модель просунутого користувача» та «модель експерта». Якщо кожному користувачеві системи відповідає своя модель, яка відмінна від інших моделей користувачів, то такий підхід є індивідуальним. Для кожного користувача збирається статистика його дій в системі і на її підставі приймається рішення про можливі зміни інтерфейсу, які можуть допомогти забезпечити більш зручне і ефективне використання системи даним користувачем.

Адаптивна частина інтерфейсу є ключовою частиною інтерфейсу і відрізняється від незмінної наявністю множини різноманітних сценаріїв своєї поведінки по відношенню до користувача. Вона базується на незмінній частині і підтримується нею в своїй роботі, ініціалізується нею, витягує з неї необхідні дані.

Адаптивною частиною інтерфейсу є все, що пов'язано зі сценаріями аутентифікації користувача, тестуванням, створенням «моделі користувача» або «призначеного для користувача інтерфейсу», налаштуванням функціональних, інтерактивних, допоміжних і оздоблювальних аспектів взаємодії.

Для інформаційної системи модель користувача є індивідуальною: діалогова структура залежить від певних показників, які визначаються рівнем інтелекту користувача і знанням користувачем комп'ютера.

Зазвичай моделі користувача будуються шляхом приписування ключових слів, які представляють інтереси користувача. Також вони можуть бути побудовані з використанням семантичних мереж і асоціативних правил. Моделі на основі ключових слів найлегше побудувати, але вони вимагають великої кількості інформації про користувача. Моделі на основі ключових слів будуються витяганням відповідних ключових слів з документів, що представляють інтерес для користувача, або надаються самим користувачем явно. Документи, що представляють інтерес для користувача, витягуються з історії браузера, закладок і завантажених файлів.

Існують системи, які будують модель користувача, але більшість з них, в основному, призначена для вилучення інформації про користувача з відвіданих ним web-сторінок або переглянутих файлів [3]. Такі системи можуть бути використані в рекомендаційних системах, системах адаптації результатів пошуку та інших системах, де потрібна інформація про спільні інтереси користувача, а не про його взаємодії з конкретною системою з метою зміни її інтерфейсу. Прикладами систем, що будують модель інтересів користувача, є:

1. Amalthea. Вона будує профіль, заснований на термінах, витягуючи їх з web-сторінок, відвіданих користувачем і проставляючи їм певну вагу. Ця система будує тільки один вектор інтересів і не відрізняється для довгострокових і короткострокових інтересів, вона також використовує

інформацію, надану безпосередньо користувачем.

2. PEA. Тут профіль користувача представлений множиною векторів інтересів, де кожен вектор являє собою один з множини інтересів користувача. Кожна сторінка, додана в закладки, являє собою інтереси користувача, тобто на одну сторінку будується один вектор інтересів. Але твердження про те, що користувач додає в закладки всі сторінки, що містять його інтереси, досить слабе, проте використання декількох векторів інтересів робить профіль більш точним.

3. WebPersona. Використовує n останніх відвіданих сторінок і буде вектор частоти згадки термінів. Після цього вектор береться в якості поточних інтересів користувача.

4. OBIWAN. Будує профіль користувача, використовуючи ієрархію понять. Класифікує сторінки, відвідані користувачем по декількох категоріях, враховуючи час, проведений на сторінках.

Результати наукової розвідки. Після побудови моделі починається процес власне адаптації. Залежно від системи і від експонованих їй можливостей алгоритми адаптації можуть сильно відрізнятися один від одного, проте спільним між ними є те, що результат їх роботи завжди спрямований на підвищення ефективності взаємодії користувача та інформаційної системи.

У системі можуть використовуватися моделі: «модель новачка», «модель просунутого користувача» і «модель експерта» [4]. Але для визначення моделі (класу) користувачеві необхідно пройти ідентифікацію, яка відбувається на першій стадії до тестування. Після формування моделі користувача відбувається підстроювання інтерфейсу під цю модель.

Останнім кроком процесу адаптації інтерфейсу є введення результатів адаптації в працюючу систему, при цьому слід враховувати, що різкі зміни в інтерфейсі системи можуть викликати невдоволення користувачів, тому потрібно попереджати користувача про вжиті адаптації і давати йому можливість приймати рішення щодо прийняття або відхилення запропонованих змін.

Для адаптації користувача використовується кілька методів. Одним з найбільш розповсюджених з них є навчання. Навчання необхідно, коли користувач не володіє достатньою кваліфікацією для забезпечення оптимальної роботи з системою. Програма навчання сприяє та поширює можливості взаємодії користувача з системою на основі створення моделі користувача. У процесі навчання користувач навчається правильній роботі з компонентами програми та вивченню умов, при яких він зможе виконати певні дії (увійти в систему, виконати запити і т.д.).

Висновки. Автоматизація процесу адаптації користувацьких інтерфейсів під кінцевого користувача дозволяє суттєво підвищити ефективність використання користувачем практично всіх наданих системою можливостей.

Список використаних джерел та літератури:

1. Данилов О. Альтернативные интерфейсы / О. Данилов // Компьютерное обозрение. – 1999. – № 4. – С. 14–17.

2. Соколова Н. А. Адаптивный интерфейс АРМ диспетчера системы электросетей / Соколова Н. А., Ходаков Д. В. // Автоматика. Автоматизация. Электрические комплексы и системы. – 2000. – № 2 (7). – С. 48–56.

3. Гаврилова Т. А. Адаптивный диалог и модель пользователя / Гаврилова Т. А., Зудилова Е. В. // Труды международного семинара по компьютерной лингвистике и ее приложениям. – Казань: Диалог-95, 1995.

2. Зудилова Е. В. Современное состояние в области проектирования адаптивных систем / Е. В. Зудилова // КИИ-96 – Инженерия знаний. – 1996. – 255 с.

Гончаренко Ірина, магістрантка І-го року навчання спеціальності «Комп'ютерні науки»
Навчально-наукового інституту інформаційних технологій та менеджменту
Університету державної фіскальної служби України (Україна, м. Ірпінь)

ВРАЗЛИВОСТІ В ЗАХИСТІ СИСТЕМ ЕЛЕКТРОННОЇ ТОРГІВЛІ

Актуальність проблеми. Необхідність захисту Internet-магазинів обумовлюється зростанням тенденції злому і витоків інформації в Internet-сфері, поширенням спаму та випадків злому і копроментачії облікових записів користувачів Internet-магазинів, що природно веде до порушення репутації, фінансових втрат і вихід організацій власників Internet-магазинів з ринку послуг.

Для побудови системи захисту інформації в порталах Internet-торгівлі важливо визначити їх вразливості [1]. Є ряд причин виникнення вразливостей в захисті систем електронної торгівлі. Ці причини не унікальні для таких систем, але вплив на них набагато сильніший, ніж на інші системи. Це відбувається через незахищеність даних на web-сайтах або порталах і через саму природу електронних договорів.

Мета дослідження: аналіз вразливостей в захисті систем електронної торгівлі.

До загальних вразливостей виявлених в системах онлайн-платежів та електронних покупок варто віднести наступні:

- SQL-ін'єкція;
- маніпулювання ціною;
- переповнення буфера;
- міжсайтовий скріптинг;
- віддалене виконання команд;
- слабкі механізми аутентифікації і авторизації;
- DDoS атаки;
- фішинг.

Однією з головних причин виникнення таких вразливостей є недостатнє знання розробниками методів безпечного програмування, у результаті чого виходить, що захист програми не є основною метою розробки. Інша причина

появи вразливостей – це велика складність, яка властива онлайновим системам, що вимагає створення комплексних проєктів [1–2].

Результати наукової розвідки. Механізми аутентифікації, які не використовують заборони на багаторазові спроби невідомого входу в систему, можуть бути атаковані за допомогою спеціальних програм (наприклад, Brutus). Також, якщо сайт використовує відкриту аутентифікацію HTTP або не підтримує проходження ідентифікаторів сеансу через SSL, то зловмисник може перехопити трафік для виявлення даних ідентифікації або авторизації користувача [3-4].

Для розуміння важливості захисту інформації порталів Internet-торгівлі від кібератак наведемо, як приклад, статистику фішингових атак на фінансово спрямовані Internet-системи.

Згідно з даними, отриманими від захисних підсистем продуктів «Лабораторії Касперського», в 2013 році кількість атак фінансової спрямованості помітно збільшилася. При чому 31,45 % всіх фішингових атак в 2013 році припала на фінансовий сектор.

У 2013 році з 31,45% фішингових атак, що припали на всілякі фінансові сервіси, 22,2% атак відбулися щодо підробки сайтів банків і систем онлайн-банкінгу, 6,51% – сайтів Internet-магазинів і 2,74% – сайтів платіжних систем.

Не менш явно тенденція проглядається, якщо поглянути на фінансовий фішинг окремо від всіх інших категорій. На фальшиві сторінки банків в 2013 році припало 70,59% всіх спрацьовувань веб-антифішинга «Лабораторії Касперського» в категорії Online Finance, в той час як роком раніше частка банківського фішингу становила 51,95%. Частка атак на онлайн-магазини знизилася з 24,66% в 2012 році до 20,71% в 2013 році, а частка атак на платіжні системи – з 23,39% до 8,7%.

«Лабораторія Касперського» зареєструвала в Україні 0,98% від усього світового обсягу фішингу. Частка атак фішингу на Internet-магазини в Україні становить 4,05% [5–6].

До загальних вразливостей, виявлених в системах онлайн-платежів, слід віднести ще одну загрозу, яка пов'язана зі зберіганням цифрової валюти.

Йдеться про нове покоління децентралізованої цифрової валюти, створеної і діючої тільки в мережі Internet – біткоїн. Ніхто не контролює її, емісія валюти відбувається за допомогою роботи мільйонів комп'ютерів по всьому світі, використовуючи програму для обчислення математичних алгоритмів. Саме в цьому полягає суть біткоїну.

Ця валюта не друкується центральним банком і не працює за його правилами. Банки можуть надрукувати скільки завгодно грошей, щоб покрити державний борг, тим самим знецінюючи свою валюту. Навпаки, емісія біткоїнів можлива тільки в цифровому вигляді і будь-який бажаючий може почати добувати або, як кажуть, майнити біткоїни в будь-який час. Майнінг біткоїнів відбувається за допомогою використання обчислювальних потужностей комп'ютера в розподіленій мережі. При перекладі біткоїнів, транзакції

обробляється цієї ж мережею, перетворюючи тим самим біткоіни в самостійну цифрову платіжну систему.

Чи існують якісь загрози при їх використанні? Якщо використовується гаманець версії нижче 0.4.0, то дані про них в ньому зберігаються у відкритому вигляді, і зловмисникові досить отримати ваш файл wallet.dat щоб викрасти всі ваші засоби. Яким чином зловмисник може отримати цей файл? Найпоширеніший спосіб – через програми «трояни», які непомітно для користувача виконують дії зловмисника. Отримати таку програму можна з мережі Internet, скачавши з сайтів разом з іншими програмами, отримавши непомітно з заражених сайтів, отримати поштою, з зараженої флешки і ще багато інших способів. Ще одним способом проникнення файлу в руки зловмисника може бути втрата флешки з гаманцем, або зчитування з викинутого жорсткого диска, після апгрейду, наприклад. Починаючи з версії 0.4.0 в гаманці з'явилася функція шифрування, яку можна включити в опції програми. Але не варто сподіватися на неї, як на панацею, шкідливі програми досить швидко адаптуються до нових методів захисту, і нічого не завадить такий програмі зчитувати введені з клавіатури символи.

Ще однією загрозою можуть бути шахрайські дії, коли, наприклад, недобросовісний трейдер купує у вас BTC через PayPal, отримує BTC, шле скаргу на невиконану угоду, PayPal скасовує платіж, і зловмисник отримує кошти нічого не заплативши. Інший приклад – якийсь онлайн сервіс, який заявляє, що на ньому можна безпечно і зручно зберігати свої кошти, може навіть отримувати відсотки та інші корисні сервіси, в один не прекрасний момент закривається і зникає з усіма заощадженнями довіряли йому клієнтів.

З аналізу загроз стає зрозуміло, що основна мета – не допустити потрапляння шкідливих програм на комп'ютер, де зберігається гаманець биткоін, обмежити фізичний доступ до гаманця і зробити неможливим використання гаманця при втраті носія, на якому він розташований.

Висновки. Повного 100% захисту від злому, на жаль, не існує, але якщо прийняти такі заходи, що складність і вартість злому буде порівнянна або перевищувати отриману в результаті нього вигоду, то ніхто нічого здійснювати не буде, це і є гарантія вашої безпеки. Описані вище кроки дозволяють істотно ускладнити життя зловмисникам і досить надійно обмежити доступ до своїх заощаджень. Однак існує ще одна проблема, втратити заощадження можна не тільки зіткнувшись з крадіжкою, але і забувши свій пароль наприклад, так що розслабитися і вважати описане рішення панацеєю все ж не варто. Окремо варто згадати, що ми ніяк не торкнулися теми бекапа, а це дуже важливий елемент збереження гаманця, оскільки носії інформації не вічні і часто виходять з ладу в самий невідповідний момент.

Список використаних джерел та літератури:

1. SQL-инъекции. Принципы безопасной разработки на php [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.webengineer.pro/information-security/18-sql-ineksii-printsipy-bezopasnoy-razrabotki-na-php>. – Загл с экрана.

2. Информационный портал по безопасности. Ddos [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.securitylab.ru/news/tags/DDoS/>. – Загл с экрана.
3. Уязвимости сайтов [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://allforjoomla.ru/info/408-ujazvimosti-sajtov>. – Загл. с экрана.
4. Основные уязвимости защиты в системах электронной торговли [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.securitylab.ru/analytics/216354.php>. – Название с экрана.
5. Kaspersky Lab: Около трети фишинговых атак направлены на кражу денег [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.chip.ua/novosti/kaspersky-lab-okolo-treti-fishingovyih-atak-napravlenyi-na-krazhu-deneg/>. – Загл с экрана.
6. Антонюк А. О. Теоретичні основи моделювання та аналізу систем захисту інформації: [монографія] / А. О. Антонюк, В. В. Жора. – Ірпінь: Нац. ун-т ДПС України, 2010. – 310 с.

Гончаров Кирило, магістрант I-го року навчання спеціальності «Комп'ютерні науки»
Навчально-наукового інституту інформаційних технологій та менеджменту
Університету державної фіскальної служби України (Україна, м. Ірпінь)

ЕЛЕКТРОННЕ ПІДПРИЄМСТВО

Актуальність проблеми. Життя сучасної людини неможливо собі уявити без повсюдно поширених інформаційних технологій. Internet став обов'язковим атрибутом кожного бізнесу і кожне підприємство прагне отримати всілякі вигоди від його застосування. Деякі переходять на новий вид ринку – інформаційний ринок. Саме інформаційний ринок базується на понятті – віртуальний бізнес.

Віртуальний бізнес (англ. virtual business) – форма ведення підприємницької діяльності, пов'язана з інформаційним (віртуальним) простором.

Віртуальне (електронне) підприємство (англ. virtual enterprise; virtual corporation) – підприємство, яке складається з товариства географічно роз'єднаних робітників, які існують в спільному єдиному інформаційному просторі та в процесі праці спілкуються, взаємодіють, користуючись електронними засобами комунікацій при мінімальному або повністю відсутньому особистому, безпосередньому контакті.

На відміну від традиційних підприємств електронні підприємства можуть швидко реагувати на зміни ринку при критично низьких, з точки зору традиційного бізнесу, витратах.

Актуальність даного питання обумовлена наступними обставинами:

- по-перше, швидка зміна застарілих технологій більш сучасними вимагає своєчасної розробки нових ефективних методів управління;
- по-друге, інструментарій управління електронним підприємством, що застосовується у світовій практиці, не враховує специфіки інших країн електронного бізнесу;

– по-третє, у науковій та навчальній літературі відсутня систематизація методів керування електронним підприємством.

Мета дослідження: дослідження сутності організації діяльності сучасного електронного підприємства та створення власного підприємства.

Електронне підприємство (ЕП) – це децентралізована мережна організація (бізнес-структура), в якій взаємозв'язку з постачальниками та замовниками і всі внутрішні процеси реалізовані в електронній формі на основі сучасної мережевої інфраструктури та Internet-технологій, що дозволяє даній організації з максимальною оперативністю реагувати на мінливі умови ринку, в результаті чого створюються передумови для зростання ефективності її діяльності.

Результати наукової розвідки. Дане визначення найбільш комплексно формулює сутність терміну «електронне підприємство», хоча, природно, і не є досконалим, але дає можливість зрозуміти організаційні принципи ЕП (це важливо, тому що організаційні принципи безпосередньо впливають на управління ЕП та його автоматизацію):

– принцип організації взаємозв'язків: всі основні організаційні процеси реалізуються в електронній формі;

– принцип використання єдиного інформаційного простору: основні бізнес-процеси виконуються в електронних мережах, що охоплюють всю організацію і пов'язують її з іншими організаціями (постачальниками, замовниками);

– принцип територіальної розподіленості: використання сучасної мережевої інфраструктури та Internet-технологій для взаємодії між учасниками бізнес-процесів;

– принцип електронного урядування ключовими ресурсами та компетенціями: інтелектуальна власність, моральні, фінансові та людські ресурси управляються електронним способом;

– принцип незалежності виконавців проекту: немає чіткої прихильності до конкретного виконавця; керівник проекту, може вибрати будь-якого, не задіяного в іншому проекті, виконавця;

– принцип власника ініціативи продукту: існування тільки одного керівника – власника ініціативи продукту, яким може бути як конкретну особу, так і цілий колектив. У даному випадку, ідеальною формою організації виробництва на ЕП є така форма, коли власником ініціативи продукту є кінцевий споживач.

Перераховані принципи у практичній діяльності надають ЕП певні переваги перед традиційними організаційними формами.

Основними елементами систем ЕП є:

1. Суб'єкти ЕП – учасники та клієнти систем електронної комерції. Це фінансові інститути, бізнес-організації (комерційні підприємства) та споживачі.

2. Системи ЕП: торговельні, платіжні, арбітражні та системи доставки.

3. Процеси в ЕП: дослідження ринку, продаж товарів, послуг, інформації, виконання замовлень, рахунки по операціях, підтримка комерційної діяльності, виробництво і розподіл фондів.

4. Мережі ЕП: глобальна мережа Internet, комерційні і корпоративні.

Переваги функціонування ЕП виражаються для різних суб'єктів по різному.

Під визначення ЕП підпадають не тільки системи, орієнтовані на Internet, але також і «електронні магазини», що використовують інші комунікації середовища – BBS, VAN і т.д. У той же час процедури продажів, ініційованих інформацією з WWW, але використовують для обміну даними факс, телефон та ін, можуть бути лише частково віднесені до класу електронної комерції. Відзначимо також, що, незважаючи на те, що WWW є технологічною базою електронної комерції, у ряді систем використовуються і інші комунікаційні можливості. Так, запити до продавця для уточнення параметрів товару або для оформлення замовлення можуть бути послані й через електронну пошту. На сьогоднішній день домінуючим платіжним засобом при on-line покупках є кредитні картки. Проте на сцену виходять і нові платіжні інструменти: смарт-карти, цифрові гроші (digital cash), мікроплатежі і електронні чеки.

Електронна комерція включає в себе не тільки on-line транзакції. В область, охоплювану цим поняттям, необхідно включити і такі види діяльності, як проведення маркетингових досліджень, визначення можливостей і партнерів, підтримка зв'язків з постачальниками і споживачами, організація документообігу та ін. Таким чином, електронна комерція є комплексним поняттям і включає в себе електронний обмін даними як одну зі складових.

Зустрічається назва мобільна торгівля – бізнес-рішення, тісно інтегроване з системами автоматизації торгівлі і призначене в першу чергу для автоматизації збору замовлень. Іноді термін мобільна торгівля (мобільні продажі) трактують ширше і вживають як синонім мобільної комерції взагалі.

На основі наведених принципів організації ЕП та аналізу сучасного стану електронної комерції запропоновано організацію власного ЕП, основним напрямком діяльності якого є реклама та просування товарів побутового напрямку.

Висновки. Досліджено сутність організації діяльності сучасного ЕП. Проведено аналіз організаційних принципів ЕП, оскільки саме вони безпосередньо впливають на управління ЕП та його автоматизацію. Запропоновано приклад власної розробки ЕП.

Список використаних джерел та літератури:

1. Меняев М. Ф. Информационные системы управления предприятием: учеб. пособ. / Меняев М. Ф., Кузьминов А. С. – М.: МГТУ им. Н. Э. Баумана, 2013.
2. Трилиев Ф. Открой свой электронный бизнес: 10 золотых правил начинающего бизнесмена в сфере высоких технологий / Трилиев Ф., Веселкова М. – М.: ФАИР-ПРЕСС, 2002.
3. Васильев Г. А. Электронный бизнес и реклама в Интернете: учеб. пособ. для студ. вузов / Васильев Г. А., Забегалин Д. А. – М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2008.

ФІНАНСОВА ЗВІТНІСТЬ: СУЧАСНІ ВИМОГИ ЗАКОНОДАВСТВА

Зміни до Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», внесені в жовтні 2017 року, формують суттєві корективи в розуміння напрямів трансформації та удосконалення обліку й звітності в Україні у найближчому майбутньому. Відтак, ці уточнення потребують розгляду та обговорення.

Фінансова звітність – це звітність, що містить інформацію про фінансовий стан та результати діяльності підприємства

Фінансова звітність підприємств не становить комерційної таємниці, не є конфіденційною інформацією та не відноситься до інформації з обмеженим доступом, крім випадків, передбачених законом. На фінансову звітність не розповсюджується заборона стосовно поширення статистичної інформації. Підприємства зобов'язані подати копію фінансової звітності та консолідованої фінансової звітності за запитом юридичних та фізичних осіб у встановленому порядку.

Повний річний пакет фінансової звітності нині складається з:

- Балансу (Звіту про фінансовий стан (ф. №1));
- Звіту про фінансові результати (Звіту про сукупний дохід (ф. №2));
- Звіту про рух грошових коштів (ф. №3);
- Звіту про власний капітал (ф. №4);
- Приміток до річної фінансової звітності (ф. №5).
- Додаток до приміток до річної фінансової звітності «Інформація за сегментами» (ф. №6).

У найближчому майбутньому річний пакет фінансової звітності доповниться Звітом про управління та Звітом про платежі на користь держави.

Відповідно до вимог ст.12 Закону «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» №996[1] з 2018 року доповнено перелік підприємств, які зобов'язані складати фінансову звітність за міжнародними стандартами. Тепер це:

- підприємства, що становлять суспільний інтерес (в тому числі великі підприємства, що не є емітентами цінних паперів);
- публічні акціонерні товариства;
- товариства, підприємства, які здійснюють діяльність з видобутку корисних копалин загальнодержавного значення;
- підприємства, які провадять господарську діяльність за видами, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України (надання фінансових послуг: фінансовий лізинг, трастові компанії, холдингові компанії, грошове

посередництво; підприємства, що здійснюють допоміжну діяльність у сферах фінансових послуг і страхування; здійснюють діяльність з управління активами; кредитні спілки).

У тлумаченні термінів зазначено, що підприємствами, які становлять суспільний інтерес є підприємства, емітенти цінних паперів, цінні папери яких допущені до біржових торгів, банки, страховики, недержавні пенсійні фонди, інші фінансові установи (крім інших фінансових установ та недержавних пенсійних фондів, що відносяться до мікропідприємств та малих підприємств) та підприємства, які відповідно до цього Закону належать до великих підприємств.

Для підприємств, що становлять суспільний інтерес, визначено наступні особливі умови ведення обліку та складання звітності:

- підприємства зобов'язані вести облік та складати звітність у відповідності до вимог Міжнародних стандартів фінансової звітності. Таке підприємство зобов'язане утворити бухгалтерську службу на чолі з головним бухгалтером, до складу якої входить не менше двох осіб.

- вводяться окремі вимоги для осіб, що претендують займати посаду головного бухгалтера підприємства, що становить суспільний інтерес. Зокрема, головним бухгалтером може бути призначена особа, яка має повну вищу економічну освіту, стаж роботи у сфері фінансів, бухгалтерського обліку та оподаткування не менше трьох років, не має непогашеної або незнятої судимості за вчинення злочину проти власності та у сфері господарської діяльності;

- фінансова звітність таких підприємств підлягає розміщенню на власному сайті підприємства;

- річна фінансова звітність потребує підтвердження аудиторським звітом.

Підприємства, що становлять суспільний інтерес, складають і подають фінансову звітність на основі таксономії фінансової звітності за міжнародними стандартами в єдиному електронному форматі, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері бухгалтерського обліку.

Під поняттям таксономії фінансової звітності розуміється єдиний склад статей і показників фінансової звітності та її елементів, які підлягають розкриттю. Таксономія фінансової звітності затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері бухгалтерського обліку[1].

Першим звітним періодом, за який нові підприємства, які зобов'язані застосовувати міжнародні стандарти, подають фінансову звітність на підставі таксономії за міжнародними стандартами в електронній формі є 2019 рік.

Підприємства, які відповідно до законодавства складають фінансову звітність за міжнародними стандартами, зобов'язані забезпечити ведення бухгалтерського обліку відповідно до облікової політики за міжнародними стандартами після подання першої фінансової звітності або консолідованої фінансової звітності за міжнародними стандартами, що визнається такою у

порядку, визначеному міжнародними стандартами.

Внесені зміни уточнюють і самі підходи до класифікації підприємств за розмірами. Зокрема, для цілей формування та подання звітності господарюючі суб'єкти поділяються на мікропідприємства, малі, середні або великі підприємства.

Мікропідприємствами є підприємства, показники яких на дату складання річної фінансової звітності за рік, що передує звітному, відповідають щонайменше двом з таких критеріїв:

- балансова вартість активів не перевищує 350 тисяч євро;
- чистий дохід від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) становить не більше 700 тисяч євро;
- середня кількість працівників - до 10 осіб.

Малими є підприємства, у яких:

- балансова вартість активів становить до 4 мільйонів євро;
- чистий дохід від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) не перевищує 8 мільйонів євро;
- середня кількість працівників є меншою, ніж 50 осіб.

Середніми є підприємства, які не відповідають критеріям для малих підприємств та показники яких на дату складання річної фінансової звітності за рік, що передує звітному, відповідають щонайменше двом з таких критеріїв:

- балансова вартість активів не перевищує 20 мільйонів євро;
- чистий дохід від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) становить не більше 40 мільйонів євро;
- середня кількість працівників менша за 250 осіб.

Великими є підприємства, які не відповідають критеріям для середніх підприємств та показники на дату складання річної фінансової звітності за рік, що передує звітному, відповідають щонайменше двом з таких критеріїв:

- балансова вартість активів становлять понад 20 мільйонів євро;
- чистий дохід від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) складає понад 40 мільйонів євро;
- середня кількість працівників – понад 250 осіб.

Для визначення відповідності критеріям, зазначеним в євро, застосовується офіційний середній курс гривні, розрахований на підставі курсів НБУ, що встановлювався для євро протягом відповідного року.

Отже, державне регулювання обліку в Україні спрямоване на подальше зближення національних та міжнародних стандартів бухгалтерського обліку. Підтвердженням цього є зміни, внесені в чинне законодавство з регулювання обліку.

Фінансова звітність в Україні формується підприємствами або за Національними положеннями (стандартом) бухгалтерського обліку для тих підприємств, які зобов'язані складати звітність за національними стандартами для подачі її в державні органи, або ж за Міжнародним стандартом бухгалтерського обліку 1 «Подання фінансової звітності» для тих підприємств, які складають звітність за МСФЗ переважно для інвесторів чи виходу на

міжнародні ринки капіталу.

Список використаних джерел та літератури:

1. Про внесення змін до Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» щодо удосконалення деяких положень»: Закон України від 05.10.2017 р. № 2164-VIII.

Гриценко Володимир, студент IV курсу спеціальності «Міжнародна економіка» Інституту банківських технологій та бізнесу ДВНЗ «Університет банківської справи» (Україна, м. Київ)

МІГРАЦІЯ РОБОЧОЇ СИЛИ ЯК ФАКТОР ВПЛИВУ НА ЕКОНОМІЧНУ БЕЗПЕКУ КРАЇНИ

Актуальність проблеми. Економічна безпека, як складова національної безпеки, має виняткове значення для держави; в стані економічної безпеки держава має можливість адекватно функціонувати, а також підтримувати міжнародні господарські зв'язки і захищати інтереси вітчизняних суб'єктів господарювання.

Мета дослідження: виявлення проблем економічної безпеки України і надання пропозицій з мінімізації економічних загроз і впливу міграційних проблем на економічну безпеку України.

Результати наукової розвідки. Існують загрози економічній безпеці через проблеми демографічного характеру. Це не тільки перевищення показників смертності над народжуваністю, але й міграція працездатного населення. Що підштовхує працездатних осіб працювати за кордоном? Насамперед – відсутність соціальної стабільності (військовий конфлікт на сході країни, наявність корупції у діловому середовищі), низький рівень заробітної плати.

За останні 4 роки реальна заробітна плата в Україні зазнала сильного падіння (у 2014 році індекс заробітної плати впав на 20% у порівнянні з минулим роком). Зараз тільки на території Польщі знаходиться більш ніж 1 млн українців. Серед них студенти а також трудові мігранти. Втрата робочої сили неминуче дасть про себе знати ще більше в майбутньому, – цей вплив буде і в рівні ВВП, і в показнику заробітної плати.

Висновки. Економічна безпека постає одним з ключових факторів забезпечення сталого розвитку економіки держави в цілому і виступає як складна багатфакторна категорія, що характеризує здатність національної економіки до розширеного відтворення з метою збалансованого, рівномірного і поступового задоволення потреб суспільства. Зараз Україна має серйозні проблеми з економічною безпекою. Державний борг, тіньова економіка, імпортна залежність, міграція робочої сили, малий обсяг інвестицій – усе це є бар'єром на шляху до сталого економічного розвитку а також забезпечення відмінного стану національної (в тому числі економічної) безпеки. Більш того,

наявність збройного конфлікту на території держави стримує інвесторів й стає тягарем для національної економіки. Необхідним є зосередити увагу на поверненні довіри населення до уряду, банківської системи, тощо. Тільки за останні 2 роки обсяг грошових переказів в Україну склав 5,154 \$млрд та 5,425 \$млрд у 2015 і 2016 році відповідно. Ці суми можна зіставити з обсягами кредитів, наданих Україні. Низька довіра населення є загрозою для майбутньої економічної безпеки країни, адже великий обсяг грошей фактично не інвестується. Якщо вирішити проблему довіри, люди почнуть більше «вкладати в державу».

Список використаних джерел та літератури:

1. Економічна безпека України в умовах гібридної агресії [Електронний ресурс] // Національний інститут стратегічних досліджень. – Режим доступу: http://www.niss.gov.ua/public/File/book_2017/Ekon_bezpeka_1-1.pdf. – Назва з екрана.
2. Звіт з обсягу грошових переказів в Україну [Електронний ресурс]. – 2016. – Режим доступу: <https://bank.gov.ua/doccatalog/document?id=19208357>. – Назва з екрана.
3. Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>. – Назва з екрана.
4. Офіційний сайт Міжнародного валютного фонду [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.imf.org/en/Countries/UKR>. – Назва з екрана.

Гума Володимир, студент III курсу спеціальності «Комп'ютерні науки» Полтавського інституту бізнесу ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Полтава)

ОГЛЯД НАЙБІЛЬШ ПОШИРЕНИХ ПЛАТФОРМ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Упродовж останніх двох десятиріч років відбувається процес переходу від традиційного навчання до навчання на базі комп'ютерних технологій. Це стало можливим в основному з розвитком мережі Інтернет, що дозволило пересилати необхідну кількість даних з одного кінця світу в інший, вільно вести дискусії з іншими користувачами мережі в online режимі і розміщувати інформацію на Інтернет-сайтах, роблячи її доступною для всіх охочих.

Сучасні інформаційні технології дають змогу підвищити та вдосконалити ефективність освітнього процесу. Під час реформування освіти у вищих навчальних закладах прогресивно розробляється концепція дистанційної освіти, що передбачає розробку різноманітних технологій, у тому числі технології дистанційного навчання. [1]

Під дистанційним навчанням розуміється індивідуалізований процес набуття знань, умінь, навичок і способів пізнавальної діяльності людини, який відбувається в основному за опосередкованої взаємодії віддалених один від одного учасників навчального процесу у спеціалізованому середовищі, яке функціонує на базі сучасних психолого-педагогічних та інформаційно-комунікаційних технологій.

Метою дистанційного навчання є надання освітніх послуг шляхом застосування у навчанні сучасних інформаційно-комунікаційних технологій за певними освітніми або освітньо-кваліфікаційними рівнями відповідно до державних стандартів освіти; за програмами підготовки громадян до вступу у навчальні заклади, підготовки іноземців та підвищення кваліфікації працівників.

Завданням дистанційного навчання є забезпечення громадянам можливості реалізації конституційного права на здобуття освіти та професійної кваліфікації, підвищення кваліфікації незалежно від статі, раси, національності, соціального і майнового стану, роду та характеру занять, світоглядних переконань, належності до партій, ставлення до релігії, віросповідання, стану здоров'я, місця проживання відповідно до їх здібностей [4].

Оскільки одним із стратегічних напрямів реформування освітньої системи України є активне використання інформаційних технологій для розвитку дистанційного навчання, необхідно зупинитися на дослідженні платформ дистанційного навчання, без яких організувати дистанційне навчання неможливо. Вибір платформи дистанційного навчання є дуже важливим кроком.

Платформа дистанційного навчання – це програмне забезпечення для підтримки дистанційного навчання, метою якого є створення та управління педагогічним змістом, індивідуалізоване навчання та телетьюторат. Воно включає засоби, необхідні для трьох основних користувачів – викладача, студента, адміністратора.

Світовим лідером серед розробників комерційних продуктів є американська компанія Blackboard Inc., яка розробила однойменну платформу для електронного навчання «Blackboard».

До складу системи Blackboard Learn входять:

Blackboard Course Delivery – платформа електронного навчання, призначена для управління віртуальним навчальним середовищем і надання платформи для курсів дистанційного навчання;

Blackboard Content Management – сховище електронних освітніх ресурсів, призначене для централізованого накопичення та структурування електронних освітніх ресурсів, а також управління доступом до них користувачів і зовнішніх додатків;

Blackboard Community Engagement – навчальний портал, призначений для організації єдиного доступу до сервісів системи Blackboard Learn, забезпечення комунікацій і спільної роботи користувачів.

Система Blackboard дозволяє автоматизувати наступні основні області діяльності вузу в освітньому процесі: підготовка освітніх матеріалів, дистанційне навчання, спільна науково-дослідна діяльність, облік і контроль персональних критеріїв освітнього процесу, ведення нормативно-довідкової інформації, спільна робота віддалених членів освітніх проектів [3].

Система дистанційного навчання «Прометей» призначена для організації та проведення дистанційного навчання різних категорій слухачів в будь-яких

сферах людської діяльності. Створювані на її основі віртуальні навчальні центри підтримують весь цикл дистанційного навчання, починаючи від планування навчання, реєстрації слухачів і закінчуючи наданням звітів про проходження навчання, здачею фінальних випробувань і отримання підсумкових сертифікатів. Система може також використовуватися для очного електронного навчання і тестування, для оцінки знань, умінь і навичок.

Завдання, які вирішуються:

- управління доступом до курсів для різних груп користувачів;
- управління дистанційним навчальним процесом з використанням Інтернет або інтранет;
- розміщення на навчальному порталі інформаційних і довідкових матеріалів;
- складання та контроль планів навчання та проведення занять;
- створення, імпорт тестів і навчальних матеріалів в різних формах, імпорт електронних ресурсів в форматах IMS і SCORM;
- забезпечення взаємодії слухачів і викладачів за допомогою форумів (консультацій), чатів (семінарів) та інших електронних засобів спілкування;
- проведення екзаменаційного тестування та самоперевірки, робота над помилками;
- формування звітів по результатам навчання [5].

Moodle (модульне об'єктно-орієнтоване динамічне навчальне середовище), яке може використовуватися як платформа для електронного, в тому числі дистанційного навчання. Moodle – це безкоштовна, відкрита система управління навчанням. Вона реалізує філософію «педагогіки соціального конструктивізму» та орієнтована насамперед на організацію взаємодії між викладачем та учнями, хоча підходить і для організації традиційних дистанційних курсів, а також підтримки очного навчання [3].

Цей програмний продукт побудований у відповідності до стандартів інформаційних освітніх систем та відповідає таким характеристикам:

- інтеропераційність, тобто забезпечується можливість взаємодії різних інформаційних систем;
- багаторазове використання: підтримує можливість багаторазового використання компонентів платформи, що підвищує її ефективність;
- адаптивність, тобто є можливість доповнювати платформу інформаційними технологіями, які розвиваються без перепроєктування самої системи, а також має вбудовані методи для забезпечення індивідуалізації навчання;
- довговічність – відповідає розробленим стандартам і надає можливість вносити зміни без тотального перепрограмування;
- доступність: надається можливість працювати з платформою з різних місць (локально та дистанційно, з навчальної кімнати, з робочого місця, з дому); інтерфейси системи забезпечують можливість роботи людям різного освітнього рівня, різних культур, різних фізичних можливостей (у тому числі й особам з особливими потребами);

– економічна ефективність – Moodle розповсюджується безкоштовно [2].

Бурхливе поширення дистанційного навчання спричинило появу великої кількості навчальних програм і систем, а також освітніх середовищ та платформ дистанційного навчання. Найкращі з них мають стати робочим інструментом.

Список використаних джерел та літератури:

1. Андрусенко Н. В. Дистанційне навчання в Україні / Н. В. Андрусенко // Дистанційне навчання як сучасна освітня технологія: матеріали міжвуз. вебінару (31 берез. 2017 р., м. Вінниця) / Н. В. Андрусенко; відпов. ред. Л. Б. Ліщинська. – Вінниця: ВТЕІ КНТЕУ, 2017. – С. 7–10.
2. Басараба Н. Платформа дистанційного навчання Moodle та її використання в організації навчального процесу / Н. Басараба // Нова пед. думка. – 2013. – № 2. – С. 63–66.
3. Вишнівський В. В. Організація дистанційного навчання. Створення електронних навчальних курсів та електронних тестів: навч. посіб. / В. В. Вишнівський, М. П. Гніденко, Г. І. Гайдур [та ін.]. – Київ: ДУТ, 2014. – 140 с.
4. Про затвердження Положення про дистанційне навчання [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
5. Система дистанційного навчання «Прометей» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://srs.kiev.ua>. – Назва з екрана.

Данько Дарина, студентка ІІ курсу спеціальності «Фізична терапія та ерготерапія» НТУ України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського» (Україна, м. Київ)

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ КІНЕЗИОТЕРАПІЇ ПРИ ОСТЕОХОНДРОЗІ ШИЙНОГО ВІДДІЛУ ХРЕБТА

Актуальність проблеми. Загальновідомо, що хребет є основною віссю й опорою всього тіла. За даними ВООЗ у віці 60–60 років 30–87% працездатного населення страждають на остеохондроз. Це є загальноприйнятним, оскільки більшість робочого процесу проходить в сидячому положенні, а діапазон руху є невеликим. З усіх хворих на остеохондроз, 50% припадає на прояв цієї хвороби у шийному відділі.

Мета дослідження: провести аналіз літературних джерел, виявити закономірності захворюваності, визначити основні аспекти фізичної реабілітації та засоби та способи її проведення.

Результати наукової розвідки. Остеохондроз – це дегенеративно-дистрофічне ураження суглобових хрящів незапального характеру [5].

Чітко виражених причин захворювання не визначено, зараз є понад 10 теорій, що пояснюють її виникнення, але більшість схиляється до наявності не однієї причини, а комплексу причин, таких як: генетична спадковість, гормональні порушення, вроджені аномалії розвитку хребта, вікові зміни організму, малорухомий, сидячий спосіб життя та роботи та навпаки, у людей важкої фізичної праці та тих, що постійно перебувають на ногах, інші

захворювання організму (дитячий церебральний параліч, поліомієліт, ревматоїдний артрит) [3].

Симптоматика у захворювання досить різноманітна. І в більшості випадків пов'язана з защемленням нервових закінчень. Проявляється у вигляді синдромів.

Найпоширеніші:

1. Корінцевий синдром – больові відчуття в області шиї та комірцевої зони, загалом є іррадіюючим.

2. Синдром хребетної артерії – сильний пекучий постійний головний біль, що незакінчується навіть після прийняття анальгетиків.

3. Кардіальний синдром – схожий на прояв стенокардії.

Крім того загальними є втома, погіршення зору чи слуху, запаморочення, нудота, втрата координації при різких рухах, корольові фрагменти перед очима [6]. Характерне, те що симптоми нарощується відповідно до стадій остеохондрозу. Всього вирізняють 4 стадії.

ЛФК є основою профілактики загострень і попередженню прогресу дегенеративного процесу. У методологічному плані кінезіотерапія є комплексною і об'єднаною, обов'язковим є врахування індивідуальних особливостей організму та стадії захворювання. Одними з основних форм лікувальної фізкультури, що використовуються є плавання, теренкур, ходьба і гімнастика.

Плавання застосовується для розслаблення м'язів спини і послаблення асиметричності її м'язового каркаса, для лікування больового синдрому шляхом зменшення утиску нервових закінчень. Основні правила застосування плавання як реабілітації:

- стилі, якими виконується навантаження: плавання на спині і брас;
- надягати водний жилет, задля розслаблення спини (на початку тренувань);
- правильне дихання;
- заняття варто чергувати з відпочинком по 5–10 хвилин.

У свою чергу теренкур, застосовується в період ремісії таким чином:

- а) темп поступово збільшується від дуже повільного до нормального;
- б) тривалість ходьби зростає з 5 хв. до 1 години;
- в) відпочинок зменшується з 10 хв. відпочинку після кожних 10 хв. ходьби – до 5 хв. відпочинку після кожних 15–30 хв. ходьби [1].

Лікувальна фізкультура (гімнастика), загалом, проводиться тільки в період ремісії, оскільки тоді симптоматика найменш виражена. У правильному комплексі лікувальної фізкультури при остеохондрозі, статичні навантаження повинні переважати над динамічними. Будь-яка лікувальна фізкультура при остеохондрозі необхідна для того, щоб, з одного боку, дати навантаження на м'язи спини, а з іншого – не перевантажувати хребет [2].

Основні принципи профілактики: фізична активність, збереження природних вигинів хребта в період роботи, навчання, сну і відпочинку, не допускати перевантажень на хребет, не допускати збільшення ваги тіла, та

уникаючи зайвого прийому жирів і легкорозчинних вуглеводів, уникати переохолодження, не травмувати хребет [5].

Висновки:

1. Остеохондроз шийного відділу хребта одне з найрозповсюдженіших захворювань ОРА.
2. Є 4 стадії протікання захворювання, симптоматика різноманітна і пов'язана з наслідками здавлювання корінців нервів;
3. Фізична реабілітація один з основних засобів відновлення та збереження стану хребта, це різні форми масажу, фізіотерапії і лікувальної фізкультури.

Список використаних джерел та літератури:

1. Воронянская Л. К. Физическая реабилитация больных шейным остеохондрозом / Воронянская Л. К., Евсютина В. Б. // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту. – Харків, 20010. – № 9. – С. 19–21.
2. Гречко В. Е. О шейном остеохондрозе / В. Е. Греско. – М.: Знание, 1982. – 96 с.
3. Остеохондроз [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9E%D1%81%D1%82%D0%B5%D0%BE%D1%85%D0%BE%D0%BD%D0%B4%D1%80%D0%BE%D0%B7>. – Назва з екрана.
1. 4. Физическая реабилитация / под общ. ред. проф. С. Н. Попова. – 3-е изд. – Ростов н/Д.: Феникс, 2005. – 608 с.
5. Шаггородский В. С. Как предупредить остеохондроз / В. С. Шаггородский. – Киев: Знание, 1990. – 16 с.
6. Шийний остеохондроз [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://likar-ortoped.com.ua/uk/services/likuvannya-osteohondrozu/shijnij-osteohondroz/>. – Назва з екрана.

Дмитренко Максим, студент IV курсу спеціальності «Комп'ютерні науки» ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

РОЗРОБКА САЙТУ З ВИКОРИСТАННЯМ МОВ ПРОГРАМУВАННЯ JAVASCRIPT, PHP

Актуальність теми. Сайт або веб-сайт (від англ. website, місце, майданчик в Інтернет) – сукупність веб-сторінок, доступних у мережі Інтернет, які об'єднані як за змістом, так і за навігацією під єдиним доменним ім'ям. Фізично сайт може розміщуватися як на одному, так і на кількох серверах.

Сайтом також називають вузол мережі Інтернет, комп'ютер, за яким закріплена унікальна IP-адреса, і взагалі будь-який об'єкт в Інтернеті, за яким закріплена адреса, що ідентифікує його в мережі (FTP-site, WWW-site тощо).

Набір зв'язаних між собою інформаційних онлайн-ресурсів, призначених для перегляду через комп'ютерну мережу за допомогою спеціальних програм – браузерів. Веб-вузол може бути набором документів в електронному вигляді, онлайн службою[1].

Мета дослідження. Метою дослідження є аналіз мов, що використовуються для створення сайтів та визначення основних етапів побудови сайту.

Як відомо, JavaScript–мультіпарадигманна мова програмування. Підтримує об'єктно-орієнтований, імперативний і функціональний стилі. Є реалізацією мови ECMAScript (стандарт ECMA-262).

JavaScript зазвичай використовується як вбудована мова для програмного доступу до об'єктів додатків. Найбільш широке застосування знаходить в браузерях як мова сценаріїв для додавання інтерактивності веб-сторінок.

Основні архітектурні риси: динамічна типізація, слабка типізація, автоматичне керування пам'яттю, прототипне програмування, функції як об'єкту першого класу.

На JavaScript вплинули багатомов, при розробці була мета зробити мову схожою на Java, але при цьому легким для використання не програмістів. Мовою JavaScript не володіє будь-яка компанія або організація, що відрізняє її від ряду мов програмування, використовуваних в веб-розробці.

Назва «JavaScript» є зареєстрованим товарним знаком компанії Oracle Corporation [2].

Мова PHP дуже широко поширена сама по собі, але чому це мова найчастіше застосовують для створення різних скриптів для веб-сторінок, ну і, загалом, для Інтернету?

Дану мову можна використовувати як для створення програм, нічим не гірше написаних, наприклад, на Delphi або C ++, так і для створення сторінок, як згадувалося вище. «Так що ж можна створити на php?», – запитали деякі користувачі. Ось вам відповідь: якщо робити для Інтернету, для веб-сторінок, то можна зробити, наприклад, такі скрипти як чат, форум, гостьові книги, але для цього, звичайно ж, потрібен досвід.

Ну, а якщо робити для себе якусь програму, то можна зробити щось на зразок mail.ru агента, це найпростіше, ну, а можна, наприклад, зробити програму, яка сама буде клацати по кнопках в заданому вікні і в заданій області [3].

Результати наукової розвідки. Основним результатом є аналіз процесу створення веб-сайту. Веб-сайти створюються у кілька етапів:

1. Планування

На етапі планування, перш за все, слід визначити призначення майбутнього сайту: це буде персональний сайт або сайт організації, електронна енциклопедія чи сайт бібліотеки, сайт для дистанційного навчання тощо. Тут же доцільно визначити, буде сайт тематичним, чи різні його сторінки будуть присвячені різним темам і яким саме.

2. Розробка

При розробці структури сайту слід визначитися з необхідною кількістю сторінок та встановити зв'язки між ними. Розрізняють лінійну, ієрархічну та довільну структури сайту.

Лінійну структуру веб-сайта доцільно використовувати у разі послідовного представлення інформації, наприклад, про товари та послуги або матеріали навчального посібника. Перегляд таких сайтів здійснюється послідовно: відпочаткової (головної) до останньої сторінки. Приєрархічній структурі створюється одна сторінка (головна), яка не має попередніх, решта сторінок мають лише одну попередню сторінку.

На етапі розробки необхідно також здійснити добір матеріалів і вибрати програмні засоби, за допомогою яких будуть розроблятися веб-сторінки.

3. Створення

На етапі створення відбувається наповнення веб-сторінок конкретними матеріалами, а також створення гіперпосилань для зручної навігації сайтом. При цьому потрібно слідувати правилам оформлення (дизайну) веб-сторінок, якими користувалися при створенні презентацій.

4. Тестування

Дуже важливим при створенні сайта є етап тестування. На цьому етапі потрібно перевірити:

- чи правильно працюють усі гіперпосилання;
- чи зручно є навігація сайтом;
- чи відкриваються при відкритті сторінок графічні зображення;
- чи зручно розташовані для сприйняття матеріали на сторінках тощо.

5. Розміщення

На наступному етапі потрібно визначити, де буде розміщено створений вами сайт. Веб-сайт можна розмістити:

- на власному сервері установи;
- на сервері вашого провайдера;
- на сервері організації, яка спеціалізується у наданні послуг розміщення сайтів користувачам Інтернету;
- на сервері, який надає послуги вільного і безкоштовного розміщення сайтів.

Після розміщення сайта в Інтернеті потрібно здійснювати його підтримку, щоб сайт не втрачав своєї популярності. Ця підтримка полягає в періодичному оновленні та доповненні існуючих матеріалів, створенні нових цікавих сторінок тощо [4].

Висновки. У зв'язку з підвищенням популярності та необхідністю крокувати у майбутнє інформаційних технологій, навички створення веб-сайтів є корисними у сучасному житті, так як з кожним днем зростає попит на розробку сайтів, що потребує певних навиків та знань. На даний момент велику популярність у веб-розробці здобувають багато мов програмування, осторонь не залишилися такі мови як JavaScript і PHP.

Список використаних джерел та літератури:

1. Веб-сайт	[Електронний	ресурс]. –	Режим
доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%B5%D0%B1-%D1%81%D0%B0%D0%B9%D1%82			
2. JavaScript	[Електронний	ресурс]. –	Режим

доступу: <https://ru.wikipedia.org/wiki/JavaScript>. – Назва з екрана.

3. Для чего нужен PHP [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://dimox.name/dlya-chego-nuzhen-php/>. – Загл. с экрана.

4. Етапи створення веб-сайтів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://edufuture.biz/index.php?title=%D0%95%D1%82%D0%B0%D0%BF%D0%B8_%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%BE%D1%80%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F_%D0%B2%D0%B5%D0%B1-%D1%81%D0%B0%D0%B9%D1%82%D1%96%D0%B2. – Назва з екрана.

Дмітрієва Ніколь, студентка III курсу спеціальності «Фізичне виховання»
Коледжу ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая»
(Україна, м. Київ)

ВПЛИВ ЗАНЯТЬ КУЛЬОВОЮ СТРІЛЬБОЮ НА МОРАЛЬНО-ВОЛЬОВЕ СТАНОВЛЕННЯ ОСОБИСТОСТІ

Актуальність морально-вольового становлення особистості визначається посиленням у сучасній молоді егоїстичних тенденцій, низьким рівнем розвитку моральних цінностей і почуттів, викривленням моральної мотивації. Однією з умов всебічного розвитку особистості є поєднання духовного багатства, моральної чистоти та фізичної досконалості людини.

Фізична підготовленість, як результат фізичного виховання, заняття спортом є засобом не тільки покращення фізичного розвитку, а й виховання моральних якостей, вольової та емоційної сфер молоді. Спорт це саме той вид діяльності, де особливо чітко перевіряються морально-вольові якості особистості: характер, ставлення до справи, воля, совість, чесність.

Чимало сучасних дослідників розглядають спорт як чинник становлення морально-вольових якостей особистості. Так, М. Візитей та Д. Качуровський підкреслюють величезний, ще повністю незрозумілий, потенціал спорту, завдяки якому він здатен впливати не тільки на фізичне здоров'я та вдосконалення людського тіла, але й на особистість людини – її відчуття, емоції, цінності, настанови, поведінку, моральні принципи [1, 3].

Кульова стрільба, як і інші види спорту, висуває великі вимоги до спортсмена, як особистості та виховує високі морально-вольові якості.

Виходячи з цього, метою нашого дослідження стало визначення впливу кульової стрільби на формування морально-вольових якостей особистості.

Заняття кульовою стрільбою сприяють розвитку таких якостей, як увага, пам'ять та внутрішня дисципліна [4]. Під час стрільби увага не може бути спрямована на велику кількість об'єктів одночасно, спортсмен концентрується на кожному елементі пострілу по чергово. Під час занять стрільбою у стрілкових з'являється таке поняття, як «відмітка пострілу» – відображення прицільних устаткувань по відношенню до точки прицілювання в момент натискання на спусковий гачок. Спортсмен робить це після того, як подумки повторить декілька разів цю відмітку. Ще існує «м'язова пам'ять», яка виникає внаслідок окремих м'язових відчуттів, коли тіло знаходиться в спеціальному положенні зі

зброєю по відношенню до точки прицілювання, «ізготовці». Стрілок, постійно фіксуючи в пам'яті м'язові відчуття в умовах «ізготовки», з часом буде здатний відтворити її в усіх деталях стільки разів, скільки потребує змагальна вправа. Заняття кульовою стрільбою також розвивають асоціативне мислення під час використання професійних термінів («ізготовка», «спуск», «олімпійка», «стандарт») [5].

Кульова стрільба – це індивідуальний вид спорту, результат кваліфікації залежить лише від самого спортсмена, тому під час занять даним видом спорту виховуються такі вольові якості, як цілеспрямованість, витримка, дисциплінованість, працьовитість, самостійність та самоконтроль. Саме встановивши контроль над своїми думками та вчинками, можна успішно використовувати технічну майстерність.

Кульова стрільба вимагає величезної зосередженості, напруженості нервової системи. Кожного спортсмена перед змаганнями і під час них охоплює хвилювання. Однак, такого негативного впливу цього фактора на результат, як в кульовій стрільбі, не спостерігається в жодному виді спорту. Це відбувається в силу того, що дії стрілка носять характер тонко і точно координованих рухів, які змінюються під впливом емоційного стану стрілка [6]. Під час занять кульовою стрільбою спортсмен вчиться майстерності концентрації, абстрагування від навколишнього середовища, вивільнення від мимовільних думок, які не належать до виконуваної роботи, а також направляти всі свої зусилля на досягнення поставленої мети [2].

Під час стрільби необхідно дотримуватись правил безпеки у поведженні зі зброєю, правил зберігання та підготовки її до стрільби, тому дисциплінованість та відповідальність виховуються у спортсменів із перших тренувань. Цілеспрямованість та працьовитість стають помітні тоді, коли спортсмени ставлять собі спортивну мету та систематичними тренуваннями, відпрацюванням технічної майстерності йдуть до неї [2].

Отже, популяризація серед молоді такого виду спорту, як кульова стрільба, може бути одним із засобів формування особистої відповідальності, дисциплінованості, здібності до самоконтролю. Під час занять даним видом спорту розвиваються такі вольові якості, як цілеспрямованість, наполегливість, витримка, самовладання. Також заняття стрільбою покращують пам'ять та увагу, виховують внутрішню дисципліну, дають можливість керувати своїми розумовими здібностями так, щоби зберегти впевненість, позитивний вид думок і підвищити ймовірність успішних виступів на змаганнях, а також під час іншої повсякденної діяльності.

Список використаних джерел та літератури:

1. Візитей М. М. Спорт вищих досягнень і його соціально-культурна місія в нових умовах розвитку суспільства / М. М. Візитей, Д. О. Качуровський // Педагогіка, психологія та медико-біол. проблеми фіз. виховання і спорту. – 2009. – № 12. – С. 27–31.
2. Внутренняя дисциплина в стрелковом спорте [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.shooting-ua.com/books/book_443.htm. – Загл. с экрана.

3. Качуровський Д. О. Світоглядна і морально-вольова підготовка як завдання виховної роботи у сучасному спортивному плаванні / Д. О. Качуровський // Педагогіка, психологія та медико-біол. проблеми фіз. виховання і спорту. – 2012. – № 2. – С. 51–55.

4. Особенности занятия стрельбой детей с разными типами темперамента, влияние характера на стрелковую перспективу [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.shooting-ua.com/arhiv_sorevnovaniy/methods_22.htm. – Загл. с экрана.

5. Тренировка без патрона - ее польза и условия правильного исполнения [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.shooting-ua.com/books/book_451.htm. – Загл. с экрана.

6. Характеристика пулевой стрельбы как вида спорта. Развивающая и воспитывающая функции стрелкового спорта [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.shooting-ua.com/books/book_435.htm. – Загл. с экрана.

Долець Ольга, студентка III курсу спеціальності «Менеджмент»

Полтавського інституту бізнесу

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет

імені академіка Юрія Бугая»

(Україна, м. Полтава)

ІНВЕСТИЦІЙНА ПРИВАБЛИВІСТЬ УКРАЇНИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Актуальність проблеми. Важливим фактором забезпечення сталого розвитку економіки країни та становлення її позитивного іміджу на світовій арені є інвестиційна привабливість держави. Важливим рушійним елементом забезпечення добробуту та зростання життєвого рівня населення країни виступає її інвестиційна привабливість. Від обсягів інвестування та напрямків вкладень капіталу значною мірою залежить розвиток економіки та вирішення соціально-економічних питань. При цьому проблема відсутності чи недостатньої кількості інвестицій є актуальною для будь-якої держави, яка прагне росту та хоче бути успішною.

Мета дослідження. Проаналізувати стан та тенденції розвитку інвестиційної привабливості України в сучасних умовах та факторів, що на неї впливають.

Результати дослідження. Наука оцінювання інвестиційної привабливості країн світу є порівняно молодого, її історія налічує близько 40 років. Серед перших досліджень у цій сфері були наукові розробки представників Гарвардської школи бізнесу, коли в основу оцінювання була покладена експертна шкала, яка ґрунтувалася на вивченні таких характеристик, як інвестиційне законодавство для іноземних і національних інвесторів, можливості вивезення капіталу, стійкість національної валюти, політична ситуація і рівень інфляції в країні, можливості активного залучення до внутрішніх інвестиційних процесів національного капіталу цієї країни. Вітчизняні та іноземні науковці у своїх працях також розглядають ті чи інші аспекти привабливості України для інвесторів.

Великою популярністю сьогодні користуються результати аналізу інвестиційної привабливості країн, представлені відомими інвестиційними, посередницькими та консалтинговими компаніями і рейтинговими агентствами, а також великими корпораціями, біржами і фінансовими групами та бізнес-журналами, що представляють їхні інтереси. До найвідоміших належать оцінки інвестиційної привабливості окремих країн від World Bank, Institutional Investor, Euromoney, Business Environment Risk Index (BERI), Moody's Investor Service, методики Тейна-Уотерса, Котлера-Хейзлера, журналів «The Economist», «Fortune», «Euromoney» та ін.

За даними Держстату у 2017 році в економіку України іноземними інвесторами з 76 країн світу вкладено 1630,4 млн.дол. США прямих інвестицій.

В Україні інвестиції спрямовуються переважно у вже розвинені сфери економічної діяльності, за 2017 рік найвагоміші обсяги надходжень прямих інвестицій були спрямовані до установ та організацій, що здійснюють фінансову та страхову діяльність – 26,1% та підприємств промисловості – 27,3 %.

До основних країн-інвесторів належать Кіпр – 25,6 %, Нідерланди – 16,1%, Російська Федерація – 11,7%, Велика Британія – 5,5%, Німеччина – 4,6%, Віргінські Острови – 4,1%, і Швейцарія – 3,9% [2].

Провідними сферами економічної діяльності, за обсягами освоєння капітальних інвестицій, у 2017 році залишаються: промисловість – 33,1%, будівництво – 12,3%, сільське, лісове та рибне господарство – 14,0 %, інформація та телекомунікації – 4,1%, оптова та роздрібна торгівля; ремонт автотранспортних засобів і мотоциклів – 7,0%, транспорт, складське господарство, поштова та кур'єрська діяльність – 8,7%, державне управління й оборона; обов'язкове соціальне страхування – 7,4%

Проте, головним джерелом фінансування капітальних інвестицій, як і раніше, залишаються власні кошти підприємств та організацій, за рахунок яких у 2017 році освоєно 69,9 відсотка капіталовкладень.

Частка коштів іноземних інвесторів становить 1,4 відсотка усіх капіталовкладень, частка коштів населення на будівництво житла – 7,8 відсотка. Інші джерела фінансування становлять 2,9 відсотка [2].

У рейтингу Doing Business 2018 Україна піднялась на +4 пункти і посіла 76 позицію зі 190 країн світу. Найбільший прогрес Україна продемонструвала у таких складових рейтингу: +105 пунктів (за 140-го на 35-те місце) по компоненту «одержання дозволів на будівництво» – завдяки зменшенню пайової участі в Києві з 10 до 2% та зниженню вартості послуг з технагляду; + 41 пункт по "сплаті податків" за зменшення та уніфікацію ставки ЄСВ.

З метою підвищення інвестиційної привабливості, покращення інвестиційного клімату в Україні та активізації іноземного інвестування доцільно запровадити такі заходи як:

– досягнення консенсусу між різноманітними політичними партіями з приводу вирішення загальнонаціональних проблем виходу України з економічної кризи та поліпшення ситуації в зоні АТО;

- чітке та однозначне визначення пріоритетів у зовнішній політиці України – чітка орієнтація на створення зони вільної торгівлі з ЄС;
- активізація боротьби з інфляцією не тільки монетарними методами;
- впровадження економічного механізму страхування ризиків для іноземних інвесторів;
- забезпечення рівномірного розподілу обсягів іноземних інвестицій по всій Україні, шляхом підвищення інвестиційного потенціалу регіонів, не при вабливих для іноземних інвесторів;
- забезпечення стабільності законодавства у сфері інвестування і оподаткування, вдосконалення Податкового та Кримінально-процесуального кодексів;
- усунення технічних бар'єрів в процесі відшкодування ПДВ та митного оформлення товарів, забезпечення пільгового податкового режиму під час здійснення великих капіталовкладень в економіку України;
- не тільки прийняття пакета законів щодо ліквідації корупції, зменшення адміністративного тиску на український бізнес, але й створення системи їх виконання;
- здійснення антимонопольних заходів та забезпечення внутрішнього конкурентного середовища для розвитку інвестиційної діяльності, покарання за їх порушення;
- розвиток системи державних гарантій, що надаються інвестору в пріоритетних для України напрямках інвестування
- активізація заходів, щодо формування позитивного іміджу України [3].

Висновки. Отже, підвищення рівня інвестиційного клімату, а також рівня інвестиційної привабливості України сприятиме припливу інвестицій, особливо іноземних та забезпечить створення умов для переходу до інвестиційно-інноваційної моделі розвитку економіки країни. На сьогоднішній день Україна приваблива для інвестицій, вона не знаходиться осторонь світових процесів і є достатньо інтегрованою у світове господарство.

Список використаних джерел та літератури:

1. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>. – Назва з екрана.
2. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України : офіційний сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.me.gov.ua/Tags/DocumentsByTag?lang=uk-UA&tag=Investitsiino-innovatsiinaPolitika>. – Назва з екрана.
3. Оніщенко І. О. Інвестиційна привабливості України: проблеми та шляхи їх вирішення [Електронний ресурс] / І. О. Оніщенко // ТРАЕКТОРИЯ НАУКИ. – 2016. – № 3(8). – Режим доступу: <http://dspace.ubs.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/387/1/Onishchenko%20Investment%20attractiveness.pdf>. – Назва з екрана.

РОЗРОБКА МОБІЛЬНОГО ЗАСТОСУНКУ «МЕНЕДЖЕР СПРАВ»

Актуальність теми. Кількість нових гаджетів під управлінням Android стрімко зростає, з'являються нові виробники смартфонів, відповідно користувачів з Android пристроями стає все більше.

В 2012 році кількість користувачів Android налічувало лише 50% від загального числа користувачів смартфонів, але сьогодні ця цифра зросла до 87%, що робить Android найпопулярнішою операційною системою в світі.

Android – операційна система і платформа для мобільних телефонів та планшетних комп'ютерів, створена компанією Google на базі ядра Linux. Підтримується альянсом Open Handset Alliance (ОНА)[1].

Актуальність і причини стрімкого розвитку мобільних застосунків:

- Вплив мобільних соціальних мереж.
- Доступність. Мобільні пристрої завжди знаходяться "під рукою".
- Поява нових мобільних платформ.
- Розвиток мобільних платіжних систем і банкінгу.
- Низька вартість спілкування через мобільні пристрої.
- Заміна телевізорів і комп'ютерів мобільними пристроями.
- Популярність GPS-навігації.

Основне завдання проекту полягає в розробці електронного журналу особистих досягнень для організації власних бажань, цілей та ідей.

Головною задачею проекту було створення Android-застосунку, який дозволяє користувачу створювати, видаляти, редагувати в особистому журналі «цілі». Також, дізнатися та застосувати способи збереження даних, які використовуються в розробці Android-застосунків. Розібратися з деталями розробки інтерфейсу користувача. Розглянути технології, які використовуються для передачі даних між різними пристроями на цій платформі.

Результати дослідження. Для реалізації проекту на платформі Android було обрано Android Studio – інтегроване середовище розробки для платформи Android, представлене 16 травня 2013 року на конференції Google I/O менеджером з продукції корпорації Google – Еллі Паверс (Ellie Powers). А 8 грудня 2014 року компанія Google випустила перший стабільний реліз Android Studio 1.0. [2]

Android Studio прийшов на зміну плагіну ADT для платформи Eclipse. Середовище побудоване на базі початкових текстів продукту IntelliJ IDEA Community Edition, що розвивається компанією JetBrains. Android Studio розвивається в рамках відкритої моделі розробки та поширюється під ліцензією Apache 2.0.[3]

Для прискорення розробки застосунків представлена колекція типових елементів інтерфейсу і візуальний редактор для їхнього компонування, що

надає зручний попередній перегляд різних станів інтерфейсу застосунку (наприклад, можна подивитися як інтерфейс буде виглядати для різних версій Android і для різних розмірів екрану). Для створення нестандартних інтерфейсів є майстер створення власних елементів оформлення, що підтримує використання шаблонів. У середовище вбудовані функції завантаження типових прикладів коду з GitHub.[4]

Android-застосунки включають наступні частини:

- Activity/Діяльність (далі Активіті) – це схема представлення Android – застосунків. Наприклад, екран, який бачить користувач. Android – застосунком може мати декілька Activity і може перемикатися між ними під час виконання застосунку.

- Views/Види – інтерфейс користувача Activity, створюваний віджетами класів, успадкованих від « android.view.View » . Схема views керується через « android.view.ViewGroups».

- Services/Служби – виконує фонові завдання без надання інтерфейсу користувача. Вони можуть повідомляти користувача через систему повідомлень Android.

- Content Provider/Контент-провайдери – надає дані застосунків, за допомогою контент – провайдера. Ваша програма може обмінюватися даними з іншими застосунками. Android містить базу даних SQLite, яка може бути контент – провайдером.

- Intents/Наміри (далі ІНТЕНТ) – асинхронні повідомлення, які дозволяють з застосунків запросити функції інших служб. Наприклад, застосунок може запитати через Інтент контакт з програми контактів (телефонної / записної книжки) апарату. Застосунок реєструється в ІНТЕНТ через IntentFilter. ІНТЕНТ – потужний концепт, що дозволяє створювати слабкозв'язані застосунки.

- Broadcast Receiver/ Широкомовний приймач (далі просто Приймач) – приймає системні повідомлення і неявні ІНТЕНТ, може використовуватися для реагування на зміну стану системи. Застосунок може реєструватися як приймач певних подій і може бути запущений, якщо така подія відбудеться.

Програма була розроблена в об'єктно – орієнтованому стилі з використання основних парадигм ООП. [5]

В Android-застосунках є декілька способів збереження даних:

- Preferences – як аналогію можна навести .ini-файли у Windows;
- SQLite – база даних, таблиці;
- звичайні файли – внутрішні і зовнішні (на SD-карті).

У розробленому проекті для зберігання даних використано базу даних SQLite. Це полегшена реляційна система керування базами даних, реалізована у вигляді бібліотеки. Особливістю SQLite є те, що вона не використовує парадигму клієнт-сервер, тобто рушій SQLite не є окремим процесом, з яким взаємодіє застосунок, а надає бібліотеку, з якою програма компілюється і рушій стає складовою частиною програми.

Таким чином, у якості протоколу обміну використовуються виклики функцій (API) бібліотеки SQLite. Такий підхід зменшує накладні витрати, час відгуку і спрощує програму.[6] SQLite зберігає всю базу даних (включаючи визначення, таблиці, індекси і дані) в єдиному стандартному файлі на тому комп'ютері, на якому виконується застосунок. Простота реалізації досягається за рахунок того, що перед початком виконання транзакції весь файл, що зберігає базу даних, блокується; ACID-функції досягаються, зокрема, за рахунок створення файлу-журналу.

Висновки. Після ознайомлення з Android, можна сказати, що мобільні пристрої будуть захоплювати все вищі вершини у функціональності. І, можливо, в недалекому майбутньому «розумні друзі» повністю витіснять звичні нам ПК, так як вже зараз, багато мобільних пристроїв зовсім недалеко відстають від продуктивності ПК, а коли поширяться «хмарні технології», потреба у комп'ютерах і зовсім пропаде.

Список використаних джерел та літератури:

1. Український ринок мобільних телефонів [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://gazeta.ua/articles/384357>. – Назва з екрана.
2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://news.zn.ua/TECHNOLOGIES/android_zanyal_75_mirovogo_rynka_smartfonov-111455.html.
3. An insider's guide to developing mobile applications. Richard Francis [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.guardian.co.uk>. – Назва з екрана.
4. Your mobile app can do more harm than good. Todd DeCarua [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.sdtimes.com>. – Назва з екрана.
5. Смартфон, комунікатор, мобільний телефон: як розрізнити й що вибрати для себе [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://media.mabila.ua>. – Назва з екрана.
6. Using CSS flexible boxes. Paul Morris [Електронний ресурс] // Mozilla Developer Network. – Режим доступу: https://developer.mozilla.org/en-US/docs/CSS/Using_CSS_flexible_boxes. – Назва з екрана.

Дуб Аліна, студентка II курсу спеціальності «Фізична терапія та ерготерапія»,

Білевич Денис, магістрант I-го року навчання спеціальності «Фізична терапія та ерготерапія»

Глиняна Оксана Олександрівна, кандидат наук із фізичного виховання та спорту, доцент, доцент кафедри біобезпеки і здоров'я людини Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського» (Україна, м. Київ)

РОЛЬ ЕЛЕКТРОМІОСТИМУЛЯЦІЇ У ВІДНОВЛЕННІ ХВОРИХ ПІСЛЯ ЕНДОПРОТЕЗУВАННЯ КОЛІННОГО СУГЛОБА

Гонартроз колінного суглоба займає друге місце серед найпоширеніших захворювань опорно-рухового апарату (ОРА). Захворювання характеризується дегенеративними змінами колінного суглоба, що в подальшому призводить до

розвитку контрактур, больових відчуттів, зменшені сили м'язів та обмежені в пересуванні [1, 3]. Тяжкі біомеханічні зміни, розвиваючі при залученні в патологічний процес колінного суглоба та призводять до декомпенсації ОРА. Важливим засобом лікування повинно бути не лише вдале й за показниками проведене втручання, але й відновні заходи реабілітації, серед яких один із сучасних методів відновлення – електроміостимуляція [2]. Усе вищевикладене визначає актуальність дослідження впливу електроміостимуляції на ОРА після ендопротезування, яка буде сприяти швидкому відновленню біомеханічних показників колінного суглоба, сили м'язів та стереотипу ходьби.

Робота виконана відповідно до теми «Розробка технологій фізичної терапії і технічних засобів їх здійснення» №01117U002933 від 01.04.2017, кафедри біобезпеки і здоров'я людини Київського політехнічного інституту ім. Ігоря Сікорського.

Ціль роботи. Оцінити ефективність застосування електроміостимуляції після ендопротезування колінного суглобу.

Методи. На базі Київської обласної клінічної лікарні №1 в 2016–2017 р.р. було проведено дослідження по ефективності застосування методу багатоканальної електростимуляції м'язів в ходьбі у хворих після ендопротезування колінного суглоба. Було обрано дві групи хворих по 10 чоловік. Одній групі проводили електроміостимуляцію в стані спокою, другій групі в ходьбі. У хворих першої групи спостерігається щажування кінцівки при ходьбі, в результаті чого на цій кінцівці розвивається дефіцит м'язової функції. У хворих другої групи основний ефект досягається за рахунок вироблення більш раціонального стереотипу ходьби, що дозволяє знизити витрату енергії при ходьбі. Для оцінки ефективності курсу електростимуляції до і після лікування проводилося біомеханічне обстеження хворих. Курс лікування складав 10 процедур. Одночасно з вирівнюванням навантаження на обидві кінцівки відбувається різке зниження варіативності її зміни від кроку до кроку при ходьбі (з +2,20% до 0,54%). Таким чином, у другій групі де електроміостимуляція проводилося при ходьбі було відмічено, більш раціональний стереотип ходьби, покращення координації рухового апарату, що виражається в зменшенні нестабільності біомеханічних параметрів ходьби внаслідок підвищення аферентації від рецепторного апарату м'язів нижніх кінцівок. В першій групі навпаки було відмічено значно більше біомеханічних параметрів нестабільності.

Висновки. Клінічна ефективність використання електроміостимуляції м'язів в ходьбі досягається в результаті формування «м'язового корсету», стабілізуючого рухи в ураженому суглобі. Проведене дослідження дало змогу отримати збільшення об'єму рухів в суглобі, корекцію дефіциту функції в м'язових групах, зменшення больового синдрому та нейротрофічних порушень, що дозволяє рекомендувати подібну методику до широкого практичного застосування в реабілітаційній схемі після ендопротезування колінного суглобу.

Список використаних джерел та літератури:

1. Золотарева Т. А. Медицинская реабилитация / Т. А. Золотарева, К. Д. Бабов. – Киев: КИМ, 2012. – 496 с.
2. Надеев А. А. Рациональное эндопротезирование коленного сустава / А. А. Надеев, С. В. Иванников. – М.: БИНОМ, 2004. – 239 с.
3. Chemel M. Concise report: Interleukin 34 expression is associated with synovitis severity in rheumatoid arthritis patients / M. Chemel, B. Le Goff, R. Brion // Ann Rheum Dis. – 2012. – № 71. – P. 150–154.

Дубас Олександр, магістрант II-го року навчання спеціальності «Нафтогазова інженерія та технології» ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ДОСЛІДЖЕННЯ ЕКСПЛУАТАЦІЇ КЕГИЧІВСЬКОГО ПІДЗЕМНОГО СХОВИЩА ГАЗУ

Актуальність проблеми. Забезпечення функціональної надійності газопроводів Шебелинка-Диканька-Київ, Єфремовка-Диканька-Київ, Шебелинка-Полтава-Київ, «Союз» у зимовий сезон.

Мета дослідження: аналіз експлуатації Кегичівського підземного сховища газу з метою виявлення факторів, що призводять до погіршення точки роси газу в продовж сезону відбирання.

Результати наукової розвідки. Існуюча система підготовки газу до транспортування на Кегичівському підземному сховищі газу не спроможна забезпечити необхідну точку роси газу впродовж всього терміну сезону відбирання.

Кегичівське підземне сховище газу (далі за текстом ПСГ) створене на базі однойменного виснаженого газоконденсатного родовища з метою підвищення надійності газопостачання Харківського промислового району та забезпечення функціональної надійності газопроводів Шебелинка-Диканька-Київ (далі за текстом ШДК), Єфремовка-Диканька-Київ (далі за текстом ЄДК), Шебелинка-Полтава-Київ (далі за текстом ШПК), «Союз».

Створення почалося у 1988 році в західному блоці. У сезоні 1989–1990 років проведено перший відбір газу. Пласт-колектор продуктивного горизонту складений переважно кавернозно-тріщинуватими доломітами і вапняками з прошарками алевролітів, пісковиків та глин. Пористість порід пласта-колектора змінюється від 5 до 25 %, проникність від 0,7 до 82 мД. На теперішній час ПСГ облаштовано на проектну потужність загальним об'ємом 1300 млн. м³, у тому числі: активний об'єм – 700 млн. м³. ПСГ підключено трубою Ду 700 до газопроводу «Союз» та трубою Ду 700 до газопроводів ШДК, ШПК і ЄДК. Також ПСГ облаштовано компресорною станцією у складі трьох газоперекачувальних агрегатів марки ГПА Ц–8/125 загальною потужністю 24 МВт.

Проаналізувавши роботу ПСГ за останні декілька циклів визначено, що загальні об'єми зберігання газу були на рівні 920–1292 млн.м³. Об'єми закачування становили 310–690 млн.м³, а відбирання 308-685 млн.м³. Закачування проходило в діапазоні пластових тисків від 65,2–91,7 кгс/см² з початку сезону до 108,1-147,1 кгс/см² у кінці, а відбирання в діапазоні від 104,1–143,9 кгс/см² з початку сезону до 63,3-82,7 кгс/см² в кінці. У сезони відбирання середня продуктивність ПСГ змінювалась в межах від 1,9 до 6,4 млн.м³/добу, а максимальна не перевищувала 7,2 млн.м³/добу і забезпечувалась роботою 47-50 свердловин. Тривалість термінів закачування коливалась від 53 до 131 доби, а відбирання 99-168 діб, в залежності від ресурсів газу та попиту на нього в осінньо-зимовий період.

При роботі ПСГ в режимі «закачування газу» природний газ із магістрального газопроводу «Союз» до майданчика дотискувальної компресорної станції надходить по газопроводу. На вході газ поступає на блок фільтрів-сепараторів, де очищується від вологи та бруду і по трьох нитках надходить на замірний вузол. Далі газ подається до компресорного цеху для компримування. Після компримування і охолодження в повітряних охолоджувачах, газ через систему вузлів індивідуального виміру (використовується при необхідності) та відключаючих пристроїв надходить на розподільчу гребінку, звідки по шлейфах поступає до нагнітальних (експлуатаційних) свердловин.

При роботі ПСГ в режимі «відбирання газу» газ із експлуатаційних свердловин по шлейфах надходить до вузла відключаючих пристроїв (застосована система збирання газу променевого типу з індивідуальним підключенням шлейфів). На гребінці за допомогою регулюючих штуцерів (далі за текстом ШР) виконується регулювання (зниження) тиску газу до одного значення вхідного тиску, що задається за регламентом. Для запобігання гідратоутворення в потік газу після ШР та індивідуально до кожної свердловини за допомогою інгібіторопроводів подається метанол.

Газ після відключаючих пристроїв по колектору надходить до першого ступеня сепарації – блок основних газосепараторів (далі за текстом БГО). За рахунок дросель – ефекту в БГО проходить часткове відділення вологи із газу. Після БГО газ поступає в збірний колектор і через вузол регулювання подається на абсорбери. Наразі абсорбційні колони формально приймають участь у технології підготовки газу, без використання діетиленгліколю (далі за текстом ДЕГ). Установка регенерації ДЕГ знаходиться у не робочому стані досить тривалий час. Абсорбери працюють у якості циклонних гравітаційних сепараторів, де виділяється до 30% рідини, що відбирається з газу на ПСГ. Підготовлений таким чином до транспортування природний газ надходить до замірного вузла і далі направляється до магістрального газопроводу.

Збільшення темпу відбирання газу та включення в роботу периферійних свердловин сприяє зростанню водного фактору. Промислові дані експлуатації ПСГ свідчать про досить чітку тенденцію зростання водного фактору з початку до середини сезону відбирання, а також про його зменшення починаючи з

середини сезону. При експлуатації ПСГ в режимі відбору газу з початковими пластовими тисками на рівні 15,6 – 10,5 МПа, на першій ступені сепарації достатньо пластової енергії для того, щоб за рахунок дросель-ефекту (перепад тиску в 4,0 МПа) відбивалась капельна рідина і забезпечувалась нормативна точка роси по волозі. При поступовому зниженні пластового тиску впродовж сезону відбирання (до 8,0 – 7,0 МПа на першій ступені сепарації) пластової енергії вже недостатньо для забезпечення дросель-ефекту, необхідне розширення і охолодження потоку газу не відбувається, дана ступінь очистки працює не ефективно. У наслідок цього, весь комплекс по підготовці газу в цілому не здатний забезпечити регламентовану точку роси газу в кінці сезону відбирання.

Висновки. Одними із основних факторів, що негативно впливають на якість природного газу, який подається до магістральних газопроводів є: неефективна робота сепараційного обладнання в умовах низького пластового тиску на прикінці сезону відбирання; використання існуючих абсорбційних колон у якості циклонних гравітаційних сепараторів без подачі в них абсорбенту. Пропонується провести технологічні розрахунки показників які характеризують ефективність роботи сепараційного обладнання. Розробити декілька, та визначити найбільш ефективний варіант удосконалення комплексної системи підготовки газу до транспортування.

Список використаних джерел та літератури:

1. СОУ 49.5-30019801-115:2014 Правила технічної експлуатації магістральних газопроводів.
2. Технологический проект циклической эксплуатации Кегичевского ПХГ : звіт про НДР // Укр. наук.-дослід. ін-т природних газів (Укрндігаз) № ДР 01890010154. – Харків, 1990.
3. Розроблення доповнення до коректив технологічного проекту циклічної експлуатації Кегичівського ПСГ : звіт № 1.6.8-14/2014-2015 / Ін-т транспорту газу. – Харків, 2015.
4. ТУУ 11.1-20077720-001:2010 «Газ природний горючий, що подається в магістральні газопроводи. Технічні умови».

Забудько Глорія, студентка I курсу спеціальності «Публічне управління та адміністрування» ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

РОЛЬ ГРОМАДСЬКОГО ПОШУКОВОГО ОБ'ЄДНАННЯ «НЕВІДОМИЙ СОЛДАТ» У ПАТРІОТИЧНОМУ ВИХОВАННІ МОЛОДІ

Сьогодні, в наш буремний час, коли знову постало завдання захисту незалежності нашої Батьківщини, особливої актуальності набуває проблема виховання патріотизму у представників різних поколінь. Цій меті підпорядкована діяльність різних громадських організацій: військового,

спортивного профілю. Особливу нішу займають організації, які вивчають минуле нашої Батьківщини, оскільки без минулого немає майбутнього. Однією з таких громадських організацій є пошукове об'єднання «Невідомий солдат», яке займається дослідженням місць бойових дій в період Великої Вітчизняної війни, відновленням історичної пам'яті про тих, хто загинув під час війни, оскільки значна кількість тих, хто віддав своє життя за Батьківщину залишились невідомими. Їх місце загибелі не знайдене до наших днів. Тому завдання нашого покоління – знайти, віддати шану за їх подвиг, донести до наших сучасників їхні імена, щоб наступні покоління знали про них і пам'ятали.

Історія пошукового руху розпочалася невеликою групою людей, яких турбувала доля тих, хто віддав своє життя за нашу Батьківщину і залишився невідомим. На свій страх і ризик, окремі люди і невеликі загони, ходили в «прокляті місця» і хоронили бійців та командирів Червоної Армії. Організований пошуковий рух на теренах колишнього СРСР сформувався наприкінці 50-х – на початку 60-х рр. ХХ століття. Найбільш значущою пошуковою організацією на території України в період перебудови був Український фонд пошуку «Пам'ять», заснований активом Київського міського клубу «Пошук». А у 1991 році відбулася установча конференція, на якій було створено Асоціацію молодіжних пошукових об'єднань України «Обеліск», це стало поштовхом до створення обласних, міських, районних об'єднань. За перші 5 років роботи «Обеліска», завдяки фінансовій підтримці Міністерства у справах молоді та спорту України, було проведено три Всеукраїнських Вахти Пам'яті, перепоховані останки 3.5 тисяч бійців, реалізовано кілька резонансних пошукових програм.

З другої половини 90-х років Асоціація «Обеліск» реорганізувалася в консультаційно-методичний пошуковий центр. Обласні об'єднання, яким вдалося пройти перереєстрацію, розпочали самостійну роботу. У зв'язку із зростанням кількості окремих пошукових груп, як правило, ніде не зареєстрованих, і таких, які ні перед ким не звітували, різко погіршилась якість проведення пошукових робіт. Все більш пріоритетною в порівнянні з перепохованням останків стала гонитва за «трофеями», всім тим, що мало попит на колекціонерському ринку.

Підбиваючи підсумки діяльності пошукового руху за перші 10 років Незалежності, слід відзначити, що створення Асоціації «Обеліск» було позитивним поштовхом для відродження пошукової діяльності, вдосконалення законодавчої бази у цій сфері. Це був крок уперед на шляху гідного ставлення країни та її громадян до пам'яті загиблих жертв війни та політичних репресій.

Зміни у правовому полі на початку 2000-х років, головне з яких – надання місцям боїв і військових поховань статусу культурної спадщини («Закон України про охорону культурної спадщини», з доповненнями), розробка правил ведення пошукової роботи і перепоховання призвели до переформатування пошукового руху. Дрібні формування стали групуватися

навколо великих об'єднань, які довели свою значущість. Найбільш відомі у першому десятилітті ХХІ століття це – донецький «Схід-Захід», житомирський «Пошук», київська організація Український фонд пошуку «Пам'ять». Саме від Українського фонду пошуку «Пам'ять» в грудні 2016 року і утворилася громадська організація «Невідомий солдат» під керівництвом Матусевича К.О.

Історико-пошукове об'єднання «Невідомий солдат» – це добровільна некомерційна організація, яка об'єднує людей різних соціальних верств, політичних поглядів, професій з метою пошуку, встановлення пам'яті загиблих, зниклих без вісті співвітчизників в період Великої Вітчизняної Війни. Райони пошукових робіт: Київська, Одеська, Житомирська, Чернігівська області України. В сучасних умовах громадська організація «Невідомий солдат» активно займається патріотичною діяльністю серед дітей і молоді. Особовим складом організації було захоронено більше 200 солдатів та командирів робочо-селянської Червоної армії, проведено багато заходів з молоддю в історичному меморіалі «Пилява». Це музей військової техніки часів Великої Вітчизняної війни, який знаходиться в селі Пилява під Києвом. Це територія знаменитого Лютізького плацдарму, з якого Червона Армія в листопаді 1943 року почала і успішно завершила операцію зі звільнення Києва. У братській могилі села Пилява покоїться 262 червоноармійця Червоної Армії. За свідченнями старожилів, село переходило з рук в руки тричі за час боїв за Київ. Організація активно співпрацює з Державною службою України з надзвичайних ситуацій.

Я учасник даної організації, і знаю, що за час існування громадської організації «Невідомий солдат», 20 сімей віднайшли своїх загиблих на війні дідів, наприклад, сім'я солдата Пиварчука, також Аюпова. Кожна передача бійця рідним дуже зворушлива і важка одночасно. Я відчуваю гордість за людей, справжніх героїв, які пожертвували своїм життям заради нашого майбутнього. Вони були зовсім юними, проте не побоялися піти захищати Батьківщину, сміливо дивлячись смерті у очі.

Отже, в ході наукового дослідження ми довели, що діяльність даної організації є одним із елементів патріотичного виховання. Безмежна шана, пам'ять, пошук військової техніки, загиблих, зниклих без вісті солдатів та їх передача на Батьківщину – це та мала частина, якою ми можемо віддячити героям за їх відвагу.

Ми повинні пом'ятати минуле. Тому що без минулого немає майбутнього.

Список використаних джерел та літератури:

1. Історико-пошукове об'єднання «НЕВІДОМИЙ СОЛДАТ» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://soldat-ua.io.ua>. – Назва з екрана.
2. Про охорону культурної спадщини [Електронний ресурс]: Закон України. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1805-14>. – Назва з екрана.

3. The Kiev Times. Экскурсия в военное прошлое [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://thekievtimes.ua/society/340072-ekskursiya-v-voennoe-proshloe.html>. – Загл с экрана.
4. YouTube. Новини NewsOne [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://www.youtube.com/watch?v=Wu3g0_gP1gE. – Назва з екрана.

Diana Zhupanova, 1st year student
Economics and Law College
of Vynnytsia Finance and Economics University
(Ukraine, Vynnytsia)

Діана Жупанова, студентка I курсу
Економіко-правового коледжу
ПВНЗ «Вінницький фінансово-економічний
університет»
(Україна, м. Вінниця)

CLARIFYING OF THE CONSCIENCE OF PRE-TRIAL INVESTIGATION BODIES AS THE IMPLEMENTATION OF THE RECOMMENDATIONS OF THE EUROPEAN UNION

Pre-trial (preliminary) investigation is one of the stages of the criminal process, the essence of which is that state authorized officials and state bodies in the appropriate forms carry out strictly regulated by law activities aimed at achieving the objective of criminal justice. It is the activity of the investigator and the inquiry body carried out in accordance with the requirements of the criminal-procedural law, aimed at collecting, researching, evaluating, examining and using evidence, preventing and solving crimes, establishing of objective truth, ensuring the right application of the law, the protection of the rights and legitimate interests of individuals and legal entities. [1]

The bodies of the pre-trial investigation are investigative subdivisions: 1) of bodies of internal affairs; 2) of security bodies; 3) of bodies supervising the observance of tax legislation; 4) of bodies of the State Bureau of Investigations. [2]

Consequently, the actuality of the problem is caused by the necessity of the implementation of the Action Plan as to the liberalization by the European Union of visa regime for Ukraine in relation to clarifying the conscience of pre-trial investigation bodies.

The purpose of the study is to ground the appropriateness of a clear demarcation of the conscience of criminal offenses between pre-trial investigation bodies and the restriction of powers of the Security Service of Ukraine on pre-trial investigation.

Scientific Intelligence Results: The Verkhovna Rada of Ukraine adopted the Law "On Amendments to the Criminal Procedure Code of Ukraine regarding the implementation of the recommendations of the European Union on the implementation by Ukraine of the Action Plan as to the liberalization by the European Union of visa regime for Ukraine regarding the clarifying the conscience of pre-trial investigation bodies."

The legislative act is aimed at the implementation of the recommendations of the European Union on the prevention and combating of organized crime in terms of clearly demarcating the conscience of criminal offenses between the pre-trial investigation bodies and limiting the power of the Security Service of Ukraine on pre-

trial investigation of criminal offenses only for conducting criminal proceedings for crimes in the field of national security and defense, and related to terrorism.

The law amended Article 216 of the Criminal Procedural Code of Ukraine, that is: limited the power of the Security Service of Ukraine, it can conduct pre-trial investigation only for crimes in the area of national security and defense and related to terrorism; specified the conscience of crimes to the bodies of the State Bureau of Investigations, their investigators are given power regarding pre-trial investigation of crimes:

1) committed by officials who occupy a particularly responsible position in accordance with part one of Article 9 of the Law of Ukraine "On Civil Service", persons whose positions are classified in the first-third categories of civil servants, judges, prosecutors and law enforcement officers, except when pre-trial investigation of these crimes is attributed to the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine in accordance with part five of this article;

2) committed by officials of the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine, prosecutors of the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office, except when pre-trial investigation of these crimes is attributed to the conscience of the subdivision of internal control of the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine in accordance with part five of this article;

3) against the established order of military service (war crimes), except of the crimes stipulated by Article 422 of the Criminal Code of Ukraine ", etc.

After the enactment of the provisions of part four of Article 216 of this Code, criminal proceedings initiated by the investigators of the public prosecutor's office shall be transferred by the investigators of these bodies within three months to the appropriate pre-trial investigation body, taking into account the conscience established by this Code.

After the enactment of part five of Article 216 of this Code, materials of criminal proceedings, pre-trial investigation of which is carried out by the prosecutor's office, are transferred to the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine by the investigators of the prosecutor's office.

Criminal proceedings started by the investigators of internal affairs bodies, security bodies and prosecutor's office until the day this law enters into force shall be transferred by the investigators of these bodies to the appropriate bodies of pre-trial investigation within three months, taking into account the conscience established by the Criminal Procedure Code of Ukraine. [3]

Conclusions: The adopted Law aims at preventing and combating of organized crime in terms of clearly demarcating the conscience of criminal offenses, limiting power of the Security Service of Ukraine in pre-trial investigation of criminal offenses, which in general promotes the liberalization by the European Union of visa regime for Ukraine.

References:

1. Судові та правоохоронні органи [Електронний ресурс] / А. П. Гель [та ін.]. – Режим доступу: <http://uristinfo.net/2011-01-16-19-18-47/140-angel-ta-in-sudovi-ta-pravoohoronni-organi.html>. – Назва з екрана.

2. Орган досудового розслідування [Електронний ресурс]: Стаття 38 КПК України. – Режим доступу: <http://meo.info/матеріал/стаття-38-орган-досудового-розслідування>. – Назва з екрана.

3. Уточнення підслідності органів досудового розслідування [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://radako.com.ua/news/utochnena-pidslidnist-organiv-dosudovogo-rozsliduvannya>. – Назва з екрана.

Заєць Наталія, студентка IV курсу
Інституту банківських технологій та бізнесу
ДВНЗ «Університет банківської справи»
(Україна, м. Київ)

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОГО РИНКУ ПРАЦІ

В умовах глобалізації міжнародний ринок праці стрімко розвивається, як і ринок робочої сили, що, впливає на посилення співпраці між країнами світу. Наразі національні ринки відіграють значну роль у формуванні світового ринку праці. Міжнародний поділ праці сприяє розвитку стійких міждержавних зв'язків, що є причиною створення системи, яка формує попит та задовольняє пропозицію робочої сили на ринку праці. Тому актуальним є питання дослідження тенденцій, що складаються на світовому ринку праці, динамічних та структурних змін, оскільки важливо володіти ситуацією на національних ринках задля посилення їх конкурентоспроможності, визначення потреб та ресурсів.

Метою дослідження є основні напрями формування міжнародного ринку праці, виявлення основних рис сучасного ринку праці, аналіз тенденцій, що склалися на ринку праці в наш час.

Міжнародний ринок праці – це певна система відносин, що виникають у процесі збалансованості попиту та пропозиції на світові трудові ресурси, умов формування робочої сили, оплати праці та соціального захисту. Дані відносини сформувалися через нерівномірність якісного та кількісного розміщення робочої сили в країнах світу та існуючих розбіжностей в підході кожної країни до відтворення робочої сили. У процесі глобалізації виділяють два головні шляхи формування ринку праці:

1) об'єднання ринків праці окремих країн, коли ліквідуються будь-які перешкоди на ринку – соціальні, культурні, адміністративні. Наприклад, Шенгенська угода єдиного ринку праці;

2) міграція трудових ресурсів країни. У даному аспекті розглядають як фізичне переміщення, так і переміщення віртуальне, за допомогою нових методів комунікацій.

Серед факторів, що впливають на світовий ринок праці, варто відмітити такі: економічний розвиток країни; економічний цикл; формування макроекономічної політики і політики на ринку праці. Не варто також забувати про природні фактори, які мають суттєвий вплив на розвиток ринку праці. Як приклад, від Азіатського цунамі 26 грудня 2004 р. у Шрі-Ланка та Індонезії

постраждало 1,5 млн осіб. Міжнародна організація праці оцінила втрати у 1 мільйон робочих місць. Землетруси, які відбулися в Пакистані та Південній Азії 8 жовтня 2005 р., забрали 1,1 млн робочих місць, що становило 50 % усього економічно-активного населення цих країн [5]. Ураган Катрина призвів до катастрофічного затоплення півдня Сполучених Штатів, що вплинуло на півмільйона людей, заподіяло шкоду майну і спричинило збитки від недоотримання прибутку [6]. Екологічні та епідеміологічні катастрофи мають дуже великий вплив на світовий ринок праці, тому що робоча сила відразу реагує міграційними коливаннями в найбільш небезпечні райони світу. Також вони дуже негативно впливають на економіку країни і зайнятість: по-перше, подолання наслідків вимагає значних фінансових ресурсів для відтворення; по-друге, руйнування транспортної та інформаційної інфраструктури впливає на економіку інших країн; по-третє, багато робітників змушені міняти свою кваліфікацію. МОП допомагає країнам, що постраждали, не тільки у відтворенні втрачених фінансових та інформаційних ресурсів, а й у забезпеченні швидкої перепідготовки робітників.

Наразі ситуація, що склалася на світовому ринку праці, є досить складною, економічні кризи, що мали місце у всьому світі, спричинили зростання безробіття.

За даними МОП, 90 % економічно активного населення розвинених країн зайняті в суспільному виробництві, а в сільському господарстві – близько 5–10 %, причому цей показник має тенденцію до спаду. Також дане дослідження констатує, що у світі лише 25 % працівників мають постійну роботу. У інших 75% є можливість працювати по короткостроковим контрактах, тимчасово або неофіційно. Причому, як виявилось, частина людей, які мають повноцінну зайнятість, – не мають пенсійних пільг і гарантій [7].

Ще один важливий показник, який характеризує стан світового ринку праці – рівень безробіття. У 2016 р. він досяг відмітки 6,1 %, що в абсолютній величині становить 205 млн чоловік [7]. Серед країн із найвищими показниками безробіття слід відзначити Кенію (40 %), Гаїті (41 %), єдину європейську країну – Боснію і Герцоговину (44,3 %), Непал (46%), Туркменістан (60 %), Буркіна-Фасо (77 %), Зімбабве (90 %). Усі ці країни переважно займаються сільським господарством, у них слабо розвинена інфраструктура, в африканських країнах причинами є незабезпеченість ресурсами, епідемії та засухи. Серед країн, які стрімко розвиваються, мають високий розвиток економіки та показують найнижчі показники безробіття, виділимо Австралію (5,8 %), Росію (5,4 %), Німеччину (5,1 %), Бразилію (4,3 %), Китай (4 %), Індію (3,8 %), Японію (3,6 %), Швейцарію (3,5%).

Розглядаючи світове господарство в цілому, можна виділити такі основні потоки трудової міграції: із країн, що розвиваються, до розвинених; між розвиненими країнами; між країнами, що розвиваються; з постсоціалістичних країн до розвинених країн. Загальноновизнаними центрами тяжіння професіоналів є США і Західна Європа. Вони мають потребу в програмістах, банківських працівниках, архітекторах, лікарях, викладачах вищої школи та інших.

Спеціалісти в галузі ракетобудування, інженери-нафтовики, кваліфіковані будівельники мають попит у країнах Близького Сходу. На низько-кваліфікованих працівників є попит у таких країнах, як Італія, Іспанія, Португалія, Кіпр тощо. Країнами з високим загальним рівнем висококваліфікованої робочої сили є Великобританія, Данія і Фінляндія – по 27,2 % населення працездатного віку мають високу кваліфікацію, 55,9 % – середню; Бельгія – 24,6 % і 34,8 % відповідно; Швеція – 23,9 % і 53,9 %; Нідерланди – 21,4 % і 42,6 % відповідно. Порівняно високим у цих країнах є рівень зайнятості: найбільший у Данії – 75,1 %, Нідерландах – 73,5 %, Швеції – 72,9 %, Великій Британії – 71,8 % працездатного населення [8].

Висновки. Аналізуючи наведені тенденції, що склалися на міжнародному ринку праці, можна відмітити такі основні тенденції:

- зростання безробіття у світі, спричинене кризою та розвитком нових технологій;

- переважне збільшення кількості зайнятих у сфері послуг і зниження у промисловості та сільському господарстві;

- зростання показників міграції та «відплив умів».

Отже, на світовому ринку праці існують проблеми, які потребують вирішення задля покращення рівня життя та добробуту населення. Важливими пунктами для підвищення економічної активності є створення нових робочих місць, зміни в політиці зайнятості та запровадження нових, нестандартних форм зайнятості для трудових ресурсів.

Список використаних джерел та літератури:

1. Міжнародна економіка: підруч. [для студ. вищ. навч. закл.] / [Козак Ю. Г., Лук'яненко Д. Г., Макогон Ю. В. та ін.]; за ред. Ю. Г. Козака, Д. Г. Лук'яненко, Ю. В. Макогон. – 3-тє вид. – Київ: Центр учб. л-ри, 2009. – 560 с.

2. Сідоров В. І. Формування та розвиток світового ринку праці в умовах глобалізації / В. І. Сідоров, А. В. Медова // Вісн. ОНУ ім. І. І. Мечникова. – 2014. – Т. 19, вип. 1/1. – С. 61–65.

3. World Investment Report 2012: Towards a New Generation of Investment Policies [Електронний ресурс]. – New York and Geneva: United Nations, 2012. – 239 p. – Режим доступу: http://unctad.org/en/PublicationsLibrary/wir2012_embargoed_en.pdf. – Назва з екрана.

4. Світова економіка: підручник / А. С. Філіпенко, О. І. Рогач, О. І. Шнирков [та ін.]. – 2-е вид. – Київ: Либідь, 2011. – 582 с.

5. Global Employment Trends Brief, October 2015: Employment Impact in Pakistan of South Asia Earthquake: report [Електронний ресурс] / ILO (Geneva). – Режим доступу: http://www.ilo.org/empelm/pubs/WCMS_114284/lang--en/index.htm. – Назва з екрана.

6. EM-DAT: The International Disaster Database [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.em-dat.net. – Назва з екрана.

7. Central Intelligence Agency [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/>. – Назва з екрана.

8. Серєда Г. В. Регулювання і розвиток ринків праці Євросоюзу / Г. В. Серєда // Регіональні соціально-економічні проблеми та шляхи їх вирішення: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. студ. і молодих вчених. – Херсон: ХНТУ, 2015. – С. 170–173.

РОЗВИТОК КРЕАТИВНОЇ ЕКОНОМІКИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Актуальність проблеми. Ми усі є частиною тієї чи іншої культури. Адже культура – це поєднання людських знань, поведінки, навичок та традицій, які передаються із стародавніх часів вже не одне покоління, та будуть передаватися далі.

Це той самий ключовий фактор, який регулює усі основні сфери взаємодії людей між собою – від повсякденного спілкування, до функціонування глобальної економіки.

Обіг культурних та креативних індустрій становить 1,3 трильйона доларів, а темпи зростання випереджають галузі виробництва та послуг. Культурний туризм надає близько 40 % доходів світової туристичної галузі та протягом останнього десятиліття демонструє стабільне зростання. У цілому світі культура стає все важливішим джерелом зайнятості та доходів.

Мета дослідження. Основною метою даного дослідження є аналіз існуючих даних про вплив культурної та креативної індустрії на економічний розвиток та визначення її ролі у повсякденному житті людства.

Результати наукової розвідки. Культура дійсно має значення. Вона впливає на урбанізм, на економіку, на соціальне життя та інші сфери.

Окрім того, що культура є апіорі складовою щастя, вона сприяє єднанню громад та робить суттєвий внесок у добробут як окремих людей, так і суспільства в цілому, за останніми даними культурні та креативні індустрії – це 4,5% світового внутрішнього валового продукту з прогнозованим приростом у 10% щороку; сектор, що демонструє найкращі темпи зростання та ефективно створення робочих місць у країнах Європейського Союзу (надають робочі місця 8,3 мільйонам громадян Європейського Союзу і забезпечують сукупний прибуток у 558 мільярдів євро); підтримує стартапи, підприємництво та інновації, стимулює інвестиції та туризм [1].

Постійна оптимізація структури культурних індустрій, особливо підприємств із виробництва культурних послуг, формує основу для зростання частки культурних благ у загальному товарообігу. Така особлива роль суб'єктів культурних та креативних індустрій вимагає значних зусиль та активного втручання з боку держави. Роль держави полягає в координації діяльності креативних суб'єктів, державних закладів, фондів фінансування, приватного сектора з метою найбільш успішного розвитку культурного потенціалу національних економік [2].

За ініціативою ЮНЕСКО в жовтні 2004 р. була започаткована Мережа Креативних Міст, яка об'єднала міста, що прагнуть обмінюватися досвідом,

ідеями, найкращими практиками спрямованими на культурний, соціальний та економічний розвиток [3]. Згідно з правилами, запропонованими ЮНЕСКО, міста-учасники мали обрати окремі напрямки спеціалізації креативної діяльності, а саме літературу, музику, народне мистецтво, дизайн, медіа-арт, кулінарію. Зараз багато європейських міст позиціонують себе як центри розвитку креативних кластерів. Вони приваблюють висококваліфікованих та креативних людей, пропонують відповідне оточення для інноваційної реалізації нових ідей. Чудовим прикладом креативного кластеру є міждисциплінарний культурний центр у Чехії, який має назву Meetfactory. Ця назва не перекладається, адже цей центр з'явився на території підприємства, яке виробляло славетну чеську шинку (англійське meet – зустріч замість meat – м'ясо). Рушієм проекту була ідея створити мистецьку резиденцію, але приміщення виявилось настільки великим, що першочерговий задум трансформувалася у проект великого сучасного культурного центру, який після декількох етапів реконструкції відкрився у 2007 році. Наразі там діють 4 організаційні відділи: художня галерея, резиденція, музична та театральна програми. Основні кошти центр отримує через додаткові джерела фінансування та заробляє на продажі квитків, здачі в оренду приміщень для дизайнерів, графіків та інших творчих працівників. [4]

Висновки. Не можна сказати, що Україна прямо зараз почне заробляти таким чином. Але те, що вона вже стоїть наряду з багатьма європейськими містами на території культури – багато про що говорить. Виходячи з закордонного досвіду, коли фінансів вкладають мало, а робочих місць отримують багато, такий спосіб поліпшення економіки вже б вивів нашу країну на новий рівень, якщо б ніша креативних індустрій почала заповнюватися раніше.

Завдяки цій індустрії можливо швидко створити робочі місця з найменшими інвестиціями. Для цього не потрібно будувати завод, треба лише відкрити креативний кластер, де не потрібні машини або дороге обладнання.

У країні, де йде війна, дуже важливо зберегти хоча б ту частину населення та суспільства, що залишилась. Ніколи не потрібно забувати про те, що культура – спосіб спілкування.

Список використаних джерел та літератури:

1. Культура має значення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.culturepartnership.eu/ua/page/culture-matters>. – Назва з екрана.
2. Креативність як основа розвитку конкурентноспроможної національної економіки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://creativecountry.org/concurent-creative/#hcq=juMO3Oq>. – Назва з екрана.
3. The Creative Cities Network [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://portal.unesco.org/culture/en/ev.php>. – Назва з екрана.
4. Креативна Чехія: культурні центри Праги, досвід яких варто запозичити Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://life.pravda.com.ua/culture/2017/08/17/225930>. – Назва з екрана.

Ільєнко Ірина Миколаївна,
кандидат мистецтвознавства,
доцент кафедри музично-теоретичних дисциплін
Київської муніципальної академії
естрадного та циркового мистецтв
(Україна, м. Київ)

МУЗИЧНО-ТЕОРЕТИЧНІ ДИСЦИПЛІНИ ЯК НЕВІД'ЄМНА СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ВИКОНАВЦІВ ЕСТРАДНО-ЦИРКОВИХ ЖАНРІВ КМАЕЦМ

Саме музичним розвитком у хореографічних дисциплінах постає музичне виховання, як складова професійної підготовки артистів-виконавців та балетмейстерів. Музика є безмежним полем діяльності для хореографів: вона дозволяє постановнику перетворювати звук у візуальний хореографічний рух.

Ще на початку ХХ ст. поет Андрій Бєлий підкреслював, що «будь-яка форма мистецтва визначається ступенем вияву в ній духа музики» [5, 201]. Оскільки хореографічне мистецтво сплавляє у художню цілісність звук і рух, виникає необхідність усвідомлення музики як найважливішої складової мистецтва хореографії. Осмислення проблеми музичної обізнаності студентами-хореографами спонукає до вивчення музичних дисциплін у навчальному процесі підготовки артистів-виконавців танцювального жанру та балетмейстерів.

Досвід викладання музичних дисциплін, серед яких «Музична грамота», «Елементарна теорія музики», «Історія музики», «Музична література» продемонстрував відокремленість генетично нерозривних танцювальних складових, порушуючи головний принцип хореографічного мистецтва: синтез музики та хореографії. Як наслідок, результатом на сьогодні є доволі низький рівень оперування музичним матеріалом студентами хореографічних факультетів багатьох творчих вузів, відсутність свідомих умінь музично-хореографічного узгодження, неможливість користування музичним понятійним апаратом у процесі створення хореографічних побудов. Причина – роз'єднані шляхи накопичення знань зі споріднених складових балетного мистецтва.

Загальновідомо, що якість хореографічного твору перебуває в прямій залежності від музичного супроводу, який визначає емоційний настрій, характер, образну виразність; музична драматургія є основою балетних побудов. Кожний хореограф розуміє значущість тотожності музичної й танцювальної драматургії. Згадаємо, приміром, Ф. Лопухова, який зазначав, що «неодмінною умовою балетмейстерської творчості повинно бути музичне пізнання, тому що вся робота балетмейстера ґрунтується на музиці» [4, 192].

Така ситуація потребує інтегрованої дисципліни, яка поєднує базові знання про основні елементи музичної мови, нерозривно пов'язані з хореографічною мовою та закономірностями музичного мислення. На наш

погляд, таким курсом може бути «Історія та теорія музично-хореографічних взаємодій».

Головною метою курсу «Історія та теорія музично-хореографічних взаємодій» передбачається усвідомлення студентами процесу взаємодії музики і танцю, використання музичного синтаксису як універсального засобу побудови музично-хореографічних композицій. Даний курс передбачає надання студентам змоги засвоїти більш вживану музичну термінологію та мати поняття про основи музичного синтаксису, оволодіти навичками слухового аналізу, ознайомитися з особливостями різних жанрів музично-хореографічного мистецтва. Суттєвою перевагою є принцип формування аналітичного підходу до запропонованого програмою музичного матеріалу та наявність постійного зв'язку теоретично-слухового вивчення елементів музичної мови з хореографічними рухами. Ознайомлення зі змістом музичних творів у культурному контексті епохи спрямовано на виховання загальної культури, розширення естетичного світогляду і художнього смаку майбутніх виконавців танцю.

Програма курсу «Історія та теорія музично-хореографічних взаємодій» складається з трьох модулів: «Музика як невід'ємна складова хореографічного мистецтва», «Ритм як визначальна складова музично-хореографічних композицій», «Еволюція музично-хореографічних форм». Кожний модуль застосовує спектр різновидів навчальної роботи – зокрема, слуховий аналіз музики, письмові завдання, дискусії, музичні вікторини, теоретичне опитування, евристичні бесіди, пластичні втілення, музично-хореографічні етюди. Отже, на наш погляд, синтетичність хореографічного мистецтва спонукає до впровадження навчального курсу, який пропонує цілісний підхід до оволодіння музичними знаннями в складі музично-хореографічних втілень.

Список використаних джерел та літератури:

1. Ванслов В. Балеты Григоровича и проблемы хореографии / В. Ванслов. – М.: Искусство, 1968. – 324 с.
2. Величко Н. Музыка як культуротворча парадигма сучасного суспільства / Н. Величко // Мистецтвознавчі записки: зб. наук. пр. – Київ: Міленіум, 2008. – Вип. 14. – С. 171–178.
3. Рудницька О. Педагогіка: загальна та мистецька: навч. посіб. – Тернопіль: Навч. книга «Богдан», 2005. – 360 с.
4. Смирнов И. Искусство балетмейстера / И. Смирнов. – М.: Просвещение, 1986. – 192 с.
5. Фількевич Г. Всесвітня історія музики / Г. Фількевич // Навч. посіб. – Київ: Стилос, 2006. – 356 с.
6. Каган М. Музыка в мире искусств / М. Каган. – СПб., 1996. – 240 с.

КОНКУРЕНТНІ ПЕРЕВАГИ ПІДПРИЄМСТВА ТА ШЛЯХИ ЇХ ДОСЯГНЕННЯ

Актуальність проблеми. Полягає у великому значенні конкурентних переваг для підприємств, які гостро відчувають на собі нестабільність ринкового середовища, – наявність істотних відмінностей, які мають пригортати увагу споживачів, надає змогу утримувати фірмі стійкі позиції.

Мета дослідження: дослідження механізму забезпечення конкурентних переваг підприємства, а також виявлення шляхів їх набуття для підвищення своєї конкурентоспроможності на основі вивчення теоретичних питань.

Результати наукової розвідки. В нашому сьогоденні конкуренція стала рушійною силою економічних процесів. Зважаючи на це, успіх кожної фірми прямо залежить від рівня її конкурентоспроможності, тобто рівня її компетентності у порівнянні з конкурентами. Будь-яке визначення конкурентоспроможності базується на теорії конкурентної переваги. Згідно з цією теорією, конкурентоспроможність підприємства може бути оцінена лише у порівнянні його з іншими.

В економічній літературі зустрічається багато різних визначень «конкурентних переваг».

Конкурентні переваги – «це характерний для певної галузі перелік чинників, що приносять їй переваги перед іншими галузями, а також одним підприємствам галузі над іншими. Ці фактори не є постійними, вони змінюються залежно від: особливостей галузей; сегментів ринку, що обслуговуються; а також часу та етапу «життєвого циклу» галузі та підприємства».

Конкурентна перевага – це «вищість, висока компетентність фірми у будь-якій галузі діяльності або у виробництві товару у порівнянні з конкуруючими фірмами».

Р. Грант так визначає конкурентну перевагу: «фірма має конкурентну перевагу перед іншою, якщо вона досягає або має потенціал досягнення більш високого рівня прибутковості».

Конкурентні переваги – це «будь-які інновації, які дають реальний приріст бізнес-успіху».

Характеристики фірми розглядаються як конкурентні переваги, якщо вони відповідають наступним критеріям:

По-перше, ці характеристики мають бути значущими з точки зору умов конкуренції та вимог ринку, тобто повинні відповідати ключовим факторам

успіху. Ключові фактори успіху (КФУ) – це такі «фактори, яким фірми повинні приділяти особливу увагу через те, що саме вони визначають успіх (або провал) фірми на ринку, її конкурентні можливості, що безпосередньо впливають на її прибутковість».

По-друге, ці характеристики мають бути стійкими до ринкового середовища, яке постійно змінюється, та недоступними для легкого відтворення конкурентами.

По-третє, ці характеристики фірма повинна бути здатна використовувати у розробці своєї маркетингової та, зокрема, рекламної стратегії для здійснення візуального впливу на покупців.

Конкуренція є одним з головних джерел маркетингових можливостей. Для того, щоб скористуватися цією можливістю необхідно досягти конкурентної переваги перед конкурентами, запропонувавши більшу цінність споживачам. Більша цінність – це пропонування компанією споживачам її товарів або послуг більших переваг або тих самих переваг при більш низькій ніж у конкурентів ціні.

Основою конкурентної переваги є навички та здібності компанії, а точніше можливості організувати більш ефективно ніж у конкурентів функціонування усіх своїх елементів.

Конкурентні переваги можна поділити на дві групи:

1. переваги нижчого порядку (дешеві ресурси);
2. переваги вищого порядку (унікальні ресурси та товарна марка).

Перша група включає переваги, які базуються на вартості та доступності факторів виробництва (дешева робоча сила, забезпечення широким спектром сировинних ресурсів тощо). Конкурентні переваги цього класу, як правило, не виступають наслідком цілеспрямованої діяльності підприємства. При певних умовах вони достатньо легко можуть бути відтворені конкурентами і не гарантують стабільного положення на ринку.

Друга група об'єднує переваги, які є наслідком цілеспрямованої діяльності підприємства і, як правило, пов'язані зі значними витратами та важко відтворюються (наявність збутової мережі та мережі технічного обслуговування).

До найбільш типових джерел виникнення конкурентних переваг відносяться нові технології, новий попит, новий сегмент ринку, зміна правил «гри».

Особливим джерелом є інформація про свій бізнес плюс професійні навички, що дозволяють отримувати та обробляти подібну інформацію так, що кінцевим продуктом обробки стає реальна конкурентна перевага.

Фірми можуть обирати будь-які способи досягнення переваг над конкурентами, однак використання цих способів не завжди є можливим і не завжди відповідають ресурсам компанії. Тому передбачається оцінка ринку та вибір можливостей для отримання конкурентних переваг, аналізуються фактори, які впливають на формування конкурентних переваг, і на основі цього визначають сильні та слабкі сторони діяльності підприємства.

Сама важлива умова збереження конкурентної переваги підприємства – постійна модернізація виробництва та/або інших ключових видів її діяльності.

Зміна «правил гри» на ринку. Наприклад, зміна політики уряду у таких сферах, як стандарти, охорона навколишнього середовища, митна та податкова системи, вимоги до нових галузей та торгові обмеження, є ще одним стимулом для новацій, що сприяють появі конкурентних переваг.

Висновки: використання конкурентних переваг є найважливішим завданням стратегії підприємства для його розвитку. До найбільш типових джерел виникнення конкурентних переваг відносяться нові технології, новий попит, новий сегмент ринку, зміна правил «гри». Щоб зберігати та розвивати свій бізнес-успіх за допомогою стійкого утримання конкурентної переваги, підприємство у своїй власній діяльності повинно постійно проводити адекватні стратегічні та оперативні зміни.

Список використаних джерел та літератури:

1. Гірченко Т. Д. Маркетинг: навч. посіб. / Гірченко Т. Д., Дубовик О. В. – Київ: Центр навч. л-ри, 2007. – 255 с.
2. Клименко С. М. Управління конкурентоспроможністю підприємства: навч. посіб. / Клименко С. М. – Київ: КНЕУ, 2008. – 520 с.
3. Максим'юк Д. А. Управління конкурентоспроможністю: підручник / Д. А. Максим'юк. – Харків: Основа, 2004.
4. Мельник Т. М. Управління міжнародною конкурентоспроможністю підприємства: підручник / Т. М. Мельник, Н. О. Іксарова. – Київ: Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2016. – 456 с.
5. Іванов Ю. Б. Управління конкурентоспроможністю підприємства: підручник / Ю. Б. Іванов, М. О. Кизим, О. М. Тищенко. – Харків: ВД «ІНЖЕК», 2010. – 320 с.

Каленюк Таміла, Кисленко Ольга,
магістрантки II-го року навчання
спеціальності «Облік і оподаткування»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ОБЛІК ФІНАНСОВОЇ ОРЕНДИ (ЛІЗИНГУ) ВІДПОВІДНО ДО ВИМОГ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ

Сучасний стан орендних відносин в Україні набуває все більш істотний розвиток і розповсюдження. Суб'єкти господарювання потребують модернізації засобів виробництва для здійснення своєї підприємницької діяльності, для придбання яких їм необхідно одноразово вивести з обороту грошові кошти. Вилучення коштів можна уникнути шляхом використання лізингу, який виступає однією з форм інвестицій в необоротні активи і дає можливість якісно переобладнати виробництво при дефіциті капіталу. А це має особливе значення для підприємств України, що працюють в умовах кризового розвитку економіки.

Проте, не дивлячись на активний розвиток орендних відносин існує багато проблем, які пов'язані правовим регулюванням орендних відносин, а

також порядком відображення даних операцій на рахунках бухгалтерського обліку.

Актуальність проблеми викликана тим, що в умовах глобалізації і інтеграції української економіки в світову, а також вітчизняного ринку лізингових послуг, що динамічно розвиваються, виникає необхідність створення єдиної системи обліку і складання бухгалтерської фінансової звітності для учасників орендних відносин. Такою системою може стати МСФО (Міжнародні стандарти фінансової звітності) [3].

Формування фінансової звітності підприємства відповідно до вимог міжнародних стандартів фінансової звітності стає актуальним завданням, без вирішення якого неможливе успішне здійснення процесу ефективного управління активами і зобов'язаннями, залученням позикового та пайового капіталу. Правила обліку орендних операцій та порядок відображення в звітності у вітчизняній і міжнародній практиці розрізняються, що додає даній темі особливу актуальність.

Метою дослідження є виявлення основних напрямів, істотних розбіжностей в правилах обліку та відображення орендних операцій, що склалася, в обліку обох систем і ухвалення обґрунтованого та зваженого рішення по запозиченню міжнародних підходів до обліку орендних операцій у вітчизняній практиці обліку.

Результати наукової розвідки. Згідно П(С)БО 14 «Оренда» фінансова оренда-оренда, що передбачає передачу орендарю всіх ризиків та вигод, пов'язаних з правом користування та володіння активом [1].

В умовах інтеграції та глобалізації економіки розвиток орендних відносин в Україні призводить до постійної потреби у вдосконаленні системи правового регулювання даного виду діяльності. Нормативне регулювання фінансової оренди в Україні до сьогодні не отримало належного розвитку. А тим часом в багатьох країнах Західної Європи створюється та удосконалюється міцна правова база для надання орендних (лізингових) послуг.

Можна відзначити, що ступінь розробленості нормативної бази по бухгалтерському обліку орендних угод значно менша, ніж питань цивільно-правового характеру орендних операцій. Пов'язано це з тим, що операції по договорах фінансової оренди в Україні почали розвиватись зовсім недавно, у зв'язку з чим важко говорити про достатній досвід у регулюванні питань бухгалтерського обліку орендних операцій. Разом з розвитком орендних відносин в Україні вдосконалюється і облік таких операцій, що викликає необхідність вносити корективи до діючого порядку обліку.

Таким чином, на сучасному етапі розвитку орендних відносин, у тому числі і відносин по договорах фінансової оренди, вихід на більш якісний рівень розвитку не можливий без удосконалення та адаптації діючої системи бухгалтерського обліку до вимог світової практики обліку.

Зіставивши принципи, закріплені у вітчизняному бухгалтерському обліку оренди та в МСФО, можна відзначити в цілому їх відповідність, хоча по окремим положенням виявляються їх деякі відмінності, як в кваліфікації, так і в

їх реалізації на практиці. Якщо деякі розбіжності в кваліфікації принципів обліку не роблять істотного впливу на показники бухгалтерської звітності підприємства, то протиріччя в їх реалізації на практиці в окремих випадках можуть істотно вплинути на достовірність інформації бухгалтерської звітності.

Одним з основоположних принципів обліку оренди по міжнародним стандартам є переважання сутності операції над її юридичною формою, що в повному обсязі реалізується при обліку та відображенні у фінансовій звітності договорів оренди в Міжнародному стандарті фінансової звітності 17 «Оренда».[4]

МСФО (IAS) 17 дає таке визначення оренди: «Оренда – це договір, згідно якого орендодавець передає орендареві право на використання активу протягом погодженого періоду в обмін на платіж або ряд платежів» [4]. В цьому випадку обидві сторони операції отримують вигоди:

- 1) орендодавець отримує грошовий потік, зберігаючи при цьому або право власності на актив, або право на його реалізацію в кінці терміну оренди;
- 2) орендар має можливість користуватися активом, не набуваючи його;
- 3) обидві сторони отримують певні податкові вигоди.

МСФО 17 «Оренда» виділяє два типи оренди: фінансову та операційну.

Класифікація оренди ґрунтується на розподілі ризиків і вигід, пов'язаних з володінням активом, між орендодавцем і орендарем.

Оренда класифікується як фінансова, якщо передаються практично всі ризики і винагороди щодо володінням активом.

Оренда класифікується як операційна, якщо немає передачі практично всіх ризиків та вигід, пов'язаних з володінням активом.[4]

МСФО 17 завжди приводиться як приклад при поясненні принципу пріоритету економічної суті операції над її юридичною формою, тому що класифікація оренди як фінансова або операційна більшою мірою залежить від змісту операції, ніж від форми договору.[3]

Головними ознаками фінансової оренди є:

– при оренді права власності на актив передаються орендарю по закінченні терміну дії орендної угоди;

– орендар має можливість придбання активу за ціною, значно нижчою за справедливую ціну на день, коли здійснення такої можливості стало можливим, причому на момент початку дії орендної угоди мають існувати достатні підстави для впевненості у істотній імовірності використання такої можливості;

– строк оренди встановлюється на більшу частину господарського життя активу навіть за умови, що права власності на нього не передаються;

– на початку дії орендної угоди поточна сума мінімальних орендних платежів має дорівнювати щонайменше сукупній справедливій ринковій ціні активів, що є предметами оренди;

– активи, що є предметами оренди, повинні бути спеціалізованими з тим, аби орендар міг користуватися ними без істотних модифікацій.[2]

– Висновки. У світлі змін, що відбуваються в Україні в області бухгалтерського обліку виникає необхідність в проведенні порівняльного

аналізу основних положень вітчизняного і міжнародного порядку відображення на рахунках бухгалтерського обліку операцій по оренді активів. . Оскільки бухгалтерське регулювання орендних облікових операцій в Україні здійснюється не єдиним нормативним документом, були розглянуті всі вітчизняні документи, що визначають порядок обліку та відображення в звітності орендних операцій по договорах фінансової оренди, та проведено їх порівняння з основними положеннями МСБУ 17 «Оренда».

Перегляд правил ведення бухгалтерського обліку операцій по договорах фінансової оренди і приведення їх у відповідність з міжнародними вимогами обліку даватиме нові можливості не тільки учасникам лізингових відносин, але і суспільству в цілому.

Список використаних джерел та літератури:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 14 «Оренда» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0487-00>. – Назва з екрана.
2. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 17 (МСБО 17) «Оренда» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/929_018. – Назва з екрана.
3. Духновська Л. М. Теоретичні і методологічні аспекти обліку фінансового лізингу / Л. М. Духновська, О. Т. Казанівська // Наук. вісн. Херсон. держ. ун-ту. – Херсон, 2014. – № 4. – С. 22–24.
4. Лучко М. Р. Облік і фінансова звітність за міжнародними стандартами / М. Р. Лучко, І. Д. Бенько. – Тернопіль: Екон. думка ТНЕУ, 2016. – 360 с.

Калитенко Олександра, студентка II курсу спеціальності «Право»

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Основоположними ознаками правової держави є зв'язаність її правом і забезпечення прав і свобод її громадян. У цьому зв'язку найважливішими чинниками формування України як правової держави є конституційне закріплення прав і свобод людини і громадянина. Кінцева мета розвитку будь-якого суспільства – це встановлення демократії, утвердження прав людини і гідності особистості. За останні роки Україна у своєму розвитку пройшла серйозні позитивні кроки по шляху формування правової державності. У суспільстві формується розуміння важливості проблем забезпечення прав людини, верховенства прав і свобод людини як основи правової держави. Про це зазначено й закріплено у ст. 3 Конституції України: «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю». Таким чином, держава взяла на себе обов'язок захисту громадян. Це й підкреслює важливість співвідношення людини і держави. Держава має право вимагати від громадянина правомірної

поведінки, так як бере на себе обов'язок із забезпеченням прав громадян. В Україні тільки стверджується новий підхід у взаємовідносинах держави і громадянина. Конституція України проголошує найвищою цінністю людини, її права і свободи. Вона ж покладає на державу, її органи та посадових осіб обов'язки поважати, захищати і гарантувати невід'ємність права особистості без відмінності національності, мови, релігії, статі, політичних переконань, соціального стану. Тим самим держава визнає недоторканність прав людини як основу демократичного розвитку суспільства. Але юридичне закріплення, нехай навіть на конституційному рівні, всього комплексу прав і свобод ще не означає, що ці права автоматично будуть реалізовані на практиці і надійно захищені у разі потреби. У даний час найважливішим завданням, що стоїть перед Україною стоїть завдання належного гарантування прав і свобод громадян, передбачених Конституцією України.

Євроінтеграція є цивілізаційним вибором України, одна з ключових вимог Революції гідності. У системі зовнішньополітичних пріоритетів України вона посідає особливе місце.

Для України європейська інтеграція – це шлях модернізації економіки, подолання технологічної відсталості, створення нових робочих місць, залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника, вихід на світові ринки, насамперед на ринок ЄС. Політичні переваги інтеграції України у ЄС пов'язані зі створенням надійних механізмів політичної стабільності, демократії та безпеки. Зближення з ЄС є гарантією, а виконання його вимог – інструментом розбудови демократичних інституцій в Україні. Крім того, членство у ЄС відкриє шлях до колективних структур спільної безпеки Євросоюзу, забезпечить ефективнішу координацію дій з європейськими державами у сфері контролю за експортом і нерозповсюдження зброї масового знищення, дасть змогу активізувати співробітництво в боротьбі з тероризмом, організованою злочинністю, контрабандою, нелегальною міграцією, наркобізнесом тощо.

У євроінтеграційному процесі кожної країни настає момент, коли із зовнішньополітичного питання він перетворюється на ряд конкретних і досить складних завдань політики внутрішньої. Для України такий момент настав з підписанням Угоди про асоціацію з ЄС у 2014 р. Відтоді на перший план вийшли абсолютно технічні потреби, наприклад імплементація сотень європейських нормативних актів, щоб правила, за якими функціонує державний сектор, політика та економіка в Україні, були такими ж, як у Європі. Для України європейська геополітична орієнтація має ще і глибокий цивілізаційно-культурологічне значення і передбачає долучення до загальнолюдських цінностей, до сучасних ефективних економічних технологій та високих стандартів добробуту громадян, а також до традиційно привабливих для українського суспільства ідеалів свободи і гарантованої демократії. Такий підхід має знайти своє місце в розумінні і науковому обґрунтуванні сучасної геостратегії нашої незалежної держави.

Європейський вибір України відкриває нові перспективи співробітництва з розвинутими країнами континенту, надає можливості економічного розвитку, зміцнення позицій України у світовій системі міжнародних відносин. Це – найкращий спосіб реалізації національних інтересів та в значній мірі реалізувати громадянам забезпечення прав та свобод.

Капранчук Володимир,
магістрант II-го року навчання
спеціальності «Право»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ІСТОРІЯ СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТКУ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО СПАДКУВАННЯ В УКРАЇНІ

Питання історичного розвитку українського права за сучасних умов розбудови української держави не може залишатися поза увагою науковців і практиків. Значний інтерес являє собою спадкове право, що зазнало значних змін в історії українського законодавства.

Українська держава є спадкоємицею всієї тієї правової спадщини, що протягом віків створювалась на українських землях.

Головна ідея спадкування, яка є основним його принципом і донині, утворилась ще за часів створення патріархальних родин. Розмірковуючи з позицій примітивної правосвідомості, можна сказати, що зі смертю людини випадає суб'єкт прав, і внаслідок цього майно, що належить покійному, стає безхазяйним, вимоги втрачають свого кредитора, а борги – свого боржника. Причому, відгуки цього примітивного уявлення можна знайти навіть у римському праві пізнього періоду, коли передбачалися випадки захоплення речей померлого будь-ким. Це можна зрозуміти, якщо суспільство являє собою групу ізольованих індивідів і не містить у собі інших, тісніших осередків. Але становище змінюється, коли виникає патріархальна родина і на її основі – патріархальний рід [1, с.28]. Починаючи з цього періоду вже вирізняються суб'єкти спадкового права – а саме: рід, родина, її члени.

Так, родина визначалася, як тісний союз осіб, пов'язаних спільністю життя, майна і релігійного культу. Сама належність майна значною мірою мала характер сімейної власності: в найдавніші часи земля вважалася належною не стільки окремому *paterfamilias*, скільки родині як такій. За таких умов, природно, що у випадку смерті домовласника про безхазяйність сімейної ділянки і всього того, що з цим пов'язано, не може бути й мови, оскільки ще за життя домовласника вона належить усім представникам родини. Отже, безхазяйність майна, що залишилася, на певному етапі замінюється переходом його до найближчих родичів [1, с.30].

Спадкування ж за заповітом, що набуло пізніше дуже широкого застосування, в найдавнішу епоху не практикувалося.

У загальному вигляді спадкове право України, та й усіх країн романо-германської правової сім'ї, своїм існуванням значною мірою зобов'язане римському праву, що вперше сформулювало й послідовно провело думку про універсальний характер спадкового правонаступництва.

Істотного розвитку римське спадкове право зазнало з прийняттям преторських едиктів і практики їх застосування. Це були майже одні із перших відомих людству державних актів, що врегулювали відносини спадкування і на законодавчому рівні закріпили склад спадщини, суб'єктів спадкування, поняття кровного (когнітивного) споріднення, а також можливість спадкодавця укласти заповіт.

Як відомо, до 1991 р. наша країна не була самостійною державою, тому на її право, в тому числі й спадкове, значний вплив чинили нормативні акти Росії та інших країн, до складу якої входила територія сучасної України.

Перші згадки про спадкування на українських землях з'являються у письмових джерелах княжої доби IX–XII століть. Серед них важливе місце посідають церковні та княжі устави (установи), уроки, договір між греками і Руссю (874 р.), збірник права «Руська Правда». Так, за безпосередньої участі Ярослава Мудрого була створена перша збірка правничих актів, яка отримала назву «Руська Правда». Вона містила традиції церковного суду і княжої влади, карного права, сімейні (родові) звичаї, право спадкування та моральні засади у суспільстві. Редакція «Руської Правди» базувалася на церковних і княжих уставах та вікових звичаях народу [2, с.125].

Наступним законодавчим актом, що врегулював спадкове право, була Псковська Судна Грамота, яка розрізняла спадкування за законом та за заповітом, викладеним у письмовій формі. Ці види спадкування набувають самостійного значення. Розширюється також коло родичів, що можуть бути спадкоємцями, змінюються їхні права та відповідальність [4, с.28].

Наступним етапом розвитку спадкового права України є період Литовського князювання. Протягом майже 240 років переважна частина українських земель входила до складу Великого Литовського князівства (1320–1560 рр.). Серед положень приватного (цивільного) шлюбно-сімейного права у Литовському статуті важливу роль відігравали і норми спадкового права. Особливе місце статутом виділено спадкуванню за заповітом (тестаментом), якому присвячено дев'ять артикулів. Право на укладення заповіту було надано шляхетним персонам, а також у певних межах – міщанам та простим людям, які на час вчинення заповіту мали бути у стані «доброї пам'яті і здоровому розумі».

У Московський період (XV ст.) основної вагомості набуває нерухомість, тому її спадкуванню законодавець приділяє найбільшу увагу. Поступово змінюється коло спадкоємців у бік розширення, у зв'язку з чим до спадкування закликають не тільки близьких, а й далеких родичів [1, с.30].

За часів правління Петра I спадкове право зазнає дуже істотних змін у бік єдиноспадкування. Відповідним указом 1714 р. було встановлено перехід спадщини до одного сина. Імператор вважав розподіл спадкового майна дуже

шкідливим, бо роздріб маєтків зменшує їхню економічну цінність та обтяжує селян, внаслідок чого страждає правильне надходження податей, знатні роди бідніють і втрачають свою значущість, а спадкоємці ухиляються від державної служби [4, с.254].

Основним джерелом спадкового права того часу було Звід Законів Російської імперії [5, с.34].

Аналізуючи російську дореволюційну систему, можна зробити висновок, що спадкування було побудовано на принципах родового дворянського ладу, який на початку ХХ ст. вже застарів. Проект Цивільного Уложення Російської імперії, який було створено за прикладом новітніх європейських кодифікацій, поділяв спадкоємців за законом на 5 черг [5, с.35]. Це був перший законодавчий акт, що затвердив розширення кола спадкоємців аж до прадідів спадкодавця.

Після Жовтневої революції на другому Всеукраїнському з'їзді Рад робітничих, селянських і солдатських депутатів 19 березня 1918 р. були прийняті Тимчасові положення про соціалізацію землі, в ст. 1 яких зазначалося: «Всяка власність на землю, надра, води, ліси й живі сили природи у межах Української Радянської Республіки скасовується назавжди» [6, с.287]. Одним із наслідків прийняття даного положення було видання Декрету ВЦВК РРФСР від 27 квітня 1918 р. «Про скасування спадкування». Цей декрет і спеціальна постанова Народного комісаріату юстиції РРФСР від 21 травня 1919 р. фактично знищили спадкування приватної власності. По суті, цим Декретом скасовано спадкування майна приватних власників, яке радянська влада вважала нажитим не трудовим шляхом. Якщо ж у спадкодавця залишалися повнорідні й неповнорідні брати і сестри, дружина, а також непрацевдатні та нужденні родичі за прямими низхідною та висхідною лініями, спадкоємці мали лише право на соціальне утримання за рахунок спадкового майна у розмірі, що не перевищував прожиткового мінімуму. Такий своєрідний спосіб соціального забезпечення тривав до 20-х років [7, с.76].

Так, в УРСР перший Цивільний кодекс був прийнятий постановою ВУЦВК від 16 грудня 1922 р. і введений у дію з 1 лютого 1923 року¹³. ЦК УРСР повністю відповідав принципами побудови ЦК РРФСР і складався з чотирьох частин. Четвертий розділ регулював спадкове право. Спадкове право, яке дістало закріплення у першій кодифікації, було по суті реформованою системою російського кодексу царизму. Кодекс не поділяв майно на трудове і нетрудове, дозволивши спадкувати обидва види. Спадкування все так само припускалося у межах установленого максимуму (10 тис. карбованців золотом після відрахування боргів померлого) [9].

Істотні зміни у спадковому праві пов'язані із затвердженням Постановою РНК СРСР «Положення про державні трудові ощадні каси» від 22 грудня 1922 року. У ст. 17 Положення як виняток із загального правила спадкування за заповітом вкладнику надавалася можливість заповісти будь-яку суму вкладу будь-якій особі, в тому числі юридичній, незалежно від того, чи віднесена вона законодавцем до числа спадкоємців за законом. [10].

Наступний етап значних змін, які свого часу називали реформою спадкового права, пов'язаний із прийняттям Указу Президії Верховної Ради СРСР від 14 березня 1945 р. «Про спадкування за законом і за заповітом». Ці істотні зміни полягали у наступному: розширено коло спадкоємців за законом, встановлено черговість закликання до спадщини, розширено свободу заповіту. [13, с.17].

Після розпаду СРСР та із прийняттям Конституції України 28 червня 1996 р. відбулася переорієнтація суспільних відносин в Україні на охорону і захист прав громадян, побудову демократичної, правової держави, що зумовлює необхідність реформування й оновлення законодавства України, в тому числі і спадкового. Так, новий ЦК України, прийнятий у 2003 р., вніс деякі позитивні зміни щодо спадкування, на відміну від ЦК УРСР. Це такі зміни, як про розширення кількості черг на спадкування з однієї до п'яти; право на укладення заповіту подружжя; можливість укладення секретного заповіту, а також заповіту з умовою тощо. Всі ці зміни є досить прогресивними і актуальними.

Таким чином, слід зазначити, що історія розвитку спадкового права налічує вже багато сторіч. Розроблені ще стародавнім римським правом положення про спадкування та поняття спадкового права знаходили відображення в перших правових актах Київської Русі і Литовських статутах, законодавстві Російської імперії, законодавчих актах радянських часів та в новому українському законодавстві, що свідчить про стабільність даного інституту цивільного права і його важливе значення для регулювання суспільних відносин цивільно-правового характеру.

Список використаних джерел та літератури:

1. Благівісний С. Г. Історичні аспекти інституту спадкового права України / С. Г. Благівісний // Часоп. Київ. ун-ту права. – 2006. – № 2. – С. 28.
2. Полонська-Василенко Н. Д. Історія України: у 2 т. / Н. Д. Полонська-Василенко. – Київ: Либідь, 1992. – Т. 1. – С. 345.
3. Шершеневич Г. Ф. Учебник русского гражданского права (по изданию 1907 г.) / Г. Ф. Шершеневич. – М., 1995. – С. 311.
4. Полонська-Василенко Н. Д. Історія України: у 2 т. / Н. Д. Полонська-Василенко. – Т. 1. – С. 340.
5. Заїка Ю. О. Спадкове право: становленні і розвиток: монографія / Ю. О. Заїка. – Київ: КТН, 2007. – С. 34.
2. Шершеневич Г. Ф. Учебник русского гражданского права (по изданию 1907 г.) / Г. Ф. Шершеневич. – М., 1995. – 460 с.
3. Чуйкова В. До витоків українського спадкового права / Валентина Чуйкова // Мала енциклопедія нотаріуса. – 2013. – № 3. – С. 6–9.
4. Гражданский кодекс советских республик. Текст и практический комментарий / под ред. А. Малицкого. – Харків, 1925. – 408 с.
5. Цивільний Кодекс УРСР від 18 липня 1923 р. № 1540-06 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1540-06>. – Назва з екрана.

6. Цивільний Кодекс УРСР від 18 липня 1923 р. № 1540-06 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1540-06>. – Назва з екрана.

Карпов Максим, студент II курсу спеціальності «Фізична терапія та ерготерапія» НТУ України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського» (Україна, м. Київ)

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ КІНЕЗІОТЕРАПІЇ (ЛФК) В РЕАБІЛІТАЦІЇ ХВОРИХ ПІСЛЯ ЕНДОПРОТЕЗУВАННЯ КУЛЬШОВОГО СУГЛОБА

Актуальність проблеми. Ендопротезування суглобів на сьогоднішній день – найпрогресивніший метод хірургічного лікування пошкоджень суглобів різної етіології (при коксартрозі, переломі шийки бедра, асептичному некрозі головки стегна та інших захворюваннях опорно-рухового апарату), який стрімко розвивається і все більше використовується в ортопедичній практиці. У 2008 р. серед населення України працездатного віку ендопротезування потребували 1 особа на 3 тис., тобто щорічно близько 15 тис. людей потребують такого методу хірургічного лікування. Реально зараз в Україні виконується близько 4,5–5 тис. операцій на рік, що в 3 рази менше від тієї кількості, якої потребують пацієнти. [1].

Основними причинами є те, що в Україні недостатня кількість ендопротезів, центрів, де виконуються такі операції, а також спеціалістів, які їх виконують, а кількість людей, які потребують такого хірургічного лікування, щороку зростає. Тобто це свідчить про недостатній розвиток цього напрямку в медицині. Воно пов'язано насамперед із низьким рівнем фізичної підготовленості (слабкі м'язи), зростанням різних патологій ОРА (як вроджених так і набутих), ламкістю кісток (низький рівень кальцію) та іншими не менш важливими причинами. Тому в Україні з кожним роком кількість таких операцій зростає. Отже потреба в ендопротезуванні щорічно зростає.

Мета дослідження. Провести аналіз літературних джерел, коротко ознайомитися із ендопротезуванням кульшового суглоба та при яких захворюваннях воно виконується, а також проаналізувати ефективність ЛФК (ккінезіотерапії) після цієї операції.

Результати досліджень. Ендопротезування суглоба – хірургічна операція, під час якої пошкоджені хворобою або травмою частини суглоба замінюються штучними (ендопротезами). Внаслідок цього значно послаблюється або взагалі зникає біль у суглобі, а також покращується його рухливість[3].

Ендопротезування виконується після таких захворюваннях як коксартроз, ревматоїдний поліартрит, хвороба Бехтерева, асептичний некроз голівки стегна,

дисплазія кульшового суглобу, перелом шийки бедра, системний червоний вовчак [4].

Так само як і будь-яка операція, ендопротезування має свої протипоказання: захворювання серцево-судинної, дихальної та ендокринної систем в стадії декомпенсації, печінково-ниркова недостатність, гнійні інфекції, психічні чи нейром'язові розлади, активна інфекція в районі кульшового суглоба, гострі захворювання судин нижніх кінцівок (тромбофлебіт, тромбоемболія) та незрілість скелета [3].

Конструкція ендопротеза точно відповідає суглобу людини. Розрізняють 2 способи ендопротезування: однополусне ендопротезування – коли на штучний ендопротез заміняється лише одна з частин кульшового суглобу, та двополусне (тотальне) – коли заміняється повністю весь суглоб.

Ендопротези поділяються також за способом кріплення: з безцементною фіксацією – коли фіксується ендопротез за рахунок проростання природної кісткової тканини в нього; з цементною фіксацією – коли фіксація відбувається за рахунок спеціального кісткового цементу; та комбінований – ніжка фіксується за допомогою цементу, а чашка – безцементним способом [3].

Перед проведенням операції пацієнта детально обстежують та підготовлюють до операції. Для цього потребується 14 днів.

Лікувальна фізична культура (ЛФК) – один з найбільш ефективних засобів фізичної реабілітації після ендопротезування кульшового суглоба. Під час виконання фізичних вправ покращується кровообіг, трофіка, стабілізується стан нервової системи, знижується ризик утворення застійних явищ у нижніх кінцівках, легенях, нирках, пролежнів, укріплюються м'язи нижніх та верхніх кінцівок, загальнозміцнююча дія всього організму та багато інших позитивних впливів. Реабілітолог або інструктор по ЛФК активно розпочинає займатися з пацієнтом на 2–3 день. Одразу після операції для хворого буде рекомендовано виконувати комплекс дихальних вправ для профілактики пневмонії та інших захворювань органів дихальної системи. Ці вправи потрібно виконувати хоча б кожні 2 години по 5–10 хвилин [5].

Комплекс дихальних вправ:

1. Під час згинання кисті в кулак робимо вдих, під час розгинання – видих.
2. Згинання рук в ліктьовому суглобі – вдих, розгинання – видих.
3. На рахунок 1,2,3,4 робимо глибокий вдих через ніс, на 5,6,7,8 – видих через рід.
4. Покласти ліву кисть на грудну клітку, а праву – на живіт. Зробити глибокий вдих, а потім, під час видиху, правою кистю легко надавлювати на живіт. Це сприяє тренуванню діафрагмального м'яза.
5. При неповному розведенні рук в сторони робимо вдих, при зведенні назад – видих.

Вихідне положення лежачи на спині [2].

Після операції в хворого будуть забентовані обидві ноги для профілактики венозних тромбозів.

Комплекс вправ для укріплення м'язів нижніх кінцівок:

1. Згинання та розгинання в гомілковостопному суглобі (10-12 повторень по 2-3 рази на добу).

2. Згинання та розгинання здорової кінцівки в колінному суглобі (5-7 повторень по 2 рази на добу).

3. Згинання та розгинання прооперованої кінцівки не відриваючи стопу від постелі та до терпимих болей (5-7 повторень по 2 рази на добу).

4. Приведення та відведення здорової кінцівки (10-12 повторень по 2-3 рази на добу).

5. Напруження сідничних м'язів прооперованої ноги тривалістю до 5 секунд не виконуючи активних рухів у суглобах (8-10 повторень по 3-4 рази на добу).

6. Напруження чотириголового м'яза стегна тривалістю до 5 секунд не виконуючи активних рухів у суглобах (8-10 повторень по 3-4 рази на добу).

Також вже на 3-4 день після операції реабілітолог для пацієнта допомагає піднятися з ліжка та трішки постояти та навіть походити використовуючи як опору милиці або ходулi (ступати завжди потрібно з прооперованої ноги), якщо не має запаморочення та болі в області кульшового суглоба. На 5-6 день можливо ходьба вгору та вниз по східцях спираючись на поручень та реабілітолога. Заборонено ходити по східцях без присутності реабілітолога [2].

Висновки:

1. Ендопротезування найпрогресивніших та найефективніший метод хірургічного лікування пошкоджень суглобів.

2. Ендопротезування виконується при багатьох хворобах та ураженнях кульшового суглоба і вимагає тривалої передопераційної підготовки та обстеження пацієнта.

3. Кінезіотерапія (ЛФК) є одним із найважливіших засобів фізичної реабілітації після ендопротезування кульшового суглобу, так як нам потрібно відновити рухливість в суглобі та зміцнювати м'язи нижніх кінцівок у недовгий період часу.

Список використаних джерел та літератури:

1. Корж М. О. Сучасний стан проблеми ендопротезування суглобів в Україні / Корж М. О., Філіпенко В. А., Танькут В. О.; ДУ «Інститут патології хребта та суглобів ім. проф. М. І. Ситенка НАМН України // Боль. Суставы. Позвоночник. – Харків, 2012. – С. 2–3.

2. Глиняна О. О. Жизнь после эндопротезирования тазобедренного сустава / О. О. Глиняна. – М., 1993.

3. Первинне ендопротезування тазостегнового суглобу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://angelholm.com.ua/categorie-primary-hip-arthroplasty/lang-ua>. – Назва з екрана.

4. Ендопротезування кульшового суглоба: хід операції, реабілітація, ускладнення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://likuvan.in.ua/endoprotezuvannya-kul-shovogo-sugloba-hid-operatsiyi-reabilitatsiya-uskladnennya.html>. – Назва з екрана.

5. Медицинские и социальные проблемы эндопротезирования суставов конечностей / Москалев В. П., Корнилов Н. В., Шапиро К. И. [и др.]. – СПб., 2001. – 157 с.

РОЗРОБКА КОМП'ЮТЕРНОЇ ГРИ МОВОЮ JAVA

Актуальність теми. Комп'ютерна гра – це електронна гра, в ігровому процесі якої гравець використовує інтерфейс користувача, щоб отримати зворотну інформацію з відео пристрою. Електронні пристрої, які використовуються для того щоб грати, називаються ігровими платформами.

В світі існує велика кількість різних ігор, але незважаючи на це, інтерес до них тільки зростає. Тому тема розробки нових ігор ще довго буде актуальною. Комп'ютерні ігри прийнято поділяти на такі жанри:

- екшн;
- стратегія;
- рольова гра;
- симулятор;
- пригоди.

Також, деякі жанри поділяються на піджанри. Наприклад, жанр екшн поділяється на:

- шутери;
- файтинги;
- платформери;
- лабіринти.

У свою чергу жанр стратегія поділяється на:

- покрокові стратегічні ігри;
- стратегічні ігри в реальному часі.

Згідно з опитуваннями, проведених у США Entertainment Software Association 2015 року, найпопулярнішими жанрами на гральних консолях були (використовувалася власна класифікація) екшн (28,2%), шутер (21,7%), спортивні відеоігри (13,3%), рольові відеоігри (9,5%), файтинг (6%), перегони (5,2%) та стратегії (4,1%).

Для ПК це були: стратегії (37,7%), казуальні (24,8%) та рольові (20,2%) ігри.

Метою дослідження є методи та засоби розробки комп'ютерних ігор.

Результати наукової розвідки. Для програмування гри можна вибрати різні мови програмування та програмні засоби. Для програмування гри була використана мова програмування Java та середовище програмування IntelliJ IDEA.

Програма, написана на мові Java, працюватиме на будь-якій підтримуваний апаратній чи системній платформі без змін у початковому коді та перекompіляції.

Цього можна досягти, компілюючи початковий Java код у байт-код, який є спрощеними машинними командами. Потім програму можна виконати на будь-якій платформі, що має встановлену віртуальну машину Java, яка інтерпретує байт-код у код, пристосований до специфіки конкретної операційної системи і процесора. Зараз віртуальні машини Java існують для більшості процесорів і операційних систем.

У розробленій комп'ютерній грі RPS можуть грати два гравці, Правила гри прості: в грі є дошка, яка схожа на шахову. Але на самій дошці розташовано 14 воїнів з обох команд. Гравці ходять по черзі, переміщуючи одного воїна на клітинку вгору, вліво, вправо та вниз. Кожен воїн має свій предмет, це можуть бути ножиці, камінь та папір. Щоб здобути перемогу потрібно заволодити ворожим прапором, який знаходиться у одного з воїнів. Також, у грі є пастка, потрапивши в яку гравець втрачає одного з воїнів, який здійснював напад на пастку.

Висновки. Мовою розробки комп'ютерної гри було обрано Java. На мій погляд, найкращим середовищем розробки для комп'ютерної гри є IntelliJ IDEA, оскільки вона має зручний інтерфейс та багато інструментів розробника.

Список використаних джерел та літератури:

1. https://uk.wikipedia.org/wiki/Жанри_відеоігор
2. <https://uk.wikipedia.org/wiki/Java>
3. Wolf, Mark J. P. The Video Game Explosion: A History from PONG to Playstation and Beyond / Mark J. P. Wolf. – ABC-CLIO, 2008. – 380 p.
4. Фред Лонг Руководство для программиста на Java: 75 рекомендаций по написанию надежных и защищенных программ «Вильямс». – 2014.

Килимник Роман, Савінов Максим,
магістранти II-го року навчання
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

УПРАВЛІННЯ ДЕБІТОРСЬКОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ФАКТОР ВПЛИВУ НА РІВЕНЬ ЙОГО ФІНАНСОВОГО СТАНУ

Актуальність проблеми. Кризові умови розвитку української економіки, посилені останнім часом нестабільною геополітичною ситуацією, накладають додаткове навантаження на вітчизняні підприємства щодо боротьби за виживання та конкуренції. В існуючих на сьогоднішній день економічних умовах обов'язковим для будь-якого підприємства є постійне вдосконалення методів та інструментів управління. А, з огляду на те, що внутрішній ринок кредитних ресурсів не здатний забезпечити суб'єктів господарювання доступними позиковими коштами, необхідно максимально використовувати їх внутрішні можливості та резерви. До одного з таких резервів можна віднести управління дебіторською заборгованістю, оскільки раціональна організація процесу розрахунків з дебіторами сприяє підвищенню відповідальності за

дотримання договірних зобов'язань, зміцненню розрахункової дисципліни та прискоренню оборотності поточних активів.

Актуальність дослідження посилюється ще й тим, що фінансовий стан підприємства, його ліквідність та платоспроможність безпосередньо залежать від того, наскільки швидко кошти, вкладені в активи, перетворюються в реальні гроші. За даними Державної служби статистики України [3] питома вага дебіторської заборгованості в загальній вартості оборотних активів вітчизняних підприємств перевищує 50%, тому розробка ефективної політики управління цим видом заборгованості допоможе забезпечити своєчасність платежів, скоротити тривалість фінансового циклу і покращити ефективність використання оборотних активів, що забезпечить умови для стійкого економічного розвитку.

Мета дослідження полягає у розробці теоретичних положень і практичних рекомендацій щодо формування ефективного механізму управління дебіторською заборгованістю на підприємстві.

Результати наукової розвідки. Підприємство формує свої ресурси з різних джерел. Це можуть бути як позикові кошти (банківські кредити, лізинг, кредиторська заборгованість), так і власні, наприклад, нерозподілений прибуток, додатково вкладений капітал. Але найбільша частка реальних грошових коштів, що акумулюються на поточних рахунках підприємства, надходить від покупців та замовників. Обсяг виручки від реалізації товарів, робіт та послуг залежить від багатьох внутрішніх та зовнішніх факторів, серед яких важливу роль відіграють умови продажу, строки та форми розрахунків, дотримання платіжної дисципліни. Перелічені чинники є елементами системи управління дебіторською заборгованістю, ефективна реалізація якої забезпечить покращення фінансового стану підприємства.

М.Д. Бердинець вважає, що управління дебіторською заборгованістю слід розглядати як процес планування, організації, координації, мотивації та контролю стану дебіторської заборгованості, іншими словами, як розробка відповідних управлінських рішень, що приймаються на різних стадіях формування та погашення дебіторської заборгованості [2].

На етапі планування:

- 1) відбувається розрахунок оптимального розміру заборгованості, визначаються способи забезпечення її своєчасної інкасації;
- 2) розробляється система оцінювання надійності контрагентів, а також стандарти роботи з дебіторами;
- 3) здійснюється вибір умов продажу товарів, робіт та послуг, які забезпечать гарантоване надходження грошових коштів в зазначені строки (наприклад, наявність забезпечень, банківських гарантій, використання факторингу).

Організація здійснюється з метою вдосконалення процесу розрахунків і передбачає визначення критичного строку оплати, здійснення заходів для запобігання виникнення безнадійної заборгованості, оцінку витрат на

обслуговування простроченої дебіторської заборгованості, розрахунок надходження платежів від дебіторів тощо.

Функція мотивації може бути реалізована шляхом надання знижок покупцям і замовникам за умови дострокового погашення заборгованості. Зауважимо, що така політика буде ефективною лише у випадку, коли сума прибутку, отриманого підприємством на достроково одержані кошти, перевищить розмір наданої знижки. Також доцільно пов'язати систему мотивації працівників з розміром дебіторської заборгованості, для чого необхідно затвердити відповідне положення про мотивацію за досягнутими результатами.

Контроль дебіторської заборгованості повинен визначити:

- наявність і правильність оформлення первинних документів, які були підставою для виникнення дебіторської заборгованості;
- стан дебіторської заборгованості (наявність простроченої, сумнівної, безнадійної заборгованості);
- достовірність оцінки дебіторської заборгованості та розрахунку обсягу резерву сумнівних боргів, правильність класифікації дебіторської заборгованості, а також наявність необхідних пояснень у Примітках до річної фінансової звітності (вони мають відповідати вимогам П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість» [1]).

Всі розглянуті функції управління пов'язує між собою, координує та інтегрує в єдину систему фінансовий контролінг, переводячи процес управління дебіторською заборгованістю на якісно новий рівень. Завдання контролінгу полягає в тому, щоб шляхом підготовки й надання необхідної управлінської інформації орієнтувати керівництво на прийняття необхідних рішень і дій [4]. Оцінювати ефективність управлінських рішень доцільно шляхом безперервного отримання і використання інформації про фінансовий стан підприємства та аналізу динаміки змін показників.

Висновки. За результатами дослідження з'ясовано, що:

1. Раціональне планування, організація, мотивація та контроль дебіторської заборгованості в сучасних умовах відіграють важливу роль у зміцненні фінансової стійкості підприємств. Від стану та якості розрахунків з дебіторами залежить платоспроможність та можливості розвитку господарюючих суб'єктів.

2. На сьогоднішній день нарощування обсягів дебіторської заборгованості і збільшення її частки в структурі оборотних активів є ключовою проблемою для кожного українського підприємства, розв'язання якої вимагає застосування прогресивних інструментів фінансового менеджменту. На наш погляд, таким інструментом може стати застосування фінансового контролінгу в процесі управління дебіторською заборгованістю.

Список використаних джерел та літератури:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість» [Електронний ресурс] // Верховна Рада України: [офіційний веб портал]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0725-99>. – Назва з екрана.

2. Бердинець М. Д. Фінансовий менеджмент у малому бізнесі: навч. посіб. / М. Д. Бердинець, А. В. Сурженко. – Київ: Центр учб. л-ри, 2016. – 352 с.
3. Оборотні активи підприємства за видами економічної діяльності [Електронний ресурс] // Державна служба статистики України [офіційний веб портал]. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2013/fin/oaktuvu/oa_ed/oa_ed_u/oa_ed_3_16_u.htm – Назва з екрана.
2. Птащенко Л. О. Фінансовий контролінг: навч. посіб. / Л. О. Птащенко, В. В. Сержанов. – Київ: Центр учб. л-ри», 2016. – 344 с.

Кірюхін Кирило, Кузьменко Василь

магістранти II-го року навчання

спеціальності «Менеджмент»

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет

імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

СУТНІСТЬ МАРКЕТИНГОВОГО ПЛАНУВАННЯ ЗБУТОВОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА

Актуальність проблеми. У сучасних умовах мінливого середовища забезпечення економічного зростання вимагає створення відповідних умов і механізмів, що активізують підприємницьку діяльність та впровадження її результатів у фінансово-господарську практику. Важливою проблемою для розвитку підприємства є визначення сутності збутової політики. Збутова політика – це обрана апаратом управління підприємства сукупність рішень щодо управління процесом збуту при забезпеченні ефективності продажу товарів чи послуг.

Однією з найбільш актуальних проблем, яка постає перед апаратом управління підприємством і потребує негайного вирішення є необхідність побудови системи маркетингового планування збутової діяльності адекватній сучасним кризовим реаліям ринку.

Мета дослідження: метою дослідження є визначення сутності маркетингового планування збутової політики та її вплив на результати фінансово-господарської діяльності підприємства.

Результати наукової розвідки: маркетингове планування збутової політики формує три взаємозалежні рівні управління:

- корпоративний рівень, на якому розробляється система стратегічних цілей у сфері збуту із врахуванням загальної місії підприємства;
- бізнес-рівень, на якому здійснюється аналіз місця підприємства на ринку у сфері збуту, аналіз та оцінка результативності та ефективності взаємовідносин з покупцями;
- функціональний рівень, на якому розробляються планові заходи щодо реалізації цілей збутової політики підприємства.

Відрізняють такі види маркетингового планування збутової політики:

- стратегічне (довгострокове) планування збуту – визначення збутової політики підприємства (від 5 до 10 років);

– тактичне (середньострокове) планування збуту – розробка програми управління збутом, спрямованої на досягнення встановлених цілей у сфері збуту (від 2 до 5 років);

– оперативне (короткострокове) планування збуту – конкретизація заходів щодо реалізації збутової політики підприємства (до 1 року) [2].

Необхідно підкреслити, що основна мета планування збутової політики підприємства – забезпечення спрямованості збутової діяльності підприємства, а також його маркетингових можливостей у сфері збуту на задоволення потреб та запитів споживачів, що сприятиме забезпеченню розвитку підприємства.

Серед основних завдань маркетингового планування збутової політики доцільно визначити такі:

- розробка прогнозів збуту;
- оцінка маркетингових ризиків у сфері збуту;
- аналіз маркетингового середовища підприємства;
- аналіз сильних і слабких сторін у сфері збуту;
- розробка маркетингових стратегій управління збутом
- розробка системи цілей управління збутовою політикою [1].

Основними принципами планування збутової політики є такі принципи:

а) обґрунтованість – планування у сфері управління збутовою політикою базується на результатах маркетингових та інших досліджень;

б) узгодженість – в контексті зв'язку маркетингової збутової політики із загальнофірмовим плануванням;

в) гнучкість – адаптація стратегії управління збутом та збутової політики підприємства в цілому до постійних змін;

г) поліваріантність – необхідно розробляти не один план збуту, а принаймні декілька варіантів: мінімальний, оптимальний, максимальний, що надасть можливість залежно від ситуації своєчасно відповідно впливати на діяльність підприємства у сфері управління збутовою політикою;

д) систематичність, циклічність, безперервність – необхідно здійснювати планування на всіх етапах управління збутом, оскільки від якості планування залежить результативність підприємства у сфері збуту.

Планування збутової політики підприємства потребує врахування стадій життєвого циклу.

Важливе значення, у свою чергу, має ґрунтовний стратегічний аналіз, що базується на результатах проведених маркетингових досліджень та дає змогу своєчасно виявляти можливості та загрози у зовнішньому середовищі, сильні та слабкі сторони підприємства, а також враховувати усі фактори в процесі розробці стратегії.

Процес планування збутової політики розпочинається зі стратегічного аналізу, який включає аналіз нестабільності зовнішнього середовища (аналіз мінливості макросередовища і середовища безпосереднього оточення), аналіз позиції підприємства на ринку щодо конкурентів та аналіз цільового ринку (заснований на концепції STP-маркетингу).

Завершальний етап планування збутової політики – розробка бюджету на управління збутовою політикою.

Маркетинговий план збуту складається з таких розділів:

- ситуаційний аналіз;
- цільовий ринок підприємства;
- маркетингові цілі у сфері збуту;
- маркетингові стратегії управління збутом;
- заходи щодо реалізації збутової політики;
- маркетингові ризики у сфері збуту;
- прогноз збуту [3].

Висновки. Отже, у результаті аналізу розглянуто процес управління збутовою політикою підприємства, що реалізується, по-перше, шляхом планування збутової політики як управлінський процес, що забезпечує відповідність між наявним збутовим потенціалом підприємства у сфері збуту та його цілями.

При чому, метою планування збутової політики є забезпечення спрямування збутової діяльності підприємства та його маркетингових можливостей у сфері збуту на задоволення потреб і запитів покупців і забезпечення розвитку підприємства, що реалізується за принципами: узгодженості із загальнофірмовим плануванням; обґрунтованості; систематичності, циклічності, безперервності; гнучкості; поліваріантності.

Список використаних джерел та літератури:

1. Балабанова Л. В. Маркетинговий аудит системи збуту: навч. посіб. / Балабанова Л. В., Балабаниць А. В. – Київ: ВД «Професіонал», 2004. – 224 с.
2. Наумов В. Н. Маркетинг сбыта: учеб. пособ. / В. Н. Наумов; под ред. Г. Л. Багиева. – СПб.: Издат. СПб ГУЭФ, 2005. – 294 с.
3. Щербань В. М. Маркетинг: навч. посіб. / В. М. Щербань. – Київ: Центр навч. л-ри, 2006. – 208 с.

Климкович Святослав, студент IV курсу спеціальності «Комп'ютерні науки»,

Шаклеїна Ірина, доцент
Дрогобицького державного педагогічного університету
імені Івана Франка (Україна, м. Дрогобич)

РОЗРОБЛЕННЯ ДОДАТКУ ДЛЯ СУПРОВОДУ МОНІТОРИНГУ СТАНУ ЗДОРОВ'Я

Актуальність проблеми. У сучасному суспільстві інформаційні технології розглядаються в якості одного з найважливіших ресурсів розвитку суспільства та, зазвичай, забезпечують збір, обробку, зберігання, передачу і відображення інформації. Розвиток інформаційних технологій зумовлює перехід до нових засобів та методів роботи в різних галузях діяльності людини.

Зважаючи на загальне погіршення стану здоров'я населення України в останнє десятиріччя, пов'язане з негативним впливом соціально-економічних та екологічних чинників, корисною є фіксація всіх фактів, пов'язаних з фізичним розвитком та станом організму.

Сучасні медичні заклади зазвичай формують для кожного пацієнта певний інформаційний модуль, що містить дані про показники фізичного розвитку, узагальнені показники стану здоров'я та перенесені захворювання, результати обстеження й детальні рекомендації щодо лікування виявлених захворювань – паспорт здоров'я [1]. Наявність таких паспортів робить зручним опрацювання даних у електронному вигляді та дозволяє забезпечити обмін даними між медичними установами. Однак, пацієнт не може змінювати чи вносити дані до такої системи.

Зазвичай, люди, що слідкують за станом здоров'я та показниками індивідуального фізичного розвитку, мають потребу у зручному додатку, який дозволяє систематично вносити записи про показники здоров'я й перенесені захворювання та надає можливість переглянути внесену інформацію у будь-який момент у зручній формі. Звичайні додатки-органайзери та щоденники є незручними в даній ситуації.

Метою даної роботи є розроблення додатку, що має на меті надання користувачу можливості вести записи про перенесені захворювання й власні показники фізичного здоров'я з метою систематизації та аналізу інформації про стан організму.

Результати. У процесі роботи було проаналізовано предметну область та виділено вимоги до додатку. Розроблено мобільний додаток, що має зручний та зрозумілий інтерфейс і є простим у використанні.

Головне меню додатку має три пункти: «Моніторинг захворювань», «Показники фізичного здоров'я» та «Профілактика».

У пункті "Моніторинг захворювань" користувач має можливість вносити інформацію про перенесені захворювання згідно наступних полів: назва (назва захворювання), симптоми (симптоми захворювання), лікування (ліки, які приймав користувач), нотатки (додаткові записи про перенесене захворювання). Також реалізована можливість переглядати історію записів про захворювання за певний відрізок часу.

До показників індивідуального фізичного здоров'я, що визначають стан здоров'я людини, можна віднести наступні: артеріальний тиск крові, температура, кількість серцевих скорочень, показник м'язової активності, маса, ріст, індекс маси тощо.

У категорії «Показники фізичного здоров'я» користувач матиме можливість вносити дані та переглядати статистику згідно наступних показників:

- маса та температура тіла людини,
- ріст,
- ЧЧС – число скорочень серця за хвилину,
- індекс маси тіла,

– артеріальний тиск крові тощо.

Користувачу пропонується переглянути внесені дані про показники фізичного здоров'я за певний проміжок часу у вигляді графіку чи діаграми та у табличному вигляді.

За потреби користувач може додати власний показник для здійснення моніторингу. Для зручності користувачів пропонується можливість переглянути границі норми по кожному з показників.

Велике значення для збереження здоров'я має профілактика захворювань, тому передбачена можливість ведення нотаток щодо профілактичних заходів.

Висновки. Розроблений додаток має виконувати функції персонального щоденника здоров'я та має бути цікавим користувачам, які з певних причин проводять моніторинг показників індивідуального здоров'я.

Список використаних джерел та літератури:

1. Велика родина [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://myrodyna.com/about/passport_health_protection/. – Назва з екрана.

Клінушина Алла, Трофименко Анастасія,
магістранти II-го року навчання
спеціальності «Фінанси, банківська справа та страхування»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

РЕАЛІЗАЦІЯ ВИМОГ «БАЗЕЛЬ III» ТА МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ В КРЕДИТНІЙ ПОЛІТИЦІ БАНКА

Актуальність проблеми. Проблема кредитування реального сектора економіки України в умовах збереження нестабільності глобальної економіки є найбільш гострою. У зв'язку з цим покращення системи кредитування економіки має сенс розглядати в комплексі питань які зачіпають розробку нових підходів до реалізації грошово-кредитної, банківської та валютно-курсової політики. Зниження долі інвестиційних кредитів потребує формування в Україні консенсусу в громадських, наукових, фінансових та ділових кругах відносно підходів до вирішення проблеми в частині використання міжнародних стандартів фінансової звітності (МСФЗ) і рекомендації «Базель III». Зазначені стандарти потребують від уряду кропіткої роботи з питань адаптації нормативно-правової бази та вдосконалення методів контролю для визначення ефективності «Базель III».

Мета дослідження. На підставі дослідження основних цілей та засад «Базель III» розглянути проблему використання Базельських рекомендацій в практичній діяльності комерційних банків України. Ця стаття має на меті розгляд деяких стратегічних питань імплементації МСФЗ і рекомендацій «Базель III» для практичного застосування і вироблення базових підходів для прийняття рішень.

Результати наукової розвідки: Кредитування економіки для фінансової системи пов'язане з певними ризиками, до числа яких слід віднести непродуктивний відтік фінансового капіталу з країни. У рекомендаціях «Базель III» наведені основні форми ризик-орієнтованого нагляду, які забезпечують нейтралізацію або послаблення дій цього механізму. Основними формами ризик-орієнтованого нагляду є:

- оцінка кредитного ризику (надання позик, кредитів іноземним юридичним і фізичним особам);
- оцінка ринкового ризику (продаж за кордоном цінних паперів, імітованих в Україні за ціною більш низькою, ніж їх ринкова вартість; неповернення валютної виручки від експортних операцій; завищення або зниження експортних цін у зовнішньоекономічних контрактах);
- оцінка операційного ризику (складання зовнішньоекономічних контрактів з перестраховуванням; маніпулювання цінами під час товарообмінних, клірингових та інших подібних операціях).

Іншими словами банківська система (банк) маючи певний ресурсний потенціал і ресурсний резерв, не може брати на себе кредитування (оплату) інвестиційних програм більш великого масштабу, не порушуючи при цьому своєї стабільності.

Якщо об'єктами інвестиційного процесу, в тому числі кредитування, виступають компанії або банки, які не мають достатньо внутрішніх джерел фінансування, то вони намагаються використовувати зовнішні джерела фінансування, в тому числі кредити. Об'єкти кредитування мають на меті отримання фінансів в тимчасове користування за певну плату. Кредитори шукають банки і компанії в яких звітність відповідає вимогам МСФЗ. Виникає проблема відповідності об'єкта інвестування стандартам МСФЗ. Проблема посилюється тим, що об'єкти і суб'єкти об'єднуються одним поняттям «інвестиційний потенціал». Доречніше буде говорити про «потенціал інвестиційної об'єктності» і «потенціал інвестиційної суб'єктності». Очевидно, що підвищення якості інвестованого капіталу відповідно до рекомендацій "Базель III" призводить до підвищення «потенціалу інвестиційної суб'єктності» банку. Підвищення «потенціалу інвестиційної суб'єктності» банку призводить до підвищення інвестиційного іміджу України в цілому, хоча частка банківських кредитів в розподілі капітальних інвестицій становить 25%.

Оскільки об'єктом інвестування є конкретне підприємство, в тому числі банк, то виникає проблема довіри до цього об'єкта з боку інвестора - суб'єкта інвестування. Об'єкт інвестування (кредитування) повинен довести виконання своїх майбутніх зобов'язань по кредитних платежах. Формою такого доказу є надання вичерпної інформації, що характеризує «потенціал інвестиційної об'єктності» в зрозумілому для інвестора-кредитора вигляді. В Україні на законодавчому рівні вже вирішуються питання вдосконалення законодавчих актів, що регулюють вимоги до розкриття інформації про господарську діяльність підприємств, вдосконалення доступу до внутрішньої корпоративної інформації з метою захисту прав інвесторів.

В Україні для об'єктів інвестиційного кредитування на першому етапі вирішуються питання вдосконалення правової та організаційної бази для підвищення дієздатності механізмів забезпечення сприятливого інвестиційного клімату. Діапазон таких питань досить широкий, від приведення міжнародної термінології у відповідність до чинного законодавства, до затвердження Кабінетом Міністрів проектів для залучення кредитів.

Підвищення потенціалу інвестиційної суб'єктності є досить важким завданням другого етапу (інвестиційного кредитування), тому що виконати вимоги «Базель-III» системоутворюючим і великим банкам буде значно легше, ніж невеликим кредитним установам. Формування резервів і достатнього обсягу капіталу може призвести до збитків для малопотужних кредиторів в результаті зниження темпів зростання кредитування. Не можливо виключати і випадки участі банків в тендерах, для чого також може бути необхідна інформація відповідно до вимог МСФЗ. Неможливість багатьох суб'єктів кредитування забезпечити і довести свій потенціал інвестиційної суб'єктності, істотно впливає на уповільнення темпів імплементації вимог МСФЗ і рекомендації «Базель-III».

Висновки. В результаті розгляду деяких стратегічних питань імплементації МСФЗ і рекомендацій «Базель-III» для практичного застосування можна зробити ряд висновків. Формування стратегії інвестиційного кредитування відноситься до системних заходів щодо покращення бізнес-клімату в Україні, активізації залучення прямих інвестицій і протидії відтоку капіталів. Введення понять «потенціал інвестиційної об'єктності» і «потенціал інвестиційної суб'єктності» дозволяє оцінити значення вимог МСФЗ і рекомендацій «Базель-III» для кожної групи учасників інвестиційного процесу (кредитодавця і кредитотримувача). Відокремлення етапів процесу інвестиційного кредитування дозволяє сформулювати стратегію реалізації процесу і проаналізувати причини різномірної та різношвидкісної імплементації вимог МСФЗ і рекомендацій «Базель-III» в Україні та інших країнах.

Список використаних джерел та літератури:

1. Перспективи економіки України в умовах глобальної макроекономічної нестабільності: аналіт. доп. / Я. А. Жаліко [та ін.]. – Київ: НІСД, 2013. – 120 с.
2. Лукасевич Б. В. Впровадження МСФЗ для фінансових послуг: сучасний стан, проблеми та перспективи [Електронний ресурс] / Б. В. Лукасевич. – Режим доступу: http://finrep.kiev.ua/download/ifrs_18may11_blukasevych_ua.pdf. – Назва з екрана.
3. Лайко О. І. Інвестиційний потенціал регіону: використання та непродуктивний відтік капіталу: монографія / О. І. Лайко; Нац. акад. наук України, Ін-т проблем ринку та екон.-екол. дослідж. – Одеса: ІПРЕД, 2009. – 433 с.

ВПЛИВ УГОД ПРО УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ НА АКТИВІЗАЦІЮ ІНВЕСТИЦІЙ МІЖ УКРАЇНОЮ, НІМЕЧЧИНОЮ, ПОЛЬЩЕЮ ТА ІТАЛІЄЮ

Однією з основних рис світового господарства є постійно зростаюча інтернаціоналізація господарської діяльності. Тому з її розвитком виникла проблема трансформації системи оподаткування, яка б відповідала міжнародному податковому праву.

Походження подвійного оподаткування перебуває в конфлікті між принципом резидентності та принципом джерела походження доходу. Дане явище виникає в основному внаслідок стягування податків одночасно в даній країні і за кордоном. Воно найчастіше пов'язане з прибутковими і майновими податками, якими обкладаються доходи від праці чи від капіталу. Цього можна уникнути, тільки через підписання міжнародних угод, які дозволяють уникнути подвійне оподаткування. Важливо зазначити, що моделі податкових угод, підписані між Україною і її головними торговими партнерами у Євро зоні – Польщею, Німеччиною та Італією, побудовані на основі моделей ОЕСР і Організації Об'єднаних Націй. Уникнення подвійного оподаткування супроводжується збільшенням обсягів іноземних інвестицій, здоровою конкурентноспроможністю ринків товарів та послуг і підвищенням якості пропонуваніх товарів та послуг.

Податкові договори передбачають вирішення проблеми подвійного оподаткування в такий спосіб:

1. У текстах договорів дається розмежування податкової юрисдикції у відношенні суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності, позначається коло юридичних і фізичних осіб, які підпадають під дію даного договору, визначається спосіб урегулювання подвійного оподаткування, який гарантує зниження податкових витрат для цих осіб.

2. З метою уникнення дискримінації платників податків рівень внутрішнього оподаткування приводиться у відповідність з рівнем оподаткування іноземної держави-учасниці договору.

3. У текст договору вводяться пункти про порядок обміну інформацією і про взаємини між податковими відомствами в процесі боротьби з ухиленнями від сплати податків.

4. Розроблено спеціальну процедуру вирішення спірних питань і конфліктних ситуацій у сфері оподаткування з залученням при необхідності судових інстанцій.

Міжнародні договори про уникнення подвійного оподаткування є елементами міжнародного права і тому мають пріоритет над національним законодавством. А це означає, що якщо у відношенні доходу від

зовнішньоекономічної діяльності існують відповідні пункти чи положення міжнародного податкового договору, у яких передбачені вищі чи нижчі податкові ставки, ніж прийняті в даній країні, то перевагу варто віддавати ставкам міжнародної податкової угоди.

У цих договорах передбачені системи податкових кредитів і податкових заліків. Система податкових заліків (tax deductions) допускає, що сума податків, сплачена за кордоном за принципом територіальності утворення доходу іноземної фізичної чи юридичної особи, віднімається з податкової бази при підрахунку оподаткованого прибутку компанії в юрисдикції її резидентства.

Система податкових кредитів (tax credit) дозволяє віднімати суму податків, сплачених за кордоном, від суми податкових зобов'язань фізичної чи юридичної особи в юрисдикції її резидентства.

Одними з найбільш ефективними формами уникнення подвійного оподаткування є ведення практики податкових заліків та кредитів, а також податкових пільг та звільнення від оподаткування.

Для поживлення притоку іноземного капіталу доцільно ввести методи податкового кредитування та звільнення від оподаткування у тіло наявних домовленостей стосовно уникнення подвійного оподаткування з новими стратегічними партнерами країнами-членами Європейського Союзу. Принцип вибору пріоритетних партнерів полягав у тому, що Україна має з даними країнами профіцитний баланс рахунку поточних операцій та значну питому вагу у загальному торгівельному обороті.

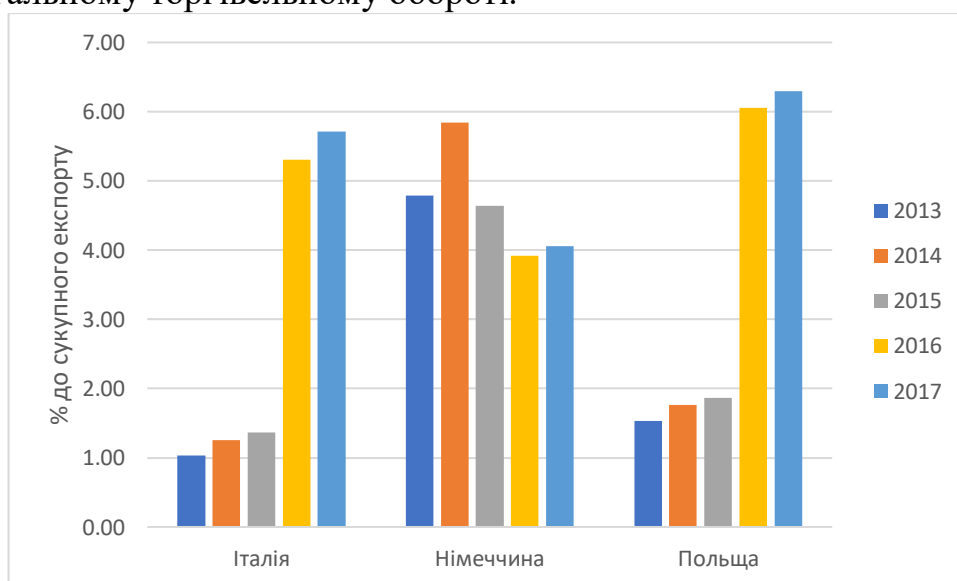

Рис. 1. Частка експорту товарів і послуг України в Італію, Німеччину та Польщу [5]

На рис. 1 наведено доказ сильного торгового зв'язку України з даними європейськими країнами з стійкою тенденцією до зростання питомої ваги даних країн у загальному балансі поточних операцій, що дає право говорити про пріоритетність даних партнерів. Також кожна з даних країн є стратегічним вектором у шляху синхронізації власних стандартів ведення бізнесу та якості виготовлюваних товарів та наданих послуг.

Отже, для підтримки процесу європейської інтеграції та посиленню співпраці з іншими партнерами, потрібно продовжувати практику укладання угод про уникнення подвійного оподаткування. Також для створення привабливого інвестиційного клімату, необхідно розробити прозорий механізм надання податкових кредитів постійним представництвам та асоційованим компаніям з іноземним капіталом країн, співпраця з якими є стратегічно важливою для України.

Список використаних джерел та літератури:

1. Податковий кодекс України від 23.12.2010 року № 2856-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
2. Конвенція між Урядом України і Урядом Італійської Республіки про уникнення подвійного оподаткування доходів і капіталу та попередження податкових ухилень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
3. Конвенція між Урядом України і Урядом Республіки Польща про уникнення подвійного оподаткування доходів і майна та попередження податкових ухилень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
4. Угода між Україною і Федеративною Республікою Німеччини про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків на доход і майно [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
5. Статистика зовнішньої торгівлі України. Офіційний сайт державного комітету статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>. – Назва з екрана.

Коваленко Олександр, Яценко Олександр,
магістранти II-го року навчання
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ЗАПОБІГАННЯ ТА ВИВЕДЕННЯ ПІДПРИЄМСТВА З КРИЗОВОГО СТАНУ В УМОВАХ ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ В КРАЇНІ

Актуальність проблеми. Економічна і політична нестабільність, недосконалість ринку товарів і послуг, легкий вихід іноземних товаровиробників на український ринок, високий рівень корумпованості країни та непрацююча судова система ось чим сьогодні характеризується економіка України. Події, які відбуваються в нашій країні вже декілька років, стали кризовими для більшості українських підприємств. Їх негативний вплив відчули майже усі без винятку організації, а багато з них були вимушені взагалі згорнути свою діяльність. Все це підтверджує актуальність питання виведення підприємства з кризового стану.

Метою даної роботи є дослідження механізму запобігання та виведення підприємства з кризового стану.

Результати наукової розвідки. Економічний кризовий стан – це небажане настання обмеженої чи припинення ефективної діяльності підприємства з важко прогнозованим подальшим функціонуванням і розвитком.

Криза підприємства може бути наслідком нестачі власного капіталу, наявності боргових зобов'язань, некомпетентності керівництва, яке не виявило настання кризи та не усунуло її причини; зовнішніх причин, наприклад, нестійкістю фінансового ринку. Неплатоспроможність підприємства є основним показником кризи фірми.

Антикризове управління підприємством, основна мета якого полягає у виведення підприємства з кризового стану, передбачає здійснення певних завдань. Такі завдання полягають в здійсненні діагностики поточного стану підприємства, в проведенні аналізу його виробничого потенціалу, можливостей підвищення результативності роботи, в розробці стратегічного плану антикризового управління, в створенні системи антикризового управління фінансами підприємства, в створенні ефективної системи управління маркетингом та ефективної автоматизованої інформаційної системи управління підприємством в цілому.

Підприємство повинно швидко вживати захисні або наступальні заходи для подолання кризового стану.

Захисні заходи спрямовані на збереження, це: скорочення витрат, закриття відділень підприємства, скорочення персоналу, зменшення обсягів виробництва і збуту.

Більш ефективними є наступальні у поєднанні з економічними, ресурсозберігаючими заходами: активна маркетингова політика, підвищення цін, модернізація виробництва, оновлення основних фондів, запровадження перспективних технологій; використання резервів.

Кризовий стан виступає перевіркою керівництва підприємства: воно або зміцнюється або змінюється. До того ж, варто здійснити комплексний аналіз та оцінку ситуації і, при необхідності, скорегувати філософію та основні принципи діяльності підприємства.

Відповідно до статистичних даних сьогодні українські суб'єкти господарювання потерпають швидке закінчення оборотних коштів внаслідок неможливості отримання короткострокових кредитів на оптимізацію поточної діяльності, замороження програм розвитку, дуже часте порушення платіжних зобов'язань, скорочення обсягів виробництва внаслідок зменшення попиту зовнішніх та внутрішніх ринків, масові звільнення або відпустки за власний рахунок, перехід на неповний робочий день тощо.

Першочерговим етапом виведення підприємства з кризового стану є розробка та запровадження антикризових заходів. Необхідно ретельно та зважено вживати заходи щодо покращення фінансового стану фірми. План таких заходів складається індивідуально для кожного підприємства та залежить від галузі бізнесу, групи продукції, кон'юнктури ринку, регіональної інфраструктури, системи управління підприємством, структури витрат на виробництво та управління, техніко-технологічних особливостей тощо.

Закономірними наслідками економічної кризи для українських підприємств є зменшення кількості клієнтів, відповідно й замовлень, неповне використання потужностей, підвищення собівартості, зменшення продуктивності праці, збільшення частки неліквідних обігових засобів, наявність надлишків запасів, суттєве зменшення обсягів реалізації тощо.

Аналізуючи досвід українських суб'єктів господарювання, можна побачити, що одними з основних інструментів, які застосовуються підприємствами в кризових умовах, є нормування всіх статей затрат і жорсткий контроль за виконанням встановлених нормативів. Але це не єдиний спосіб приведення фінансового стану підприємства до норми та виведення його з кризи. Криза на підприємстві – це проявлення недоліків у соціально-економічній системі організації, що загрожує доцільності її існування в навколишньому середовищі та вимагає від неї якісно нових змін.

Певним індикатором кризи підприємства є його фінансова діяльність, яка має бути скерована на забезпечення систематичного й ефективного використання фінансових ресурсів, дотримання розрахункової і кредитної дисципліни, досягнення раціонального співвідношення власних і залучених коштів, досягнення фінансової стійкості. Це і є мета ефективного функціонування підприємства.

Висновки. Кризовий стан підприємства характеризується недостатністю власного ліквідного капіталу забезпечити зростаючі боргові зобов'язання, неспроможністю менеджменту підприємства вжити заходів для нейтралізації негативних явищ, відсутністю обґрунтованої реструктуризаційної програми. Такий стан може залежати також від незбалансованості корпоративних інтересів власників підприємств і проявляється в основному як неплатоспроможність підприємства. Систематичному здійсненні оцінки фінансового стану підприємства належить суттєва роль у забезпеченні стабільного фінансового стану.

Список використаних джерел та літератури:

1. Даніч В. М. Понятійний апарат теоретико-множинних моделей економічної безпеки / В. М. Даніч // Економіка. Менеджмент. Підприємництво. – 2012. – № 24 (II). – С. 194–202.
2. Колісник М. Фінансова санація і антикризове управління підприємством: навч. посіб. / М. Колісник; Мін-во освіти і науки України, Нац. ун-т «Львівська політехніка». – Київ: Кондор, 2007. – 271 с.
3. Масенко Б. Антикризове управління: навч.-метод. посіб. / Б. Масенко; Європейський ун-т. – Київ: Вид-во Європейського ун-ту, 2005. – 263 с.
2. Чернявський А. Антикризове управління підприємством: навч. посіб. / А. Чернявський; Міжрегіон. акад. упр. персоналом. – Київ: МАУП, 2006. – 249 с.
3. Штангрет А. Антикризове управління підприємством: навч. посіб. / А. Штангрет. – Київ: Знання, 2007. – 335 с.
2. <http://textbooks.net.ua/content/view/5599/47/>
3. [7.http://pidruchniki.com/1497050461256/menedzhment/krizoviy_stan_pidpriyemstva_obyekt_u_pravlinnya](http://pidruchniki.com/1497050461256/menedzhment/krizoviy_stan_pidpriyemstva_obyekt_u_pravlinnya)

ОБЛІК ВИТРАТ ПО ЗАКІНЧЕННЮ ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: ВІТЧИЗНЯНИЙ ТА МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД

Актуальність теми. Однією з вагомих складових витрат підприємства є витрати на персонал.

Теоретичні, організаційні та методологічні питання пов'язані з проблемами ведення обліку витрат на персонал відповідно до міжнародних стандартів висвітлювали в своїх наукових дослідженнях вчені: А.В. Базилюк, С.М. Галузіна, М.П. Войнаренко, С.Ф. Голов, Т.Ю. Дружиловська, О.В. Замазій, Т.О. Каменська, В.М. Костюченко, Т.Г. Мельник, Т.В. Сковрунська, Н.В. Овсяк, Н.А. Пономарьов, С.В. Тиворчук та інші.

Питання витрат на персонал знайшли своє відображення у п'ятих міжнародних та чотирьох національних стандартах. Зокрема, найбільші розділи у П(С)БО 26 та МСБО 19 з ідентичною назвою «Виплати працівникам» присвячені виплатам у зв'язку із закінченням трудової діяльності. Крім того, визначення розміру витрат на пенсійне забезпечення, його облік та відображення у звітності регламентується МСБО 26 «Облік і звітність щодо програм пенсійного забезпечення».

З огляду на те, що П(С)БО 26 лише трактує термінологію та дає поверхневі рекомендації з розрахунків щодо оплати праці, однак основна нормативна база для бухгалтерів знаходиться в окремих інструктивних документах.

Отже, серед бухгалтерів виявилось не до кінця з'ясоване положення міжнародних стандартів стосовно виплат на персонал по закінченню трудової діяльності в контексті трансформації національних положень.

Мета дослідження полягає у розгляді проблем обліку та звітності за виплатами після закінчення трудової діяльності. В Україні, на жаль, такі виплати надаються не значною кількістю підприємств з іноземним капіталом.

Результати наукової розвідки.

До виплат по закінченню трудової діяльності належать: пенсійне забезпечення, страхування життя та медичне забезпечення.

В різних країнах існують неоднорідні підходи щодо обліку пенсійних зобов'язань, їх точності та міри забезпеченості платежами в пенсійні фонди.

Облік пенсійних виплат згідно національних ПСБО та МСБО є різним, оскільки українська солідарна пенсійна система не відповідає механізму обліку за міжнародними вимогами. Однак трактування «виплати по закінченню трудової діяльності» в ПСБО 26 «Виплати працівникам» та в МСБО 19 співпадають.

Як визначено в §8 МСБО 19: «виплати по закінченні трудової діяльності – це виплати працівникам (окрім виплат при звільненні працівників та короткострокових виплат працівникам), які підлягають сплаті після закінчення трудової діяльності». Вказані суми виплачуються державою, або роботодавцем за рахунок підприємства.

По закінченню трудової діяльності вказані виплати поділяються на програми з визначеними внесками (далі-програми DC) та програми з визначеними виплатами (далі-програми DB).

За програмою DC роботодавець сплачує фіксовані внески іншому суб'єктові господарювання, який самостійно погашає свої зобов'язання перед працівниками. Наприклад, перерахування підприємством до бюджету ЄСВ у фіксованому розмірі, нарахованого на заробітну плату.

Витрати за цими програмами є короткостроковими та не підлягають дисконтуванню і відображаються у звітності як зобов'язання звітного періоду. На рахунках бухгалтерського обліку вони відображаються за кредитом рахунку 65 «Розрахунки зі страхування» в кореспонденції з рахунками витрат. Залишок за рахунком відображається у рядку 1625 «розрахунки зі страхування» ф. №1 «Баланс (Звіт про фінансовий стан)». Крім того, такі нарахування можуть включатися до первісної вартості господарських засобів.

До програм DB відносять соціальні програми підприємства, які передбачають виплату додаткових до законодавчо встановлених пенсій працівникам після закінчення ними трудової діяльності на даному підприємстві.

Роботодавці такі програми встановлюють за ініціативою самих роботодавців. Так, до програм DB можна віднести пільгові пенсії за Списками №1 і №2. Згідно ст.2 розд. XV Закону №1058- IV[1] в Україні діє порядок обов'язкового відшкодування професійним та корпоративним фондам підприємствами зі шкідливими та важкими умовами праці.

Для розрахунку сум виплат за цими програмами необхідні послуги кваліфікованих фахівців зі страхових розрахунків – актуаріїв.

Актуарні допущення є найбільш достовірною оцінкою складових, що впливають на суми виплат після закінчення трудової діяльності.

Витрати підприємства за такими програмами відображаються в обліку як довгострокові зобов'язання. Для них створюються забезпечення, які оцінюються у звітності за теперішньою вартістю та дисконтуються [3]. На рахунках бухгалтерського обліку нарахування забезпечень відображається записом за кредитом рахунку 472 «Додаткове пенсійне забезпечення» у кореспонденції з дебетом рахунків обліку витрат. Сальдо розрахунків за ними відображають у ф.№1 «Баланс (Звіт про фінансовий стан)» у вписаному рядку 1505, а у випадку перекласифікації їх у поточні – у додатковій статті рядку 1660.

Висновки. Наразі в Україні відбуваються зміни в пенсійній системі, що дозволить формувати пенсійні системи із зазначених за МСБО джерел

фінансування та відображати їх в обліку згідно національних та міжнародних стандартів бухгалтерського обліку.

Зважаючи на недостатній ступінь розробленості П(С)БО 26, що ускладнює роботу обліковців, рекомендовано детальну розробку нормативних документів з прикладами та типовими ситуаціями.

Для переходу на міжнародну практику обліку у сфері пенсійного забезпечення, медичного та соціального страхування необхідна подальша гармонізація бухгалтерського обліку та звітності з міжнародними стандартами.

Список використаних джерел та літератури:

1. Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування [Електронний ресурс]: Закон України від 09.07.2003 р. № 1058-IV. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1058-15>. – Назва екрана.

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 26 «Виплати працівникам» [Електронний ресурс]: Наказ Міністерства фінансів України від 28.10.2003 р. № 601: Ред. від 10.01.2012. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1025-03>. – Назва з екрана.

3. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 19 «Виплати працівникам» [Електронний ресурс]: Рада з Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (IASB). Ред. від 01.01.2012. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/929_011. – Назва з екрана.

4. Облік та звітність щодо програм пенсійного забезпечення [Електронний ресурс]: Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 26 // Рада з Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (IASB). Ред. від 01.01.2012. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/929_044. – Назва з екрана.

Коноваленко Наталія, студентка III курсу спеціальності «Міжнародна економіка» Інституту банківських технологій та бізнесу ДВНЗ «Університет банківської справи» (Україна, м. Київ)

ІНВЕСТУВАННЯ В ВЕНЧУРНИЙ БІЗНЕС ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ: ДОСВІД ТА НАСЛІДКИ

Актуальність проблеми. Задля прогресивного розвитку держави важливим аспектом фінансової політики є венчурне інвестування. Оскільки досвід Південної Кореї є одним з найуспішніших прикладів даної політики, доцільним є його глибоке вивчення в якості моделі для розвитку інноваційних секторів та підтримки малого бізнесу.

Мета дослідження полягає в окресленні основних аспектів розвитку венчурного інвестування в Україні та Південній Кореї.

Результати наукової розвідки. За умов нестабільності в економіці, підвищених ризиків, невизначеності і волатильності на фінансових ринках до структури фінансового капіталу відносять і людський капітал у вигляді управлінських умінь й досвіду ведення бізнесу. У поєднанні, людський і фінансовий капітали утворюють специфічне поняття – «венчурний капітал».

I. Власова у своєму дослідженні розробила таблицю визначень венчурного капіталу. Як зазначено, назва «венчурний» походить від англійського «venture» – «ризиковане підприємство або починання». Доречно звернути увагу на визначення, яке надає європейська асоціація прямих приватних інвестицій і венчурного капіталу: венчурний капітал – це грошові кошти професійних учасників ринку, що інвестуються спільно з підприємницькими коштами для фінансування ранніх стадій розвитку підприємства (посівної «seed stage» і стартової) або на етапі розширення [1, с.70]. За Українською Асоціацією Інвестиційного Бізнесу венчурний капітал – це довгостроковий, ризиковий капітал, що інвестується в акції нових і швидкозростаючих компаній з метою отримання великого прибутку після реєстрації акцій цих компаній на фондовій біржі. На це визначення варто звернути увагу, оскільки воно зазначає мету інвестування, а саме, отримання прибутку [2].

У Республіці Корея використання венчурного капіталу та приватного капіталу для інвестиційних цілей в цілому позиціонується як «фінансовий інвестиційний бізнес» з юридичної точки зору корейського законодавства.

Проте венчурний капітал та приватний капітал суттєво відрізняються один від одного не тільки в плані інвестиційних цілей, але й у плані чинного законодавства.

Фонди приватного капіталу регулюються Законом про фінансові інвестиційні послуги та ринки капіталу (FSCMA) і використовуються головним чином для створення та утримання контрольованих (викуплених) або капітальних вкладень «значної меншості» у встановлені корпорації.

Венчурні інвестиції навпаки чітко виключаються із сфери застосування правил FSCMA, і вони підпадають під різні правила, залежно від їхнього фонду або типу управління в компанії (тобто типу венчурного капіталу компанії) або інвестиційної мети. Нижче зазначені три основні положення щодо венчурного капіталовкладення в Південній Кореї:

1. Підтримка створення Закону про малі та середні підприємства, що регулює інвестиції у малі та середні підприємства (МСП), які мають інноваційні технології або управляються компаніями, зареєстрованими в Управлінні малого та середнього бізнесу, як «Інвестиційні компанії зі створення малих та середніх підприємств». Інвестиційні компанії зі створення малих та середніх підприємств, як правило, створюють та управляють фондами, зареєстрованими як «початкові інвестиційні партнерства для МСП».

2. Спеціалізований закон про кредитний бізнес, який регулює інвестиції, здійснені в новітні технології компаніями, зареєстрованими в Комісії з фінансових послуг (FSC) як «нові компанії з інвестиціями в технології». Нові компанії, що займаються інвестиціями, зазвичай створюють та управляють фондами, зареєстрованими як «нові технологічні інвестиційні партнерства».

3. Закон про спеціальні заходи щодо сприяння венчурним компаніям, який регулює інвестиції в МСП, як правило, у формі зареєстрованих «Південнокорейських інвестиційних партнерських компаній», що

управляються інвестиційними компаніями, що починають свою діяльність, або новими інвестиційними компаніями в галузі технологій [3].

Щодо джерела фінансування, то в Південній Кореї більшість фінансування для малих підприємств на початковому етапі (менше чотирьох років після формування) походить від банківських позик, політичного кредитування та венчурного капіталу. Незважаючи на те, що на початку 2000-х років велося активне венчурне інвестування на ранніх стадіях МСП, венчурні інвестиції поступово переорієнтуються на більш зрілі компанії (як правило, сім або більше років від формування). На початковому етапі МСП зазвичай більше покладаються на банківські кредити, ніж венчурні інвестиції для початкового фінансування.

Місцеве регулювання відіграє важливу роль у визначенні типу компанії, які користуються венчурними інвестиціями. Три основні положення надають різні податкові та інші вигоди для венчурних інвестицій в компанії, які відповідають певним вимогам, таким як галузь, розмір та кількість працівників. Як наслідок, венчурні інвестиції все ще мають тенденцію бути висококонцентрованими в нових підприємствах (незважаючи на недавній перехід до вже сформованих компаній), малих та середніх підприємств або ново-технологічних, що відповідають певним вимогам, передбачених відповідними нормативними актами.

Промисловості, що мають надійне венчурне інвестування, включають в себе телекомунікації, виробництво, культуру та медіа. Інші активні сектори включають біотехнологію, обслуговування/освіту та дистрибуцію.

У 2016 році венчурні інвестиції Південної Кореї склали 2,09 трлн. вон (1,7 млрд. Дол), що є вище за показники 2000 року, коли під час «буму» він досяг 2,22 трлн. вон. Згідно з інформацією яку надало Міністерство малого та середнього бізнесу Південної Кореї укладений венчурний фонд 2016 року на 17,9% перевищив фонд від попереднього року, на загальну суму 2,7 млрд. доларів США. Це найбільший фонд венчурного капіталу, залучений за всю історію венчурних інвестицій в Кореї [4].

Висновки. Уряд Кореї, що стикається із нестабільним економічним зростанням, намагається створити робочі місця та розвивати «творчу економіку», шляхом розвитку інновацій та залучаючи інвестиції у новітні технології.

У четвертій за величиною економіці Азії, створено умови для комфортного існування як малого підприємництва так і величезних корпорацій, саме тому венчурний капітал швидко стає великим бізнесом

Венчурний капітал може стати каталізатором для створення робочих місць та збільшення доданої вартості, оскільки потенціал країни для економічного зростання зменшується через старіюче населення та низький рівень народжуваності. Це відіграє важливу роль у створенні інфраструктури для створення нових бізнесів, і це збільшує можливості для жінок, які в Кореї мають низький рівень економічної участі, незважаючи на те, що багато хто з них мають вищу освіту.

Оскільки уряд Кореї впевнений, що малі та середні компанії є двигунами зростання економіки Кореї і мають важливе значення для її відродження, він проводить відповідну політику по створенню привабливих умов для венчурних фондів та інвесторів. Для цього вносячи корективи у нормативно-законодавчу базу.

В підтримку такої позиції, хотілося зазначити, що світові гіганти, як Facebook і Twitter теж свого часу починали, як стартапи з венчурним капіталом.

Для України раціонально розвивати венчурні капіталовкладення, яке є дуже важливим, особливо для запуску власного сектору інформаційних технологій та збереження кадрів. Доцільно передавати акції з відносно низьким рівнем ризику до фонду венчурного капіталу, а не видавати позики в банку.

Це допомогло б новим компаніям зберігати сили, коли вони проходять через «долину смерті», це період в стартапі, найскладніша його початкова стадія, коли всі витрати та інвестиції були зроблені, проект запущений, але прибутку поки немає.

Список використаних джерел та літератури:

1. Власова І. В. Венчурний капітал як особлива форма капіталу / Інна Володимирівна Власова // FINANCIAL SPACE. – 2015. – С. 69–73.
2. Українська асоціація інвестиційного бізнесу. Поняття венчурного капіталу: неформальний та формальний сектори [Електронний ресурс] / Українська Асоціація Інвестиційного Бізнесу. – Режим доступу: http://www.uaib.com.ua/files/articles/204/13_4.pdf. – Назва з екрана.
3. Chung-hae Sō. Korea as a knowledge economy: evolutionary process and lessons learned / Chung-hae Sō, Derek Hung Chiat Chen. – Washington, D.C.: World Bank, 2007. – 187 p. – (WBI development studies).
4. Ministry of SMEs and Startups [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mss.go.kr/site/eng/main.do>. – Назва з екрана.

Коробкіна Інеса, студентка III курсу спеціальності «Міжнародна економіка» Інституту банківських технологій та бізнесу ДВНЗ «Університет банківської справи» (Україна, м. Київ)

ФІНАНСОВА СИСТЕМА УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Актуальністю проблеми є оцінка впливу фінансової системи на рівень розвитку національної економіки. Політичні та економічні процеси, які відбуваються в Україні останні роки, безумовно, мають свої негативні наслідки та вплив на фінансовий стан країни. Що ставить під загрозу можливість економічного розвитку, фінансової незалежності та підвищення рівня життя населення країни.

Мета дослідження полягає у аналізі сучасного стану фінансової системи України та визначення позитивних напрямів розвитку

Результати наукової розвідки. Сучасний стан економіки України важко назвати стабільним. У 2016 рік країна увійшла обтяжена численними загрозами та ризиками для своєї національної безпеки.

Сучасна макроекономічна ситуація в Україні свідчить про глибоку кризу як в реальному секторі економіки так і в фінансовій системі, яка не виконує належним чином ті функції, які їй притаманні. І в першу чергу, вона не створює передумов структурної перебудови національної економіки, не сприяє відновленню інвестиційного процесу та мобілізації фінансових ресурсів через становлення та функціонування фінансового ринку та його інституційної інфраструктури.

Фінансова система – сукупність фінансових операцій, які проводяться суб'єктами фінансової діяльності з використанням певного фінансово-кредитного механізму[1].

Фінансову систему держави можна розглядати у кількох аспектах: з однієї сторони як сукупність фінансових інститутів, кожний з яких сприяє утворенню та використанню відповідних централізованих та децентралізованих фондів коштів для здійснення фінансової діяльності держави, тобто діяльності з приводу мобілізації, розподілу та використання централізованих та децентралізованих фондів коштів для виконання завдань і функцій держави та органів місцевого самоврядування. З іншого боку, фінансову систему можна розглядати як сукупність органів державної влади та місцевого самоврядування, які здійснюють у межах своєї компетенції керівництво фінансовою діяльністю держави та підприємств, установ, організацій, що беруть у ній участь [2].

Останніми роками значно загострилися проблеми фінансового сектору:

- криза довіри населення до фінансових інституцій;
- відсутність ефективного позичальника та незахищеність посередників-кредиторів;
- відсутність чіткої взаємодії між державою, фінансовим ринком і населенням
- відстороненість професійних учасників фінансового ринку від стимулювання розвитку реального сектора економіки та їх націленість на отримання швидких доходів [3,с.77].

Основними проблемами, є і розвиток тіньової економіки, що приховує справжній фінансовий стан багатьох підприємств. Для України характерна невизначеність моделі розвитку фінансової системи, недостатній рівень капіталізації інститутів фінансової системи, низька якість і конкурентоспроможність фінансових послуг, відсутність консолідованого нагляду за фінансовими установами [4, с.39].

Для вирішення проблем, необхідно спрямувати роботу фінансової системи на реальний сектор економіки, та розбудувати ефективну систему регулювання та нагляду за діяльністю фінансових інститутів з боку держави.

В останні роки було розроблено низку нормативно-правових документів, які визначили напрями переходу до стратегічного реформування фінансової

системи країни. Ці документи розроблено на базі Стратегії сталого розвитку «Україна 2020: стратегія національної модернізації»[5], Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом[6]. На базі цих документів, які визначають стратегічні напрями розвитку держави та її економіки, було запропоновано реанімаційні законопроекти, котрі повинні бути прийняті та націлені на конкретизацію і виконання стратегічних планів. Згідно з Комплексною програмою розвитку фінансового сектору України реформування повинно торкнутися усіх секторів системи – банківського сектору, небанківських фінансових установ, фондового ринку, бюджетної та податкової системи, фінансів сфери зовнішньоекономічної діяльності.

Одним із важливих індикаторів ефективності реформування фінансового ринку є розвиток фондового ринку через розширення його інструментів шляхом прийняття закону про деривативи та вдосконалення законодавства щодо корпоративних облігацій і оподаткування доходу від операцій з фінансовими інструментами з урахуванням Директив Ради ЄС[7].

Одним із пріоритетів реформування фінансового ринку є забезпечення стабільності та безпеки його банківського сегмента. Основними загрозами безпеці, вважаються стан національної валюти, законодавство, величезні державні борги, політичне регулювання та насилля. Різка девальвація валюти здійснювала сильний негативний вплив на рівень ризиків банків в Україні.

За останні три роки регулятор (НБУ) вивів з ринку 87 банківських установи. Банки втратили довіру споживачів банківських продуктів і послуг. Крім реформ у законодавчо-нормативному забезпеченні функціонування фінансового ринку необхідно істотно ускладнення систем його регулювання та нагляду, яке почалося в посткризовий період у більшості зарубіжних країн.

Висновки: Фінансова сфера є однією з головних напрямів діяльності держави, яка дозволяє їй бути конкурентоспроможною у світовому просторі. Наявність кризових явищ у фінансовій системі країни призвело до формування низького рівня фінансової безпеки України, що не дає їй можливості бути конкурентоспроможною на сучасному світовому ринку.

Існує потреба у ефективній реалізації програми фінансового оздоровлення держави, розробці стабілізаційних заходів щодо запобігання негативним наслідкам від фінансової кризи, що вимагає, прийняття низки відповідних законів, здійснення практичних заходів та розробки науково обґрунтованих критеріїв функціонування фінансової системи держави з метою мінімізації можливих збитків від подальших фінансових криз економіки.

Список використаних джерел та літератури:

1. Малютін О. К. Фінансова система та її значення в економічному розвитку України / Малютін О. К. // Фінанси України. – 2014. – № 4. – С. 97–100.
2. Кименко К. В. Актуальні проблеми модернізації фінансової системи України [Електронний ресурс] / К. В. Кименко // Ефективна економіка. – 2015. – № 7. – Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=4190>. – Назва з екрана.
3. Клименко К. В. Напрями реформування фінансової системи України в контексті антикризового регулювання / К. В. Клименко // Фінанси України. – 2015. – № 7. – С. 75–85.

4. Карпінський Б. А. Основи збалансованості фінансової системи держави / Карпінський Б. А., Герасименко О. В. // Фінанси України. – 2003. – № 1. – С. 78.
5. Стратегія розвитку України «Україна-2020: стратегія національної модернізації» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuviar.gov.ua/images/4/sts.pdf>. – Назва з екрана.
6. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським союзом і їхніми державами-членами, з іншої сторони [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.kmu.gov.ua/kmu/docs/EA/00_Ukraine.-EVAAssociationAgreement_\(boby\).pdf](http://www.kmu.gov.ua/kmu/docs/EA/00_Ukraine.-EVAAssociationAgreement_(boby).pdf). – Назва з екрана.
7. Проект Програми розвитку фондового ринку України на 2015-2017 роки «Європейський вибір – нові можливості для прогресу та зростання» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nssmc.gov.ua/fund/development/plan>. – Назва з екрана.

Костін Віталій, Примак Вероніка,
магістранти II-го року навчання
спеціальності «Менеджмент»

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

РЕКЛАМНО-КОМУНІКАЦІЙНИЙ РИНОК УКРАЇНИ ТА ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ СВІТОВОГО МЕДІА РИНКУ

Актуальність проблеми. Реклама вже давно має функцію не лише комерційних комунікацій. На рекламному ринку рекламодавці передають інформацію потенційним споживачам, спонукають людей до певних бажаних їм дій, агітують на користь товару, марки, бренду, фірми; створюють робочі місця, надають певні роз'яснення користувачам. Сьогодні в світі немає практично жодної країни, де б не мала місце рекламна діяльність.

Мета дослідження: вивчення основних тенденцій українського та світового ринків реклами та розроблення прогнозу розвитку вітчизняного медійного ринку в умовах кризи.

Результати наукової розвідки. Рекламно-комунікаційний ринок – це сукупність споживачів рекламних послуг, що надаються рекламними агентствами та іншими їх виробниками.

Економічна криза не могла не вплинути на рекламний ринок України. Після безпрецедентних 2014–2016 років, коли український рекламний ринок скоротився на 75%, у минулому році нарешті помітні такі відновлювальні тенденції.

Ринок інтернет-реклами (Digital-реклами) України за 2017 рік склав 2,51 млрд грн, що на 40% більше ніж у 2016 році. Відповідно до даних Інтернет Асоціації України (ІНАУ), зростання цього сегменту відбулося переважно за рахунок «пошуку» і «цифрового відео».

Ринок мобільної реклами склав 220 млн грн, що є лише 10% від банерної реклами та пошуку, але цей сегмент рекламного ринку є найбільш прогресивним: його об'єми подвоюються щоквартально. За даними «Gemius Україна», вже на даний момент в Україні існує величезний сегмент інтернет-

користувачів, яких можна «охопити» лише на мобільних пристроях, – це 39% унікальних користувачів.

Зовнішня реклама (Out Of Home Media або ООН Media) зазнала технічних змін в оцінці своїх обсягів. Як наслідок, обсяг ринку зовнішньої реклами «збільшився» на 1 млрд гривень (був 1,76 млрд, став 2,69 млрд). Але потрібно пам'ятати, що ці зміни мають «технічний» характер.

За даними експертів Всеукраїнської рекламної коаліції ринок телевізійної реклами (TV-реклама) у 2017 році не реалізував повністю свій потенціал зростання, хоча у червні продажі на ТБ-ринку трималися на значно високому рівні, а з серпня в ефірі рекламувалося найбільша кількість брендів за останні 6 років.

У 2017 році почалося відновлення обсягів друкованої реклами (реклами у друкованих виданнях).

Реклама на радіо (Радіо реклама) останнім часом демонструє дивовижну стабільність – планомірне зростання річних обсягів на 20%. Як і раніше, найбільша кількість рекламодавців на радіо – ритейлери (це роздрібні продавці/RETAILER – спеціалізовані компанії, що просувають та реалізують товари різноманітних виробників на споживчому (домашньому) ринку та на ринку малих й домашніх офісів (SOHO)).

Ринок маркетингових сервісів (Consumer marketing), за думкою експертів Міжнародної Асоціації Маркетингових Ініціатив (МАМІ), у 2017 році збільшився в усіх напрямках. Спілкування з клієнтами при продажах, як і раніше, має неабиякий ефект і збільшило обсяг ринку до 20%. Враховуючи інфляційні процеси, в цілому ринок Consumer marketing зріс на 18%.

Об'єм ринку PR послуг, на погляд фахівців Української Асоціації PR (UAPR), збільшився в гривні відповідно до девальвації національної валюти (8–10%).

В цілому український рекламно-комунікаційний ринок у 2017 році показує зростання, про яке і мови немає в багатьох сегментах бізнесу: на 30% більше ніж у 2016 році.

У наступному році очікується продовження нарощування рекламодавцями інвестицій в різні комунікаційні канали, але з більш повільною динамікою. Попередні два роки рекламно-комунікаційний ринок розвивався значно швидшими темпами ніж більшість інших товарних ринків та економіки України в цілому, але в подальшому ефект відкладеного попиту знижуватиметься і зростання рекламних інвестицій все більше відповідатиме загальним економічним реаліям.

А які тенденції на світовому ринку реклами? Світовий медіа ринок відновлюється після тривалого періоду застою. Хоча світова економіка потерпає певні труднощі (уповільнення економіки Китаю, рецесія у Бразилії та Росії, катастрофа у Сирії, труднощі Євросоюзу), однак фахівці ZenithOptimedia впевнені у зростання ринку у 2018 році на 4,7%.

Основним фактором зростання світового ринку реклами вже традиційно є інтернет (рис.1). У 2017 році він зріс на 15,7% (втричі швидше за середні

показники). І хоча темпи уповільнюються, тобто інтернет «дорослішає», все ж, ці показники й надалі будуть високими. За прогнозами, вже наступного року показники витрат на телевізійну рекламу поступляться показникам інтернет-рекламі.

Безперечним лідером між каналами комунікацій (у тому, скільки нових грошей принесли вони на ринок реклами в останні роки) є мобільна реклама. Завдяки стрімкому розповсюдженню різних смартфонів і тому, як швидко вони стали невід'ємною частиною життя, 92% нових надходжень прийшли саме через мобільні гаджети. 10% і 9% нових грошей принесли телевізійна реклама й реклама в інтернеті, 7% – в сукупності зовнішня реклама, реклама на радіо і в кінотеатрах. Але водночас друкована реклама (реклама в газетах і журналах) скоротилася на 13 млрд доларів США.

Розподіл світового рекламного бюджету між різними медіа (%)

Джерело: ZenithOptimedia

Висновки: після значного падіння останніх років рекламно-комунікаційний ринок України помітно відновлюється, а світовий медійний ринок виходить із застою з певними змінами в його структурі.

Список використаних джерел та літератури:

1. Андрушкевич З. М. Інтернет-маркетинг у соціальних мережах / З. М. Андрушкевич // Вісн. Хмельн. нац. ун-ту. Серія. Економічні науки. – Хмельницький, 2014. – № 2, т. 1. – С. 163–166.
2. Рижкова Г. А. Особливості і перспективи розвитку ринку маркетингових комунікацій в Україні / Г. А. Рижкова // Економічний Нобелівський вісник. – Дніпропетровськ, 2014. – № 1 (7). – С. 375–380.
3. <http://adcoalition.org.ua/ad-market/>
4. <https://news.finance.ua/ua/news/-/419722/obsyag-rynku-medijnoyi-internet-reklamy-ukrayiny-za-2017-r-zbilshyvsvya-na-40>
5. <http://reklamaster.com/marketing-and-advertising/svitovij-reklamnij-rinok-zrostaje-nezvazhajuchi-na-ekonomichni-negarazdi/>

Красножон Вікторія, студентка ІІ курсу спеціальності «Фінанси і кредит»

Коледжу ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ПРОБЛЕМИ ЗБЕРЕЖЕННЯ ПАМ'ЯТОК УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В БАРИШІВСЬКОМУ РАЙОНІ

Збереження національної культурної спадщини України, а саме пам'яток історії та культури, відіграє важливу роль у формуванні духовної та історичної пам'яті нашого народу. Проте, не зважаючи на значну увагу, яку приділяє цьому питанню держава, преса, телебачення, громадські організації, загальний стан пам'яток історії та культури нашої країни залишається критичним, майже 2 тис. з них перебувають в аварійному чи незадовільному стані [3, с. 1].

Особливо це стосується пам'яток, які є у невеликих містечках та селах, адже для їх збереження відсутнє державне фінансування, вони, як правило, недостатньо досліджені, знаходяться далеко від туристичних шляхів, тому про них мало знають. Ці пам'ятки втрачають свій початковий вигляд і відновити їх стає все дедалі складніше.

Нами проведено дослідження стану збереження пам'яток історії та культури Баришівського району Київської області та здійснено пошук шляхів для вирішення даної проблеми.

Баришівський район знаходиться на сході Київської області на лівому березі Дніпра. У районі 39 населених пунктів, майже в кожному з них є культурні пам'ятки. На території Баришівського району зареєстровано 139 об'єктів культурної спадщини, серед них – 5 пам'яток містобудування і архітектури місцевого значення, 40 пам'яток історії, 94 пам'ятки археологічного значення [1, с. 3].

Серед пам'яток історії і культури переважають об'єкти, пов'язані з періодом Другої світової війни, їх близько 30, вони є у кожному населеному пункті. Це пам'ятники Невідомому солдату,obelіски, меморіал «Баришівський котел» у селі Борщів, який був встановлений на місцях проведення жорстоких боїв у Другій світовій війні. Меморіальний комплекс присвячений героям, загиблим восени 1941 року в лютій битві з німецько-фашистськими загарбниками.

Пам'ятки містобудування і архітектури – це культові споруди XVII – XX ст., а саме 9 старовинних церков: Троїцька церква (кін. XVIII ст.) в селі Гостролуччя; Михайлівська церква (XVII ст.) в селі Лукаші; Свято Миколаївська церква (1832р.) в селі Гостролуччя; Іоанно–Предчетенська церква (1896р.) в селі Лехнівка; Свято–Покровська церква в селі Поділля; Храм Святого Миколая (кін. XIX ст.) в селі Бзів; Свято-Вознесенська церква, з дзвіницею (кін. XIX ст.) в селі Лук'янівка; Свято-Георгіївська церква (XIX ст.) в селі Селище; Церква Різдва Пресвятої Богородиці (XVII ст.) в селі Перемога [1, с. 3].

Із архітектурно-стилістичних споруд – колишній маєток поміщиці Семигравової кінець XIX ст. в селі Веселинівка, який на даний час знаходиться у занедбаному стані. Визначним місцем є парк – пам'ятка садово–паркового мистецтва «Альта» кінця XIX ст. у селі Поділля, котрий і на даний час залишається у гарному природньому стані та не має очевидних антропогенних впливів.

Найдавнішою археологічною пам'яткою епохи козаччини в районі є курган «Розрита могила». Саме тут Т. Г. Шевченко, спостерігаючи як російські солдати проводять земляні роботи на кургані, і, вважаючи розкопку могил наругою над національними святинями українського народу, написав гнівного вірша, спрямованого проти російського царизму, якого назвав «Розрита могила».

Мають історичну цінність і освітні заклади початку XX століття: Вище початкове училище художнього мистецтва, ткацтва та вишивки 1910 року

заснування у селі Веселинівка, яке побудувала відома громадська діячка та меценат Анастасія Василівна Семиградова, на даний час це навчально-виховний комплекс. Не втратила своє призначення і Земська школа у селі Гостролуччя, побудована у 1906 році, яка на даний час є Гостролуцькою загальноосвітньою школою.

Для утримання об'єктів культурної спадщини в належному стані проводиться відповідна робота Селищних рад. З метою збереження пам'яток архітектури церкви у селах Гостролуччя та Селище передано в користування релігійній громаді Української православної церкви. В інших селах церкви знаходяться у стадії руйнації. Для проведення робіт з їх реставрації та ремонту необхідні консультації науковців та відповідні спеціалісти, що потребує значних коштів, яких немає.

Для увічнення історії другої світової війни створено музеї:

- Баришівський краєзнавчий музей, заснований у 1977 році;
- Музей Борщівських боїв, створений на громадських засадах у селі Волошинівка, музей має матеріали експозицій, які розповідають про початок Великої Вітчизняної війни і події, що відбувались у районі у 1941 році;
- історико-краєзнавчі музеї, створені на громадських засадах у селах Перемога, Коржі.

Сільські та селищні ради прагнуть підтримувати музеї у належному стані, проте потребують оновлення експозиції, на що кошти не виділяються.

В районі проведено благоустрій територій поблизу братських могил, пам'ятників та обелісків.

Проте, не вирішеними залишаються проблеми:

- недостатнє виділення коштів з державного та місцевого бюджету для проведення реставраційних робіт;
- обмежені можливості сільських і селищних рад у отриманні дозволів на реставрацію пам'яток;
- низький рівень поінформованості населення про культурні пам'ятки Баришівщини, що не дозволяє їх віднести до туристичних маршрутів.

На нашу думку необхідно:

- сприяти залученню коштів меценатів для збереження, реставрації, реабілітації і використання історичних пам'яток;
- з метою формування національної самосвідомості молоді залучати до культурно збережувальної діяльності молодіжні організації;
- включити об'єкти культурної спадщини Баришівського району до туристичних маршрутів, а саме – Старовинні церкви XVII – XX ст.

Отже, культурна спадщина – це одна із надзвичайно важливих складових історичної пам'яті будь-якої нації. І не випадково, що у цивілізованих країнах збереженню пам'яток приділяється велика увага. Культурна спадщина відіграє важливу роль у розвитку національної свідомості, живить почуття любові до рідної землі та гордості за свою країну. Від того, як ми ставимось до культурної спадщини нашої країни і буде залежати статус країни на світовому рівні.

Список використаних джерел та літератури:

1. Ратніков Д. Баришівщина та Березань: від давнини до сучасності / Д. Ратніков. – Баришівка; Березань, 2012. –120 с.
2. Колочова В. Унікальні села України [Електронний ресурс] / В. Колочова. – Режим доступу: https://ua.igotoworld.com/ua/poi_catalog/393318-baryshivskiyi-raion.htm. – Назва з екрана.
3. Актуальні проблеми щодо охорони пам'яток архітектури міста Хмельницького [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dunrda.gov.ua/ehdiniij-den-informuvannya/aktualni-problemi-shhodo-okhoroni-pam%20%80%99yatok-arkhitekturi-mista-khmelnickogo/>. – Назва з екрана.
4. Чемеринський А. Проблеми збереження та використання пам'яток культурної спадщини – пріоритетне питання сьогодення [Електронний ресурс] / А. Чемеринський. – Режим доступу: <http://kosivart.if.ua/2008/10/19/562/>. – Назва з екрана.
5. Василюк О. Парк-пам'ятка садово-паркового мистецтва місцевого значення «Альта» [Електронний ресурс] / О. Василюк. – Режим доступу: <http://pryroda.in.ua/kyiv-region/parku-pamyatky-sadovo-parkovoho-mystetstva/alta/>. – Назва з екрана.

Кулибаба Вікторія, студентка III курсу спеціальності «Фізична терапія та ерготерапія» ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (м. Київ, Україна)

МОЗКОВИЙ ІНСУЛЬТ: СУЧАСНИЙ ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМУ ТА СТРАТЕГІЮ РЕАБІЛІТАЦІЇ

Судинні захворювання мозку – актуальна медична і соціальна проблема. На сьогоднішній день в світі близько 9 млн. осіб страждають цереброваскулярними хворобами. Основне місце серед них займають інсульти, щороку вражають від 5,6 до 6,6 млн. осіб і забирають 4,6 млн. життів; смертність від цереброваскулярних захворювань поступається лише смертності від захворювань серця і пухлин всіх локалізацій і досягає в економічно розвинених країнах 11–12%. Багато мільйонів людей стають інвалідами.

За останні роки досягнуто великих успіхів у діагностиці профілактиці та лікуванні гострих порушень мозкового кровообігу, а й в XXI ст. інсульт залишається однією з найбільш частих причин смертності і заподіює величезний матеріальний і моральний збиток суспільству. Незважаючи на певне вдосконалення методів діагностики терапії і реабілітації, наслідки ГПМК залишаються в усіх відношеннях надзвичайно важкими як в особистому, так і в соціальному плані, тому першочергова увага до заходів профілактики інсульту та розробці методів нейрореабілітації інсультних хворих абсолютно необхідно.

Мета роботи – вивчити особливості нейрореабілітації інсультних хворих.

Мета дослідження:

1. Дослідити поширеність, причини розвитку, особливості клініки та ускладнення перебігу інсульту.
2. Визначити найбільш ефективні методи нейрореабілітації інсультних хворих.

Реабілітація – невід'ємний компонент ведення хворих, багато в чому визначає функціональний результат і якість життя хворого, який переніс порушення мозкового кровообігу, після виписки зі стаціонару. Концепція реабілітації, запропонована експертами ВООЗ, розглядає її як систему заходів, спрямованих на швидке і максимально повне відновлення фізичного, психологічного та соціального статусу хворого.

Головною метою реабілітації є інтеграція хворих в суспільство з досягненням можливої соціальної та економічної незалежності.

Важливим засобом реабілітації в гострому і ранньому відновлювальному періодах інсульту залишається кінезітерапія, основними формами якої є лікувальна гімнастика.

Методика лікувальної гімнастики будується з урахуванням клінічних даних і термінів, що пройшли після інсульту.

Реабілітаційні заходи найбільш інтенсивно повинні проводитися в ранньому відновлювальному періоді захворювання, коли можлива оптимальна корекція розвинутих неврологічних порушень. Це пов'язано з розгальмовуванням і стимуляцією тимчасово інактивованих нервових елементів, відновленням нейродинамічних зв'язків. В основі компенсації і відновлення порушених функцій при пошкодженнях головного мозку полягають механізми нейропластичності – здатності різних відділів центральної нервової системи (ЦНС) до структурної і функціональної реорганізації.

Застосування масажу при реабілітації після інсульту є одним з важливих і ефективних методів відновлення рухів і профілактики деяких ускладнень.

Масаж при інсульті призначають якомога раніше, рекомендується приступати до нього вже з другого дня при задовільному стані хворого, роблять сегментарний масаж і точковий масаж.

При відновлювальному лікуванні пацієнтів, які перенесли інсульт, в комплексі різних методів, спрямованих на вирішення основних завдань реабілітації, важливе значення надається голкорексфлексотерапії.

Завдання голкорексфлексотерапії: поліпшення загальної і мозкової гемодинаміки, відновлення порушених рухових функцій, зниження м'язової спастичності, профілактику або зменшення трофічних порушень, зменшення або купірування больового синдрому.

Застосування фізичних чинників передбачає поєднання патогенетичного та симптоматичного впливу.

Патогенетична фізіотерапія спрямована на корекцію основного судинного захворювання: поліпшення мозкового кровообігу, усунення гемореологічних розладів, нормалізацію корковою гемодинаміки, поліпшення функціонального стану сегментарно-периферичного нейромоторного апарату.

Симптоматична фізіотерапія призначається для лікування супутніх інсульту патологічних станів і ускладнень: м'язової спастичності, контрактур і болів в суглобах уражених кінцівок, трофічних порушень, постінсультної депресії і когнітивних порушень.

Важливим засобом реабілітації в гострому і ранньому відновлювальному періоді інсульту залишається кінезітерапія, основними формами якої є лікувальна гімнастика і механотерапія. Застосування масажу при реабілітації після інсульту є одним з важливих і ефективних методів відновлення рухів і профілактики деяких ускладнень. Музикотерапія застосовується для створення позитивного емоційного настрою самостійно або як фон в процесі аутогенного тренування.

У систему психотерапевтичних заходів входить і так звана сімейна психотерапія, одне із завдань якої – формування у родичів правильного ставлення до хворого члену сім'ї.

Список використаних джерел та літератури:

1. Аухадеев Е. І. Систематика засобів фізичної реабілітації хворих, які перенесли мозковий інсульт / Е. І. Аухадеев, Ф. В. Тахафієва // Фізкультура в профілактиці, лікуванні та реабілітації. – 2004. – Т. 5, № 14. – С. 23–29.
2. Батуєва А. Е. Концептуальні аспекти адаптивної неврології / А. Е. Батуєва. – Челябінськ: УралГАФК, 2003. – 115 с.
3. Гольдблат Ю. В. Медико-соціальна реабілітація в неврології / Ю. В. Гольдблат. – СПб.: Політехніка, 2006. – 607 с.
2. Гусєв Є. І. Реабілітація в неврології: навч. посіб. / Є. І. Гусєв, А. Б. Гехт, В. Б. Гаптенa. – М.: Медицина, 2000. – 345 с.
3. Єпіфанов В. А. Реабілітація хворих, які перенесли інсульт / В. А. Єпіфанов. – М.: МЕДпресс-інформ, 2006. – 256 с.
2. Кадиков А. С. Реабілітація неврологічних хворих / А. С. Кадиков, Л. А. Чернікова, Н. В. Шахпаронова. – М.: МЕДпресс-інформ, 2008. – 560 с.

Лавриненко Лариса, доцент кафедри
«Менеджмент і адміністрування»,
Інституту економіки та менеджменту
Відкритого міжнародного університету
розвитку людини «Україна»
(Україна, м. Київ)

ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ МОТИВАЦІЇ ТВОРЧОЇ ПРАЦІ

Актуальність проблеми. В умовах сучасної інформаційної економіки однією з наймогутніших рушійних сил розвитку цивілізації є творча діяльність людини. Від обсягу накопичених суспільством знань та ефективності використання інтелектуальних ресурсів нації залежить ефективність економіки, науково-технічний рівень виробництва, соціально-економічний прогрес.

Сьогодні в Україні як ніколи актуальним є заохочення інтелектуальної діяльності у всіх суспільно-економічних сферах життя. Ключова роль при цьому належить фахівцям інноваторам, генераторам нових ідей, діяльність яких базується на могутніх, морально виправданих стимулах до творчості. І тому, в умовах ринкової економіки підприємствам, які прагнуть вижити в умовах

зростаючої конкуренції, необхідно постійно знаходити шляхи вдосконалення і розвитку своєї діяльності шляхом формування тривалих і стійких конкурентних переваг.

Мета дослідження. Аналіз основних особливостей мотивації творчої праці та розкрити сутність економічного механізму мотивації творчої праці.

Результати наукової розвідки. Сьогодні головна цінність для національної економіки – це висококваліфіковані фахівці, які на практиці використовують свій творчий потенціал. Активізація високого рівня творчої діяльності обов'язковою умовою передбачає високу трудову мотивацію та мотивацію безперервного розвитку творчої людини. Безперечно, рівень конкурентоспроможності країни, значною мірою залежить від рівня розвитку творчої людини.

Ключовими напрямками реалізації творчої особи є економічна та творча діяльність у різних напрямках людської життєдіяльності. Тому, стимулювання розвитку творчої людини, ефективне використання інструментів економічного механізму мотивації творчої праці, є одним із ключових завдань для забезпечення постійного соціально-економічного зростання [1].

Активізація людського чинника й прискорення науково-технічного прогресу – це взаємозалежні проблеми збалансованості та динамічного розвитку чинників виробництва. Сучасні технології мають ряд особливостей: вони вузькоспеціалізовані, швидко застарівають, вимагають постійного вдосконалення, їх неможливо впроваджувати лише за допомогою документації, без людини-носія ноу-хау. Провідні країни світу, такі як Японія, США, Великобританія, Німеччина, Франція, вже давно зрозуміли, що необхідною умовою прогресу науки і техніки є розвиток і максимальне розкриття творчого потенціалу власних працівників. Вони звертають на це особливу увагу та отримують відповідні результати. Ці країни привертають талановитих людей зі всього світу як об'єкти інноваційної й творчої діяльності, розуміючи важливість людського капіталу та знаходячи необхідні мотиватори для їх роботи.

На жаль, в Україні ще недостатньо звертають увагу на людський капітал, а особливо на творчий потенціал. У вітчизняних підприємців немає розуміння того, що капітальні вкладення у людину є такими ж прибутковими, як і інвестиції у будь-який інший чинник виробництва, а в інноваційній сфері навіть у декілька разів більше [2]. Інтелектуальні ресурси є умовою і основою розвитку підприємства та суспільства в цілому. У свою чергу, особистий інтелектуальний потенціал окремого працівника – це його знання, навички, здібності до творчості та саморозвитку.

Сучасний механізм мотивації творчої праці повинен функціонувати з урахуванням потреб та інтересів громадян, сформованих під впливом зовнішніх стимулів і розглядатися в ланцюзі: потреба – інтерес – мотив – дія – результат.

Ринкова економіка потребує нових дієвих механізмів мотивації праці творчих робітників, а саме організаційно економічних у поєднанні з соціально-економічними умовами розвитку суспільства. Оскільки змінюється зміст і характер праці, так само не може залишатися незмінним і механізм мотивації.

Економічним механізмом мотивацій творчої праці є сукупність організаційних і економічних методів, важелів і інструментів, які орієнтовані на формування і підтримку мотиваційних умов для забезпечення трудової поведінки, направленої на досягнення у праці творчих результатів, які мають конкурентні переваги, підвищення творчої активності та конкурентоспроможності робочої сили.

До сукупності мотивів, які спонукають людину до творчої праці, належать особисті потреби, інтереси і прагнення працівників, характер і зміст творчої праці; відповідність завдань особистим можливостям; можливість і висока вірогідність кар'єрного зростання; забезпечення розвитку інтелектуальних, професійних, фізичних, технічних, особових, духовних, моральних або соціальних можливостей і здібностей; збільшення заробітку, визнання і схвалення добре виконаної роботи; відносини між ініціаторами, організаторами творчої праці, керівниками і персоналом; відповідальність і самостійність в роботі. Їх структура має істотні відмінності у працівників різного віку. Творчий потенціал людини реалізується при певному рівні її активності, проте виконувати її можуть як люди з підвищеними здібностями (талантом), так і з середніми. Для творчої праці важливою є інтуїція людини. Вважається, що для забезпечення творчої праці персоналу відповідно до вимог ринку необхідними є: оцінка можливостей мотивації творчої праці; аналіз досвіду і вивчення творчої діяльності людини; організація творчого процесу; розробка програм, здатних моделювати і стимулювати творчий процес; практичне застосування і експертна оцінка якості творчих результатів, а також сфери їх використання; виявлення та освоєння нових галузей творчої активності.

В сучасних умовах рівень конкурентоспроможності країни, значною мірою залежить від рівня розвитку творчої людини. Ключовими напрямками реалізації творчої особи є економічна і творча діяльність у різних напрямках людської життєдіяльності. Тому стимулювання розвитку творчої людини, ефективне використання інструментів економічного механізму мотивації творчої праці, є одним із ключових завдань для забезпечення постійного соціально-економічного зростання.

Сьогодні істотно зросла роль інновацій в системі управління людськими ресурсами. Розвиток виробництва у сфері послуг, інформаційних технологій створили необхідність нововведень, у тому числі і в області управління персоналом. В даний час на перший план виходять інноваційні методи управління працею, оскільки менеджмент сьогодні, перш за все, – це управління на основі постійних нововведень. Тому, щоб підприємство сформувало ефективну систему конкурентних переваг, воно повинне організувати свою роботу, а управління персоналом, згідно правилам, диктують нові умови.

Висновки. Підвищення попиту на кваліфіковану робочу силу у всіх регіонах України і зростаюча активність іноземних програм щодо виявлення творчої особи та розробка міграційних програм «вимивання» творчого потенціалу для забезпечення зростання економік розвинених країн є

показником того, що саме творча особа є двигуном економічного зростання країни. Характерним є відсутність системного підходу до самого процесу управління мотивацією творчої праці на сучасному етапі розвитку економіки України.

На різних рівнях управління творчою працею на неї впливатимуть різні групи мотивів, стимулів та чинників. Необхідно відзначити доцільність системного підходу до розробки заходів щодо стимулювання творчої діяльності на різних рівнях управління національною економікою: мікроекономічному, макроекономічному, регіональному та окремих індивідів. Лише комплексна реалізація заходів щодо стимулювання творчої праці на всіх рівнях управління, розробка і впровадження дієвого економічного механізму мотивації творчої праці приведе до підвищення творчої активності в Україні.

Список використаних джерел та літератури:

1. Біліченко С. П. Стратегічні напрями модернізації освіти в Україні / С. П. Біліченко // *Materiály VIII mezinárodní vědecko-praktická konference «Dny vědy–2012».* – Díl 31. Pedagogika: Praha. 27.03-05.04.2012 Publishing House «Education and Science» s.r.o. – С. 18–23.
2. Лавриненко Л. М. Творческий труд и креативность в инновационной среде / Л. М. Лавриненко // *Наук. вісн. Мукачів. держ. ун-ту. Серія: Економіка: зб. наук. пр.* / редкол.: Черничко Т. В. (голов. ред.) [та ін.]. – Мукачево: Вид-во МДУ, 2016. – Вип. 2 (6). – С. 85–91.

Лосенко Надія, магістрантка I-го року навчання спеціальності «Менеджмент»
Інституту банківських технологій та бізнесу
ДВНЗ «Університет банківської справи» (Україна, м. Київ)

FOREIGN TRADE IN UKRAINE: ESSENCE, ANALYSIS AND WAYS OF IMPROVEMENT

Relevance. The topic of this research is relevant since the foreign trade policy of any country is one of the key sections of the general economic course of the government. Currently, foreign trade activity is not only one of the critical factors that determine country's economic growth, but is also rapidly becoming one of the main factors of Ukraine's national security. An active foreign trade policy can become an effective tool for rebuilding the structure of the economy, increasing the efficiency and competitiveness of national production.

The following Ukrainian and foreign scientists have previously researched the theoretical and methodological issues of establishing foreign economic policy strategies of a State: O.Yu.Pasichnaya, L.V.Peltek, O.Podtserkovny, V.V.Shved, L.O.Chorna, D.Aaker, Yakovlev AI, Pudrik D.V., Galchinsky A.C., Heyets V.M., Mikhailishin L. I., Shcherbak V.G., Lozenko A.P.

The study aims: For Ukraine, the issue of producing goods competitive in the European market is extremely important. "Competitive" should mean the goods that

will be adapted to the technical parameters, quality, price and safety requirements of the European market. At this stage, national enterprises face quite a few difficulties, since during all the years of independence Ukraine has not made any radical changes towards overcoming the structural imbalances of the raw materials-oriented economy, designed during the Soviet Union. Therefore, Ukrainian goods can be considered uncompetitive on the high-tech market.

The international economic activities of an enterprise is a general name an area of economic activity, connected with the international industrial integration and cooperation, export and import of goods and services, access to the external market. At the enterprise level international economic activities are mostly aimed at signing and fulfilling the provisions of contracts signed with foreign partners. The international economic activities are conducted based on currency and regulated by state's special measures.[1]

In order to identify the ways to improve the foreign trade in Ukraine, an analysis of international economic activities of enterprises in 2012–2017 was conducted (Table 1)

Table 1 The dynamics of international economic activities of Ukrainian enterprises [4]

Year	Export	Import
2012	68809810,6	84658059,9
2013	63312022,1	76963965,4
2014	53901689,1	54428716,9
2015	24766674,8	24146916,6
2016	33571548,7	40364549,2
2017	43266580	49598476,4

Analyzing the table data, it can be determined that each year imports exceed exports. This means that the trading balance is passive, that is, unprofitable which has a negative effect on the development of international economic activities of Ukrainian enterprises.

To get a better understanding of the directions of foreign trade activity, first of all one must analyze the commodity structures (Table 2)

At the same time, the geographic structure of the international economic activities of Ukrainian enterprises in 2017 was also analyzed (Table 2).

Table 2 Geographic structure of the foreign trade in 2017[4]

	Export	Import	Balance
	Thousands US dollars	Thousands US dollars	
Overall	43266580,0	49598476,4	-6331896,4
including			
Belarus	1143538,8	3205173,3	-2061634,5
Ethiopia	109784,1	2873,2	106910,9
Egypt	1831312,9	77022,5	1754290,4

Israel	604612,5	167879,3	436733,2
India	2205748,0	561281,1	1644466,9
Spain	1260107,7	579043,4	681064,3
Italy	2469871,5	1623958,2	845913,4
Canada	50389,5	299196,1	-248806,7
China	2039359,1	5647077,6	-3607718,4
Mexico	129232,6	137106,9	-7874,3
Germany	1754288,2	5443697,8	-3689409,6
Poland	2724629,7	3453466,6	-728836,9
Russian Federation	3936628,9	7201805,8	-3265177,0
USA	828134,9	2524598,6	-1696463,6
Turkey	2518581,8	1262612,7	1255969,1

After analyzing the data (Table 3), it can be concluded Ukraine's main export partner countries are Russia – \$ 3.9 billion, Turkey – \$ 2.5 billion, Egypt – \$ 2.9 billion, India – \$ 2.2 billion, Belarus – \$ 1.6 billion, Poland – \$ 2.7 billion, China – \$ 2 billion, Italy – \$ 2.2 billion.

Based on the analysis of international economic activities, it was determined that at the advanced stage of integrating domestic manufacturers into foreign markets there are some significant difficulties and problems. These include:

- Hampering of the structural adjustment and reform process of the domestic economy, high level of import dependence and significant technological obsolescence of the industrial complex;
- Low level of innovative attractiveness. The level of investment in Ukraine is quite low. (The inflow of foreign direct investment per capita is \$ 119.24, the average foreign direct investment inflow is \$ 9,792.02, and the investment attractiveness index for 2017 is 3.15 out of 5.);
- High level of competition. Western companies create various barriers for new manufacturers entering their market; they do not allow domestic enterprises to compete with their products on foreign markets. Also, the low competitiveness of domestic production is due to a low quality of products in comparison with foreign analogues. This leads to a low level of recognition and unimpressive of Ukrainian enterprises as international partners in foreign markets;
- High level of state regulation, which leads to the need for coordinating various issues in the ministries, offices, administrations and provides for considerable amount of money, time and effort being wasted by entities of international economic activity [2]

As it has already been noted above, the problems in foreign trade also include low competitiveness of Ukrainian products on the foreign markets, the flaws of the legislative framework in the field of foreign trade, the lack of knowledge and experience of Ukrainian enterprises in the field of exports, as well as the lack of coordination of their activities on foreign markets. An analysis of the current trends in the development of international trade in Ukraine allows us to propose ways in which the efficiency of Ukraine's international economic activity could be improved.

Ukraine's international economic activity could be improved by:

1) expanding the range of exports with a high level of added value and a high degree of processing of goods;

2) creating import-substituting products, since Ukraine has its own production facilities for manufacturing of many of the goods imported from abroad;

3) improving the legislative framework that will facilitate the regulation of export-import operations, support of the national production and improvement of the customs-tariff mechanism;

4) ensuring the functioning of credit and export insurance mechanisms on the State level, as well as providing State guarantees for export credits.[3]

Conclusion: To date, Ukraine is far from leading the international market. The system of state regulation of foreign economic activities actively uses administrative levers to achieve the balance of exports and imports, such as special customs tariffs or the protection policy, but this does not promote healthy competition and enterprise development. Ukrainian companies often cannot enter the world market because of the tight competition conditions in each niche. Therefore, attention should be focused on the construction of powerful competitive advantages that are adequate to the requirements of the world market. Such competitive advantages must be based on progressive, breakthrough innovations that not only allow us to obtain significant financial results, but also contribute to optimizing the structure of our country's exports and, ultimately, allow us to obtain a positive surplus of foreign trade. That is why there is a need for further research and improvement of the efficiency of regulation of foreign economic activities of Ukrainian industrial enterprises at the present stage of market relations development.

Used sources and literature:

1. Gladkov I. World Economy and International Economic Relations / Gladkov I. – Moscow: ITK "Dashkov i Ko", 2003. – P. 8.

2. Pasichna O. Yu. Structural Approach to Formation of the State's Foreign Economic Strategy in the Conditions of Globalization / Pasichna O. Yu. // World Economy and International Economic Relations. – 2009. – № 3. – P. 17–27.

3. Vlasyuk T. O. State and trends of foreign trade activity of the country: challenges for economic security and ways to overcome them / T. O. Vlasyuk // Strategic Priorities. Series: Economics. – 2015. – № 4. – P. 48–58.

4. State Committee of Statistics of Ukraine [Electronic resource]. – Mode of access: <http://www.ukrstat.gov.ua>

Лотоцька Тетяна, магістрантка I-го року навчання спеціальності «Фінанси, банківська справа та страхування» Інституту банківських технологій та бізнесу ДВНЗ «Університет банківської справи» (Україна, м. Київ)

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВИХ СУПЕРМАРКЕТІВ НА ФІНАНСОВОМУ РИНКУ УКРАЇНИ

Актуальність проблеми. У ХХ столітті у світі досить активно відбувалися процеси злиття фінансових організацій, що і стало причиною появи різноманітних фінансових союзів та об'єднань, зокрема об'єднань банків і

страхових компаній. Останнім часом ці процеси об'єднання набувають все більших і більших масштабів на фінансовому ринку: з'являються транснаціональні корпорації та банки, які диктують свої власні умови на ринку; посилена конкуренція серед фінансових посередників, яка і дозволяє їм виживати на ринку. Саме в той час з'явилися і фінансові супермаркети [1].

Український фінансовий ринок постійно зазнає якісних і кількісних змін, які полягають в ускладненні його структури і посиленні конкуренції між фінансовими установами. Фінансовий ринок України перебуває у стадії гострої конкурентної боротьби як з боку українських, так і іноземних фінансових установ. Саме поширення світових тенденцій до об'єднання, створення корпоративних структур призвели до створення та розвитку нових форм фінансових структур, як фінансові супермаркети.

Фінансові супермаркети існують досить давно за кордоном. Вони виникли на початку 20-х рр. ХХ століття у США.

Мета дослідження: Одним із шляхів адаптації зарубіжного досвіду до української специфіки фінансово-кредитних відносин варто шукати через надання посередницьких послуг у рамках фінансових супермаркетів.

Саме тому все більшої актуальності набувають питання створення, функціонування та перспективи діяльності фінансових супермаркетів на фінансового ринку України.

Результати наукової розвідки: На сьогодні головною причиною розвитку фінансового супермаркету є значне загострення конкуренції на фінансовому ринку, а метою – необхідність збільшення прибутковості фінансових установ шляхом максимізації задоволення потреб роздрібних клієнтів [1]. Важливими ідеями створення фінансового супермаркету є вільний вибір і можливість самообслуговування.

Перспективи створення фінансових супермаркетів в Україні безпосередньо визначаються розвитком фінансового ринку, а саме розвитком діяльності банків та фінансових і страхових компаній, об'єднання яких і є основою створення фінансових супермаркетів. Активний розвиток цих двох суб'єктів за умови їхньої інтеграції сприятиме виникненню ефекту синергії, що забезпечить пришвидшення їхнього спільного розвитку, забезпеченню вищих і стабільних фінансових результатів їхньої спільної діяльності.

На рис. 1 подано інформацію про кількість банків, страхових, лізингових компаній та кредитних спілок в Україні у період з 2015 до 2017 рр.

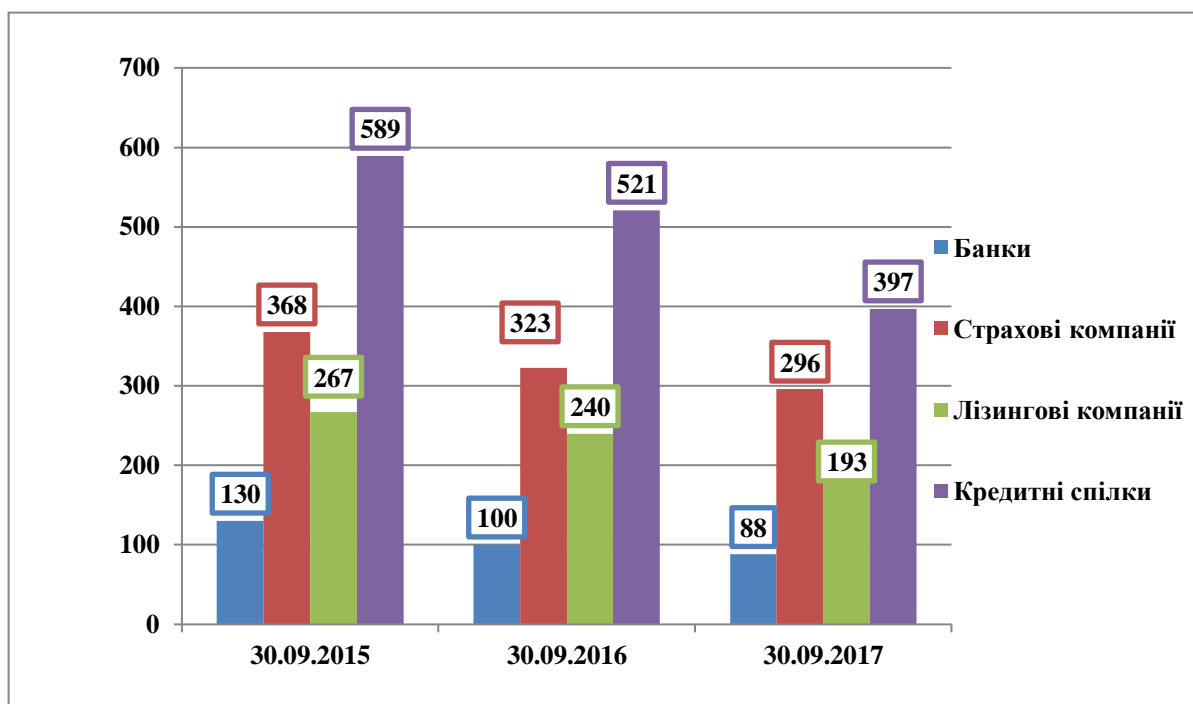

Рис.1 – Кількість банків, страхових, лізингових компаній та кредитних спілок в Україні у період з 2015 до 2017 рр. [2; 3]

З рис.1 видно, що кількість фінансово-кредитних установ є значною і говорить про достатньо значну конкуренцію у наданні фінансових послуг. Можна спостерігати зменшення кількості як страхових компаній та кредитних спілок, так і лізингових компаній, що свідчить про тенденції з банкрутством та злиттям через соціально-економічні потрясіння в Україні. Кількість банків в Україні за представлений період також має мала тенденцію до зменшення, що свідчить про ліквідацію неплатоспроможних банків та зміцнення конкурентоздатних банків. У контексті останніх подій можна стверджувати, що є необхідність в об'єднанні вищезгаданих фінансово-кредитних установ у фінансовий супермаркет з метою реалізації більш якісно фінансових послуг та забезпечення у діяльність власних параметрів стабільності і розвитку на основі клієнтоорієнтованого підходу.

Співпраця різних фінансових посередників на основі створення фінансового супермаркету має великий потенціал та перспективи розвитку, оскільки створює значні переваги як для самих учасників подібного інтеграційного об'єднання, так і для клієнтів. Найближчим часом більшість компаній будуть розповсюджувати свої продукти та послуги саме через подібні супермаркети. Створення таких супермаркетів доцільно здійснювати саме на основі банків. Це пояснюється наступними причинами: на сьогоднішній день банки мають більшу довіру від населення, у порівнянні з іншими фінансовими інституціями; напрацьована клієнтська. Однак, слід відмітити, що у таке інтеграційне об'єднання повинні входити дійсно надійні компанії та фірми, оскільки втрата довіри до одного з учасників може спричинити ефект доміно і викликати спад довіри до усіх учасників об'єднання.

Висновки. Отже в Україні існують реальні перспективи створення та ефективного функціонування фінансових супермаркетів, а підтримка і розвиток їхньої діяльності сприятиме розвитку та вдосконаленню діяльності фінансового ринку України.

Основними передумовами і причинами утворення фінансових супермаркетів можна віднести:

- перенасичення фінансового ринку великою кількістю учасників і, як наслідок, гостра конкуренція між ними;
- потреба у великих обсягах фінансових ресурсів;
- прагнення розширити сферу впливу і сектор ринку;
- прагнення збільшити фінансові результати та обсяги діяльності;
- прагнення мінімізувати витрати.

Відповідно, задля забезпечення ефективного розвитку фінансового ринку України перспективним є об'єднання діяльності фінансових посередників на основі тих суб'єктів господарювання, що займаються фінансовою і страховою діяльністю, із можливим приєднанням банківських установ, у фінансові супермаркети, оскільки в цьому разі вдасться об'єднати їхні ресурси і забезпечити більш ефективно їхнє використання (на основі ефекту синергії) з одночасним підвищенням рівня задоволення потреб суспільства в послугах фінансового характеру.

Список використаних джерел та літератури:

1. Фінансовий супермаркет як перспективний напрям розвитку банківської системи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/38780/1/Fedchun2.pdf>. – Назва з екрана.
2. Основні показники діяльності банків України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=36807. – Назва з екрана.
3. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nfp.gov.ua/content/oglyad-rinkiv.html>. – Назва з екрана.

Лящук Дарина, студентка III курсу спеціальності «Фізична реабілітація»
Луцького біотехнічного інституту

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Луцьк)

ВІДНОВЛЕННЯ ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ ЯК ФАКТОР УСПІШНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ

Актуальність проблеми. Україна, у спадок, разом із незалежністю, отримала загрозливий стан здоров'я нації, незадовільні та небезпечні умови для формування здоров'я. До того ж, у зв'язку з подальшим поглибленням соціально-економічної кризи в останні роки, здоров'я нації стрімко знижується.

Проблема збереження і зміцнення здоров'я населення, особливо дітей та молоді, залишається однією з найбільш актуальних проблем для держави. Про

це свідчать закони та постанови, прийняті урядом. У Конституції України, «Основах законодавства України про охорону здоров'я», програмі «Діти України» наголошується на необхідність збереження та зміцнення здоров'я молоді.

Мета: досягнення повного відновлення порушених внаслідок захворювання або травми функцій, або, якщо це нереально, оптимальна реалізація фізичного, психічного і соціального потенціалу інваліда, найбільш адекватна інтеграція їх у суспільство.

Результати наукової розвідки: Сучасний стан здоров'я населення України характеризується негативними тенденціями: поширюються епідемії туберкульозу, ВІЛ-інфекції та СНІДу; збільшується захворюваність на серцево-судинні та онкологічні хвороби; підвищується частота вроджених аномалій. У цілому, відмічається зменшення тривалості життя, скорочення чисельності населення, відбувається депопуляція.

Для України головною проблемою, яка пов'язана з майбутнім держави, є збереження і зміцнення здоров'я дітей та учнівської молоді. Турботу викликає різке погіршення стану фізичного та розумового розвитку підростаючого покоління, зниження рівня народжуваності й тривалості життя, зростання смертності, особливо дитячої.

За даними міжнародних організацій, кожний 10 мешканець Землі є неповносправний, майже 30 мільйонів осіб щороку отримують каліцтво і різні ураження. Враховуючи збільшення на планеті кількості людей з вродженими вадами, технократизацію суспільства, кількість інвалідів на початку ХХІ ст. зросте до одного мільярда. Отже, інвалідність – це всесвітнє соціальне явище, до якого має бути прикута постійна увага кожної країни, органів її державної влади та управління, науковців та медиків, психологів та педагогів, фахівців з фізичної культури та спорту.

Відповідно до міжнародної класифікації Всесвітньої організації охорони здоров'я, яка була прийнята у 1980 році, виділяють такі рівні медико-біологічних та психо-соціальних наслідків хвороби або травми, які повинні враховуватись при проведенні реабілітації: ушкодження – будь-яка аномалія або втрата анатомічних, фізіологічних, психологічних структур або функцій; порушення життєдіяльності – виникає у результаті ушкодження та означає втрату або обмеження можливості здійснювати щоденну діяльність у межах, які вважаються нормальними для людського суспільства; соціальні обмеження виникають у результаті ушкодження й порушення життєдіяльності і називають обмеження та перешкоди для виконання соціальної ролі, яка вважається нормальною для цього індивідууму. В останні роки у реабілітацію введено поняття "якість життя, що пов'язана зі здоров'ям при цьому якість життя розглядають як інтегральну характеристику, на яку необхідно орієнтуватись при оцінці ефективності реабілітації хворих (поняття вперше з'явилося у Index Medicus в 1977 році).

Фізична реабілітація займається визначенням та покращенням якості життя та функціонування в потенційно можливих межах, застосовуючи методи

заохочення, профілактики, лікування/втручання і реабілітації. Цей процес включає в себе досягнення фізичного, психологічного, емоційного і соціального благополуччя. Фізична терапія передбачає взаємодію між фізичними терапевтами, пацієнтами/клієнтами, іншими фахівцями галузі охорони здоров'я, членами родини, доглядачами і громадою в процесі визначення потенційних можливостей відновлення чи дотримання рухових функцій та окреслення мети, використовуючи унікальні знання і навички фізичних терапевтів.

Висновки: головними завданнями реабілітації є: а) функціональне відновлення (повне або компенсація при недостатньому чи відсутності відновлення); б) пристосування до повсякденного життя і праці; в) залучення до трудового процесу; г) диспансерний нагляд за реабілітованими.

Реабілітація буде малоєфективною, якщо не дотримуватись декількох основних її принципів:

1.Ранній початок реабілітаційних заходів. Це допомагає швидше відновити функції організму, попередити ускладнення і у випадку розвитку інвалідності – боротися з нею на перших етапах лікування.

2.Безперервність реабілітаційних заходів. Цей принцип є основою ефективності реабілітації, тому що тільки безперервність та поетапна черговість реабілітаційних заходів – запорука скорочення часу на лікування, зниження інвалідності і витрат на відновне лікування, довготривале матеріальне утримання інвалідів.

3.Комплексність реабілітаційних заходів. Під керівництвом лікаря, реабілітація проводиться й іншими фахівцями: соціологом, психологом, педагогом, юристом та ін.

4.Індивідуальність реабілітаційних заходів. Реабілітаційні програми складають індивідуально для кожного хворого чи інваліда з урахуванням загального стану, особливостей перебігу хвороби, вихідного рівня фізичного стану, особистості хворого, віку, статі, професії тощо.

5.Необхідність реабілітації у колективі. Проходження реабілітації разом з іншими хворими чи інвалідами формує у пацієнта почуття члена колективу, морально підтримує його, нівелює дискомфорт, пов'язаний з наслідками захворювання. Добре ставлення оточуючих запалює і надає впевненості у своїх силах і сприяє швидшому одужанню.

6.Повернення хворого чи інваліда до активної праці – є основною метою реабілітації. Її досягнення робить людину матеріально незалежною, морально задоволеною, психічно стійкою, активним учасником громадського життя.

Список використаних джерел та літератури:

1. Основи фізичної реабілітації: навч. посіб. / за заг. ред. Л. О. Вакуленко, В. В. Клапчука. – Тернопіль: ТНПУ, 2010. – 234 с.
2. Мухін В. М. Фізична реабілітація / В. М. Мухін. – 2-е вид. – Київ: Олімпійська література, 2005. – 471 с.

3. Фізична реабілітація: (масаж, ЛФК, механотерапія) / О. Г. Юшковська, Н. І. Владимірова, Н. Г. Ніколаєва [та ін.] // Курорти та санаторії України: наук- практ. довід. / за ред. К. Д. Бабова, В. В. Єжова та О. М. Торохтіна. – Київ: Фолігрант, 2009. – С. 93–104.

Магдюк Надія, студентка IV курсу спеціальності «Право»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ПРАВОВІ ЗАСАДИ СПОНУКАННЯ ДО САМОГУБСТВА

Актуальність проблеми. Актуальність проблеми зумовлена приростом кількості самогубств на території Української держави за останні роки її існування. За даними ВООЗ за останні роки (2015\2016 рр.) цифра самогубств в світі перевищувала 800 тисяч, Україна входить до європейської десятки лідерів за статистикою самогубств з показником 20,1 на 100 тисяч населення. За даними Державної служби статистики, у 2016 році майже сім з половиною тисяч українців скоїли суїцид. В порівнянні з 90-ми та 2000-х тисячними роками тенденція приросту самогубств значно зменшилась, так наприклад якщо в період 1996 по 2000 роки на 100 тис. населення щороку доводилося близько 30 самогубств. Та сьогоднішній день ця цифра становить близько 18 осіб на 100 тисяч населення, хоча ці данні є досить відносними, так як неможливо цілковито відслідкувати ситуацію на невідконтрольних територіях.

Мета дослідження. Метою даного дослідження є виявлення стану боротьби з даною проблемою на загальнодержавному рівні, аналіз та перспективи розвитку та застосування механізмів правового впливу направлених на вирішення даного питання.

Результати наукової розвідки. В останні роки в Україні проглядається тенденція прийняття нових і нових законів, внесення змін до нормативних актів, до Конституції України і так далі. З чим це пов'язано – з прагненням до удосконалення держави? Чи скоріше чи "вимушені" кроки до євроінтеграції? Дати однозначну відповідь досить складно, проте так чи інакше такі зрушення несуть в собі багато позитивних моментів, негативу також немало але давайте по порядку.

Наші "слуги народу" тільки протягом останніх двох років прийняли стільки нововведень, що й страшно сказати. Скільки нового було запроваджено в процесуальне законодавство, зокрема зміни до Кримінального процесуального кодексу, зміни до Господарського процесуального кодексу. Неодноразово піднімалось питання про можливість передачі української землі іноземцям, проте чи не найважливішим та першочерговим є питання про захист законних та природних прав та інтересів громадян України та взагалі особи, людини як основної ланки будь якого суспільства.

Нестабільна ситуація в країні, безробіття, "війна" саме ці підстави, і вони не є вичерпними, є причиною духовного занепаду суспільства, і такі моральні спустошення часто стають причиною самогубств серед населення. Але ж поряд із причинами, що самі собою як факт підштовхують людей на такий досить

відчайдушний вчинок, знаходиться багато "добровольців-дружинників" які чи то з особистісних мотивів, чи за бави заради прямо таки кажучи змушують людину причинити самогубство. Можна якось "зрозуміти" людину яка "зламалась" під натиском життєвих обставин, наприклад тих самих учасників, так званого, АТО – коли людина просто не витримує ні морально ні фізично всього того жаху, який її оточує постійно, але вибачте, ніяк не можна зрозуміти людину яка підштовхує іншу вчинити собі смерть.

З всесвітньою статистикою найбільшому ризику, щодо вчинення самогубства, піддаються чоловіки- причин тому маса – алкоголізм, наркотики, психічні розлади тощо. За останні роки в світі, та і в Україні зокрема. Значно збільшилась цифра що є показником самогубств серед дітей, підлітків і найпечальнішим є те, що з кожним роком вікові рамки цієї статистики знижуються. Причини в принципі подібні і до причин "дорослих", проте поряд із ними з'являється такий "ворог" як інтернет.

В період з 2010-го по 2015 рік в Україні винесено лише чотири вироки за доведення до самогубства, тобто менше одного вироку на рік, тому що зазвичай правоохоронці припиняють провадження у справах про самогубство, не знайшовши слідів насильства на тілі загиблих.

Варто тільки пригадати який ажітаж в минулому році був навколо так званих «Груп смерті», які створювались в соціальних мережах. «Синій кит»-ось, як вважає більшість, виток подібних груп, вона функціонувала на просторах СНД, справді неодноразово було виявлено, що саме умови цієї "гри", цієї компанії а також подібних їй угруповань ставали причиною самогубств серед підлітків, проте навіть після затримання їх адміністраторів, організаторів, конкретно і на території України, не було змоги притягти її до відповідальності перед законом так як елементарно не існувало механізму притягнення до відповідальності за такі злочини. Дані діяння навіть не підлягали під положення Закону України «Про кіберзлочинність», що вже говорити про кримінальну відповідальність за доведення до самогубства.

7 березня 2018 року набрав чинності Закон України «Про внесення зміни до статті 120 Кримінального кодексу України щодо встановлення кримінальної відповідальності за сприяння вчиненню самогубства». Відповідно до рішення Ради, «доведення особи до самогубства або до замаху на самогубство, що є наслідком жорстокого з нею поводження, шантажу, систематичного приниження її людської гідності або систематичного протиправного примусу до дій, що суперечать її волі, схиляння до самогубства, а також інших дій, що сприяють вчиненню самогубства».

У висновку науково-експертного управління Ради зазначається, що зміни до статті 120 КК на даний час є актуальними, адже із появою та розвитком всесвітньої мережі Інтернет, як і зазначалось раніше, виникли нові способи вчинення не лише злочинів проти власності, що хоч якось охоплюються законодавством, а й доведення до самогубства. Разом із тим експерти парламенту наголошують, що доведення до самогубства, яке вчиняється без застосування примусу, шантажу, приниження та інших способів, передбачених

у статті 120 КК (наприклад, шляхом систематичного схилення особи до суїциду), до цього не визнавалося кримінально каранним діянням. «Отже, більшість випадків самогубств, вчинених підлітками, які є членами так званих «груп смерті», взагалі не мають жодної кримінально-правової оцінки», – підкреслюється у висновку експертів.

Висновки. Отже, проаналізувавши вищевикладене, можна зробити висновок, що на сьогоднішній день дійсно и гостро поставлені проблеми і хоч якимось чином законодавець намагається боротись з ними. Якщо правоохоронні органи дійсно візьмуться досить ґрунтовно за втілення цих норм в життя, стануть краще досліджувати всі обставини, що спонукали особу до вчинення самогубства, які стануть реально притягати до відповідальності винних осіб ситуація значно покращиться, і матимемо надію на те що Україна більше не входить в десятку світових "лідерів" у цій сфері, на те що така тенденція збережеться не лише у данмуо колі відносин а розшириться на інші, не тільки під приводом Євроінтеграції та подібних до нього, а й виключно в інтересах населення, як це передбачається засадами дійсної демократії.

Список використаних джерел та літератури:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Кримінальний Кодекс України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2001. – № 25/26. – Ст. 131.
3. Про внесення зміни до статті 120 Кримінального кодексу України щодо встановлення кримінальної відповідальності за сприяння вчиненню самогубства: Закон України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2018. – № 2292-VIII.
4. Пояснювальна записка до проекту Закону «Про внесення змін до Кримінального кодексу України (щодо встановлення кримінальної відповідальності за сприяння вчиненню самогубства)»

Мандриченко Денис, студент IV курсу спеціальності «Менеджмент»
Полтавського інституту бізнесу
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Полтава)

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА: СУТНІСТЬ, МОДЕЛІ, ДОСВІД ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН ТА МОЖЛИВОСТІ ЙОГО ВПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

Актуальність проблеми. Державна служба покликана втілювати в життя політику держави в сфері економіки, соціального розвитку, культури, освіти тощо, вирішення цього завдання вимагає реформування, насамперед, державної служби, яка повинна стати конкурентоспроможною і престижною, орієнтованою на результативну діяльність щодо забезпечення виконання повноважень державних органів, надання державних послуг, активно взаємодіяти з інститутами громадянського суспільства [4, с. 41].

Метою дослідження є вивчення сутності державної служби, аналіз її моделей та виявлення можливостей застосування зарубіжного досвіду розвитку державної служби у вітчизняній практиці.

Результати дослідження. Закон України «Про державну службу» визначає її як професійну діяльність осіб, які займають посади в державних органах та їх апараті з практичного виконання завдань і функцій держави та одержують заробітну плату за рахунок державних коштів [2].

Аналізуючи моделі державної служби слід зазначити, що їх поділ є досить умовним, оскільки державна служба кожної країни поєднує в собі окремі елементи інших моделей державної служби.

Традиції розгалуженого державного апарату, що наділений широкими повноваженнями, значною мірою зберігаються і виступають складовою демократичних політичних систем.

Науковці виділяють чотири основні світові моделі державної служби:

- раціональну централізовану закриту, що реалізується в унітарних державах (французька модель);
- раціональну відносно децентралізовану закриту, яка застосовується у федеративних державах (німецька модель);
- відносно децентралізовану відкриту, що діє в унітарній державі (британська модель);
- децентралізовану відкриту, що запроваджена у федеративній державі (північно-американська модель) [4].

Нині західним моделям державної служби притаманна уразливість до кризових явищ. Спостерігається зниження рівня довіри до них з боку громадянського суспільства. Зарубіжні політологи зазначають, що престиж державної служби стрімко знижується, а соціальний статус державних службовців втрачає привабливість у системі соціальної стратифікації.

У сучасній зарубіжній публічній (цивільній) службі домінують дві традиції: континентальна, представлена публічною службою європейських держав – Франції та Німеччини, і англо-саксонська, що діє в системі цивільної служби Великобританії та державної служби США [3, с.149]. На розвиток державної (публічної, цивільної) служби впливають суспільно-політичні та соціально-економічні особливості кожної окремо взятої країни, а також, реальні фактори суспільного розвитку.

Система просування по службі у Німеччині суворо регламентується законами та ґрунтується на двох принципах:

- підвищення кваліфікації, що підтверджується або спеціальною перевіркою та відповідною оцінкою, або складанням спеціального екзамену;
- поступового просування, що забороняє оминати черговий щабель.

Винятки з правил може дозволити лише Федеральна комісія з кадрів. У нижчих посадових групах у разі оцінки роботи «добре» підвищення здійснюється через 6 років, а в разі оцінки «цілком задовільно» – через 8 років. У середніх і вищих групах просування регламентується для кожної посади окремо. Якщо претендент на вищу посаду не досяг віку 40 років, то необхідний

спеціальний дозвіл міністра. Відхилення від установлених термінів можливе, якщо службова діяльність оцінюється як «дуже добра».

При підвищенні по службі особливе місце займає політичний статус чиновника. Згідно з «обов'язком вірності» передбачається дотримання прямої вимоги політичної вірності: «Чиновник служить своєму народу, а не окремій партії. Він виконує свої обов'язки добросовісно та поза зв'язком з партійними інтересами, при цьому він зобов'язаний керуватися турботою про спільні інтереси та благо» [3, с.151]. Таким чином, громадянській службі в Німеччині притаманні висока ефективність, престиж і повага серед населення.

У Франції відбір кандидатів на державні посади відбувається на основі здатності виконувати покладені на них обов'язки, тобто оцінки професійної кваліфікації. Основним елементом бюрократичної кар'єри є гарантія поступового, впевненого просування за вислугою років або залежно від періоду перебування у відповідній установі. Загалом сутність французької моделі державної служби зводиться до чіткої регламентації системи адміністрування з притаманній їй ієрархічності, «кастовості».

У Франції снує поняття «клас чиновників». Клас - це статус чиновника в усьому державному апараті, який засвідчує важливість і складність виконуваної ним роботи: – клас А (20% службовців) – виробляє управлінські рішення виходячи з політичних установок Уряду; – клас В (41% службовців) - виконує управлінські рішення; – клас С (32% службовців) – спеціалісти; – клас D (7% службовців) – допоміжний персонал [5].

У Канаді діє англосаксонська модель підготовки державних службовців, за якої їх готують переважно в університетах за всіма рівнями освіти. Наприклад, в одному з провідних університетів Канади - Карлтонському університеті та його школі державного управління підготовка здійснюється за трьома напрямками: з канадської проблематики; науково-технічного прогресу, інновацій і охорони природного середовища; з проблематики розвитку.

Що стосується нинішнього стану державної служби України, слід зазначити, що він не повною мірою відповідає сутності сучасної парадигми державної служби, яка має низький престиж і не користується авторитетом та довірою у громадян. Це зумовлюється: недостатньою якістю та низьким рівнем доступності надання управлінських послуг юридичним і фізичним особам, зокрема через неефективне використання сучасних інформаційних технологій; недосконалістю нормативно-правових засад та інституціональних механізмів залучення громадян до державної служби, призначення на посади, просування державних службовців по службі; відсутністю єдиних стандартів професійної діяльності державних службовців; нечіткістю засад та непрозорістю нормативно-правового регулювання соціального і правового захисту державних службовців [1, с.32].

Висновки. Таким чином, для побудови сучасної правової держави європейського типу необхідно здійснити заходи щодо вдосконалення управління в системі державної служби. На нашу думку, для вдосконалення проходження державної служби можливо перейняти досвід Німеччини.

Система підготовки чиновників і їх просування по службі повинна базуватися на доктрині, в якій чиновник розглядається як слуга, орган і представник держави та носій її ідеї.

Список використаних джерел та літератури:

1. Державна служба в Україні: актуальні проблеми та шляхи модернізації: наук. розробка / авт. кол.: Р. А. Науменко, Л. М. Гогіна, В. Д. Бакуменко та ін. – Київ: НАДУ, 2010. – 44 с.
2. Про державну службу [Електронний ресурс]: Закон України. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/889-19>. – Назва з екрана.
3. Кердзевадзе І. Р. Адміністративно-правові засади державної служби України: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Кердзевадзе І. Р.; Наук.-дослід. ін.-т публік. права. – Київ, 2017. – 201 с.
4. Мамчур Г. В. Види і моделі державної служби / Г. В. Мамчур // Держ. упр. – № 1. – 2014. – С. 41–45.
5. Пархоменко-Куцевіл О. Зарубіжний досвід формування системи державних посад та перспективи його впровадження для України [Електронний ресурс] / О. Пархоменко-Куцевіл // Держ. упр. та місцеве самоврядування: зб. наук. пр. – 2012. – Вип. 2 (13). – Режим доступу: [http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2012/2012_02\(13\)/12poirvu.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2012/2012_02(13)/12poirvu.pdf). – Назва з екрана.

Макабула Людмила, студентка I курсу спеціальності «Фінанси, банківська справа та страхування» ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ОРГАНІЗАЦІЯ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗА ДОПОМОГОЮ ЕЛЕКТРОННИХ БАЗ ДАНИХ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Актуальність проблеми: міжнародні економічні відносини мають особливий характер. Вони сприяють розвитку бізнесу, вони дозволяють вийти на світовий ринок. Але для планування експортно-імпортних операцій необхідно грамотно враховувати всі нюанси.

Мета дослідження: визначення можливості організації зовнішньоекономічної діяльності за допомогою електронних баз даних.

Результати наукової розвідки. Відмінним помічником у розробці тактики і стратегії ЗЕД може стати база зовнішньої торгівлі. Це допоможе оцінити стан ринку на сьогоднішній день, визначити оптимальну вартість, перспективи продукту, вигідні, зручні митні пункти. Також з його допомогою можна дізнатися всі дані про дії конкурентів; визначити попит на певний продукт; розробити оптимальні маршрути для перевезення вантажів за кордоном; розробити оптимальну політику відносин із зарубіжними партнерами.

На практиці використовується митна база митниці ДФС України. Типовими причинами зацікавленості в таких даних можуть бути необхідність вивчення ситуації на ринку з високим компонентом імпорту / експорту (побутова техніка, одяг, скляна тара, автомобільна хімія, обладнання для виробництва ламінованого пластику тощо), або інтерес до інформації про будь-

які окремі компанії, що займаються імпортно-експортними операціями (конкурентний аналіз, бенчмаркетинг).

Як правило, аналіз зовнішньоекономічної діяльності використовується для вирішення таких проблем, як: визначення обсягу імпорту, а також частки імпортованої продукції в загальному обсязі споживання на певному ринку, а також оцінки динаміки цих показників, визначення обсягу експорту, а також його частки в загальному обсязі виробництва в країні, а також оцінки динаміки цих показників, виявлення ключових учасників ринку, найбільш активні імпортно-експортні операції, ідентифікація основних регіонів імпорту / експорту, ідентифікації ключових митних пунктів, через які здійснюється імпорт / експорт продукту, визначення типів продуктів, які найбільш активно імпортуються / експортуються, оцінити вплив сезонного фактора на обсяг імпорту / експорту, здійснити оцінку реакції ринку імпорту та експорту на різні зміни, що відбуваються в області політики, законодавства, цін на товари і ресурси, поява нових гравців на ринку, а також інші події. Ці завдання часто є частиною комплексу досліджень, спрямованих на оцінку привабливості конкретного ринку для появи нового гравця, вибір регіону для будівництва нового заводу, визначення специфіки діяльності конкуруючих компаній тощо.

Вивчення бази даних зовнішньоторговельної діяльності та митної статистики дозволяє зробити більш точну оцінку ситуації на ринку, та рекомендується у всіх випадках, коли досліджуваний сегмент ринку заповнюється імпортом більш ніж на 5-10%. Аналогічним чином, аналіз експорту має сенс здійснювати для тих ринків, де більше 5 - 10% продукції експортується в інші країни. При аналізі митної бази можна виявити досить цікаві закономірності. Наприклад, на ринку скляних контейнерів обсяг імпорту в кілька разів перевищує обсяги експорту, і якщо в нашу країну імпортуються високоякісні скляні пляшки і банки оригінального дизайну, то експортуються відносно недорогі скляні пляшки. У той же час основними постачальниками скляних контейнерів є Польща, Фінляндія, Великобританія, Франція, Словаччина, Чехія, а вітчизняні скляні контейнери споживаються компаніями з Казахстану, Росії, Азербайджану, Молдови та Узбекистану.

Докладніший аналіз ситуації в динаміці дозволяє простежити основні структурні зміни, що відбуваються в області імпорту та експорту досліджуваних товарних груп. Для отримання інформації про зовнішньоекономічну діяльність підприємств, що беруть участь в ринку, традиційно використовувалися кілька базових підходів: покупка митних баз даних, що містять інформацію про імпортно-експортних операціях учасників ринку, доступ до послуг компаній, що спеціалізуються на роботі з цими базами даних, запит безпосередньо до митниці ДФС; замовлення дослідження b2b від спеціалізованих дослідницьких компаній; використання різних методів отримання інсайдерської інформації про компанії, що представляють інтерес для клієнта.

При проведенні досліджень b2b можна порівняти базу даних зовнішньоекономічної діяльності з інформацією, опублікованою в засобах

масової інформації, а також з думками експертів, в ролі яких виступають представники компаній - основних учасників досліджуваного ринку. Зокрема, досить цікаво порівняти думки про структуру імпорту / експорту цієї товарної групи, отриманої від представників виробничих компаній, дистриб'юторів і компаній - споживачів товарів досліджуваної категорії. Отримання інсайдерської митної інформації може здійснюватися як на законних підставах, наприклад, в процесі обміну інформацією на рівні управління компаніями - учасниками ринку, так і з використанням не зовсім правових методів. У той же час отримати таку інформацію абсолютно законним чином можливо далеко не на всіх ринках, а методи, які межують з порушенням законодавства, загрожують значними витратами, тимчасовими затримками, а також конфліктами з законом. Загалом, основним доступним джерелом даних про зовнішньоторговельну діяльність є інформація, зібрана і надана зацікавленим особам послугами міні-сектора. Тому при плануванні аналізу бази даних зовнішньоторговельної діяльності керівники повинні враховувати відповідні обмеження, пов'язані з використанням офіційної митної статистики.

Працюючи з митною базою, можна зіткнутися з низкою труднощів, пов'язаних як з формою інформації, наданою учасниками зовнішньоекономічної діяльності, так і з особливостями внутрішнього бізнесу. Серед обмежень, що накладаються на використання та інтерпретацію митних даних з бази даних митниці, пов'язаних з формою надання даних, можна назвати: облік операцій з імпорту-експорту здійснюється за кодами УКТЗЕД, тому база зовнішньої торгівлі доступна не за конкретними видами і марками товарів, а тільки по тих групах, які відповідають чотиризначним або десятизначним кодами УКТЗЕД; інформація, зібрана митницею, міститься в митних деклараціях (ВМД), представлених імпортерами / експортерами товарів, які не завжди повністю заповнюються: у багатьох випадках для операцій з імпорту-експорту використовуються окремі юридичні особи, які не проводять ніяких інших видів діяльності, тому може бути важко простежити відповідні товарні потоки з точки зору реальних імпортерів / експортерів; обсяг імпортно-експортних операцій, що відслідковуються митницею, може бути декілька менше реальних, оскільки деякі учасники ринку використовують схеми імпорту і експорту чорного і сірого для зниження митних витрат.

Висновки. Таким чином, аналіз митної статистики по зовнішньоторговельної діяльності достатній тільки для того, щоб отримати загальне приблизне уявлення про ситуацію на досліджуваному ринку з точки зору компонентів імпорту та експорту. Ці дані митної статистики недостатні, щоб мати можливість покладатися на них при прийнятті управлінських рішень при оцінці перспектив інвестиційних проєктів, а також при аналізі структури різних ринків. Результати аналізу імпортно-експортних операцій слід порівнювати з думками експертів або, принаймні, з даними друкованих та електронних ЗМІ. Щоб отримати найбільш об'єктивну інформацію про ринок, його структуру, ключових учасників і зміни, що відбуваються на ньому, слід доповнювати аналіз зовнішньоекономічної діяльності іншими методами

дослідження: кабінетними дослідження за різними типами ЗМІ, а також експертними інтерв'ю з представниками компаній, що беруть участь в ринку.

Список використаних джерел та літератури:

1. Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 21 жовтня 2015 року № 835 «Про внесення змін до Положення про набори даних, які підлягають оприлюдненню у формі відкритих даних» [Електронний ресурс]: Постанова Кабінету Міністрів України від 20 грудня 2017 року № 1100. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1100-2017-%D0%BF>). – Назва з екрана.
2. Митна статистика [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sfs.gov.ua/ms>. – Назва з екрана.
3. Електронна митниця [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sfs.gov.ua/.../mitne.../subektam-zed/elektronna-mitnitsya>. – Назва з екрана.

Малетич Ангеліна, студентка I курсу спеціальності «Право»

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ЧЕРНІГІВСЬКЕ ЄПАРХІАЛЬНЕ ДАВНЬОСХОВИЩЕ – ОСЕРЕДОК ЗБЕРЕЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Чернігів – обласний центр Чернігівської області, який продовж своєї історії був одним з головних осередків політико-економічного та соціально-культурного життя українців.

Місто називають одним із найдавніших історичних та духовних центрів. Тут збереглися пам'ятки архітектури та історії, шість з яких – ще домонгольського періоду. Сьогодні туристи приїжджають до Чернігова, аби відчутти дух історії та на власні очі побачити унікальні архітектурні ансамблі.

Багатовікова історія Чернігова збереглась до наших днів в унікальних пам'ятках архітектури і мистецтва, книгах і документах, речах і фотографіях.

Особливу увагу привертає музей церковної старовини в Чернігові, який цього року відзначає своє 100-річчя від заснування.

Останнім часом дослідження проблем церковної культури стали одним із пріоритетних напрямків регіональних досліджень. Адже у лоні церкви зароджувалась і розвивалася церковна музика, архітектура, живопис. Церква замовляла, фінансувала, зберігала шедеври іконопису, розпису та церковного начиння. Тож не дивно, що серед сучасних дослідників з'явилася тенденція поглибленого інтересу до вивчення умов зберігання церковних старожитностей, дослідження історії організації церковних музеїв, а головне – визначення ролі єпархіальних музеїв церковної старовини у збереження культурних пам'яток. Тоді з'явився інтерес до вивчення маловідомих постатей з числа духовенства, котрі мали відношення до збереження церковних пам'яток, але в силу історичних, передусім, ідеологічних обставин були десятиліттями “вилучені” з історіографічного дискурсу.

З проголошенням незалежності України змінилася не лише політична, а й релігійна ситуація в нашій країні. Відтак, історики ніби намагалися надолужити втрачений час у вивченні історії церкви в Україні. Свідченням цього є низка наукових робіт з історії церкви, а також діяльності церковних наукових та музейних установ. Пошук нового матеріалу неминуче вказав дослідникам на необхідність вивчення діяльності різноманітних церковних музейних осередків, персоналій, в тому числі церковників, які прямо чи опосередковано долучилися до справи збирання та збереження пам'яток церковної старовини [1].

Відомо, що священнослужитель своєю діяльністю охоплює багато сфер людського життя – це і піклування про свою паству, яка складається із пересічних людей із їхніми radoщами та печалями, і про церковну службу, і власне храм як культову споруду, і церковну старовину тощо.

За останні півтора століття тема діяльності священників не була (а фактично й не могла бути) предметом спеціального дослідження, адже сама постать пастора та їхня місія, що передбачає непомітність та скромність у діях, відсувала їх на “другий план”, зазвичай тримала їх у тіні. Такою ж мірою це стосувалося їхніх, так би мовити, додаткових життєвих зацікавлень.

Окремі згадки, про видатних представників церкви, хто прилучився до збереження пам'яток церковної культури, датовані другою половиною XIX ст. Серед них значний інтерес становлять праці С. Пономарьова [6], І. Листовського [8], М. Константиновича [7], В. Пестрякова [9], де висвітлено наукову діяльність чернігівського архієпископа Філарета (Гумілевського). Побіжні відомості про діячів церкви, зокрема їхні біографічні дані, ми знаходимо в ювілейних нарисах, а також у некрологах. Так, у них як поціновувачі старовини згадуються єпископи Чернігівські та Новгород-Сіверські Веніамін (Биковський), Сергій (Соколов), Антоній (Соколов), Пітерим (Окнов), а також єпархіальні священники Ф. Васютинський, М. Доброгаєв, О. Єфимов, А. Страдомський та ін.

З часом в окремий історіографічний напрямок виокремилися питання церковної старовини, охорони пам'яток історії та культури, зокрема за участю духовенства. У 90-х рр. XX ст. побачили світ відповідні тематичні праці істориків В. Сарбея [10], В. Акуленка [2], О. Нестулі [5] та ін.

Попри це, непоміченою й малодослідженою сучасними істориками залишилася постать засновника чернігівського єпархіального музею – єпископа Чернігівського і Ніжинського Антонія (Соколова) (у миру Яків Григорович Соколов). Він народився 9 жовтня 1850 р. у Рязанській області у сім'ї парафіяльного священника [3;4]. Освіту здобув спочатку у Рязанському духовному училищі, а згодом і Рязанській духовній семінарії. У період з 1875 по 1879 рр. Яків Соколов навчався у Московській духовній академії, де прийняв чернечий постриг з ім'ям Антоній. Починаючи з вересня 1893 р. – правлячий єпископ Чернігівський і Ніжинський.

За період архіпастирського правління владика Антоній (Соколов) зазнав слави не лише зразкового адміністратора, вимогливого керівника, а й людини-просвітника, котра вмiла високо цінувати духовні цінності. Любов до церкви, її

традицій, закладені в дитинстві, навчили єпископа берегти надбання церковної культури. Свідченням його любові до церковних пам'яток стало облаштування у 1908 р. в Чернігові закладу для збереження церковних речей, що вийшли з ужитку.

Одним із чинників, які підштовхнули владика Антонія розпочати практичні дії щодо організації місцевого музею церковної старовини, послужили започатковані 1869 р. археологічні з'їзди, які проходили кожні три роки у містах, багатих на пам'ятки старовини. Ці наукові форуми проводилися за ініціативою Московського археологічного товариства й особисто засновника і беззмінного голови Товариства, відомого вченого графа Олексія Сергійовича Уварова (1824–1884). Загалом разом із місцевими науковими й освітньо-культурними установами було проведено 15 Всеросійських археологічних з'їздів. Шість з них відбулися в містах України: у Києві (1874, 1899), Одесі (1884), Харкові (1902), Катеринославі (1905), Чернігові (1908).

Так, за дорученням XI Археологічного з'їзду (Київ, 1899) дружина Уварова – Параскева Сергіївна відвідала Чернігівщину, щоб побачити умови збереження старожитностей краю. Вона була вкрай вражена недбалим ставленням до старовини. Свої претензії П. Уварова висловила єпископу Антонію і ця розмова підштовхнула владика до створення спеціалізованого сховища для предметів церковної старовини краю [11].

19 червня 1900 р. владика Антоній видав циркуляр, в якому йшлося про те щоб повідомляли та передавали старовинні речі в Чернігівську єпархію з інших єпархій та монастирів [12].

Наступним кроком стало рішення ради XIII Археологічного з'їзду (Харків, 1905) щодо проведення чергового археологічного форуму в Чернігові. Однією з умов проведення археологічного з'їзду – демонстрація загалу пам'яток матеріальної та духовної культури краю. За ініціативи та рішучих дій владики Антонія 14 жовтня 1906 р. відбулося урочисте відкриття музейного осередку Чернігова. Серед пам'яток, представлених у церковному музеї були антимінси, плащаниці, фелони та епітрахілі, поручі, підризники, стихарі, воздухи, покривці, а також ікони, царські врата, печатки чернігівських єпископів, виготовлених народними майстрами.

Детальний опис експонатів музею у «Каталозі музею» зробив у 1908 році П. Добровольський [13]. Він описав пам'ятки, які були представлені на виставці, приуроченій до місцевого археологічного з'їзду у відділах старожитностей, виявлених шляхом археологічних розкопок, і звичайних знахідок, церковних старожитностей, а також відділів нумізматики, стародруків, рукописів, історичного, етнографічного та картографічного відділів. Зокрема відділ церковних старожитностей нараховував 24 антимінси, 21 плащаницю, 22 фелони та епітрахілі, 60 пар поручів, 72 підризники, 127 стихарів, 41 воздух, 73 покривці.

У 1912 році музей одержав постійне приміщення – кімнату на третьому поверсі новозбудованого Єпархіального будинку. У 1915 році колекція

епархіального давньосховища поповнилася перевезеними церковними речами з Максаківського та Новгород-Сіверського монастирів. Воєнний час уніс корективи в діяльність Чернігівського епархіального давньосховища. У приміщенні Епархіального будинку розташували госпіталь для поранених. Музейні експонати під час війни зберігалися в ящиках, де вони пролежали до 1921 року. Тоді колекція давньосховища стала основою щойно організованого музею культур, який у свою чергу в 1925 році увійшов до складу Чернігівського державного музею.

Відтак, ініціатором збереження церковної старовини чернігівського краю став владика Антоній. Саме завдяки його сприянню, як модератора, координатора та благодійника, дозволили зібрати у спеціальному місці унікальні речі, тим самим, хоча й частково, проте донести до нас роботи народних майстрів, за якими так цінно вивчати трансформаційні процеси щодо оздоблення церковного начиння.

Сучасний Чернігів динамічно розвивається, стає привабливішим, комфортнішим для проживання, зростає його економічний та культурний потенціал. У місті живе велика кількість творчих, талановитих людей, які дбають про історію нашого краю і намагаються донести її до нас, молодого покоління шляхом інновацій! Одним із таких проєктів є створення мобільного додатка для смартфонів – аудіогід по історичному Чернігову "Lazar - історія Чернігова в твоєму смартфоні", автором якого є Катерина Литвин, кандидат історичних наук.

Перелічити всі найцікавіші факти, пам'ятки і місця історії неможливо. Описувати їх не має сенсу, оскільки поки не побачиш своїми очима, не зможеш оцінити по праву.

Список використаних джерел та літератури:

Архівні джерела:

Державний архів Чернігівської області (ДАЧО)

Ф. 679 – Черниговская духовная консистория, г. Чернигов Черниговского полка, с 1782 – Черниговского наместничества, с 1796 – Малороссийской губернии, с 1802 – Черниговской губернии

Опис 1

1. Спр. 1034. Сведения о канцелярских служителях Черниговской епархии за 1773 г., 72 арк.

Література:

2. Акуленко В. І. Охорона пам'яток культури в Україні: 1917–1990 рр. / В. І. Акуленко. – Київ: Вища шк., 1991. – 274 с.

3. Антоній (Соколов) єпископ Чернігівський та Ніжинський [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.orthodox.com.ua/findex.php?go=Pages&in=print&id=42/>. – Назва з екрана.

4. Офіційний сайт Чернігівської єпархії [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.orthodox.com.ua/index.php?go=Pages&in=print&id=42>. – Назва з екрана.

5. Нестуля О. Біля витоків державної системи охорони пам'яток культури в Україні (Доба Центральної Ради, Гетьманщини, Директорії) / О. Нестуля. – Київ; Полтава, 1994. – 156 с.

6. Пономарев С. Преосвященный Филарет, архиепископ Черниговский и Нежинский (о трудах по образованию паствы и о литературной деятельности его) / С. Пономарев // Полтавские епархиальные ведомости. – 1866. – № 18 (Часть неоф.). – С. 233–270.
7. Константинович Н. Заметки о трудах архиепископа Филарета по описанию Черниговской губернии / Н. Константинович // Зап. Чернигов. губернского стат. комитета. – Чернигов, 1872. – Кн. 2. – С. 27–35.
8. Листовский И. Филарет, архиепископ Черниговский / И. Листовский // Чернигов. епархиальные изв. – 1892. – № 11 (Часть неоф.). – С. 439–455.
9. Пестряков В. Высокопреосвященный Филарет (Гумилевский), архиепископ Черниговский (Краткий очерк его деятельности на Черниговской кафедре) (1859–1866) / В. Пестряков // Чернигов. епархиальные изв. – 1901. – № 14 (Часть неоф.). – С. 485–496.
10. Сарбей В. Первая попытка организации системных историко-краеведческих исследований на Украине / В. Сарбей // Историческое краеведение в СССР: вопросы теории и практики: сб. науч. ст. – Киев: Наук. думка, 1991. – С. 36–38.
11. Церковно-археологическая комиссия при Черниговском епархиальном древлехранении // Чернигов. епархиальные изв. – 1908. – № 7 (Часть оф.). – С. 238–243.
12. Дроздов В. Учреждение Черниговскаго Епархиального Древлехранилища / В. Дроздов // Чернигов. епархиальные изв. – 1908. – № 15 (Часть неоф.). – С. 577–598.
13. Добровольский П. Об учреждении в Черниговской епархии епархиального древлехранилища / П. Добровольский // Чернигов. епархиальные изв. – 1900. – № 14 (Часть неоф.). – С. 396–402.

Мандзюк Інна, студентка II курсу спеціальності «Фізична терапія та ерготерапія»
Луцький біотехнічний інститут
ПВНЗ «МНТУ імені академіка Юрія Бугая»
(Україна, м. Луцьк)

ПОЛІЦІЯ ДЛЯ НАРОДУ: ОСНОВНІ АСПЕКТИ

Актуальність проблеми. В будь-якій державі поліція займається передусім охороною правопорядку, а також попередженням і розкриттям злочинів. Одночасно, головна відповідальність за підтримання правопорядку покладається на державу. Якщо говорити в цілому, то на поліцію покладені три основні функції: попередження і розслідування злочинів, підтримання суспільного правопорядку та надання допомоги населенню. Поліція повинна працювати в тісному зв'язку з населенням: робота спрямовується на попередження злочинів, а не на їх розслідування і встановлення причин скоєння.

Мета дослідження полягає у порівняльній характеристиці функцій та призначення органів правопорядку, зокрема, міліції та новоствореної поліції.

Результати наукової розвідки: Міліція – один із головних органів державного правопорядку України, офіційно припинив своє існування, надавши цим дорогу прогресивній реформі МВС – Національній поліції.

Поліція – це система особливих органів щодо охорони суспільного правопорядку та боротьби із злочинністю. Поліція проводить розслідування

деяких видів правопорушень. В залежності від призначення розрізняють різні види поліції.

В українській мові слово «поліція» відоме з початку XVIII століття. Вважають, що воно бере свої початки від латинського «*politia*» – державний устрій, держава.

Закон України «Про Національну поліцію» Президент України Петро Порошенко підписав 2 липня 2015 року. Зі вступом в силу документа, українські міліціонери втратили свої повноваження.

Розглянувши основні положення введеного в дію закону «Про Національну поліцію», видно, що основними інституціями, з яких складається дана структура, є наступні підрозділи:

- кримінальна поліція (оперативні підрозділи);
- патрульна поліція;
- органи досудового розслідування;
- поліція охорони;
- спеціальна поліція (виконання завдань на закритих режимних об'єктах);
- поліція особливого призначення (спецпідрозділ).

Процес переходу від міліції до поліції тривав щонайменше півроку. Важливим початком реформи, однозначно, стала переатестація співробітників. Всі, хто виявив бажання працювати у лавах нової поліції, пройшли переатестацію, підтвердивши свої знання та вміння, фізичну підготовку та витримку. Також до Національної поліції був автоматично переведений департамент патрульної служби МВС. Ті особи, які були кандидатами у поліцейські і пройшли конкурс, сьогодні служать у патрульній поліції в 29 українських містах.

Необхідно відмітити, що на даний час реально почала роботу лише патрульна поліція і тільки в окремих містах. В законі про Нацполіцію передбачено, що до того, як в усіх регіонах будуть створені й укомплектовані підрозділи патрульної поліції, співробітники Державної автоінспекції продовжуватимуть виконувати свої функції.

Співробітники поліції проходять регулярну спецпідготовку, де їх вчать як застосовувати фізичну силу, вміло приймати тактичні рішення, реально оцінювати свої дії, а також вирішувати конфліктні ситуації.

На даний час також створено новий спецпідрозділ кримінальної поліції. У зв'язку із зростанням транснаціональної злочинності базовою системою для діяльності новоствореного «КОРДа» в Україні є концепція американського спецпідрозділу SWAT.

Потрібно додати, що за численними відгуками населення та оцінками українських експертів, дана реформа на основі МВС має успіх серед окремих міст країни. При виникаючих проблемах, зокрема, з водіння автомобіля, знання кримінального законодавства чи службових інструкцій, рівень симпатій суспільства до патрульних поліцейських є високим. Проблеми в їхній роботі можуть бути пов'язані з труднощами становлення нової структури, тому що для того, щоб українці побачили реальні зміни має пройти деякий час. Але саме

ввічливість та культура спілкування патрульних з громадянами за нетривалий час їх існування привели до підвищення рівня довіри суспільства до нових поліцейських.

У той же час рівень знання патрульними законів, а також уміння надавати медичну і домедичну допомогу поки що залишаються бажати кращого. Наразі, не всі патрульні спокійно реагують і на те, що їхню роботу знімають на камеру.

Згодом, протягом певного періоду МВС поступово трансформується в цивільне відомство, яке буде лише управляти Національною поліцією, Національною гвардією, прикордонниками, міграційною службою, службою надзвичайних ситуацій, з'являться сервісні центри, які працюватимуть замість теперішніх МРЕВ. Також при цьому з Нацполіції будуть виведені не пов'язані з поліцейською діяльністю функції – це видача водійських посвідчень, номерів на автомобілі, довідок, паспортів.

Висновки. Незважаючи на численні побоювання та критику щодо реформи МВС в Україні, варто зазначити, що жодні зміни, які стосуються переорієнтування діяльності державних органів, зміни системи, принципів існування державного устрою країни, ніколи не будуть легкими, адже будь-які нововведення завжди супроводжуються тимчасовими труднощами і в даній ситуації, велика надія покладена саме на підтримку українського суспільства. Головне, що спільними зусиллями не допустити банальної заміни «Міліція» на «Національна поліція». В ідеалі, це має бути структура, в основі якої буде закладена цілком нова психологія – праця на благо країни та для своїх громадян. Наша держава потребує якісних змін, а Нова поліція – це впевнений крок.

Список використаних джерел та літератури:

1. Конституція України від 28.06.1996 року № 254/96 ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – С. 141.
2. Про національну поліцію [Електронний ресурс]: Закон України. – Режим доступу : <file:///C:/Documents%20and%20Settings/Admin/%D0%9C%D0%BE%D0%B8%20%D0%B4%D0%BE%D0%BA%D1%83%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D1%82%D1%8B/Downloads/7VrM-cKRQBejuRwduBy7kXxOIYkAvzZM.pdf> – Назва з екрана.

Матушко Вячеслав, Хоменко Андрій,
студенти II курсу
спеціальності «Комп'ютерні науки»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (м. Київ, Україна)

РОЗРОБКА ІНСТРУМЕНТАРІЮ ВЕДЕННЯ КАТАЛОГІВ БІБЛІОТЕЧНИХ СИСТЕМ З ВИКОРИСТАННЯМ ОНТОЛОГІЧНОГО ПІДХОДУ DEVELOPMENT OF THE LIBRARY SYSTEM CATALOGS USING ONTOLOGICAL APPROACH INSTRUMENTATION

Сучасний етап розвитку інформаційних технологій (ІТ) значною мірою характеризується ростом рівня інтелектуалізації прикладних інформаційних систем (ІС). Інтелектуалізація ІС пов'язана з процесом використання в них формалізованих знань предметної області.

Один з важливих напрямків розвитку інтелектуальних ІС пов'язаний з підтримкою прийняття управлінських рішень з метою забезпечувати збереження даних, та засобами їх аналізу. Досить поширеною сьогодні є така задача: онтологічного підходу потрібно вирішити збереження даних.

Актуальність подібних задач зростає у сучасному суспільстві через збільшення обсягу інформації, що обробляється, ускладнення її структури та, внаслідок цього, постійного виникнення нових технологій виробництва, наукових напрямків, складних інформаційно-ємних товарів, об'єктів та послуг тощо, наш приклад електронний каталог. Отже, під електронними бібліотеками (ЕБ) розуміють інформаційні системи, що дозволяють автоматизувати роботу користувачів з електронними ресурсами (ЕР), такими, як документи, зображення, аудіо, і відео файли і т. д.

Із появою семантичних технологій (СТ), можливими складовими засобами роботи з семантикою документів, виникла можливість розробки підходів для автоматизації роботи з цими ресурсами на новому рівні. Розробка семантичних електронних бібліотек (СЕБ) являє собою рішення комплексу завдань, метою яких є підвищення можливостей взаємодії з користувачами і розширення функціональності ЕБ, особливо в пошуку даних. Багато ЕР містять метадані, в тому числі документи включають дані про автора, видання, дату створення і т. д. Такі метадані часто зберігаються у вигляді XML файлів, дозволяють виконувати універсальний опис ЕР. Мова XML дозволяє описувати тільки структуру об'єктів, а не їх семантику. У свою чергу, СТ представляють можливість описувати семантику ЕР і виконувати програмну обробку таких метаданих.

Для опису семантики метаданих необхідно використовувати онтологічні моделі (онтології), що визначають набори понять предметної області та їх взаємозв'язку. Для роботи з онтологіями в СТ є спеціальні мови для опису семантики (OWL, RDFS, RDF) і запитів до семантичним даними (SPARQL), а також набір інструментів редагування та роботи з семантичними даними (ProtJgJ, Sesame, Jena і т. д.).

При розробці СЕБ з використанням СТ одною з найбільш важливих і складних завдань є розробка онтологій, що описують області знань, з якими пов'язано функціонування ЕБ і зміст наявних у них ресурсів.

У даній роботі розглядаються особливості і проблеми, пов'язані із завданням побудови онтології для СЕБ, і обґрунтовується базовий набір таких онтологій.

1. Використання онтології в СЕБ.

У галузі штучного інтелекту під онтологією розуміють спеціальну систему понять і взаємозв'язків між ними, що описує предметну область. Зміст понять визначається за допомогою концептів. Але в онтології концепт ототожнюється з об'єктом (класом), які мають зв'язки з іншими класами.

На основі різних метаданих СЕБ інтерпретує різноманітну інформацію, наприклад, ресурси, для користувача профілі, закладки і так далі. В зв'язку з цим в СЕБ онтології відіграють основну роль для вирішення проблем, викликаних структурними відмінностями існуючих систем і семантичними відмінностями стандартів метаданих.

2. Типи онтологій СЕБ

З аналізу раніше виконаних дослідницьких проектів з розробки СЕБ (наприклад, JeromeDL, BRICKS) можна визначити три типи онтологій, що використовуються в бібліотеках:

- 1) бібліографічні;
- 2) структурні;
- 3) користувацькі.

2.1. бібліографічні онтології

Для зберігання і використання інформації в ресурсах бібліотеки створюються бібліографічні формати (стандарти). Прикладом набору таких стандартів є система стандартів з інформації, бібліотечної і видавничої справи, яка заснована на онтологічних міжнародних стандартах, що встановлюють терміни та визначення в галузі інформаційної діяльності, бібліотечної справи та бібліографії.

Існує ряд форматів опису бібліографічної інформації, наприклад, MARC (MARC21, RUSMARC, UNIMARC), ONIX XML, BibTEX, кожен з яких має свою область застосування. Бібліотеки зазвичай використовують формати сімейства MARC;

або зберігають інформацію про публікації у вигляді BibTEX;

а користувачі Інтернет у вигляді Dublin Core. Дані стандарти визначають набір зарезервованих полів і дозволяють зберігати дані у вигляді звичайного тексту, але комп'ютерні програми не можуть здійснювати інтелектуальну

обробку цих значень. У зв'язку з цим виникає необхідність використання спеціальних полів з семантичними описами. Набір таких полів формує основу онтології, що дозволяє описувати поняття і відносини предметної області.

Онтологія доповнює існуючі формати семантикою і дозволяє здійснювати інтеграцію даних для них.

Онтологія MarcOnt була розроблена в як основа однорідної мови опису бібліографічних даних шляхом об'єднання таких існуючих онтологій, як BibTeX RDF , Dublin Core і MarcRDF.

2.2. структурна онтологія

Сучасні електронні бібліотеки зберігають не тільки бібліографічні метадані ER, але і представлення їх змісту. Залежно від їх типів, зміст ресурсу звичайно потребує деякої структури, яку можна занести в метадані опису. Наприклад, книги, збережені в бібліотеці, зазвичай поділяються на глави, і для кожної глави можна надати індивідуальний опис і зберігати інформацію про відносини даної глави з іншими главами.

Одним із прикладів такої онтології є структурна онтологія бібліотеки JeromeDL. Крім структурного опису ресурсів, у цій онтології можна докладніше описати статус кожного ресурсу, дані про дату надходження до бібліотеки та іншу інформацію, необхідну для управління роботою системи з даним ресурсом.

2.3. Призначена для користувача онтологія

Даний тип онтологій призначений для опису профілів користувачів бібліотеки, включаю їхні інтереси в певних ресурсах та іншу інформацію. Існують онтології FOAF і FOAFRealm, які дозволяють описати профілі користувачів.

У цих онтологіях можна додавати й інші атрибути для різних цілей і вирішення різних власних завдань.

Слід зазначити , що користувачі бібліотеки можуть мати зацікавленість у певних ресурсах або темах.

2.4. Інші онтології в СЕБ

Крім основних розглянутих онтологій, в СЕБ використовуються інші онтології, за допомогою яких створюються структурні контрольні словники , важливі для категоризації бібліотечних ресурсів. Структурні контрольні словники представляють собою тезауруси, схеми класифікації, що виражаються у вигляді схеми концептів при використанні онтології опису концептів (SKOS / RDF). Існують декілька видів контрольних словників. Найчастіше користуються словниками для класифікації ресурсів являють таксономічна класифікація ACM(для комп'ютерних наук), DDC (десятькова класифікація Дьюї) і UDC (універсальна десятина класифікація).

Застосування семантичних технологій для створення словників надає можливість упорядкування ресурсів і вирішити завдання каталогізації і категоризації.

3. Основні завдання функціонування семантичних ЕБ:

–Ведення онтологічної бази знань: завдання може бути вирішене тільки після створення всіх онтологій СЕБ. Для виконання завдання потрібно розробити програмні інструменти для створення бази знань.

–Ведення ієрархії каталогів: завдання представляє собою створення ієрархічної структури електронних документів з використанням каталогізації або категоризації. Для кожної категоризації має бути розроблена можливість подання ЕР у вигляді ієрархії каталогів.

–анотування ресурсів: завдання анотування ЕР має бути вирішена шляхом подання підходящих для користувача інтерфейсів для внесення необхідних даних в опису ЕР.

–Категоризація: завдання тісно пов'язана із завданням ведення ієрархії каталогів, суть завдання заключається в створенні спеціальних словників для розподілу ресурсів за типами, видами та особливостями.

–Перегляд: надається можливість зручного переходу між даними електронних документів (автор, видання, ключові слова). Перегляд: надається можливість зручного переходу між даними електронних документів (автор, видання, ключові слова і т. д.).

–Пошук: це типова задача кожної системи управління даними. Нові технології та СТ повинні сприяти більш точному і повному пошуку документів.

–Формування профілів користувачів: завдання включає заповнення профілів користувачів даними з використанням зручного користувацького інтерфейсу.

–Рекомендація: завдання вирішується з використання облікових даних профілів користувачів.

Інтереси користувачів є ключовими для рекомендації їм відповідних документів.

Вище перераховані завдання повинні враховуватися при створенні онтологій для СЕБ, а також необхідно використовувати деякі методології.

Запропонований підхід дозволяє за описом експертної задачі та формальними відомостями про СЕР, побудувати тезаурус задачі і тезауруси, порівняти їх та на основі цього поліпшити роботу будь якого електронного каталогу.

Список використаних джерел та літератури:

1. Григорьев С. И. Основы современной социологии [Электронный ресурс] / Григорьев С. И., Растов Ю. Е. – Режим доступа: <http://irbis.asu.ru/mmc/grig/>. – Загл. с экрана.
2. Рассел С. Искусственный интеллект: современный поход / Рассел С., Норвиг П. – М.: Издат. дом «Вильямс», 2006. – 1408 с.
3. Крымский С. Б. Экспертные оценки в социологических исследованиях / Крымский С. Б., Жилин Б. Б., Паниотто И. – Киев: Наук. думка, 1990. – 320 с.
4. Методология оценки эффективности вузовской науки: практ. пособ. / под ред. проф., докт. экон. наук Э. Н. Яковлева. – М.: Гос. науч. учр. «Экспертно-аналитический центр Минобразования РФ», 2002. – Вып. 3, ч. 1. – 20 с.
5. Ландэ Д. В. Поиск знаний в Internet / Д. В. Ландэ. – М.: Вильямс, 2005. – 272 с.
6. Артемьева Л. А. Логические модели второго порядка для предметных областей / Артемьева Л. А., Гаврилова Т. Л., Клещев А. С. // Информационный анализ. – 1997. – Вып. 6. – С. 14–21.

РЕНОВАЦІЯ ПРОКУРАТУРИ, ЯК ПРАВООХОРОННОГО ОРГАНУ УКРАЇНИ

Актуальність проблеми. Актуальність проблеми зумовлена тим, що наразі прокуратура – на стадії реформування. Було внесено зміни до Конституції, у тому числі щодо функцій прокуратури, і від прийнятого рішення буде залежати подальша наша діяльність. На жаль, ми досі плакаємо ілюзії, що якщо не працює певний орган влади, то ми маємо створити новий – і ось він уже точно працюватиме, як треба. Мало в якій країні є Антикорупційне бюро і Державне бюро розслідувань, замість них звичайна прокуратура розслідує всі справи і доводить їх до суду, а на нашого антикорупційного прокурора чекали всі світові лідери. Та це може виявитися марною працею, поки ми не зрозуміємо, чого ж ми хочемо і як правоохоронці можуть заслужити довіру людей. У нашій країні спостерігається такий парадокс: ми всі вимагаємо результатів від тих державних інститутів, яким апріорі не довіряємо. Кажемо, що в результаті конкурсів на посади місцевих прокурорів приходять «неправильні» люди, що сам конкурс був не таким, яким ми хотіли б його бачити, але при цьому чекаємо на результативну роботу.

Мета дослідження є визначення ставлення та стану даної «проблеми» на загальнодержавному рівні, аналіз та перспективи розвитку та застосування механізмів правового впливу направлених на вирішення даного питання.

Результати наукової розвідки. Реформа прокуратури – це найважливіше зобов'язання України, що було взято нашою державою при вступі до Ради Європи ще в 1995 році. З того часу Парламентська Асамблея Ради Європи, інші європейські інституції та високопосадовці не втомлювалися нагадувати українській владі про необхідність реформування прокуратури. Завдання реформи – створити демократичну, професійну та самоврядну систему органів прокуратури, що у своїх діяльності керується Конституцією, законами та провідними європейськими стандартами прав людини.

У державному механізмі України прокуратура виступає як самостійний інститут державного ладу, який реалізує покладені на нього Конституцією та законами України функції у взаємодії з іншими органами державної влади. Хоча відповідно до Конституції України та ст. 1 Закону України «Про прокуратуру», органи прокуратури України становлять єдину централізовану систему, яку очолює Генеральний прокурор України, із підпорядкуванням нижчестоящих прокурорів вищестоящим.

Для кращого функціонування прокуратури необхідна чітка взаємодія в роботі між прокуратурою та суспільством. Суспільство – це основна ланка на

яку спрямована діяльність цих органів. Прокуратура працює задля охорони та захисту людини та громадянина.

Система прокуратури в Україні є не досконалою і потребує значних змін та реформування, що потрібно здійснювати покроково.

Відповідно до вже виконуваних реформ та мого ставлення до них, я вважаю, що необхідно здійснити такі сім основних кроків:

1. Необхідно визначити чітке місце прокуратури у загальній системі державної влади та узгодження її функціонування у цій сфері. Прокуратура як виокремлена система має відігравати роль «рефері» в суперечках між державою та іншою не державною структурою у суді.

2. Необхідно значно скоротити чисельність прокурорів та працівників прокуратури, можливо до 5 тисяч, цього буде достатньо для здійснення їх функцій. В такому випадку на працівники прокуратури буде збільшене навантаження і кошти які вкладаються в їх діяльність будуть цілком виправдані.

3. Об'єднати районні прокуратури в регіональні та їх функції зокрема які існують на сьогоднішній день. Цим кроком ми можемо дещо скоротити бюджет який витрачається, також ці дії спрямують працівників прокуратури в русло більш активної діяльності а не пасивного ставлення до завдань.

4. Кодифікування та уніфікація законодавства щодо прокуратури та їх діяльність в єдиний кодекс, який допоможе визначитись конкретно з системою, функціями та завданням прокуратури, тому що на даний момент існує три нормативно правові акти – це Конституція України, Закон України «Про прокуратуру» та Кримінальний процесуальний кодекс який у своєму змісті містить три різні тлумачення функцій прокуратури, що призводить до певних труднощів і не порозумінь.

Також цей крок допоможе встановити чіткість в нинішньому дещо не стабільному формуванні законодавчих актів, яка прослідковується в додатку до Закону України «Про прокуратуру», а саме в переліку і територіальній юрисдикції місцевих та військових прокуратур де простежується не чіткість у визначенні приналежності

5. Розширити межі гласності в діяльності прокуратури, зробивши її більш відкритою для суспільства.

Цілковита відкритість та прозорість прокуратури до суспільства, звітування про виконану роботу на основі реально виконаних завдань. Загальна доступність цієї звітності для усього населення, яке виявить бажання ознайомитись із ними. Проведення масових заходів для інформування населення про діяльність цього правового органа. Для максимально повного й об'єктивного донесення до громадськості інформації про діяльність органів прокуратури систематично брати безпосередню участь у заходах медійного характеру (брифінгах, прес-конференціях, теле- і радіо ефірах) та обов'язкові зустрічі з студентами вищих навчальних закладів в яких готують до роботи майбутніх спеціалістів в галузі права, що допоможе їм дізнатись усі новинки в реформуванні прокуратури.

6. Необхідно відокремити один із структурних елементів прокуратури – Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру, яка виконує такі завдання:

1) здійснення нагляду за додержанням законів під час проведення оперативно-розшукової діяльності досудового розслідування Національним антикорупційним бюро України;

2) підтримання державного обвинувачення у відповідних провадженнях;

3) представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, передбачених законом і пов'язаних із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями.

Беручи за приклад досвід прокуратуру Італії нам необхідно долучити Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру до складу суддівського корпусу, що утвориться при судах, та стане ієрархічно організованою системою, що функціонуватиме під головуванням міністра юстиції, тобто підкоряється виконавчій владі.

7. Необхідно забрати у прокуратури таку функцію як представництво інтересів громадян в судах. Для виконання цієї функції потрібно застосовувати відповідних кваліфікованих захисників – адвокатів та органів опіки та піклування що будуть захищати їх права у суді, якщо немає такої можливості то є створена система безоплатної правової допомоги, яка регламентується Законом України « Про безоплатну правову допомогу» до завдань якої входять: правові послуги – надання правової інформації, консультацій і роз'яснень з правових питань; складення заяв, скарг, процесуальних та інших документів правового характеру; здійснення представництва інтересів особи в судах, інших державних органах, органах місцевого самоврядування, перед іншими особами; забезпечення захисту особи від обвинувачення; надання особі допомоги в забезпеченні доступу особи до вторинної правової допомоги та медіації.

Метою концепції реформування прокуратури є вдосконалення діяльності органів прокуратури України в умовах демократичної, правової держави шляхом оптимізації їх завдань і функцій, структури та чисельності, фінансового, матеріально-технічного, організаційно-правового й кадрового забезпечення.

Для того щоб змінити прокуратуру необхідний час для здійснення поставлених завдань. Ми маємо оптимізувати систему державної влади і реформи запрацюють на благо нашого суспільства. Через деякий період активна праця виведе нас на новий рівень ми із своєю демократичною системою зможемо конкурувати з іншими європейськими країнами, які на даному етапі діляться з нами своїм досвідом реформування.

Висновки. Отже, проаналізувавши вищевикладене, можна зробити наступні висновки – Реформа органів прокуратури залишається одним із «боргів» України перед Радою Європи. Ще в 1996 році, згідно з Конституцією України, прокуратура була позбавлена двох функцій – нагляду за дотриманням і застосуванням законів та попереднього слідства. Однак органи прокуратури досі продовжують виконувати ці функції на підставі перехідних положень

Основного Закону. Проте найсильнішим аргументом на користь реформи є те, що прокуратура не має авторитету серед населення: їй довіряє тільки кожен десятий українець. Такий вотум довіри є очевидним, навіть якщо не згадувати про корупцію в органах прокуратури, численні випадки відсутності реакції на порушення прав людини, проте перспективи є і матимемо надію що вони все таки будуть втілені в життя.

Список використаних джерел та літератури:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Кримінальний процесуальний Кодекс України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2013. – № 9/10, № 11/12, № 13. – Ст. 88.
3. Про прокуратуру: Закон України // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2015. – № 2/3. – Ст. 12.
4. Стеценко В. В. Реформа прокуратури: хронологія функціональних змін / В. В. Стеценко // Форум права. – 2016. – № 1. – С. 233–240.

Мельник Надія, Несіна Юлія,

магістрантки II-го року навчання
спеціальності «Менеджмент»

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ПІДГОТОВКА ФАХІВЦІВ В СВІТЛІ НАУКОВОГО-ТЕХНІЧНОГО ПРОГРЕСУ ТА ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Інноваційно-інвестиційний розвиток економіки України потребує підготовки нового рівня фахівців у даній галузі.

Актуальність проблеми: Останніми десятиліттями в Україні відбувається суттєві політичні, економічні та соціальні зміни. Нові демократичні процеси приводять до глобальних змін у галузі вищої освіти. Формування демократичного суспільства і будівництва цивілізованої правової держави, шлях Європейської та світової інтеграції, обраний Україною, зумовлює необхідність модернізації освіти та досягнення рівня кращих світових стандартів. Міжнародні зв'язки та використання досвіду демократичних країн актуально для підвищення якості освіти.

Сучасне суспільство є надзвичайно динамічним, заснованим на інформаційно-новітніх технологіях та інноваціях. Підтвердженням цьому є темпи розвитку науково-технічного прогресу у світовому масштабі.

1. Аби зібрати аудиторію в 50 млн. осіб знадобилось для радіо – 42 роки, телебачення – 15 років, Інтернет – 3 роки. Популярні соціальні мережі мають наступну кількість користувачів: "MySpace" – більше 427 млн., «Facebook» – 1,03 млрд., Instagram – 1,1 млрд. За даними опитування, проведеного в грудні 2017 р. 14% інтернет користувачів відвідують свій екаунт в Instagram щодня.

2. Кількість переглядів сторінок сайту «Facebook» в жовтні 2011 року склала 1 трильйон, кількість переглядів відео на сайті досягла в 2015 році відмітки в 8 мільярдів в день

3. Нинішній час – це час експоненціального росту. Кожного місяця "Google" обробляє 41 млрд. запитів, ще в 2006 р. їх було 2,7 млрд. Динаміка зростання кількості Інтернет-пристроїв: в 1984 р. їх налічувалось 1 тис. шт., в 1992 р. – 1 млн. шт., в 2008 р. – 1 млрд. шт., 2012–2,4 млрд. шт., 2017–3,2 млрд.

Наведені цифри відображають значний розвиток сучасного глобалізованого світу, який засновано на знаннях та досвіді. Умови розвитку суспільства потребують змін людини, характеру її роботи та змін вимог до фахової підготовки.

Мета дослідження: Метою дослідження є аналіз сучасної системи підготовки фахівців та розробка рекомендації щодо її змін. Професійна підготовка фахівців не задовольняє попит сучасного інноваційно-інформаційного суспільства. Так, за даними міжнародних експертів, 10 найбільш популярних в 2014 р. професій в 2006 р. не існували. Оскільки кількість нової науково-технічної інформації подвоюється кожні 2-3 роки, то для студентів, які навчаються 4 роки, це означає, що половина того, що вони взнають, втратить свою новизну до кінця 3-го року навчання.

Ця проблема є актуальною для студентів, викладачів, роботодавців та суспільства в цілому.

Результати наукової розвідки: З 2006 року, коли Україну офіційно визнано країною з ринковою економікою, пройшло 12 років та надії на те, що проголошені ринкові відносини забезпечать ефективне використання ресурсів країни (матеріальних, трудових, фінансових, інформаційних, наукових), покращать розвиток науково-технічного потенціалу, активізують інноваційні процеси та структурну перебудову економіки, що в кінцевому результаті призведе до підвищення добробуту народу до рівня світових стандартів, так і залишилися сподіваннями.

Причин, які спричинили дану ситуацію багато і серед них: недооцінка освіти; низький рівень розвитку національної освіти, освітнього потенціалу населення. А як свідчить історія людства тільки через освітню програму держава може досягти успіху та стабільності. Таку всезагальну, планетарну роль освіти не можна ігнорувати.

Система світи в Україні притаманні особливості, успадковані ще від радянського періоду. Професійна освіта залишається зорієнтованою на вузького спеціаліста, малоздатного до професійної мобільності та креативності; низький рівень матеріальної бази навчальних закладів (навчальні корпуси, комп'ютерна техніка, лабораторне обладнання, бібліотечні фонди, гуртожитки, спортивні споруди), низький рівень професійної підготовки через неефективне сприяння держави в цій сфері.

Професійна підготовка – це цілеспрямований процес навчання існуючих і потенційних працівників професійних знань та вмінь з метою набуття навичок, необхідних для виконання різних видів робіт

У Японії сформована специфічна стратегія «довічного найму», в якій основною формою професійної освіти є підготовка працівника безпосередньо на підприємстві. В організацію безперервного та масового навчання персоналу в Японії вкладають великі кошти. Ця особливість японської системи підготовки кадрів зумовлена тим, що ринок праці інтегрований у сфері діяльності корпорацій, фірм. Працівники постійно навчаються і опановують різні види робіт, здійснюється ротація всіх категорій найманих працівників.

Стрімкий розвиток Японії обумовлений, реформою безперервного навчання, яке сприяє підвищенню продуктивності праці на підприємствах. Сучасна Японія – розвинена економіка світу, країна новітніх технологій і прогресу. Цей тип професійної підготовки є вирішальною передумовою конкурентоспроможності. У Японії періодичність підвищення кваліфікації для керівників і спеціалістів становить 3–5 років, а для робітників 3–6 років.

Висновки: Сучасне українське суспільство потребує глибокого наукового дослідження теоретичних і практичних аспектів формування, тенденцій, чинників і світового досвіду реформ освіти та професійної підготовки для економічного та інноваційно-інвестиційного розвитку держави.

Список використаних джерел та літератури:

1. Грішнова О. А. Людський капітал: формування в системі освіти і професійної підготовки / О. А. Грішнова. – Київ: Знання, КОО, 2001. – 254 с.
2. Енциклопедія освіти / Акад. пед. наук України; голов. ред. В. Г. Кремень. – Київ: Юрінком Інтер, 2008. – 1040 с.
3. Європейська хартія малих підприємств [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua. – Назва з екрана.
4. Кремень В. Г. Філософія людиноцентризму в стратегіях освітнього простору / В. Г. Кремень. – Київ: Пед. думка, 2009. – 520 с.
5. Модернізація вищої освіти в Україні і світі: десять років наукового пошуку: кол. моногр. / за заг. ред. В. П. Андрущенко, В. І. Лугового, М. Ф. Степка. – Харків: Вид-во НУА, 2009. – 504 с.
6. Неперервна професійна освіта: проблеми, пошуки, перспективи: монографія / за ред. І. А. Зязюна. – Київ: Віпол, 2000. – 630 с.

Мельник Тетяна,
ад'юнкт кафедри кримінального права
Національної академії внутрішніх справ
(Україна, м. Київ)

ОСОБЛИВОСТІ ВСТАНОВЛЕННЯ ОБ'ЄКТА НЕЗАКОННОГО ВИДОБУТКУ ТА ОБІГУ КОРИСНИХ КОПАЛИН ЗАГАЛЬНОДЕРЖАВНОГО ЗНАЧЕННЯ

Актуальність проблеми. Передусім хотілося б відзначити, що ст. 240 КК України наразі описує три відносно самостійні злочинні діяння, кожне з яких, вочевидь, має свій об'єкт. Тому будь-яке узагальнююче формулювання, вживане щодо всіх трьох діянь, буде або хибним, або занадто розпливчастим.

Так, розуміння об'єкта незаконного видобування корисних копалин загальнодержавного значення як встановленого порядку охорони надр є неточним, адже в цьому разі йдеться не про охорону, а про видобування. До того ж про видобування не надр, а корисних копалин, що далеко не одне і те саме.

У сучасному законодавстві про кримінальну відповідальність, особливо в останні роки, досить активно проводились дослідження кримінально-правової норми щодо порушення правил охорони та використання надр (ст. 240 КК України), в загальному, так і безпосередньо незаконного видобутку корисних копалин, в основному на прикладі бурштину-сирцю. Вказані дослідження проводили такі вчені, як Н.В. Нетеса, Г.В. Завгородня, Д.О. Алексєєва-Процюк, О.М. Брисковська, А.А. Вознюк, М.В. Комарницький, О.О. Дудоров, Р.С. Кірін, Ю.О. Татаров та інші.

Мета дослідження полягає у встановленні особливостей об'єкта незаконного видобутку та обігу корисних копалин загальнодержавного значення

Результати наукової розвідки. Більшість дослідників, розкриваючи зміст зазначеного елемента складу злочину в межах ст. 240 КК України, справедливо ведуть мову не про один, а про кілька відносно самостійних об'єктів. Визначення об'єкта незаконного видобування корисних копалин загальнодержавного значення через призму встановленого законодавством порядку видобування таких корисних копалин загалом не позбавлене логіки, адже їх незаконне видобування, мабуть, порушує цей порядок.

У Науково-практичному коментарі Кримінального кодексу України, об'єктом злочину передбаченого ч. 1 та ч. 2 ст. 240 КК України є, встановлений порядок раціонального та комплексного використання й охорони надр та видобування корисних копалин загальнодержавного значення. Додатковим об'єктом можуть бути життя та здоров'я особи або інші блага.

Беручи до уваги позицію Н.В. Нетеси, щодо визначення загального об'єкту злочину, вона вказує, що це є сукупністю суспільних відносин, що знаходяться під охороною законодавства України про кримінальну відповідальність. На підставі аналізу існуючих наукових підходів, до розуміння родового об'єкту злочинів проти довкілля, Н.В. Нетеса, доходить висновку, що таким об'єктом є сукупність однорідних суспільних відносин, що забезпечують існування, охорону, раціональне використання, оздоровлення і відтворення безпечного для життя та здоров'я навколишнього природного середовища і які у зв'язку з цим охороняються єдиним комплексом норм, о містяться в розділі VIII Особливої частини КК України.

Щодо видового об'єкту злочину, автор визначає його як суспільні відносини, які забезпечують охорону і раціональне використання природних об'єктів, що належить до такої геосфери навколишнього середовища, як літосфера. У зв'язку з тим, що кримінальне правопорушення передбачене ст. 240 КК України, належить до поліоб'єктивних злочинів, науковці з метою доцільності виокремлюють як основний так і додаткові безпосередні об'єкти

злочину. Позиція Н.В. Нетеси не була винятковою з даного приводу, тому остання у своєму дослідженні навела наступні визначення вказаних понять. Основним безпосереднім об'єктом злочину є суспільні відносини у сфері охорони й раціонального використання надр. А додаткові об'єкти злочину, дослідниця поділяє на обов'язкові, такі, що забезпечують життя та здоров'я особи та екологічну безпеку та факультативні, а саме відносини власності, безпеки виробництва та інші. Також, як влучно зазначає Н.В. Нетеса, гірничі відносини є важливою, проте не вичерпною складовою відносин надрокористування. Надра можуть використовуватися і без мети видобування корисних копалин, наприклад, для підземного зберігання нафти, захоронення відходів виробництва, прокладення ліній метрополітену, створення геологічних територій, заповідників.

Серед вітчизняних авторів зустрічається точка зору, згідно з якою об'єктом незаконного видобування корисних копалин загальнодержавного значення виступають господарські відносини. Зокрема, пропонується виокремити зі ст. 240 КК України таке діяння, як незаконне видобування корисних копалин загальнодержавного значення, розмістивши норму про відповідальність за його вчинення у розділі VII Особливої частини КК України «Злочини у сфері господарської діяльності». Така позиція обґрунтовується тим, що незаконне видобування корисних копалин загальнодержавного значення завдає шкоди саме господарським відносинам, а саме безпосередньо порядку здійснення підприємницької діяльності. Основним фактором в такій позиції є те, що до об'єктивної сторони складу злочину не входить така ознака, як створення небезпеки життю та здоров'ю людей чи довкілля. Тому і незаконний видобуток корисних копалин загальнодержавного значення, в такій призмі і можна розглядати, як порушення порядку зайняття господарською діяльністю.

Окрім того, висловлюється думка, що всі злочини, описані ст. 240 КК України, об'єднує загальний об'єкт – гірничі відносини щодо забезпечення раціонального, комплексного використання надр для задоволення потреб у мінеральній сировині та інших потреб суспільного виробництва, охорони надр, гарантування під час користування надрами безпеки людей, майна та навколишнього природного середовища.

Серед науковців та дослідників ніхто не приділяє достатньої уваги незаконному обігу корисних копалин загальнодержавного значення, цим самим ігноруючи проблему, яка все більше поширюється. В більшості досліджень всі в основному приділяють більше уваги визначенню складу злочину та характеристиці кваліфікуючих ознак вказаного правопорушення, вирішенню питання щодо доцільності та правильності віднесення ч.2 ст. 240 КК України, до VIII розділу Особливої частини КК та вирішенню питання про доцільність віднесення вказаної норми до іншого розділу КК.

Висновки. Встановивши відповідальність за незаконний видобуток та обіг корисних копалин загальнодержавного значення, вважаємо, що об'єктом у вказаному кримінальному правопорушенні потрібно визнавати встановлений порядок раціонального та правильного використання та охорони надр,

навколишнього середовища, корисних копалин загальнодержавного значення, правовий режим обігу, зберігання, перевезення, пересилання, придбання, реалізації, вивезенням з території України, корисних копалин загальнодержавного значення, включених до Переліку, що дозволяються та контролюються згідно з чинним законодавством. Можливо, таке визначення і не є досконалим, але воно охоплює всі прояви як видобування, так і обіг корисних копалин загальнодержавного значення. Додатковим об'єктом пропонуємо визначити відносини у сфері навколишнього середовища, флори та фауни регіону (родовища, артілі), де проводився незаконний видобуток.

Михновецька Ірина, аспірантка
Національної академії педагогічних наук України
(Україна, м. Київ)

ТЕОРЕТИЧНЕ ОБҐРУНТУВАННЯ ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОЇ МОДЕЛІ ДОСЛІДЖЕННЯ ВЗАЄМОВІДНОСИН

Важливими умовами формування та становлення особистості в цілому є вміння контактувати з оточуючими, налагоджувати зв'язки, співпереживати, обмінюватись досвідом, визначати ролі під час діяльності та в результаті утворювати відносини один з одним.

Дослідження взаємовідносин і досі залишається досить актуальною проблемою при аналізі діяльності колективу, формуванні позитивного ставлення та усвідомлення інших під час комунікації, уточненні моделі спілкування та створенні нових методик налагодження взаємостосунків.

Вивченням процесів формування взаємовідносин займалися такі вчені як Т.Богданова, Е.Вийтар, Ю.Герасименко, Р.Карпова, М.Нудельман, В.Петрова, В.Соловійова, М.Хватцев, В.Цукерман, С.Шабаліна та ін.

У роботах вчених проаналізовано змістовно-динамічні та специфічні характеристики взаємовідносин О.Бодальов, О.Киричук, Г.Костюк, О.Леонтєв, М.Лісіна, В.М'ясищев, В.Петровський, С.Рубінштейн); з'ясована своєрідність міжособистісних взаємин людей (Б.Ананьєв, Г.Балл, О.Єршов, М.Обозов); досліджена роль вікових та індивідуальних проявів особистості у взаєминах (Д.Ельконін, О.Кононко). Зарубіжні науковці (Д.Боулбі, Д.Добсон, Р.Кемпбелл, П.Куттер, К.Левін, А.Маслоу, А.Міллер, К.Роджерс, Б.Спок, К.Фопель, З.Фрейд, Е.Фромм, К.Хорні) присвятили ґрунтовні праці питанням формування внутрішнього світу людини та досягнення взаєморозуміння з довкіллям, особливостям спілкування та взаємодії.

Система відносин особистості має важливе значення у формуванні особистості. У неї включаються: уявлення про себе самого, ставлення до себе; ставлення до життєвих цінностей, ставлення до минулого і майбутнього; ставлення до безпосереднього соціального оточення. Зазначені сфери відносин знаходять своє вираження у формуванні базових структур особистості:

уявлення про себе, спрямованість особистості і її тимчасової перспективи, відносини з іншими [1, с.117].

В результаті теоретичного аналізу формування взаємовідносин нами були виділені два компоненти взаємовідносин – інтрасуб'єктний та – інтерсуб'єктний.

Інтрасуб'єктність можна розглянути наступним чином: суб'єктність визначається інтегратором здатності людини до усвідомленого і керованого саморозвитку, а частинка-префікс «інтра» вказує на дію чи рух, що скерований внутрішньо. Тобто інтрасуб'єктний компонент має на меті дослідження взаємовідносин з позиції внутрішньої картини особистості, тобто її власних уподобань та умовиводів в процесі сприймання інших, у ньому прерогативи віддаються перевагам та прагненням людини, як вона ідентифікує і пізнає себе, та чим керуються при взаємодії з найближчим оточенням. У свою чергу, інтрасуб'єктний компонент характеризується установочно-мотиваційним та когнітивно-афективним критеріями. У кожному з них були визначені показники: так установочно-мотиваційному відповідають такі показники як соціальні установки та мотивація, а когнітивно-афективному – розумовий та емоційний розвиток.

У ході соціальної взаємодії у людини складається система цінностей і ціннісних установок. Особистість привчається регулювати свою соціальну поведінку і взаємини з людьми відповідно до прийнятої в суспільстві системи цінностей. [2, с.74]. Враховуючи вище зазначене, сутність соціальних установок, що сприяють формуванню взаємовідносин, полягає у готовності до певної поведінки та взаємодії, тому не можна обійти увагою їх зв'язок з мотивами при діяльності. Адже, щоб сформувати соціальну установку необхідно їх стимулювати та залучувати до діяльності. Це сприятиме кращому засвоєнню інформації та швидшому перенесенню осмислених дій у нові умови.

Когнітивно-афективний критерій досліджує пізнавальні процеси сприймання, уваги, пам'яті, мислення, уяви та їх участь у здатності до прийняття рішень; а також емоційні прояви, що спостерігаються під час діяльності.

На нашу думку, у формуванні взаємовідносин важливу роль відіграє стан інтелектуальних здібностей, так як в залежності від розумових можливостей збільшується усвідомленість щодо діяльності. Отже, когнітивний розвиток в узагальненому виді можна визначити як процес виникнення нових когнітивних структур у психіці й подальше їхнє вдосконалювання внаслідок зміни його властивостей.

Афективна складова когнітивно-афективного критерію досліджує емоційний розвиток особистості при здійсненні власної діяльності.

Емоційний розвиток – це запорука правильних адекватних реакцій на ситуації навколишньої дійсності. Як позитивні, так і негативні емоції показують відношення особи до того, з чим вона взаємодіє. Афективна сфера пов'язана з оцінкою важливих для особистості діючих зовнішніх або

внутрішніх подразників, які виражаються у формі безпосередніх переживань [3, с.340].

Тому другим компонентом взаємовідносин ми визначили – інтрасуб'єктний. В основі інтрасуб'єктності лежать зв'язки між особистостями, які в свою чергу базуються на інтерпретаціях особи в суспільстві з точки зору людей, з якими вона контактує. В результаті, увага зосереджена на сприйнятті людини іншими та визначається її реальне місце в соціальному оточенні.

Дослідження інтрасуб'єктності як сукупності зв'язків між людьми може дозволити прослідкувати закономірності міжособистісних відносин. Інтрасуб'єктність розвиває краще в людині, даючи водночас якнайповніший простір для самовираження, саморозвитку та самоусвідомлення. При цьому важливо зазначити, що самовираження, саморозвиток і самоусвідомлення – це три взаємопов'язані аспекти інтрасуб'єктної взаємодії [4, с.367].

Для розкриття змісту інтрасуб'єктного компоненту ми використали конативний та диспозиційний критерії.

Конативний критерій передбачає простежування реакцій оточуючих та на їх основі здійснення висновків щодо поведінки, яка може вказувати на агресивність, апатію, позитивізм, пасивність, сугестивність та відчуженість. Конативний критерій (дієвий, поведінковий, що вимагає докладання вольових зусиль) визначає спосіб включення поведінки в процес діяльності. До нього, відносять мотиви і цілі поведінки, схильність до певних вчинків що простежуються іншими при спостереженні за діяльністю.

Диспозиційний критерій визначає реальний соціальний статус особистості серед інших: які позиції вона займає та чи є активним членом колективу. Також при дослідженні диспозиційного критерію можна зробити висновок про місце, яке займає людина у колективі однолітків та визначити способи її взаємодії.

Графічно експериментальна модель взаємовідносин нами представлена на рис. 1

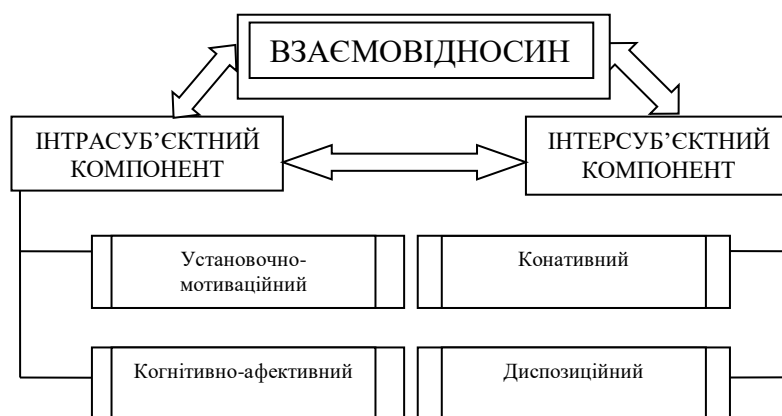

Рис. 1. Експериментальна модель взаємовідносин

Насамкінець зазначимо, що формування взаємовідносин – складний та довготривалий процес, позитивний результат якого залежить від сформованості його компонентів. Слід зазначити, що компоненти взаємовідносин тісно

пов'язані між собою та взаємно впливають один на одного. При порушенні або частковій несформованості одного з них спостерігається недорозвиток іншого.

Список використаних джерел та літератури:

1. Кобыльченко В. В. Становление личности дошкольника в норме и при нарушениях зрения / В. В. Кобыльченко // Saarbrücken: LAP Lambert Academic Publishing. – 2015. – 540 с.
2. Дитина у сучасному соціопросторі: навч. посіб. / Т. О. Піроженко, С. О. Ладивір, К. В. Карасьова [та ін.]; за ред. Т. О. Піроженко. – Київ; Кіровоград: Імекс-ЛТД, 2014. – 272 с.
3. Психологія: підручник / Ю. Л. Трофімов, В. В. Рибалка, П. А. Гончарук [та ін.]; за ред. Ю. Л. Трофімова. – 6-ге вид., стереотип. – Київ: Либідь, 2008. – 560 с.
4. Інтерсуб'єктність у психології: до постановки проблеми / М. М. Наконечна // Проблеми сучасної психології. – 2016. – Вип. 34. – С. 365–374.

Монтрін Ірина Ігорівна, кандидат економічних наук, доцент
кафедри менеджменту туризму
Танська Людмила Вацлавівна, старший викладач
кафедри менеджменту туризму
Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна»
(Україна, м. Київ)

РЕГІОНАЛЬНИЙ МАРКЕТИНГ ЯК КОНЦЕПЦІЯ СУЧАСНОГО УПРАВЛІННЯ РЕГІОНОМ

Актуальність проблеми. Регіональний маркетинг, який охоплює систему методів, спрямованих на те, щоб зробити регіон найбільш привабливим для життєдіяльності та виробництва, є ефективним методом підтримки регіонального розвитку, залучення інвестицій і сприяння інноваціям, за допомогою чого можна перетворити регіон у «поліус зростання» і забезпечити його сталий розвиток.

Мета дослідження. Сучасні виклики системного, інституційного та функціонального характеру, що зумовлюють трансформацію державної регіональної політики, детермінують необхідність пошуку новітніх підходів до маркетингового управління регіональним розвитком, спрямованим на подолання територіальних диспропорцій і дисбалансів, на підвищення конкурентоспроможності територій, посилення їхніх конкурентних переваг та власного соціально-економічного потенціалу.

Результати наукової розвідки. Регіональний маркетинг є однією з найбільш вдалих концепцій сучасного менеджменту. Регіон розглядається як товар, що пропонується цільовим ринкам (об'єктам маркетингу), які і виступають в якості незалежної сили, аналогічної споживачам, покупцям, клієнтам традиційного маркетингу. Важливим засобом регіональної політики у країнах, які мають значний досвід у цій сфері (Японія, Франція, Італія та ін.), є регіональний маркетинг. Регіони у цьому випадку можливо розглядати як певні корпорації, що конкурують за ресурси та споживачів. Відповідно можна говорити про необхідність розробки конкурентної політики регіонів, політики

ринкової діяльності. Таким чином мова йде про маркетинг регіону як складової частини регіональної політики.

Маркетинг регіону у відповідності з сучасними підходами можна визначити як спосіб встановлення, створення, підтримки таких відносин із різними суб'єктами ринку, які б забезпечували вигідні позиції регіону стосовно ресурсів і цільових ринків, а також дозволяли досягати задоволення цілей учасників відносин. Відповідно маркетинг регіону спрямований на виявлення потреб контрагентів регіону, узгодження їх інтересів з його інтересами та досягнення на цій основі конкурентного успіху та соціально-економічних цілей.

Об'єктами регіонального маркетингу можуть виступати: вітчизняні та іноземні інвестори; державні органи управління; цільові групи працівників; цільові групи мешканців регіону; підприємці; інші організації; окремі групи споживачів, інтереси яких відображають регіональну специфіку (туристичні, освітні, наукові послуги).

Суб'єктом регіонального маркетингу є регіональні органи управління, які виступають у ролі "продавця" – "підприємця" або менеджера, який представляє інтереси регіону. Регіональний маркетинг утворює систему залучення в регіон нових економічних агентів, які сприяють процвітанню регіону в цілому. Одна з цілей регіонального маркетингу є донесення інформації про регіон як місця для бізнесу. З цією метою використовуються реклама, ділові візити тощо.

За допомогою використання регіонального (локального) маркетингу оцінюються і підтримуються конкурентні переваги регіону, визначається рівень його привабливості для інвестицій порівняно з іншими регіонами - конкурентами, а також аналізуються параметри конкурентоспроможності адміністративно-територіального утворення як його здатності до постійного розвитку на основі адаптації до ринкових змін, ринкових процесів.

Досягнення цілей збалансованого розвитку регіону об'єктивно передбачає застосування сукупності спеціальних засобів просторової маркетингової політики, які можна класифікувати за певними групами:

1) нормативно-адміністративні: законодавчі та нормативні акти, інструменти планування території, правила забудови, генеральні плани, дозволи на виділення земельних ділянок, дозволи на будівництво, санкції, нормативи, ліміти, право власності на землю, приватизація земельних ділянок, засоби управління об'єктами комунальної власності тощо;

2) економічні, які виконують функції сприяння/стримування територіального розвитку: інструменти грошово-кредитної політики, сприяння в отриманні кредитів, гарантії держави у сфері кредитування, муніципальні запозичення; інструменти фінансово-бюджетної політики, пільги і стимули за податками, територіальна диференціація платежів за комунальні послуги, звільнення від сплати місцевих податків і зборів;

3) інфраструктурні засоби формування простору регіону: будівництво та модернізація транспортної мережі, що посилює доступ до земельних ресурсів; розвинута виробнича інфраструктура; розгалужена соціальна інфраструктура;

засоби, спрямовані на формування комфортного життєвого та виробничо-економічного простору;

4) інноваційно-організаційні, що передбачають організацію у регіоні територій пріоритетного розвитку, «полюсів зростання», технопарків, логістичних центрів, бізнес-інкубаторів тощо, з метою цілеспрямованої локалізації окремих груп виробників чи працівників сфери надавання послуг;

5) інформаційні засоби, спрямовані на орієнтацію всіх зацікавлених сторін щодо можливостей і обмежень розвитку території: по-перше, індивідуальні інформаційні засоби – реклама, зорієнтована на конкретних споживачів регіонального продукту, інвестиційні пропозиції конкретним інвесторам, список нерухомості, іншого комунального майна, призначеного для продажу; по-друге, масові інформаційні засоби – інвестиційні стратегії розвитку регіону, програми економічного і соціального розвитку регіону, програми партнерства, міжрегіонального та транскордонного співробітництва.

Останнім часом активно застосовуються підходи маркетинг-мікс, які відрізняються від класичної моделі «4Р» перенесенням акцентів з продукту на споживача, або модель АС (споживач - зручність - вартість - комунікації). Зручність регіону включає в себе географічне розташування, розвиток інфраструктури, регуляторне середовище, логістику регіону. Україна займає стратегічну позицію між Західною Європою (має кордон з ЄС) та Азією. Найважливішим параметром для «споживача регіону» (інвестора) є вартість, яку ми розуміємо як відношення вкладення та використання інвестицій в регіоні, або співвідношення прибутковості та ризикованості. Розмір витрат можна оцінити за рівнем інтелектуальних та емоційних зусиль, витраченим коштом, часу, одержання дозволів та ліцензій, системи оподаткування, митного оформлення, регулювання зовнішньоторговельної діяльності.

Висновки. Отже, застосування засобів регіонального маркетингу дасть можливість органам регіонального управління враховувати зміни і тенденції розвитку регіону в зовнішньому середовищі; координувати процес прийняття рішень з урахуванням потреб різних цільових груп; забезпечувати узгодження комплексу пропонованих послуг з потребами їхніх споживачів; ефективно використовувати наявний соціально-економічний та інноваційний потенціал регіону з метою поліпшення іміджу території; забезпечувати зміцнення позицій регіону на ринках; сприяти залученню громадськості до прийняття важливих рішень щодо регіонального розвитку. Застосування засад маркетингу як одного з інноваційних інструментів регіонального управління дасть змогу підвищити дієвість органів регіонального управління, забезпечити ефективність реалізації державної регіональної політики, досягти збалансованого розвитку регіонів..

Список використаних джерел та літератури:

1. Танська Л. В. Регіональний маркетинг: сучасні підходи до управління регіоном / Л. В. Танська // Маркетинг майбутнього: виклики та реалії: матеріали I між нар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 25 жовт. 2017 р.) / Навч.-наук. ін-т менеджменту та підприємництва ДУТ. – Київ: Держ. ун-т телекомунік., 2017. – С. 156–157.
2. Дудкіна О. Регіональний маркетинг у системі управління збалансованим розвитком регіону / О. Дудкіна // Українська наука: минуле, сучасне, майбутнє. – 2013. – № 18. – С. 51–60.
3. Арженовський І. В. Маркетинг регіонів / І. В. Арженовський // Економіка та держава. – 2015. – № 3. – С. 124–127.
4. Старостіна А. О. Регіональний маркетинг: суть та особливості становлення в Україні / А. О. Старостіна, С. Є. Мартов // Маркетинг в Україні. – 2004. – № 3. – С. 55–57.

Музиченко Марина, студентка IV курсу
спеціальності «Право»
Полтавського інституту бізнесу
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Полтава)

ОРГАНІЗОВАНА ЗЛОЧИННІСТЬ В УКРАЇНІ: СПЕЦИФІЧНІ ОЗНАКИ ТА ЇХ ЗМІСТ

Актуальність проблеми. На сьогоднішній день організована злочинність в Україні широко розповсюджене явище в усіх сферах функціонування держави та завдає великої шкоди її розвитку. Тому подолання цього явища перетворюється у надзвичайно складну проблему, яка становить загрозу розвитку держави, стабільності і безпеці суспільства, сприяє підриву демократичних інститутів та цінностей.

Організована злочинність загрожує національній безпеці України, негативно впливає на формування і діяльність органів державної влади, підриває довіру громадян до них та ускладнює відносини України з іноземними державами.

У сучасному суспільстві міцніють стереотипи толерантності по відношенню до організованої злочинності та корупції, пов'язаної з нею. В масовій свідомості основних соціальних груп формується думка, що корупційні злочини не наносять шкоди суспільству, і тому для вирішення тих чи інших повсякденних проблем певні верстви населення обирають злочинні шляхи.

Мета дослідження: розглянути та охарактеризувати загальні теоретичні поняття і специфічні ознаки організованої злочинності як небезпечної форми злочинної діяльності.

Результати наукової розвідки. В науці та в законодавстві використання терміну “організоване злочинне угруповання” зумовлене фактом поширення у суспільстві злочинних об'єднань, які за рівнем їх організації та іншими властивостями здатні до стабільної злочинної діяльності, котра в її масовому вираженні становить один з найнебезпечніших видів злочинності – організовану. Вперше у законодавстві України термін «організоване злочинне

угруповання» було вжито у ст.1 Закону України від 30 червня 1993 р. «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» для розкриття якісної своєрідності даного виду злочинності, котра визначається як сукупність злочинів, що вчиняються у зв'язку зі створенням та діяльністю організованих злочинних угруповань [2].

У Кримінальному кодексі України, що закріплює кримінально-правові засади боротьби з проявами організованої злочинності, виділяється ряд злочинних об'єднань, які можна було б віднести до організованих злочинних угруповань: «організована група» (ч. 3 ст. 28 КК), «злочинна організація» (ч. 4 ст. 28 КК), «транснаціональна організація» (ч. 5 ст. 143 КК), «група, діяльність якої здійснюється під приводом проповідування релігійних віровчень чи виконання релігійних обрядів і поєднана із заподіянням шкоди здоров'ю людей або статевою розпустою» (ч. 1 ст. 181 КК), «терористична група» (ч. 4 ст. 258 КК), «терористична організація» (ч. 4 ст. 258 КК), «банда» (ст. 257 КК), «не передбачене законом воєнізоване або збройне формування» (ст. 260 КК) [3].

Організована злочинність – це форма злочинності, для якої характерна стійка злочинна діяльність, здійснювана злочинними організаціями (організованими групами і злочинними співтовариствами), які мають ієрархічну структуру, матеріальну і фінансову базу та державні структури, засновані на корупційних механізмах [1, с. 80].

Організовані злочинні угруповання характеризуються за багатьма параметрами. Так, угруповання відрізняються за змістом злочинної діяльності, якою реалізується спільні наміри їх членів та сферою діяльності. Наприклад, одні функціонують у місцях позбавлення волі, інші – на транспорті, решта – в торгівлі, тощо. Частина з них спеціалізується на здійсненні корисливих злочинів у сфері економіки, решта – на вчиненні загально кримінальних насильницьких злочинів. Діяльність одних є вузькоспеціалізованою, інших – багатопланою.

Неоднаковою є територіальна поширеність протиправної активності злочинних груп. Одні діють в межах певної адміністративної одиниці, діяльність інших поширюється на декілька регіонів, або ж здійснюється на території декількох країн; виділяються угруповання так званих «гастролерів», для яких характерним є вчинення злочинів з виїздом в іншу місцевість. Також угруповання розрізняються за механізмом їх утворення. Переважна більшість злочинних угруповань утворюється на ґрунті схожості злочинних інтересів, деякі з них виникають на етнічній основі, решта формуються на тривалих родинних, службових зв'язках [4, с. 83–84].

Під створенням злочинної організації слід розуміти дії, спрямовані на виникнення злочинної організації. Особа, яка створила злочинну організацію, в майбутньому може й не бути її керівником чи учасником. Керівництво злочинною організацією виконує організаційно-розпорядчі функції стосовно організації в цілому чи її структурних підрозділів.

Висновки. Отже, криміналістичні і кримінологічні пошуки показали, що сучасна організована злочинність в Україні представляє собою новий рівень професійної злочинності, що має свої специфічні ознаки не тільки кримінально-правових, кримінологічних, але й криміналістичних ознак.

Потрібно більшу увагу приділяти методикам розкриття таких злочинів, а також звертати основну увагу на особливості цих злочинів.

Безсумнівно, велике теоретичне і практичне значення має характеристика таких злочинів в якості підстави кримінальної відповідальності. Але не слід розглядати такі злочини як окрему категорію кримінальних, бо вони мають аналогічні ознаки загальної злочинності.

Нерідко розкриття злочинів розпочинається з розкриття окремих осіб і дуже важливо за цим злочином виділити приналежність його суб'єкту до організованих груп.

Список використаних джерел та літератури:

1. Долгова А. І. Щодо кримінально-правового визначення поняття організованої злочинності / А. І. Долгова // Право України. – 2016. – № 6. – С. 71–75.
2. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю [Електронний ресурс]: Закон України від 30.06.1993 р. № 2343 // Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2343-12>. – Назва з екрана.
3. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>. – Назва з екрана.
4. Сервецький І. В. Законодавче забезпечення боротьби з організованою злочинністю і корупцією / І. В. Сервецький, О. М. Юрченко // Зб. норм.-прав. актів. – Київ: Нац. акад. внутр. справ України, 2014. – С. 13.

Мулявчик Андрій,
магістрант II-го року навчання
спеціальності «Фінанси, банківська справа та страхування»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ТА ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ

На сучасному етапі функціонування ефективність діяльності вітчизняних підприємств в умовах мінливого середовища, усіх видів діяльності та форм власності, визначається їх здатністю отримувати прибуток. Умови підвищення загроз та ризиків висувають нові вимоги до тих підприємств та установ, які ставлять за мету збільшення прибутку, покращення ринкового становища та збільшення частки ринку. Для підприємства прибуток – найважливіший чинник активізації виробничо-господарської діяльності, що, у свою чергу, створює основу для задоволення соціальних і матеріальних потреб трудового колективу, є поштовхом для його розширення та розвитку.

У розрізі сучасних економічних теорій фінансові ресурси – це грошові доходи і надходження підприємства, що знаходяться в розпорядженні суб'єкта господарювання та необхідні для виконання ним фінансових зобов'язань, здійснення витрат по розширеному відтворенню і економічному стимулюванню працівників.

Але, крім фінансових результатів, до системи оціночних показників ефективності господарської діяльності входять також й інші показники, а саме: показники ефективності використання основних засобів, ефективності використання оборотних активів, трудових ресурсів, інвестиційних ресурсів, а також всіх інших ресурсів та характеристик ділової активності, оборотності.

Процес ефективного управління фінансовими та інвестиційними ресурсами підприємства необхідно організовувати на підставі певної стратегії. Необхідно зауважити, що методологічною та нормативною базою для обґрунтування та прийняття ефективних стратегічних рішень може бути тільки глибокий комплексний фінансовий, інвестиційний та економічний аналіз діяльності досліджуваного підприємства. Усі аспекти діяльності підприємства, в ході такого аналізу, аналізуються та оцінюються з точки зору досягнення максимально можливого економічного результату, а саме – отримання прибутку, підвищення рентабельності, за рахунок оптимального використання наявних ресурсів, насамперед фінансових ресурсів. Аналіз фінансових результатів різних видів діяльності підприємства дозволяє: розробити стратегію і тактику розвитку підприємства, обґрунтувати комплекс стратегічних рішень, здійснити функцію контролю за їх виконанням, виявити додаткові резерви підвищення ефективності виробництва, сформулювати ефективну інвестиційну стратегію використання ресурсів, оцінити фактичні та очікувані результати діяльності підприємства.

Для забезпечення ефективності результатів інвестиційної діяльності підприємства необхідно визначити його потреби щодо придбання необхідних інвестиційних активів й оптимізувати їх структуру з позицій доцільності, комплексності та системності. Виходячи з цього, процес формування інвестиційних ресурсів базується на наступних принципах:

1. Врахування перспектив розвитку інвестиційної діяльності. У процесі формування обсягів та структури інвестиційних ресурсів варто враховувати усі стадії інвестиційного процесу – передінвестиційну, інвестиційну та експлуатаційну.

2. Відповідності обсягу залучених інвестиційних ресурсів обсягу інвестиційних потреб підприємства. Загальна потреба в інвестиційних ресурсах підприємства визначається розрахунками загальних обсягів реального та фінансового інвестування.

3. Оптимізація структури інвестиційних ресурсів із позицій ефективної інвестиційної діяльності. Умови формування високих кінцевих результатів інвестиційної діяльності залежать від структури сформованих інвестиційних ресурсів. Оптимальна структура забезпечує фінансову рівновагу розвитку

підприємства в процесі здійснення інвестиційної діяльності, з іншої сторони неоптимальна структура – генерує ризики у фінансовій сфері підприємства.

4. Мінімізація витрат з формування інвестиційних ресурсів із різних джерел. Така мінімізація витрат здійснюється в процесі управління вартістю капіталу, який залучається для інвестиційної діяльності з метою одержання максимальної суми чистого прибутку.

5. Високоєфективне використання інвестиційних ресурсів у процесі інвестиційної діяльності. Інвестиційні ресурси, які тимчасово не використовуються, можуть втрачати свою вартість із часом. Тому формувати інвестиційні ресурси слід враховуючи темпи інфляції та інші фактори, які впливатимуть на вартість протягом строку реалізації інвестиційної діяльності. Реалізація цих принципів є основою процесу управління формування інвестиційними ресурсами підприємства [1, с. 380–382].

Діагностування ефективності діяльності підприємства в контексті використання його ресурсів дає можливість: врахувати не тільки загальні фундаментальні закономірності та сучасні тенденції економічних змін, а й також вплив різних економічних законів на практичну діяльність конкретного підприємства, своєчасно визначити додаткові резерви підвищення ефективності. Розуміння та використання сучасних методів економічних досліджень, методик системного, комплексного фінансово-економічного та інвестиційного аналізу надає можливості для підприємства кваліфіковано, своєчасно, комплексно, всебічно оцінити результати його господарської діяльності та передбачити загрози та виклики майбутніх змін.

В процесі формування необхідного обсягу інвестиційних ресурсів підприємства найголовнішою проблемою є визначення та планування їх бюджету. Треба зауважити, що на підприємстві загальна сума інвестиційних ресурсів має визначатися, враховуючи запланований обсяг освоєння коштів у процесі реалізації окремих інвестиційних проектів.

Отже, формуючи та визначаючи політику використання інвестиційних та фінансових ресурсів, яка є частиною загальної інвестиційної стратегії підприємства, що забезпечує необхідний рівень його самофінансування, треба зробити акцент на залученні для цих цілей капіталу в найефективніших формах, що походять з різноманітних джерел.

Список використаних джерел та літератури:

1. Бланк И. А. Инвестиционный менеджмент / И. А. Бланк. – Киев: МП «Итем», 1995. – 447 с.

ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ МЕНЕДЖМЕНТУ РЕГІОНАЛЬНОГО ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

Дане дослідження присвячено питанню продуктивності менеджменту на етапі інноваційного становлення економіки України.

Актуальність проблеми: За останні десять років глобальна економіка, в першу чергу розвинених держав, знаходиться на етапі конструктивної структурної модифікації, пов'язаної з важливим підйомом ролі наукомістких, надтехнологічних виробництв, становлення яких орієнтується, ключовим чином, активним впровадженням знань і широким впровадженням нововведень в різні сфери фінансового життя.

Інновації призводять до безперервних фінансових конфігурацій, допомагають динамічному розвитку, збільшенню результативності як фінансової системи в цілому, так і окремих компаній.

Інноваційне становлення економіки – це процес виробництва, який характеризується збільшенням розмірів виготовленої продукції, збільшенням її конкурентоспроможності, яка досягається переважно за рахунок інтенсивного застосування інноваційних, надсучасних знань.

Забезпечення фінансового становлення України, як інноваційної держави вимагає створення належних умов та механізмів. При інноваційному розвитку регіону, збільшується конкурентоспроможність продукції, об'єм виробництва, створюється потенціал для подальшого розвитку регіону у майбутньому.

За останні роки посилилася увага науковців до проблем інноваційного менеджменту. Велика кількість наукових досліджень у цьому напрямку мають тенденцію до вивчення вже існуючих підходів до менеджменту інноваційних систем різних регіонів на рівні глобальної економіки, що надає можливість проаналізувати успішний досвід і сформулювати певні принципи регіонального інноваційного розвитку, але невирішеними залишаються питання механізмів менеджменту регіонального розвитку, що засновані на поєднанні теорії менеджменту та регіональної економіки у векторі концепції стійкого розвитку.

Мета дослідження: Метою дослідження є розробка рекомендацій щодо підвищення якості менеджменту регіонального інноваційного розвитку та вдосконалення системи управління інноваціями в Україні та її регіонах.

Результати наукової розвідки: Показниками успішної інноваційної діяльності є процент інноваційної продукції, що знаходиться на ринку. Сьогодні в Україні він досить незначний 5–6%.

Провідною причиною даної ситуації є:

- відсутність досконалої інвестиційної політики;
- девальвації гривні;

- зменшення імпорту споживчих товарів;
- недостатня кількість виробничих потужностей для розробки інноваційних продуктів

Провідним завданням державної інноваційної політики є створення організаційних, правових і соціально-економічних умов для відтворення, становлення і застосування науковотехнічного потенціалу держави, забезпечення впровадження передових безпечних, екологічно чистих, енерго і ресурсозберігаючих технологій виготовлення.

Втім в реаліях часу розміри інвестування в інноваційну діяльність в Україні малозначні, а державна допомога в загальному розмірі витрат на інноваційну діяльність дуже мала. В Україні інноваційна діяльність при порівняно невеликих її розмірах переважно характеризується відтворенням фізичного капіталу. На рівні компаній, головною перешкодою для впровадження інноваційної діяльності є не стача власних коштів у компаній, труднощі з позиковими і залученими капіталами. Стимулювання інноваційної діяльності можливе тільки за умови, що дана діяльність буде прибутковою для підприємств. Рівень вигідності визначається чистим прибутком, тобто прибутком, який залишиться в компанії після сплати всіх необхідних податків. Отже, для сприяння розвитку інноваційної діяльності підприємств, держава повинна ухвалити низку законопроектів, які знизять податки компаній при збільшенні інноваційних і інвестиційних зусиль підприємства.

Якраз від високоякісного інноваційного менеджменту на регіональному рівні залежності фінансова, економічна стабільність регіону, її бізнес клімат, а отже і якість життя населення як регіону, так і держави в цілому. Управління нововведеннями на різних рівнях – загальнодержавному, регіональному або ж локальному (окреміорганізації) – це управління незвичайними процесами, хід яких можливо передбачати тільки на базі обґрунтованих наукових вивчень. У цей етап, щоб попередити усунення науково-технічного потенціалу, уряду потрібно підтримувати наукову діяльність так, щоб гарантувати виконання наукою її фінансової функції як головного джерела шляху до становлення інноваційного розвитку. Для вдосконалення історії вагомий простір в спрямованості формування загально державної інноваторської системи зобов'язаний належать. Для покращання ситуації основне місце в напрямку формування загально-національної інноваційної системи має належати розробці результативної системи інноваційного менеджменту в регіоні.

Висновки: В умовах невизначеності, багатоваріантності підходів і неповноти вихідної інформації координація інноваційної діяльності характеризується особливими труднощами. Процес координації визначається різними критеріями оптимальності, які обов'язково треба враховувати в попередніх критеріях планування й прогнозування діяльності.

Науковотехнічний прогрес в сучасних умовах стає головним фактором стабільного зростання добробуту країни, а інновації – вирішальним фактором конкурентоспроможності національної економіки держави.

Список використаних джерел та літератури:

1. Баштанник В. Інноваційні механізми державного управління регіональним розвитком / В. Баштанник // Держ. упр. та місцеве само в'ряд. – 2012. – Вип. 4 (15). – С. 87–94.
2. Бобровська О. Інноваційне управління як важіль і джерело інноваційного розвитку регіонів [Електронний ресурс] / О. Бобровська // Публічне управління: теорія та практика. – 2011. – № 4 (8). – С. 20–27. – Режим доступу: <http://www.kbuara.kharkov.ua>. – Назва з екрана.
3. Гросул В. А. Соціально-економічна стійкість підприємства: теоретико-методологічні засади та практичний інструментарій: [монографія] / Гросу В. А. – Харків: ХДУ харч. та торг., 2007. – 303 с.
4. Дегтярьова І. О. Інструменти інноваційного розвитку регіону: зарубіжний та вітчизняний досвід застосування [Електронний ресурс] / І. О. Дегтярьова // Держ. упр.: теорія та практика. – 2010. – № 1. – Режим доступу: <http://www.academy.gov.ua>. – Назва з екрана.
5. Інноваційні підходи до регіонального розвитку в Україні: аналіт. доп. / С. О. Біла, Я. А. Жаліло, О. В. Шевченко, В. І. Жук [та ін.]; за ред. С. О. Білої. – Київ: НІСД, 2011. – 80 с.
6. Федоренко В. Г. Інвестування: підручник / В. Г. Федоренко. – 2-е вид. перероб. і доп. – Київ: Алеута, 2008. – 448 с.

Набока Олена, студентка IV курсу спеціальності «Менеджмент» Полтавського інституту бізнесу ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Полтава)

ТЕНДЕНЦІ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Актуальність проблеми. Інновації мають значний вплив на соціально-економічний розвиток будь-якої країни. Вони можуть призвести як до радикальних структурних змін в економіці, так і в суспільстві, що значно впливає на весь процес створення вартості – від постачальників до кінцевих споживачів.

Економічний розквіт та рівень розвитку інфраструктури країни, її престиж та статус в сучасних умовах безпосередньо пов'язаний з рівнем розвитку інноваційної складової економіки, запровадженням наукових досягнень у виробництво, новизною і прогресивністю існуючих технологічних і виробничих систем.

Мета дослідження: розглянути основні тенденції інноваційного розвитку України.

Результати дослідження. Закон України «Про інноваційну діяльність» трактує інновації як «новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоспроможні технології, продукцію або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери» [4].

Однією із складових конкурентоспроможності національної економіки розглядають інноваційну спроможність, яка визначається як набір інституцій, політик і факторів, що визначають рівень продуктивності економіки.

За рівнем технологічного розвитку та продуктивності виробництва Україна значно відстає від країн ЄС. Більшість підприємств залишаються зі старим обладнанням, оскільки майже не здійснюють інноваційної діяльності. Збереження існуючої моделі розвитку реального сектору економіки України з орієнтацією на низько технологічне виробництво та експорт можуть призвести до зниження конкурентних позицій держави і подальшого нарощування технологічного відставання від розвинутих країн [3].

Проте наша країна має значний науково-технічний потенціал (Україна входить до ТОП–25 країн світу за кількістю патентних заявок від резидентів у розрахунку на 100 млрд. дол. у ВВП), що свідчить про передумови активізації інноваційної діяльності при забезпеченні відповідних сприятливих умов. У рейтингу індексів глобальної конкурентоспроможності серед 138 найбільш інноваційних країн світу, що публікується Bloomberg, Україна в 2016 посідала 79, а в 2017 році зайняла 85 місце [1].

При цьому позиція України у глобальному інноваційному індексі підвищилася на 6 позицій, і в 2017 році зайняла 50 місце. Цьому сприяло покращення бальної оцінки інноваційних ресурсів та інноваційного результату, що враховувалися при розрахунку даного індексу, але коефіцієнт інноваційної ефективності залишився на тому ж рівні.

Найвагомішою складовою української інноваційної конкурентоспроможності є людський капітал. Його ефективна реалізація і є основною конкурентною перевагою. Однак, в порівнянні з 2016 роком цей показник зменшився за рахунок скорочення державних витрат на освіту (22 м. у 2016, 24 м. – 2017 р.) та науку.

Для досягнення інноваційного розвитку економіки в Україні потрібна взаємозалежна, керована державою система, яка здатна зробити інновації вигідними, зручними і мінімально ризикованими для довгострокового вкладення капіталу. Створення такої системи вимагає впровадження економічного механізму стимулювання інноваційної діяльності з врахуванням взаємних інтересів усіх учасників інноваційного процесу, суміщення кількох сфер економіки, що забезпечить науково обґрунтовані умови для досягнення інноваційного розвитку країни.

Стратегія інноваційного розвитку повинна формуватися, виходячи з наступних позицій:

- забезпечення необхідних умов для швидкого та ефективного впровадження технічних новинок у всіх ланках народногосподарського комплексу держави,
- удосконалення виробництва і структурно-технологічної перебудови,
- збереження і розвиток стратегічного науково-технічного потенціалу в пріоритетних напрямках розвитку,

– створення необхідних соціально-економічних умов для збереження потенціалу наукових і технічних кадрів і таким чином недопущення еміграції висококваліфікованих спеціалістів науки і техніки за межі країни [2].

Така стратегія має містити чітку ієрархію науково-технічних інноваційних пріоритетів, критичних технологій, а також конкретні механізми реалізації їх державної підтримки на національному, регіональному та галузевих рівнях.

Однак, з кожним роком Україна все більше втрачає можливість забезпечити ефективне використання цього потенціалу на шляху до інноваційного розвитку та переходу до побудови суспільства знань, нового технологічного способу виробництва. Без реальних кроків держави в цьому напрямку, її активної проєвропейської позиції щодо Лісабонської стратегії, Стратегії Європа 2020 – ініціатива Інноваційний союз, Дублінської декларації 2013 року – Відкриті інновації 2.0, Європейської хмарної ініціативи, Стратегії єдиного цифрового ринку, визначення пріоритетів та збільшення витрат на проведення наукових досліджень і розробок рухатись практично неможливо.

Висновки. Отже, тенденції інноваційного розвитку України останніх років свідчать про підвищення впливу державної політики, орієнтованої на підтримку цілісності інноваційного процесу від наукової розробки до інвестування масового виробництва. Створення сприятливих умов для розвитку інноваційної діяльності дозволить вітчизняним підприємствам покращити технологічний рівень виробництва, забезпечити більш високу якість товарів та послуг при зниженні їх собівартості.

Список використаних джерел та літератури:

1. Андрощук Г. О. Інтелектуальна власність: юридична форма-економічний зміст [Електронний ресурс] / Г. О. Андрощук // Юридична Газета. – 2016. – № 34/35 (532/533). – Режим доступу: <http://jur-gazeta.com/interview/intelektualna-vlasnist-yuridichna-forma-ekonomichniy-zmist.html>. – Назва з екрана.

2. Великий Ю. В. Проблеми інноваційного розвитку економіки України / Ю. В. Великий // Наук. вісн. ЧДІЕУ. – 2011. – № 2 (10). – С. 104–108.

3. Гриньова В. М. Інноваційний розвиток економіки України як стратегічний напрям підвищення її конкурентоспроможності у світі [Електронний ресурс] / В. М. Гриньова, О. М. Колодзєв // Вісн. екон. науки України. – 2014. – № 1. – С. 140–143. – Режим доступу: www.nbu.gov.ua/UJRN/Venu_2014_1_35. – Назва з екрана.

4. Про інноваційну діяльність [Електронний ресурс]: Закон України. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/40-15>. – Назва з екрана.

ОСОБЛИВОСТІ РИНКУ ПРАЦІ В УКРАЇНІ

Актуальність проблеми. Забезпечення сталого соціально-економічного розвитку України, як однієї з найбільших держав Європи, пов'язане з вирішенням таких важливих питань, як розбудова сучасної соціально-орієнтованої економіки, відродження вітчизняного виробництва, відновлення соціальної захищеності населення. У практичному вирішенні цих найгостріших проблем одне із центральних місць займає ринок праці, що, як невід'ємна складова ринкової економіки, забезпечує розподіл і перерозподіл суспільної праці по галузях господарства, видах та формах діяльності, в територіальному просторі, за критерієм максимального ефективного використання трудового потенціалу домашнього господарства, підприємства, регіону, держави та згідно зі структурою суспільних потреб і форм власності.

Метою дослідження є визначення та розгляд актуальних проблем ринку праці України та особливостей його сучасного розвитку.

Результати наукової розвідки. Сфера зайнятості сьогодні перебуває під впливом економічної рецесії в країні, глобальних і геополітичних викликів. Сучасні виклики ринку праці посилюються зростанням інфляції, руйнацією виробничої кооперації, обмеженням ринків збуту, зупинкою підприємств та очікуванням масових вивільнень працівників. Зменшується чисельність зайнятих та середньооблікова кількість штатних працівників, збільшуються обсяги вимушеної неповної зайнятості. Разом з тим, скорочується попит на робочу силу та зростає навантаження на одне робоче місце [1].

Так, за інформацією Державної служби статистики України, рівень економічної активності населення знизився з 65% у 2013 році до 61,8% на кінець 2015 року. У тому числі серед осіб працездатного віку цей показник знизився з 73,1% до 71,0%. Кількість вакансій, про які роботодавці проінформували центри зайнятості, станом на 1 січня 2016 року складала 25,9 тис. та, у порівнянні з даними на 1 січня 2014 року, скоротилася на 16,6%. Станом на початок січня 2016 року на одне робоче місце претендувало 63 безробітних.

Загрозливих масштабів в Україні набула тіньова зайнятість. За офіційною статистикою, чисельність зайнятого населення у 2015 році становила лише 16,2 млн. осіб, кількість безробітних – 1,7 млн. осіб. Кількість зайнятих у неформальному секторі економіки становила 4,3 млн. осіб або 26,2 % від загальної кількості зайнятого населення віком 15-70 років. Більше половини неформально зайнятих спостерігається серед сільського населення, де неформальний сектор є переважаючим місцем праці для кожної другої особи з числа зайнятих. Поширення неформальної зайнятості має негативні наслідки

для держави та суспільства в цілому, зокрема, недоотримання надходжень до бюджету та соціальних фондів.

Кількість осіб, які у 2016 році заявили про потребу в працевлаштуванні становить 129,1 тис. осіб. З них звернулись за працевлаштуванням безпосередньо до центрів зайнятості – 57,7 тис. осіб, з яких працевлаштовано 16,9 тис. осіб, пройшли профнавчання – 4,3 тис. осіб та взяли участь у громадських роботах – 6,2 тис. осіб.

Економічна криза в 2013-2016 роках, анексія Криму та військові дії на сході країни, відсутність ефективного соціального діалогу та цілеспрямованої державної політики зайнятості призвели до загострення негативних явищ в соціально-економічній сфері.

За цей період український ринок праці втратив значну кількість працюючих понад 2 млн. осіб. Локальні підприємства та регіональні офіси компаній на території бойових дій зазнали серйозної руйнації або знищення, що призвело до скорочення персоналу або навіть закриття підприємств. Однак, зниження чисельності зайнятих відбулось не лише в зоні бойових дій, а й по всій території країни.

Рівень безробіття, за методологією МОП, становить 9,1%, а серед осіб працездатного віку – 9,5% економічно активного населення. Серед молоді у віці до 25 років рівень безробіття залишається більш як удвічі вищим, ніж в середньому по країні – 22,4% економічно активного населення. Слід зазначити, що протягом 2014–2015 років у бюджетній сфері тричі відбувалося масове вивільнення працівників на 20, 10 та 3%.

Має місце дисбаланс між попитом та пропозицією робочої сили: сьогодні на ринку праці найбільш запитуваними є працівники робітничих професій – газозварники, водії, електрики, монтажники, слюсарі, підсобні робітники, в той час як серед безробітних значну частку складають фахівці з вищою освітою, зокрема економісти, юристи, фінансисти.

Треба згадати, що перебування значної частини населення у стані безробіття протягом тривалого часу не тільки знижує шанси безробітних осіб на працевлаштування, але й погіршує якість трудового потенціалу країни, призводить до посилення соціальної напруженості в суспільстві. В Україні середня тривалість пошуку роботи сьогодні становить 7 місяців [2].

Відповідно до чинного законодавства, саме державна служба зайнятості забезпечує реалізацію конституційного права безробітних громадян на їх соціальний захист від безробіття.

Серед дієвих інструментів сприяння зайнятості – формування єдиної актуальної бази вакансій в межах України; стимулювання роботодавців до створення нових робочих місць та працевлаштування на них безробітних громадян, недостатньо конкурентоспроможних на ринку праці, шляхом виплати компенсації роботодавцю в розмірі єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування за відповідну особу; можливість тимчасового працевлаштування як для безробітних, так і для тих, хто працює й прагне

отримати додатковий заробіток, завдяки організації громадських та інших робіт тимчасового характеру [3].

Серед гострих проблем, які сьогодні перешкоджають природному формуванню та відтворенню людського потенціалу України, слід виділити наступні:

– демографічна криза. Україна, яка в минулому традиційно відзначалась високим рівнем природного відтворення населення, перетворилась у країну з найнижчим природним приростом і в 1993 р. ввійшла у стадію депопуляції населення;

– складність ситуації посилюється ще й станом здоров'я нації, яке є важливим індикатором якості людського потенціалу та основною умовою його формування та відтворення;

– доволі хитке фінансове підґрунтя відтворення людського потенціалу. Вітчизняна економіка характеризується низьким рівнем оплати праці й інших грошових виплат. Більшість населення країни живе за межею бідності, а заробітна плата не забезпечує навіть простого відтворення робочої сили [4].

Висновки. Вітчизняному ринку праці притаманні проблеми недостатнього обсягу створення нових робочих місць; низької професійної мобільності трудових ресурсів. Актуальними залишаються ризики зростання безробіття серед молоді, проблеми працевлаштування випускників вищих та професійно-технічних навчальних закладів.

Список використаних джерел та літератури:

1. Волкова О. В. Ринок праці [Електронний ресурс] / О. В. Волкова. – Режим доступу: http://westudents.com.ua/glavy/24_504-123-osoblivost-ta-etapi-formuvannya-rinku-prats-ukrani-v-umovah-nezajnost.html. – Назва з екрана.

2. Миколейчук Д. Г. Статистика по зайнятості та безробіття в Україні [Електронний ресурс] / Д. Г. Миколейчук. – Режим доступу: <http://zet.in.ua/statistika-2/statistika-pozanyatosti-i-bezrobotice-v-ukraine-2015-2016/>. – Назва з екрана.

3. Всеукраїнська інформаційно-аналітична щомісячна газета [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://migraciya.com.ua/news/TheStateEmploymentServiceofUkraine/ua-current-challenges-labor-market-activity-of-ukraine-and-the-state-employment-service/>. – Назва з екрана.

4. Карпухно І. О. Проблеми сучасного розвитку ринку праці України [Електронний ресурс] / Карпухно І. О., Колесник І. В. – Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=523>. – Назва з екрана.

ФІЗИЧНА РЕАБІЛІТАЦІЯ ПРИ РОЗЛАДАХ НЕРВОВОЇ СИСТЕМИ

Актуальність проблеми. На сьогодні в Україні та світі все більше людей мають різноманітні психологічні проблеми. Незвертаючи на психологічні розлади уваги, можна отримати в майбутньому серйозні проблеми з психікою.

Метою статті є дослідження особливостей реабілітації при розладах нервової системи.

Результати дослідження. До розладів нервової системи відносяться порушення мозкового кровообігу, травми та пухлини головного та спинного мозку, неврози, інфекційні захворювання. Залежно від локалізації та характеру патологічного процесу виникають спастичні та в'ялі паралічі й парези, зміни чутливості, трофічні розлади; порушення діяльності систем організму; можливі втрата слуху, зору, мови, психічні порушення. Більшість таких хворих важкі, значна частина з них стають інвалідами.

Розлади рухів характеризуються повною відсутністю м'язового скорочення та частковим випадінням рухової функції. Також можуть виявлятися порушеннями координації та гіперкінезами – рухами, що позбавлені фізіологічного значення та виникають мимовільно. До них відносяться судоми, атетоз, тремтіння.

При захворюваннях і травмах нервової системи можуть виникати розлади чутливості. При порушеннях поверхневої чутливості хворий не розрізняє тепло та холод, не відчуває уколів. У випадках розладу глибокої чутливості в нього зникає уява про положення кінцівок у просторі, рухи стають некерованими.

В лікуванні захворювань та ушкоджень нервової системи значна роль належить лікувальній фізичній культурі (ЛФК). Вона широко застосовується при лікуванні посттравматичних станів, уражень центральної та периферичної нервової системи судинного й інфекційного генезису [2].

Фізичні вправи є сильним подразником центральної нервової системи та можуть змінювати нервові процеси в корі головного мозку, впливати на їх якість. Завдяки цьому більш повноцінно функціонально відновлюється рухова активність, скорочуються терміни відновлення.

Лікувальна фізкультура при хворобах ЦНС допомагає активізувати життєво важливі функції організму: дихальну, серцево-судинну, імунну тощо. Гімнастика активно попереджає виникнення рухових та інших ускладнень, серед яких контрактури, пролежні, застійна пневмонія.

Завдяки ЛФК відбувається зміцнення організму хворого, покращення кровообігу уражених частин тіла, зниження підвищеного тону паретичних м'язів і збільшення м'язової сили, усунення шкідливих супутніх рухів та тремору м'язів, відновлення точності рухів, функціональної рівноваги між

паретичними м'язами та їх синергістами, нервової провідності від центру до периферії та ввід периферії до центру, відновлення та формування важливих рухових навичок [3].

Пацієнтам із хворобами нервової системи показано ранній початок ЛФК. Фізичні навантаження потрібно підбирати індивідуально, поступово збільшуючи інтенсивність та складність виконання. Навіть незначне ускладнення вправ вже на психологічному рівні робить попередні варіанти занять більш легкими. Пацієнтам з хворобами центральної нервової системи категорично протипоказані перевантаження, оскільки у них можуть посилитися рухові порушення. Для прискорення прогресу важливо закінчувати заняття на тих вправах, які виходять у хворих найкраще. Це забезпечує максимально позитивну психологічну підготовку пацієнта до наступних занять. Для забезпечення повноцінного тренування вищої нервової діяльності варто прості вправи чергувати зі складнішими. При цьому руховий режим слід неухильно розширювати: від положення лежачи в ліжку, до сидючи в ліжку, а потім – стоячи. Пацієнтам призначається виконання вправ з лікувальної гімнастики та масаж. Ефективною є й екстензійна терапія – механічне випрямлення або витягнення по поздовжній осі певних частин тіла, які характеризуються порушенням правильного анатомічного розташування [1].

Висновки. Таким чином, при захворюваннях і травмах нервової системи позитивні результати відновлення досягаються при застосуванні засобів фізичної реабілітації. Фізична реабілітація хворих повинна проводитися під наглядом лікаря.

Список використаних джерел та літератури:

1. Воронін Д. М. Фізична реабілітація при захворюваннях нервової системи: навч. посіб. / Воронін Д. М., Павлюк Є. О. – Хмельницький: ХНУ, 2011. –143 с.
2. Мурза В. П. Фізичні вправи і здоров'я / В. П. Мурза. – Київ: Здоров'я, 1991. – 256 с.
3. Мухін В. М. Фізична реабілітація / В. М. Мухін. – Київ: Олімпійська література, 2000. – 424 с.

Нікітчук Станіслав, студент IV курсу
Інституту банківських технологій та бізнесу
ДВНЗ «Університет банківської справи» (Україна, м. Київ)

АЛГОРИТМІЧНА ТОРГІВЛЯ (ТРЕЙДИНГ) ЯК СТРАТЕГІЧНИЙ НАПРЯМ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВИХ РИНКІВ

Актуальність проблеми. Завдяки розвитку і повсюдному поширенню комп'ютерних технологій сучасні фінансові ринки характеризуються високим ступенем автоматизації. З появою на початку 1990-х років електронних біржових систем, різних технологій і світової стандартизації біржової торгівлі почав активно поширюватися особливий вид здійснення ринкових угод – алгоритмічна торгівля, яка сьогодні стала вже цілком звичайним способом виконання транзакцій.

Дане поняття досить точно розкрито в директиві Європейського парламенту: «алгоритмічна торгівля – це вид торгівлі фінансовими інструментами з мінімальним участю людини, в якому комп'ютерний алгоритм автоматично визначає індивідуальні параметри заявок, такі як рішення про виставлення і зняття заявки, час її виставлення, ціна і обсяг передбачуваної покупки/продажу» [1].

Мета дослідження: дослідження особливостей та перспектив алгоритмічної торгівлі (трейдингу) як стратегічного напрямку розвитку фінансових ринків.

Результати наукової розвідки. Алгоритмічна торгівля на фінансових ринках представляє собою електронну торгівлю, в якій автоматизовані не тільки шість етапів проходження угоди – укладення угоди, її реєстрація, підтвердження, нетінг (взаємозалік зобов'язань по операціях), розрахунки, звірка рахунків ностро, – але і сам процес прийняття рішення про укладення угоди. Цю функцію виконує спеціальна комп'ютерна програма із застосуванням алгоритмів, так званий «торговий робот». По суті, на наших очах відбувається «промислова революція» на фінансових ринках, заміна людини роботом в сфері фінансів.

В цілому, концептуально, розвиток алгоритмічної торгівлі на фінансових ринках з 70-х років ХХ-го ст. йшов в наступній послідовності: електронна торгівля – автоматизована торгівля – алгоритмічна торгівля – алгоновинна торгівля.

На наша думку, робота торгового алгоритму спрямована на кілька завдань:

1. Розподіл загального обсягу позиції на дрібні ордери;
2. Розрахунок середньої ціни реалізації позиції, а також найкращої ціни для кожного окремого ордера;
3. Час і періодичність виконання ордерів на ринку;
4. Визначення типу виконання ордерів на ринку: лімітний (відкладений) або ринковий ордер.

Як правило, торгові роботи як спеціалізовані комп'ютерні програми для здійснення операцій на біржовому ринку орієнтовані на використання визначеного торгового алгоритму для укладання угод на фондовому ринку. В цілому, для алготрейдингу характерно використання алгоритмів з невеликим набором правил, щоб мінімізувати витрати, пов'язані з впливом ринку. Наприклад, він може бути орієнтований на ціновий пробій локального максимуму або мінімуму по одному цінному папері. Власне, саме відмінність в створеному алгоритмі і визначає підкатегорії алготоргівлі, найпоширеніша з яких – високочастотна торгівля (High Frequency Trading – HFT) – швидка торгівля цінними паперами.

На сьогоднішній день розрізняють 3 рівня алгоритмів:

1. Макротрейдинг – алгоритм виконує визначення торгової стратегії;
2. Мікротрейдинг – алгоритм виконує виставлення торгових ордерів;

3. Алгоритм «розумної маршрутизації» обирає найкращу пропозицію на різних торгових майданчиках.

Алгоритмічна торгівля широко використовується інвестиційними банками, пенсійними, хедж- і пайовими фондами, тому що ці інституційні інвестори в своїй діяльності оперують заявками великого обсягу і, отже, не можуть виставити такі великі заявки на ринок цілком без ризику втрат. Всі алгоритми можна розділити на execution-стратегії (стратегії виконання) і спекулятивні стратегії. На відміну від езекекьюшн-стратегій, які ставлять за мету максимально непомітно реалізувати великий обсяг активів для своїх цілей, при цьому, не вплинувши на ринкові ціни, спекулятивні стратегії часто сприяють втручанню в ринок, з метою отримання додаткового прибутку.

За наведеною на рис. 3 діаграми можна зробити висновок про вкрай стрімкий розвиток високочастотної алгоритмічної торгівлі. При цьому, якщо врахувати, що інші типи робіт у цю статистику не потрапляють, реальна частка алгоритмічних операцій в біржових оборотах ще вище.

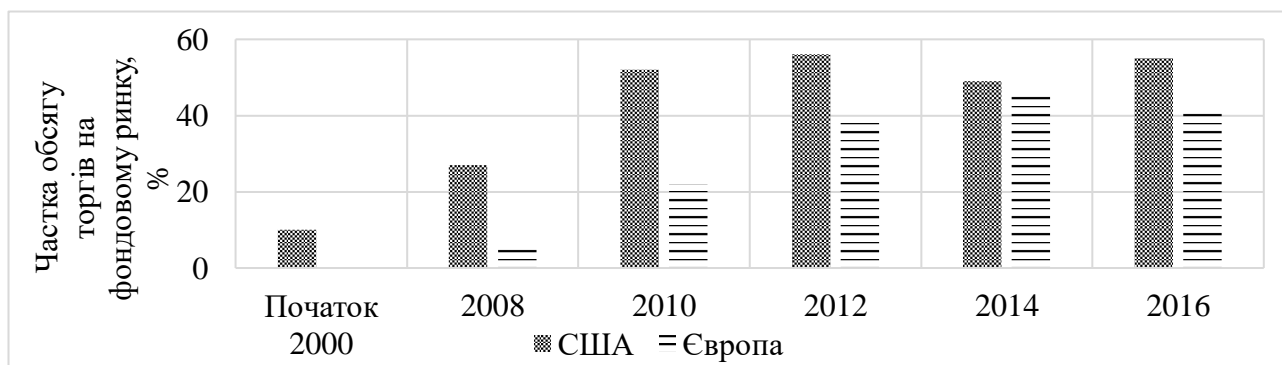

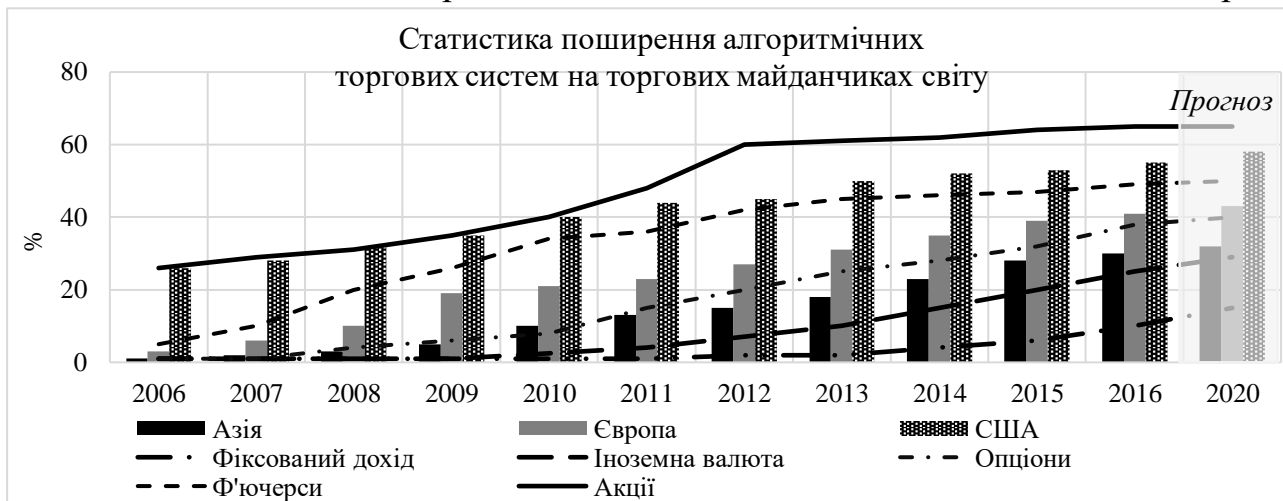
Рис. 3. Частка HFT в біржових оборотах на фондовому ринку США та Європи

Статистично ринки Америки і Європи мають більшу, в порівнянні з іншими ринками, частку алгоритмічного трейдингу. Що стосується частки високочастотних трейдерів в оборотах на ринках Азіатсько-Тихоокеанського регіону, то в 2010 р. вона коливалася від 10% до 20%, а в 2016 р. досягла максимальної позначки вже в 30%. Таке поширення алгоритмічної торгівлі багато в чому зобов'язане технологічним інноваціям, які стають доступними все більш широкому колу інвесторів.

Позитивний вплив алгоритмічної торгівлі на фондові ринки проявляється в поліпшенні ліквідності, збільшенні інформаційної ефективності ринків і зниження транзакційних витрат.

Серед негативних ефектів алгоритмічної торгівлі, як правило, найчастіше виділяють те, що висока активність алгоритмів протягом коротких часових проміжків може перевантажувати біржові і брокерські торговельні системи [16].

Всього якихось 20 років тому алгоритмічна торгівля на фінансових ринках практично повністю була відсутня. Зараз на їх частку вже припадає в районі 40% всіх здійснюваних операцій, причому, залежно від методу оцінювання ця частка може бути ще вище – 60-70%. За різними оцінками, частка автоматизованих угод на Нью-Йоркській фондовій біржі становить від 50 до 75%. Частка алгооперацій на Deutsche Börse і LSE знаходиться на рівні

40% (Рис. 7).

Рис 2. Динаміка долі алгоритмічної торгівлі на біржах світу по активам і регіонам, 2006 – 2016 рр., у % до всієї торгівлі

Як видно з графіків долі алгоритмічної торгівлі по різним активам і регіонам у період 2006 – 2016 рр. неухильно зростає. В загальному, розвиток фінансових ринків Заходу далеко попереду. Там алгоритмічна торгівля – це ціла індустрія з багатомільярдними оборотами і прибутками. Україна – це узбіччя світової фінансової системи, і хронічна слабкість інститутів не дозволяє сподіватися на зміну цього факту в доступному для огляду майбутньому. Головне, що вже присутнє усвідомлення значущості розвитку цього напрямку як стратегічно важливого в роботі на фінансових ринках.

Зміни в конкурентному середовищі наймовірніше відчують на собі денні трейдери: їх робота передбачає необхідність приймати інвестиційні рішення в найкоротші терміни. З появою HFT реагування на певні новини чи цінові коливання навряд чи дозволить цим гравцям отримувати таку ж прибуток від торгівлі, як і раніше. У цьому сенсі людина програє алгоритмам, які реагують і приймають прості торгові рішення протягом мілісекунд.

«Плюси» і «мінуси» торгових роботів наведені в таблиці 1.

Таблиця 1

Переваги і недоліки застосування торгового робота

+	-
Швидкість, точність	Відсутність реакції на нестандартні ситуації
Відсутність втоми (здатний працювати 24/7), неухильності, сумнівів, емоцій та інтуїтивних рішень	Неемоційність (ризик «обнулити» рахунок інвестора)
Відсутність «людського фактору»	Додаткові фінансові витрати

«Знаходження в ринку» протягом всієї торговельної сесії	Конкуренція роботів зі схожими стратегіями
Можливість одночасно відстежувати всі активи і ціни на них	Ризик комп'ютерних збоїв, повторення однієї і тієї ж помилки

Джерело: складено автором за даними джерел [24-27].

Перераховані недоліки дозволяють констатувати, що поки торгові роботи не можуть повністю замінити людину на фондовому ринку, проте вони цілком можуть використовуватися як інструмент підвищення ефективності біржової торгівлі, що особливо актуально в періоди, коли в економіці країни спостерігаються кризові явища.

Висновки. Резюмуючи все вищесказане, можна сказати, що торгові роботи – це нові можливості, якими важливо навчитися користуватися сучасним трейдерам, тому що саме на них буде базуватися весь фондовий ринок майбутнього. Грамотне використання сильних сторін автоматичних торговельних систем допоможе поліпшити результати біржової торгівлі кожного інвестора. Можна прогнозувати, що з часом роботи будуть брати на себе все більше технічних операцій, залишаючи людям час для аналітичної роботи. Однак, на нашу думку, необхідно розуміти, що торгові роботи – це тільки інструмент в руках успішного трейдера, основну роботу повинні брати на себе живі люди.

Еволюція алгоритмічної біржової торгівлі – це шлях від Джесса Лівермора до торгових роботів, або чи є місце для індивідуального інвестора на сучасному біржовому ринку? Тому, величезне значення в даний час набуває пошук шляхів вирішення соціальних проблем при витісненні дилерів торговими роботами і методи перекваліфікації дилерів в операторів алгоритмічних торгових систем.

Список використаних джерел та літератури:

1. Directive 2014/65/EU of The European Parliament and the Council [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32014L0065&from=EN>. – Назва з екрана.
2. Algorithmic Trading and High-Frequency Trading [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.bafin.de/EN/Supervision/StockExchangesMarkets/HighFrequencyTrading/high_frequency_trading_artikel.html. – Назва з екрана.
3. Кашина О. И. Сравнительный анализ инвестиционных стратегий участников фондового рынка / О. И. Кашина // Актуальные вопросы экономических наук: материалы междунар. науч. конф. – Уфа: Лето, 2011. – С. 53–56.
4. Алгоритмическая торговля на финансовых рынках. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://gasinv.ru/algoritmicheskaya-torgovlya-na-finansovykh-rynках>. – Загл. с экрана.
5. Бесплатные и готовые торговые роботы опасны для инвесторов [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.wealthinvestor.ru/articles/fondovyy_rynok/besplatnye_i_gotovye_torgovye_roboty_opasny_dlya_investorov. – Загл с экрана.

Нурієва Ірина, Бондар Тетяна,
магістранти I-го року навчання
спеціальності «Фінанси, банківська справа та страхування»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

МАКРОЕКОНОМІЧНІ УМОВИ ТА РИЗИКИ ФІНАНСОВОЇ СТАБІЛЬНОСТІ УКРАЇНИ

Актуальність проблеми. Стабільність фінансової системи – найважливіша умова для вирішення завдань як загальнодержавного, так і приватного характеру. Мета України – вступити до Євросоюзу – не може бути досягнута без стійкого зростання національної економіки, що передбачає, перш за все, фінансову стабільність. В умовах сучасних кризових явищ в економіці нашої країни значення фінансової стабільності збільшується.

Мета дослідження: зрозуміти та проаналізувати фактори впливу на стабільність фінансової системи країни для планування та прогнозування економічного майбутнього.

Результати наукової розвідки. Фінансова стабільність – це стан фінансової системи, в якому вона здатна належним чином забезпечити можливість ефективно виконувати свої ключові функції, такі як фінансове посередництво та забезпечення здійснення платежів, і, таким чином, сприяти стійкому економічному зростанню, а також протистояти негативному впливу кризових явищ на економіку [1].

Фінансова система може вважатися стабільною, якщо вона ефективно перерозподіляє вільні грошові ресурси, ретельно оцінює фінансові ризики, спроможна без значних негативних наслідків витримати шоки.

Відомий фінансист Геррі Дж Шіназі в роботі «Визначення фінансової стабільності» визначає фінансову стабільність як «стан, в якому механізми економіки та їх оцінка, виявлення та управління фінансовими ризиками працюють досить успішно для стимулювання економічного зростання» [2].

У будь-якому випадку найважливішою умовою стабільності фінансової системи є стабільність макроекономічного середовища, що формується під впливом безлічі зовнішніх і внутрішніх факторів. Значна роль у цих процесах належить банківській системі, за допомогою якої досягається цінова стабілізація, задоволення потреб економіки в кредитних ресурсах, поживляється ділова активність.

Події останніх років, що сколихнули усю Україну, підірвали фінансову стабільність банків. Українська економіка зазнала вагомих втрат та збитків унаслідок економічної, політичної та фінансової криз.

Як результат негативного впливу цих криз на банківську систему стало обмеження кредитування реального сектору економіки банками, які є основними учасниками фінансового посередництва на території України. Надання кредитів є необхідним фактором розвитку суб'єктів господарювання різних масштабів: без розширеного відтворення, якому сприяють процеси

кредитування, неможливо досягнути основної цілі їх діяльності – отримання прибутку. В січні 2014 року залишки за банківськими кредитами почали знижуватися та зазнали найбільшого падіння (на 20%) у вересні 2015 року у реальному виразі (тобто зважаючи на зростання цін), кредитний портфель банків скоротився майже на 40% у порівнянні з попереднім роком [3].

У 2015 році обсяг проблемної заборгованості відносно попереднього року збільшився майже на 200% та дорівнював 135,9 млрд грн. Стрімке збільшення частки проблемної заборгованості в кредитному портфелі банків зумовлене у тому числі девальвацією національної валюти, що мало вплив на платоспроможність клієнтів банку [4].

Відповідно до звітів НБУ, хоча відсутність вагомих структурних змін в економіці, низька ефективність державних банків і проблеми правової системи як і раніше мають місце, все ж таки у 2017 році після трьох років паузи банки знову стали прибутковими й розпочали кредитування населення та бізнесу. Але ці фактори суттєво зашкоджують ефективному перерозподілу фінансових ресурсів та відновленню кредитування.

Розвиток довгострокового кредитування ускладнюється: висока інфляція на сьогодні робить неможливим ефективне ціноутворення за довгостроковими активами та зобов'язаннями банків.

Ключовим макроекономічним ризиком для фінансової стабільності України на найближчий час є припинення кредитування МВФ. Відсутність фінансової підтримки від міжнародних інституцій значно ускладнить рефінансування понад 20 млрд доларів США державою боргу, що підлягає погашенню у 2018 – 2020 роках. Певні проблеми є також у банківському законодавстві України: немає універсального комплексного регулятивного правового акту у сфері кредитування, права українських позичальників чітко не прописані.

Зараз спостерігається відновлення платоспроможності реального сектору. Фінансовий стан підприємств вже не заважає відновленню кредитування, але критерії оцінки платоспроможності позичальників стали жорсткішими: банки вимагають від позичальників повністю розкривати їхню структуру власності, подавати якісну фінансову звітність та ліквідну заставу.

Банки збільшують портфель кредитів фізичним особам. Наразі значно зростають обсяги незабезпечених кредитів, невеликих за розміром, з ефективною ставкою іноді понад 40%.

Водночас забезпечене довгострокове іпотечне кредитування ледве існує: іпотека становить менше ніж 5% нових позик. Основною перешкодою розвитку іпотечного кредитування в середньостроковій перспективі є недосконалість механізмів стягнення заставленого майна при невиконанні боржником своїх зобов'язань. Без реформування процесів стягнення застави доступної іпотеки не буде.

Висновки. Фінансова стабільність опирається на стабільність макроекономічного середовища, політичну та економічну ситуації, правову захищеність учасників грошово-кредитних відносин та правове регулювання у

банківській системі. Зараз спостерігається відновлення платоспроможності реального сектору і на сьогодні для стабільності банківської системи залишаються два основних ризики – домінування державних банків та велика частка проблемних кредитів у кредитних портфелях фінансових установ.

Ключовими перспективами подальшої фінансової стабілізації є: а) нарощування корпоративного кредитування за рахунок підвищення ділової активності, а не девальвації гривні; б) зменшення частки валютних кредитів та зменшення валютних ризиків банків (цей процес позитивно відобразиться на загальній валютній стабільності в країні та закладе передумови до поступового зростання добробуту населення, який знизився внаслідок девальваційної інфляції); в) підвищення активності банків у сфері інвестиційного та інноваційного кредитування через те, що інтеграція українських підприємств у європейський ринок вимагає від них суттєвого переоснащення виробництва та підвищення продуктивності праці, для чого необхідні інновації та інвестиції.

Список використаних джерел та літератури:

1. Про Національний банк України: Закон України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1999. – № 29. – Ст. 238.
2. Scyinas G. J. Defining Financial Stability // IMF Working Paper. – 2004. – October.
3. Коваленко В. В. Кредитна діяльність банків України: проблеми та перспективи розвитку / В. В. Коваленко. – Одеса: Атлант, 2015. – 217 с.
4. Яременко О. Р. Проблемні кредити банків: визначення сутності та тенденції їх розвитку в умовах банківської кризи / О. Р. Яременко, О. М. Костильова // Глобальні та національні проблеми економіки. – 2016. – № 10. – С. 900–905.
5. <https://bank.gov.ua/doccatalog>

Овсієнко Віталій,

магістрант II-го року навчання
спеціальності «Право»

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ПОНЯТТЯ ТА ПРИНЦИПИ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Дієва система державного служби є одним з основних чинників конкурентоспроможності країни. Ефективна діяльність Кабінету Міністрів України щодо розроблення державної політики у різних сферах можлива за наявності професійної, підзвітної, результативної та ефективної системи центральних органів державного управління. Зниження адміністративного навантаження державного регулювання, покращення якості надання адміністративних послуг, забезпечення законності та передбачуваності адміністративних дій покращує позиції держави у світових рейтингах конкурентоспроможності [1].

Крім того, та система державної служби, яка ґрунтує всю свою діяльність на суворому дотриманні принципу верховенства права, продукує

основні засади, які призведуть до демократичного управління. Державна служба є основою державного управління. Створення професійної державної служби має виключне значення для країни з перехідною економікою.

Державна служба ґрунтується на принципах державного управління. Європейські стандарти належного адміністрування сформульовані в документі SIGMA «Принципи державного управління», який містить систему принципів і критеріїв оцінки державного управління. Вони визначають, що саме належне врядування означає на практиці, та окреслюють основні вимоги до добре функціонуючої системи органів державної служби [2, с.89].

Конституційне та законодавче встановлення принципів державної служби обумовлює функціонування органів державної влади, професійну діяльність державних службовців, сталість правового регулювання державнослужбових правовідносин, а також обґрунтування тенденцій розвитку законодавства та нормативних актів Президента України та Кабінету Міністрів України [3, с.92].

Тлумачний словник української мови термін «принцип» трактує як: основне вихідне положення якої-небудь наукової системи, теорії, ідеологічного напрямку і таке інше [4, с.478].

Державна служба функціонує на основі таких принципів: – сфера охоплення державної служби є належною, чітко визначеною і застосовується на практиці; – політика і правова база для професійної та чітко впорядкованої державної служби визначені та застосовуються на практиці; – відбір і призначення на посади державної служби ґрунтується на досягненнях і здобутках та однаковому ставленні до кандидатів на всіх етапах процесу; – пряма чи непряма політичний вплив на вищі керівні посади державної служби унеможлиблюється; – система оплати праці державних службовців ґрунтується на класифікації посад, є справедливою і прозорою; – забезпечується професійний розвиток державних службовців, що включає регулярне навчання, справедливе оцінювання результатів діяльності, а також мобільність і просування по службі на основі об'єктивних, прозорих критеріїв і здобутків; – здійснюються заходи для сприяння доброчесності, запобігання корупції та забезпечення дисципліни на державній службі [5].

Всі принципи державної служби можна кваліфікувати на принципи організації і принципи функціонування. Також, можна виокремити загальні, галузеві та інституційні принципи. Принципи державної служби можуть поширюватися на весь інститут державної служби, а можуть характеризувати його окремі структурні елементи.

Так, закон України «Про державну службу» ст. 4 закріплює такі принципи державної служби:

1) верховенства права – забезпечення пріоритету прав і свобод людини і громадянина відповідно до Конституції України, що визначають зміст та спрямованість діяльності державного службовця під час виконання завдань і функцій держави;

2) законності – обов’язок державного службовця діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України;

3) професіоналізму – компетентне, об’єктивне і неупереджене виконання посадових обов’язків, постійне підвищення державним службовцем рівня своєї професійної компетентності, вільне володіння державною мовою і, за потреби, регіональною мовою або мовою національних меншин, визначеною відповідно до закону;

4) патріотизму – відданість та вірне служіння Українському народові;

5) доброчесності – спрямованість дій державного службовця на захист публічних інтересів та відмова державного службовця від превалювання приватного інтересу під час здійснення наданих йому повноважень;

6) ефективності – раціональне і результативне використання ресурсів для досягнення цілей державної політики;

7) забезпечення рівного доступу до державної служби – заборона всіх форм та проявів дискримінації, відсутність необґрунтованих обмежень або надання необґрунтованих переваг певним категоріям громадян під час вступу на державну службу та її проходження;

8) політичної неупередженості – недопущення впливу політичних поглядів на дії та рішення державного службовця, а також утримання від демонстрації свого ставлення до політичних партій, демонстрації власних політичних поглядів під час виконання посадових обов’язків;

9) прозорості – відкритість інформації про діяльність державного службовця, крім випадків, визначених Конституцією та законами України;

10) стабільності – призначення державних службовців безстроково, крім випадків, визначених законом, незалежність персонального складу державної служби від змін політичного керівництва держави та державних органів [6].

В Україні різні галузі та сфери потребують фахових лідерів у системі державної служби, які б проводили національні реформи та забезпечували необхідні зміни. Також для підвищення ефективності роботи державних органів необхідно залучити достатню кількість фахівців, які зроблять зміни в підходах до роботи в державних органах.

Список використаних джерел та літератури:

1. Стратегія реформування державної служби та служби в органах місцевого самоврядування в Україні на період до 2017 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від ід 18.03.2015 № 227-р. // Урядовий кур'єр. – 2015. – № 63 (7 квіт.).

2. Україна: Оцінювання системи врядування. Березень 2006 року. – Ukraine: Governance Assessment. March 2006 // SIGMA / пер. з англ. О. Шаленко. – Київ: Центр сприяння інституц. розвитку держ. служби, 2007. – 248 с.

3. Оболенський О. Ю. Державна служба: підручник / О. Ю. Оболенський. – Київ: КНЕУ, 2006. – 472 с.

4. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад.: Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін.; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – Київ: НАДУ, 2010. – 820 с.

5. Стратегія реформування державного управління України на 2016–2020 роки від 24 червня 2016 р. № 474-р: розпорядження Кабінету Міністрів України // Урядовий кур'єр. – 2016. – № 139 (27 лип.).

6. Про державну службу: Закон України від 10 груд. 2015 р. № 889VIII // Відомості Верховної Ради. – 2016. – № 4. – Ст. 43.

Огородник Віра,
кандидат економічних наук,
докторант ДВНЗ «Університет банківської справи»,
(Україна, м. Київ)

СУТНІСТЬ ФІНАНСОВОЇ ВЗАЄМОДІЇ ПІДПРИЄМСТВ ТА БАНКІВ З ДЕРЖАВНОЮ УЧАСТЮ

Актуальність проблеми. На даному етапі розвитку економіки України пошук шляхів ефективної та взаємовигідної фінансової співпраці банків та підприємств є вирішальним для розвитку реального сектору економіки та відновлення економічного зростання.

Проблемам, пов'язаним з організацією взаємовідносин банків та підприємств присвячено наукові праці таких вчених, як Дзюблюк О.В. [1], Малахов О.Л. [1], Лотоцький В.А. [2], Параниця Н.В. [3], Фурса Т.П. [4], Лепак Р.І. [5] та інших. Незважаючи на те, що зазначене питання висвітлюється у працях провідних вчених, обґрунтування сутності фінансової взаємодії підприємств та банків з державною участю потребує подальшого більш детального дослідження.

Мета дослідження полягає у визначенні сутності фінансової взаємодії підприємств та банків з державною участю.

Результати наукової розвідки. Підприємницький сектор і банківська система є складовими елементами цілісної економічної системи держави. А їх взаємозв'язок та взаємодія обумовлені історичними передумовами, адже саме підприємницький сектор став матеріальною основою розвитку банків та банківської системи в цілому. Банки та підприємства пов'язані, перш за все, завдяки кредитуванню та заощадженню (здійсненню депозитної діяльності).

У наукових працях вітчизняних та зарубіжних вчених відсутнє визначення поняття «фінансова взаємодія підприємств та банків». Натомість є чимало споріднених понять, таких як: «взаємодія банків та підприємств», «партнерські відносини між банками та підприємствами», «стратегічне партнерство підприємств та банків», «взаємодія фінансового та реального секторів економіки», «взаємовідносини між банками та підприємствами» тощо.

Для прикладу Фурса Т.П. під взаємодією підприємств і банківських установ розуміє «процес взаємного впливу, що триває в часі, здійснюється в межах сформованого механізму взаємодії, що породжує взаємну обумовленість і зв'язок учасників та супроводжується обміном ресурсів» [4].

Інший вчений Лепак Р.І. «стратегічне партнерство підприємств та банків» розуміє як стійку форму двосторонньої фінансово-господарської співпраці, що

ґрунтується на визначених принципах і може передбачати, у тому числі, часткове делегування окремих управлінських функцій підприємства банку без взаємної участі у капіталі [5].

Слід відзначити, що жодне із проаналізованих визначень не розкриває в повній мірі зміст цих відносин, адже на перше місце мають вийти саме фінансові відносини між банками та підприємствами. Існування різних точок зору щодо тлумачення досліджуваного поняття свідчить про наявність відмінностей у методологічних підходах до вивчення механізму співпраці підприємств та банків. Крім того, у проаналізованих працях вчених з даного питання окремо не розглядають специфічні аспекти та механізм взаємодії підприємств та банків з державною участю, що й потребує подальшого дослідження.

На нашу думку, під «фінансовою взаємодією підприємств та банків з державною участю» слід розуміти довготривалі взаємовигідні партнерські відносини з приводу фінансової співпраці даних економічних суб'єктів, побудовані на засадах рівноправності, відкритості та прозорості фінансової інформації з метою додержання інтересів партнерів та забезпечення соціально-економічного розвитку держави. Дане визначення, на відміну від існуючих, дозволяє враховувати взаємоузгодженість діяльності банку (всіх його структурних підрозділів) та підприємства для досягнення визначеної мети.

Під суб'єктами взаємодії розуміємо безпосередньо підприємство-клієнт (у тому числі потенційний) і банк. Кожен суб'єкт (підприємство і банк) розглядається як складна система, тобто як сукупність неоднорідних підсистем, що знаходяться у відносинах і зв'язках між собою і формують деяку цілісну єдність [4].

Об'єкт взаємодії – сукупність економічних, фінансових, організаційних і інших відносин (зв'язків), що впливають на формування і способи досягнення цільових орієнтирів, які виникають у процесі виконання їх господарських функцій, що ініціюється ними [4].

Метою фінансової взаємодії для підприємства має стати створення сприятливих умов для здійснення фінансово-господарської діяльності за рахунок налагодження стійких взаємовідносин з комерційним банком та отримання від нього на постійній основі банківських послуг, фінансової та консультаційної підтримки [5].

Щодо банківських установ, то метою фінансової взаємодії для них є отримання у довгостроковій перспективі стабільного доходу. Адже, банк здебільшого розглядає підприємство – як джерело одноразового отримання прибутку завдяки гарно виданому кредиту. Однак можна поглянути ширше та використати комплексне банківське обслуговування підприємницького сектору економіки, що включатиме не тільки видачу кредитів, розрахунково-касове обслуговування, а й додаткові послуги висококваліфікованих банківських працівників тощо.

Висновки. Таким чином, фінансова взаємодія банків з державною участю та підприємств має важливе значення для досягнення цілей соціально-

економічного розвитку країни, а збереження оптимальної частки державного капіталу у банківському секторі економіки забезпечить встановлення раціональних пропорцій між розвитком фінансово-кредитного та реального сектору економіки.

Список використаних джерел та літератури:

1. Дзюблюк О. В. Банки і підприємства: кредитні аспекти взаємодії в умовах ринкової трансформації економіки: монографія / Дзюблюк О. В., Малахов О. Л. – Тернопіль: Вектор, 2008. – 324 с.
2. Лотоцький В. А. Етапи організації та критерії оцінювання взаємодії підприємств та банків [Електронний ресурс] / В. А. Лотоцький // Фінансовий простір. – 2015. – № 3 (19). – С. 53–60. – Режим доступу: <https://fp.cibs.ubs.edu.ua/files/1503/151vaeot.pdf>. – Назва з екрана.
3. Параниця Н. В. Особливості взаємодії банків і промислових підприємств / Н. В. Параниця // Наук. вісн. нац. ун-ту ДПС України (економіка, право). – 2011. – № 4 (55). – С. 89–95.
4. Фурса Т. П. Системний підхід при проведенні аналізу взаємодії підприємств і банківських установ / Т. П. Фурса // Економічний аналіз. – 2014. – № 3 т. 15. – С. 212–217.
5. Лепак Р. І. Форми фінансової взаємодії банків і підприємств: автореф. дис. ... канд. екон. наук: 08.00.08 / Лепак Р. І.; Інститут регіональних досліджень НАНУ. – Львів, 2008.

Ольхова Любов, студентка IV курсу спеціальності «Право» Полтавського інституту бізнесу ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Полтава)

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТА СУЧАСНИЙ СТАН ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ В УКРАЇНІ

Актуальність проблеми. Особливо тяжким злочином в Україні та багатьох інших країнах вважається торгівля людьми. Вона підтримується кримінальними організаціями, що відіграють ключову роль у даному бізнесі. Як сектор «тіньової» економіки торгівля людьми перебуває в більшості країн поза законом, проте приносить колосальні доходи її власникам. Саме тому продаж і перепродаж людей стає прибутковим заняттям для багатьох злочинних груп, втягнутих у цей бізнес.

Мета дослідження. Проаналізувати сучасний стан протидії торгівлі людьми та розглянути актуальні проблеми, дослідити відносини, що виникають у процесі діяльності органів внутрішніх справ України з правоохоронними органами інших держав у боротьбі з торгівлею людьми та з'ясувати правову регламентацію і особливості реалізації міжнародного співробітництва у даній сфері. Загальновідомо, що торгівля людьми, незважаючи на скоординовані зусилля міжнародного співтовариства, становить неабияку проблему, яка набула світового масштабу. Це обумовлює актуальність її дослідження загалом, а також розробки ефективних заходів протидії цьому злочину.

Результати наукової розвідки. Перехід України до ринкової системи господарювання, суттєво вплинуло на розвиток демократичних процесів у країні, сприяв її інтеграції до світового співтовариства. Соціально-економічна ситуація в нашій країні та безробіття призвели до зниження життєвого рівня значної частини населення, створили умови для збагачення тіньових ділків та шахраїв, які організували кримінальний бізнес, що полягає у заволодінні обманним шляхом грошима громадян під виглядом їх працевлаштування на низькокваліфікованих роботах за кордоном, налагодженні каналів торгівлі людьми (перш за все жінками та дітьми). Це обумовило появу в Кримінальному кодексі України ст. 149 «Торгівля людьми або інша незаконна угода щодо людини» [3].

Верховною Радою України в 2010 році була ратифікована Конвенція Ради Європи «Про заходи щодо протидії торгівлі людьми», яка застосовується до всіх форм торгівлі людьми, незалежно від того, національними чи транснаціональними вони є, пов'язані чи не пов'язані з організованою злочинністю. 20 вересня 2011 року Верховною радою України прийнято Закон України «Про протидію торгівлі людьми», яким визначено організаційно-правові засади протидії торгівлі людьми, гарантії гендерної рівності, основні напрями державної політики та засади міжнародного співробітництва у цій сфері, повноваження органів виконавчої влади, порядок встановлення статусу осіб, які постраждали від торгівлі людьми, та порядок надання допомоги таким особам [4]. Сьогодні в Україні найкраще налагоджена взаємодія між неурядовими організаціями, зайнятими в рішенні проблем протидії торгівлі людьми. Діяльність таких організацій, спрямована на запобігання торгівлі людьми та надання допомоги потерпілим. У протидії торгівлі людьми співпраця неурядових організацій як на міжнародному, загальнонаціональному, так і на місцевих рівнях має важливе значення. Найвпливовішими із них є Жіночий консорціум ННД-США, Спілка жінок України, «Жіноча Громада», Міжнародний жіночий правозахисний центр «Ла Страда-Україна», який активно взаємодіє не тільки з іншими неурядовими організаціями України, але й з Агентством Міжнародного Розвитку США, Консорціумом неурядових організацій СНД-США, Міжнародною жіночою правозахисною групою, Міжнародною організацією міграції [1,с.149].

На даному етапі розвитку міжнародного співтовариства доцільність запровадження кримінальної відповідальності все більше посилюється. Це зумовлено багатьма факторами, одним з яких, на нашу думку, є потреба у ефективній протидії злочинам, у тому числі пов'язаних з торгівлею людьми. Підтвердженням цього є, зокрема, значна кількість ратифікованих Верховною Радою України міжнародно-правових актів, які прямо рекомендують державам-учасницям запровадити кримінальну відповідальність юридичних осіб. До таких актів належить Конвенція Організації Об'єднаних Націй .

Все більше актуальними стають питання вдосконалення та розширення взаємодії національних і міждержавних інституцій щодо протидії транснаціональній злочинності. Центральним міжнародним документом щодо

протидії транснаціональним злочинам є Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності, яку доповнює Протокол про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї, що ратифіковані Законом України від 4 лютого 2004 року з низкою заяв і застережень. Конвенція передбачає таку класичну форму співробітництва, як надання взаємної правової допомоги. Важливе місце у запобіганні злочинам у сфері торгівлі людьми посідає Організація з безпеки і співпраці у Європі. Вона не лише проводить моніторинг подій, що відбуваються у Європі, де проблеми торгівлі людьми та експлуатації жінок і дітей є украй актуальними, а й виробляє рекомендації європейським країнам щодо протидії та запобігання цьому транснаціональному злочину [2].

Міжнародне співробітництво у правоохоронній діяльності розглядається у широкому контексті, охоплюючи не тільки співпрацю на підставі конкретних оперативно-розшукових чи процесуальних заходів, але й інші напрямки, що мають на меті сприяння працівникам у налагодженні контактів, отриманні знань, навичок, позитивного міжнародного досвіду, технічній підтримці тощо.

Наявні такі чотири головні сфери діяльності у міжнародній співпраці: 1. Екстрадиція; 2. Міжнародні доручення та їх виконання згідно з умовами положень про взаємну правову допомогу для проведення процесуальних дій; 3. Оперативна співпраця з використанням безпосереднього контакту оперативного працівника або слідчого, а також з уникненням централізованих офіційних запитів та звернення безпосередньо до виконавців; 4. Співпраця між правоохоронними органами каналами Національного центрального бюро Інтерполу щодо надання інформації до направлення міжнародного доручення, а також проведення оперативно-розшукових заходів, таких як контрольовані поставки, оперативні закупки тощо [1, с.151].

Висновки. Отже, суспільна небезпека торгівлі живим товаром як надзвичайно небезпечного злочину полягає в посяганні на найцінніші та невід'ємні права людини – право на повагу до гідності, на свободу та особисту недоторканість, свободу пересування та вільний вибір проживання. Виходячи з вищевикладеного, також можна зробити висновок, що багатостороннє співробітництво у рамках виконання державами їх зобов'язань у сфері захисту прав людини охоплює не лише безпосередню координацію спільних дій, спрямованих на забезпечення досягнення цілей договорів, а також включає постійний обмін інформацією щодо ефективних методів та стратегій захисту прав людини, які застосовуються державою.

Список використаних джерел та літератури:

1. Войціховський А. В. Міжнародне співробітництво у боротьбі з торгівлею людьми [Електронний ресурс] / А. В. Войціховський // Вісн. Харків. нац. ун-ту ім. В. Н. Каразіна. Серія: Право. – 2013. – № 1077, вип. 15. – С. 148–152. – Режим доступу: <http://inter.criminology.onua.edu.ua/?p=20745>. – Назва з екрана.

2. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціонально організованої злочинності від 15 листопада 2000 р. [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_789. – Назва з екрана.

3. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>. – Назва з екрана.

4. Про протидію торгівлі людьми [Електронний ресурс]: Закон України від 20 верес. 2011 р. № 37391 // Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3739-17>. – Назва з екрана.

Оркуш Ярина, студентка I курсу спеціальності «Право»

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ДОЛЯ ПАЛАЦУ ЛІПКОВСЬКИХ: ВІД ДАВНИНИ ДО СУЧАСНОСТІ

Входження України до європейського простору відкриває перед сучасниками великі можливості пізнання історичних та культурних надбань різних народів. Проте, захоплюючись європейськими архітектурними пам'ятками минулого, дуже важливо знати, зберігати національні культурні надбання, тому що, цінуючи минуле, ми формуємо у нових поколінь почуття поваги, гордості за свій народ.

На Вінниччині нараховується багато історичних архітектурних пам'яток, які знаходяться як у великих містах, так і у невеличких містечках і селах. На нашу думку, потребує особливої уваги збереження історичних пам'яток архітектури в невеликих населених пунктах, тому що вони мало відомі, знаходяться у занедбаному стані і з кожним роком їх стає все менше і менше, проте ніхто не проявляє ініціативи щодо їх збереження, хоча вони мають значну історичну цінність.

Потребує відновлення та реставрації в мальовничому селі Красносілка, Вінницької області маєток Генріха Ліпковського, який знаходиться у стані руйнації. Звернемося до історії цієї пам'ятки. Це “красне село” Красносілка завжди привертало увагу великих землевласників, тому у 1823 році родина польських магнатів Ліпковських, після одруження сина Генріха з донькою польського генерала Колишка Бенедикта Дениса IV – Йозефою, поселилася в Красносілці. Проте, ще до свого одруження у 1822 році Генріх Ліпковський розпочав будівництво двоповерхового маєтку в італійському стилі барокко. Це була цегляна будівля, в правому крилі якої знаходився баштоподібний костюль для членів панської родини. Поруч з ним розміщалися простора бібліотека та кабінет самого господаря. На першому поверсі знаходилися дві великі світлі зали, які були оздоблені різними прикрасами та картинами з різних куточків світу, гордістю господарів було величезне дзеркало з позолоченими краями, яке знаходилось при вході до кімнат (за даний момент знаходиться в Красносільській ЗОШ I – III с.), також на цьому ж поверсі знаходилася ідальня та інші кімнатні приміщення. Особливий вигляд мала бальна зала, привертала увагу велика люстра з кришталю, оздоблені золотом рами та підвіконня. Привертала увагу навпроти панського маєтку ще одна двоповерхова будівля – місце в якому жила частина обслуги, неподалік знаходилася пральня, теплиця, кузня, конюшня, пташник, молочарня а також криниця, оснащена насосом.

З ініціативи власника через деякий проміжок часу перед будівлею спорудили фонтан з альтанками, посадили парк з найрізноманітніших рідкісних порід дерев, кущів, які милують око і до сьогодні. З південної та західної сторони панську будівлю і сам парк обіймали надійні кам'яні мури.

Багато добрих справ було зроблено за життя Генріха Ліпковського, він займався розбудовою села з 1861 року. Ним у 1844 році збудований цукровий завод за планом іноземного спеціаліста Шварца, який в модернізованому вигляді функціонував до 2012 року. Була побудована залізниця «Вінниця – Гайворон» названа в честь пана “Генріхівка”.

Після смерті Генріха Ліпковського вся власність перейшла його синові, а у 1918 році Вацлава Ліпковська – остання з роду Ліпковських, виїхала до Польщі разом зі своїми синами та частиною прислуги, залишивши дім, архіви, меблі. В домі залишився лише один сторож – Юрек, який пропонував взяти маєток під опіку сільському ревкому. Згодом у маєтку була заснована десятирічна школа, кімнати поділені на класи. До школи ходили не лише жителі Красносілки, а й з навколишніх сіл. Як учбове приміщення маєток проіснував до 1975 року, тому що 1970 році за розпочалося будівництво нової школи.

На даний час маєток пана Ліпковського знаходиться в занедбаному становищі, мешканці села довгий час намагалися підтримувати у належному стані будівлю, так як держава не надавала жодної матеріальної допомоги. Жителі села чистили парк від шкідливих кущів та бур'янів, ремонтували будівлю. Проте цих зусиль було недостатньо, необхідна була допомога спеціалістів-реставраторів, істориків, що передбачало відповідні кошти, які були відсутні. Зважаючи на це, відмовилися від реставрації маєтку і нащадки Генріха Ліпковського, які приїздили на Україну. В травні 2016 року сталася пожежа але, могутні стіни та колони не дали себе зруйнувати, в більшості постраждав дах та балкон .

Отже, із невеликого екскурсу в історію, можна зробити висновок, що за останні роки обсяг фінансування щодо збереження цієї історичної пам'ятки практично відсутній, а тому архітектурна спадщина знаходиться на самовиживанні. Не знайшла підтримки ініціатива сільської молоді про відбудову та перепрофілювання маєтку, тому що чиновницька бюрократія не дозволяє непрофесіоналам працювати з архітектурною спадщиною XIX століття. Для вирішення цієї проблеми подальшого вдосконалення потребують система обліку, використання, консервації, реставрації, музеєфікації об'єктів культурної спадщини, контролю за виконанням власниками, користувачами зобов'язань щодо утримання пам'яток та об'єктів у належному стані.

На мою думку, молоде покоління, зобов'язане боротися самотужки за збереження та утримання історико-культурної та архітектурної спадщини України. У наших руках зосереджена доля українського народу, ми творці історії, і хто як не молодь залишить в ній вагомий слід.

Гірко чути і бачити, коли біля величних окутаних віками будівель, починають виростати багатоповерхівки, які не тільки по закону, а й по проекту

не повинні там бути. Не хочеться цього проголошувати, але наша держава нехтує тим, що має, а дарма, тому що це те про що повинні знати наші діти, тому що без минулого немає майбутнього.

Список використані джерела та література:

1. Джус А. Красносылка «Красне село на березі Бугу ріки» / Джус А. // Вінницький край. – 2017. – Вінниця. – Вип. 13. – 444 с.

Орлов Петро, студент IV курсу спеціальності «Комп'ютерні науки»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

СТВОРЕННЯ ТРИВИМІРНОЇ МОДЕЛІ ПОГРУДДЯ ЛЮДИНИ ЗАСОБАМИ ПРОГРАМНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ BLENDER 3D

Актуальність теми. Сфера застосування 3D-графіки надзвичайно широка, вона простягається від промислової індустрії до сфери освіти. Використання 3D-технологій у медицині стало справжнім проривом для галузі. Друк імплантів, індивідуальних протезів, ортопедичних виробів – те, що раніше здавалося фантастикою, сьогодні з успіхом застосовується в багатьох сферах медицини [1].

Тривимірна графіка – розділ комп'ютерної графіки, сукупність прийомів та інструментів, призначених для зображення об'ємних об'єктів [2]. Але для того, щоб краще зрозуміти, що саме вона собою являє, добре було б навести порівняння її з двовимірною графікою, хоча як показує практика, рідко хто взагалі може сказати щось певне про 2D-графіку.

Згідно з інформаційним ресурсом wikipedia.org: «Тривимірне зображення на площині відрізняється від двовимірного тим, що включає побудову геометричної проекції тривимірної моделі (сцени) на площину (наприклад, екран комп'ютера) за допомогою спеціалізованих програм. При цьому модель може як відповідати об'єктам з реального світу (автомобілі, будівлі, ураган, астероїд), так і бути повністю абстрактною (проекція чотиривимірного фракталу)» [2]. Але я додам, що 3D-графіка використовується там, де віддається перевага спецефектам на шкоду інформативності та кількості інформації. Ну і звісно, відтворення і сприйняття 3D-графіки в сучасній реалізації вимагає більш потужних пристроїв та систем ніж 2D-графіка, яка може відтворюватися на малопотужних пристроях і слабких системах.

Мета дослідження. Аналіз існуючих засобів розробки тривимірних моделей та створення тривимірної моделі погруддя людини засобами програмного забезпечення Blender 3D.

Для 3D-моделювання існує велика кількість програмних засобів. Найбільш поширені з них (за сферами використання) [3]:

- 3Ds Max – комп'ютерні ігри, інтер'єри, візуалізація;
- Maya – анімація, кіноіндустрія, телебачення, кліпи;

- Cinema 4D – спецефекти у кіно і телебаченні, моушен-дизайн, реклама;
- Modo – реклама, ігри, спецефекти у кіно;
- Houdini – візуальне програмування, спецефекти у кіно;
- Softimage – анімація і спецефекти в кіно, телебаченні, іграх;
- LightWave – спецефекти у кіно, телебаченні.

В якості програмного засобу для створення погруддя було вибрано Blender 3D – пакет для створення тривимірної комп'ютерної графіки, що включає засоби моделювання, анімації, вимальовування, після-обробки відео, а також створення відеоігор. Характерними особливостями пакету Blender є його невеликий розмір та підтримка багатьох популярних операційних систем [4].

Результати наукової розвідки. Для отримання тривимірного зображення на площині потрібні наступні кроки [2]:

- моделювання – створення тривимірної математичної моделі сцени та об'єктів у ній;
- текстурування – призначення поверхням моделей растрових або процедурних текстур (передбачає також налаштування властивостей матеріалів – прозорість, відбиття тощо);
- освітлення – встановлення та налаштування джерел світла;
- анімація (в деяких випадках) – надання рухів об'єктам;
- динамічна симуляція (в деяких випадках) – автоматичний розрахунок взаємодії частинок, твердих / м'яких тіл тощо;
- рендеринг (візуалізація) – побудова проекції відповідно до обраної фізичної моделі;
- композитинг (компоновка) – доопрацювання зображення;
- виведення отриманого зображення на пристрій виведення – дисплей або спеціальний 3D принтер [2].

Найбільш придатним методом для моделювання погруддя людини, на мій погляд, є полігональний метод (моделювання за допомогою редагованих поверхонь).

Полігональне моделювання – точки в 3D-просторі, вершини (англ. Vertex), з'єднані між собою лінією – ребром (англ. Edge), утворюють поверхню (англ. Faces) за законами створення геометричних площин. Набір об'єднаних площин називають полігональною сіткою (англ. Polygon mesh). Більша частина 3D-моделей сьогодні будується як текстуровані багатокутні моделі, оскільки вони досить гнучкі і комп'ютер може відрендерити їх досить швидко. Однак, багатокутники є плоскими та можуть тільки приблизно передати вигнуті поверхні, використовуючи багато багатокутників [5].

Першим кроком при створенні тривимірної моделі буде встановлення на сцену референсу та топології голови людини (рис 1.1).

Після цього йде власне моделювання голови, починаючи з очей. Всі частини робляться за допомогою полігонального методу. Тобто, для того аби зробити голову для погруддя беруться готові примітиви (такі як куб, циліндр, сфера, конус, піраміда, тор) і їм надається форма за допомогою поступового

нарощування поверхні шляхом екструзування граней, вуха та очі робляться в окремій сцені. Потім всі деталі були об'єднані і згладжені.

Фінальна версія має вигляд зображень на рис 1.2.

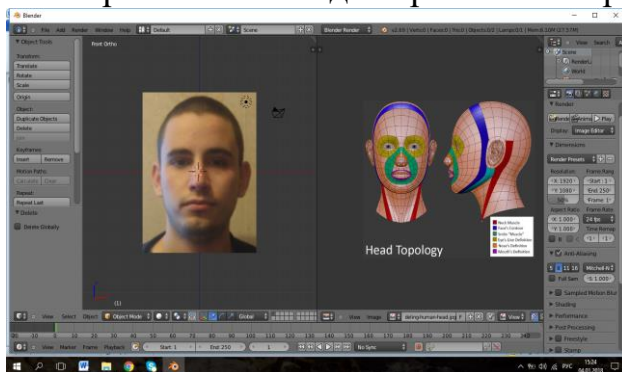

Рис 1.1

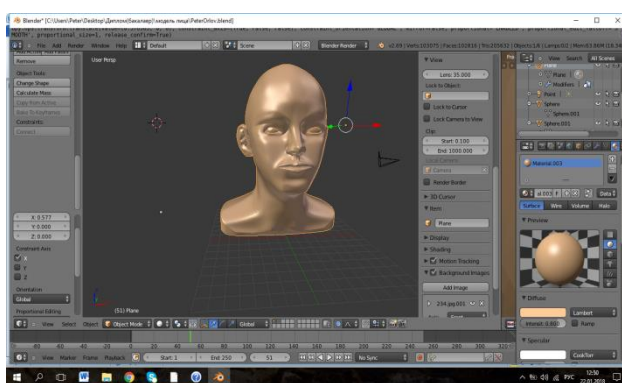

Рис 1.2

Висновки. Таким чином, тривимірне моделювання об'єктів, особливо таких складних, як моделювання будь-яких частин тіла людини – це надзвичайно кропіткий процес, який потребує як художніх, так і анатомічних навичок, але в той же час він є цікавим процесом. Існують декілька методів моделювання, але найбільш зручний при моделюванні за допомогою референсу є полігональний метод.

Список використаних джерел та літератури:

1. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://prolab3d.ru/typical/3dmed>
2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%BE%D0%BC%D0%BF%27%D1%8E%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%BD%D0%B0_3D-%D0%B3%D1%80%D0%B0%D1%84%D1%96%D0%BA%D0%B0
3. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://videasmile.ru/lessons/read/obzor-samyih-populyarnyih-3d-redaktorov.html>
4. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Blender>
5. Технологія 3D моделювання та друкування: навч. посіб. / В. Ю. Худолей, Т. М. Коротун. – Київ: ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет ім. академіка Юрія Бугая», 2016. – 156 с.

КІНЕЗИОТЕЙПУВАННЯ ПІСЛЯ АМПУТАЦІЇ НИЖНЬОЇ КІНЦІВКИ НА РІВНІ ГОМІЛКИ

Актуальність проблеми. Ряд пошкоджень і захворювань рухового апарату змушує хірургів проводити ампутації кінцівок. Ампутація кінцівки є важкою фізіологічною втратою для хворого і надзвичайно відповідальною операцією для хірурга. Серйозна подія, яка тягне за собою значні зміни в житті людини. В наш час досягнення технологічного прогресу дозволяють людям, що перенесли ампутацію, продовжити колишнє життя і зберегти соціальний статус, незважаючи на втрату кінцівки [4].

Однак, для досягнення цієї мети необхідно, якомога раніше розпочати реабілітаційні заходи та як найшвидше поставити хворого на протез. Реабілітація людей, які перенесли ампутацію є досить актуальною в нас час. Згідно статистики в Україні виконується більше 10 тисяч ампутацій на різних сегментах. Якщо проаналізувати причини, чому саме людям доводиться робити цю операцію, то можемо зробити висновок що більшість з них (70%) здійснюється у зв'язку із захворюванням серцево-судинної системи, а саме: цукровий діабет та облітеруючий ендартеріїт [2]. Довготривала інвалідизація хворих, значний період непрацездатності, висока летальність, все це обумовлює пошук нових засобів та методів фізичної реабілітації для осіб після ампутації кінцівки. На сьогоднішній день також актуальною проблемою в Україні є збільшення кількості воїнів АТО, які внаслідок бойових дій і військових травм потребують протезування нижніх кінцівок і тривалої фізичної реабілітації, яка дозволить їм повернутися до нормального повсякденного життя. В цьому випадку основне місце займають травми опорно-рухового апарату, які ведуть до інвалідності. Серед травм опорно-рухового апарату переважають пошкодження нижніх кінцівок (60%), найбільш важкі з них – це типові для мінно-вибухових поранень руйнування, відриви і, як наслідок, ампутація нижньої кінцівки [6].

Робота виконана відповідно до теми «Розробка технологій фізичної терапії і технічних засобів їх здійснення» №01117U002933 від 01.04.2017, кафедри біобезпеки і здоров'я людини Київського політехнічного інституту імені Ігоря Сікорського.

Мета дослідження: систематизувати й узагальнити сучасні науково-методичні знання і результати практичного досвіду з питання фізичної реабілітації хворих після ампутації нижньої кінцівки на рівні гомілки з допомогою кінезіотейпування.

Результати наукової розвідки. На сьогоднішній день існує багато методів фізичного реабілітації, до одного з яких відносять кінезіотейпування.

Кінезіотейпування – це нанесення на шкіру спеціальних стрічок на клейкій основі. Це дійсно унікальний і абсолютно новий метод лікування. Дія тейпа починається відразу після приклеювання і триває цілодобово до 5 днів. Протягом цього часу його не потрібно відклеювати і знімати. Тейпи виготовляються із сучасних матеріалів багато днів тримаються на тілі, не завдаючи дискомфорту навіть при контакті з водою.

Тейпування забезпечує підтримку м'язам і зв'язкам, знижуючи тим самим больовий синдром і зменшення запалення. М'язи під час процедури розслабляються, у них проходить напруженість, поліпшується їх трофіка, виводяться токсини, що призводить до швидкого відновлення [1].

Тейпи виконані з бавовни, рідко з нейлону, вони дозволяють шкірі дихати, і не заважають випаровуванню вологи. Клей на стрічці гіпоалергенний, що дозволяє використовувати її цілодобово протягом трьох-п'яти днів.

У випадку ампутації кінцівок основними завданнями тейпування є:

- формування правильної форми кукси, для покращення протезування і занять фізичною культурою;
- він обмежує рухливість суглоба, який пошкоджений, сухожилля або м'язи так, що неможливі тільки больові рухи. При цьому всі рухи, які може виконувати хворий, є оздоровлюючими і менше неприємними;
- тейп стимулює кровопостачання і обмін речовин на ділянці, яка пошкоджений, а також знімають процеси запалення;
- зниження спастики, виправлення постави, захист кукси при заняттях спортом;
- зменшується тремор, підвищується витривалість і концентрація [8].

Кінезіотейпування відмінно поєднується з іншими видами реабілітації та підсилює їх ефект. Починати кінезіотейпування можна після зняття швів.

Тейпи категорично не можна накладати на уражені ділянки шкіри – висип, екзема, прищі, пухирі, опіки, рани та інше. Профілактичною метою накладають на 5 днів, тривалий термін може послабити м'язовий тонус в зафіксованої частини тіла.

Висновки. Розглянуто методіку фізичної реабілітації осіб після ампутації нижньої кінцівки нижче гомілки із використанням сучасних методів відновлення кінезіотейпування. Тейпи не обмежують свободу дій і пересувань, не змінюють звичного способу життя. Накладання тейпів на зону рубців і шрамів робить їх менш яскравими, більш м'якими і еластичними. Поступово перетворюючи з грубих рубців в ледь помітні смужки.

Список використаних джерел та літератури:

1. Безсмертний Ю. О. Медична реабілітація хворих з місцевим больовим синдромом в ампутаційних куксах нижніх кінцівок / Ю. О. Безсмертний // Інноваційні діагностичні технології в медико-соціальній експертизі і реабілітації інвалідів: матеріали наук.-практ. конф. – Дніпропетровськ, 2005. – С. 240–242.
2. Епифанов В. А. Лечебная физическая культура: учеб. пособ. / В. А. Епифанов. – М.: ГЭОТАР – Медиа, 2006. – С. 468–475.
3. Массаж – эстетика тела / гл. ред. Еремушкин М. А. – 2008. – № 3. – С. 58.

4. Пілашевич А. А. Фізична реабілітація при ампутації нижніх кінцівок / А. А. Пілашевич. – Київ: [Б.В.], 2006. – 81 с.
5. Курдыбайло С. Ф. Лечебная физическая культура после ампутации конечностей и при заболеваниях опорно-двигательной системы / Курдыбайло С. Ф., Герасимова Г. В. – СПб, 2004. – 268 с.
6. Мухін В. М. Фізична реабілітація / В. М. Мухін. – Київ: Олімпійська література, 2009. – 203 с.
7. Протасов А. В. Практикум по оперативной хирургии / Протасов А. В., Смирнова Э. Д., Каитова З. С. – М.: РУДН, 2017. – 122 с.
8. Пустовойтенко В. Т. Реабилитация и протезирование инвалидов после ампутации нижних конечностей / И. Н. Волков. – Минск: Беларуская наука, 2003. – 125 с.
9. Ушаков А. А. Практическая физиотерапия / А. А. Ушаков. – М.: АНМИ 2009. – 90 с.

Печора Каріна, курсантка II-го курсу
спеціальності «Право»
Навчально-наукового інституту № 1
Національної академії внутрішніх справ
(Україна, м. Київ)

ПРАВОВІ ОСНОВИ ПРОТИДІЇ НЕЗАКОННІЙ МІГРАЦІЇ В УКРАЇНІ

Актуальність теми. Незаконна міграція є поширеним в Україні явищем, суспільна небезпека якого зумовлена цілою низкою факторів. Основними з них є такі: міжнародний характер незаконної міграції, особливе географічне розташування України, наявність спільних кордонів із державами – членами Європейського Союзу, тимчасова окупація частини території України (Автономної Республіки Крим, окремих районів Донецької та Луганської областей), відсутність захисту державних кордонів України, які тимчасово не підконтрольні органам державної влади, злочинність незаконних мігрантів. Ураховуючи це, у ст. 7 Закону України «Про основи національної безпеки України» незаконну міграцію визначено як одну з основних реальних та потенційних загроз національній безпеці України, а згідно зі Стратегією національної безпеки України, затвердженою Указом Президента України від 26 травня 2015 р., однією з актуальних загроз національній безпеці України є активізація міграційних процесів унаслідок бойових дій.

Проблеми кримінально-правової протидії незаконній міграції вивчали в контексті злочинів у сфері недоторканності державних кордонів України, окремих аспектів злочинів проти свободи особи (зокрема, торгівлі людьми), що передбачає переправлення осіб через державний кордон України. Значний внесок у розвиток теоретичного знання щодо кримінально-правової протидії злочинам у цій сфері, а також удосконалення правозастосування зробили такі науковці, як П.П. Андрушко, М.І. Архипцев, Б.В. Бабін, Л.П. Брич, Ю.О. Данилевська, Т.А. Денисова, О.О. Житний, З.А. Загинеї, Н.Д. Квасневська, О.О. Кваша, С.В. Книш, М.Г. Колодяжний, О.М. Костенко, Д.С. Мельник, В.А. Мисливий, І.І. Митрофанов, А.А. Музика, В.О. Навроцький, Р.С. Орловський, М.І. Панов, О.О. Пащенко, А.М. Притула,

О.С. Самойлова, О.С. Саїнчин, Т.І. Созанський, В.С. Соков, Є.Л. Стрельцов, М.І. Хавронюк, С.В. Хилюк, В.В. Федосєєв, П.Л. Фріс, С.Д. Шапченко, І.Г. Швидченко та інші.

Відтак у нашій державі кримінально-правові аспекти протидії незаконній міграції комплексно не досліджено.

У КК України кримінальна відповідальність за незаконну міграцію фактично передбачена у двох статтях, які текстуально не збігаються з відповідним поняттям: «Незаконне переправлення осіб через державний кордон України» (ст. 332) та «Порушення порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї» (ст. 332¹) цього Кодексу.

Усе наведене вище зумовлює актуальність і своєчасність комплексного дослідження проблем кримінально-правової протидії незаконній міграції, що сприятиме вдосконаленню вітчизняного кримінального законодавства й може слугувати основою для запобігання незаконної міграції.

За останні 25 років кількість мігрантів подвоїлася, сягнувши майже 200 мільйонів осіб, а це 3 відсотки населення світу. Основною мотивацією мігрантів є пошук роботи.

На думку Генерального секретаря ООН, світ вступив у другий етап процесу глобалізації – етап мобільності. Якщо на першому етапі спостерігалася лібералізація потоків капіталів, товарів і послуг, з якої користалися розвинені країни, то „сьогодні, коли ми вступаємо в нову епоху, епоху мобільності, дедалі більше людей перетинатимуть кордони. У пошуках можливостей і кращого життя вони можуть поступово позбуватися пут вражаючої нерівності та прискорювати прогрес у всіх країнах, що розвиваються”. Якщо світовій спільноті вдасться впоратися з позитивними і негативними наслідками міграційних процесів, то це прискорить, на думку очільника ООН, прихід третього етапу глобалізації, коли багато людей вперше отримають доступ до світових багатств.

Основними країнами-постачальниками незаконних мігрантів залишаються Китай, Бангладеш, Індія, Пакистан, В'єтнам, Шрі-Ланка, громадяни яких рятуються від безробіття або збройних конфліктів (Ірак, Афганістан, Сомалі тощо). Нелегали проникають на нашу територію через східний кордон – з Росії, Білорусі, через Одеський порт. Тому насамперед слід зміцнювати не західний кордон, на який чомусь держава й робить основний акцент, а східний.

Протягом 2017 року українські прикордонники затримали майже 4 тисячі незаконних мігрантів та 3 тисячі осіб, що порушили правила перебування в країні.

Загалом за 2017 рік прикордонники затримали 3813 незаконних мігрантів. Також повідомляється, що за рік у пропуску до країни відмовлено 5119 іноземцям, а 2854 осіб затримано прикордонниками через порушення правил перебування в Україні.

Зафіксовано 886 випадки незаконного перетину кордону та 4 випадки, пов'язані із питаннями незаконної міграції.

За півроку безвізом скористалися 355 тисяч українців. Прикордонники розповіли, що найбільшим попитом користувались Польща та Румунія.

З початку року росіяни та громадяни ще 69 країн в'їжджатимуть в Україну за допомогою системи фіксації біометричних даних іноземців.

В українському законодавстві встановлена кримінальна відповідальність лише за найбільш небезпечні форми нелегальної міграції, а також за деякі злочини, що супроводжують її, або які відбуваються з використанням форм незаконної міграції. Зокрема ст. 332 КК України передбачає відповідальність за незаконне переправляння осіб через державний кордон України, керівництво такими діями або сприяння їхньому здійсненню. Судячи із санкцій, установлених за ці злочини, вони за прийнятою в Україні класифікацією відносяться до злочинів середньої тяжкості, а при скоєнні їх повторно або за попередньою змовою групою осіб – до тяжких злочинів. Крім цього, КК України містить ряд складів злочинів, безпосередньо пов'язаних з незаконною міграцією, зокрема, торгівля людьми, контрабанда наркотичних засобів і т.д.

Отже, пошук ефективних шляхів кримінально-правового впливу на незаконну міграцію продовжується. Одним з його напрямків є можлива криміналізація як самостійних злочинів нелегальної еміграції й імміграції, пропонована деякими науковцями. Українськими вченими розроблений проект закону «Про протидію торгівлі людьми», у якому регламентуються питання протидії і нелегальної міграції.

Пилипенко Анна, студентка II курсу спеціальності «Фізичне виховання»

Полтавського бізнес-коледжу

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Полтава)

ФІЗИЧНА РЕАБІЛІТАЦІЯ ПРИ ІШЕМІЧНІЙ ХВОРОБІ СЕРЦЯ НА ДИСПАНСЕРНОМУ ЕТАПІ

Актуальність проблеми. Ішемічна хвороба серця широко розповсюджена в усьому світі, особливо в економічно розвинутих країнах, тому можна говорити про її епідемію. Безпосередніми причинами розвитку ішемічної хвороби серця вважають тривалий спазм, тромбоз або тромбоемболію коронарних артерій серця та функціональну перенапругу міокарда в умовах атеросклеротичної оклюзії цих артерій. Ішемічна хвороба серця генетично пов'язана з атеросклерозом і гіпертонічною хворобою. Одним із факторів виникнення атеросклерозу та гіпертонічної хвороби є психоемоційна перенапруга.

Метою статті є дослідження особливостей реабілітації при ішемічній хворобі серця на диспансерному етапі.

Результати дослідження. Для ефективного лікування та реабілітації хворих застосовують адекватні стану хворого дозовані фізичні навантаження. При виборі фізичних навантажень варто враховувати прояви основного

захворювання та ступінь коронарної недостатності, рівень фізичної працездатності, стан гемодинаміки, здатність виконувати побутові фізичні навантаження. Зважаючи на це хворі ішемічною хворобою серця поділяються на чотири функціональні класи, для кожного з яких регламентується певна рухова активність і програми занять [1].

До першого функціонального класу відносяться хворі з рідкісними нападами стенокардії, що виникають при надмірних фізичних навантаженнях із добре компенсованим станом кровообігу; до другого функціонального класу – з рідкісними нападами стенокардії напруження (наприклад, при підйомі в гору, по сходах), із задишкою при швидкій ходьбі; до третього – з частими нападами стенокардії напруження, що виникають при звичайних навантаженнях (ходьбі по рівній місцевості), недостатністю кровообігу – II А ступеня, порушеннями серцевого ритму; до четвертої – з частими нападами стенокардії спокою чи напруження, з недостатністю кровообігу II Б ступеня. Хворі четвертого функціонального класу не підлягають реабілітації в санаторії чи поліклініці, їм показане лікування та реабілітація в лікарні.

Методика ЛФК при захворюваннях серцево-судинної системи залежить також від ступеня недостатності кровообігу.

Лікувальна гімнастика спрямована на попередження ускладнень, стимуляцію компенсацій і поліпшення психічного стану хворого. Правильно підібрані вправи полегшують роботу серця, активізуючи позасерцеві фактори кровообігу. До таких вправ відносяться активні рухи для дрібних і середніх м'язових груп. Рухи у великих суглобах кінцівок виконуються з неповною амплітудою, з укороченим важелем, іноді з допомогою чи пасивно. Вправи для тулуба застосовуються лише у вигляді повороту на правий бік і невисокого підведення тазу. Статичні дихальні вправи виконуються без поглиблення дихання, у повільному темпі, у вихідному положенні лежачи на спині з піднятим узголів'ям. Кількість повторень у великих суглобах 3–4 рази, у дрібних – 4–6 разів [2].

Крім занять лікувальною гімнастикою використовуються ранкова гігієнічна гімнастика та дозована ходьба. Дистанція ходьби збільшується з кількох сотень метрів до 1–1,5 км, темп ходьби до 70–80 кроків/хв. При компенсованому стані кровообігу ставиться завдання тренування серцево-судинної системи та всього організму поступово зростаючими фізичними навантаженнями.

Для забезпечення безпеки заняття ЛФК повинні проводитися лише в присутності та під спостереженням фахівця, що володіє методами надання реанімаційної допомоги. У залі, де проводяться заняття, повинні знаходитися готові до використання дефібрилятор, стерильні шприци та голки з набором медикаментів, необхідних для екстреної медичної допомоги.

Одним із важливих критеріїв безпеки проведення занять є правильна та своєчасна оцінка динаміки стану хворого при виконанні ним фізичних навантажень. Оцінити стан хворого допомагають такі ознаки, як забарвлення

шкірних покривів, їх вологість, міміка хворого, координація рухів при виконанні фізичного навантаження, наявність у пацієнта задишки, стомлення.

Поява патологічної реакції на дозоване фізичне навантаження є критерієм екстреного її припинення та відсторонення хворого від заняття. Знову до занять такий хворий може бути допущений лише після ретельного лікарського огляду та реєстрації ЕКГ у спокої.

Збереженню досягнутого ефекту сприяє продовження тренувань у домашніх умовах. В осіб, що припинили тренування вдома, уже через 1–2 міс спостерігається погіршення стану.

Програми фізичних тренувань для хворих серцево-судинними захворюваннями можуть бути умовно розділені на 3 групи: 1) дозовані навантаження на велоергометрі; 2) дозований біг і ходьба, включаючи вправи на тредбані; 3) комплексні програми, що включають гімнастичні, спортивні вправи й ігри [3].

Висновки. Отже, при ішемічній хворобі серця варто особливу увагу приділяти фізичним вправам. Саме адекватно підібрані фізичні вправи повернуть людину до повноцінного життя та допоможуть уникнути повторного захворювання.

Список використаних джерел та літератури:

1. Амосов Н. М. Физическая активность и сердце / Н. М. Амосов, Я. А. Бендет. – Киев: Здоровье, 1984. – 232 с.1.
2. Апанасенко Г. Л. Лечебная физкультура при заболеваниях сердечно-сосудистой системы / Г. Л. Апанасенко, В. В. Волков, Р. Г. Науменко. – Киев: Здоровье, 1987. – 120 с.
3. Мухін В. М. Фізична реабілітація / В. М. Мухін. – Київ: Олімпійська література, 2000. – 274 с.

Підкуйко Сергій, студент IV курсу спеціальності «Інженерія програмного забезпечення» ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

СТВОРЕННЯ САЙТУ ЗА ТЕХНОЛОГІЄЮ ASP.NET

Актуальність теми. ASP.NET (Active Server Pages) – це технологія створення Web-сайтів і Web-сервісів, що працюють під управлінням служб IIS. Сьогодні існують інші технології створення Web-сайтів. Проте ASP.NET відрізняється від них високим ступенем інтеграції з серверними продуктами, а також з інструментами Microsoft для доступу до даних і забезпечення безпеки. Крім того, платформа .NET дозволяє розробляти Web- і Windows -застосунки, використовуючи дуже схожі технологічні ланцюжки, однакові мови програмування, технології доступу до даних тощо. Більше того, базові мови програмування, за допомогою яких сьогодні можлива розробка Web-сайтів, є повністю об'єктно-орієнтованими, що робить розробку, модифікацію, обслуговування, тестування і повторне використання набагато простішим, ніж в

інших технологіях. Слід зазначити, що ASP .NET - це технологія, а не мова, і дозволяє програмувати на різних мовах – C#, Visual Basic, F# [1].

Метою дослідження є аналіз функціональних можливостей створення веб- сайтів за допомогою технології ASP.NET.

Результати наукової розвідки. Технологія ASP.NET є основним механізмом розробки web-орієнтованих застосунків для серверів IIS (Internet Information Services). ASP були доповнені можливостями, які полегшують застосування технології для розробників сценаріїв і web-застосунків. Крім того, в архітектурі ASP відбулося ряд істотних змін, що дозволили поліпшити безпеку і продуктивність компонентів IIS [2].

Ця технологія є універсальною платформою для розробки web-застосунків корпоративного рівня. Вона пропонує нову модель програмування і інфраструктуру, які дозволяють розробляти захищені і масштабовані рішення. ASP.NET має наступні функціональні можливості [3]:

- можливості адміністрування. Параметри, що визначають конфігурацію ASP.NET, зберігаються в текстовому файлі. Це дозволяє виконувати зміну конфігурації ASP.NET за допомогою будь-якого текстового редактора. Всі проведені зміни набувають чинності негайно;

- засоби безпеки. ASP.NET пропонує розробнику web-застосунків декілька типових схем авторизації користувачів. Розробник може використовувати в своєму застосунку будь-яку з пропонованих схем або замінити їх іншими;

- простота розгортання. Розгортання застосунків виконується шляхом копіювання файлів в спеціальну папку на web-сервері. Перезапуск web-сервера при цьому не потрібний;

- висока продуктивність. ASP.NET має справу з скомпільованим кодом. Завдяки цьому ASP.NET надає можливість ефективно використовувати різні механізми оптимізації коду (наприклад, механізми раннього зв'язування або оптимізація під конкретну платформу);

- гнучке кешування. ASP.NET може виконувати кешування сторінок даних (як сторінку цілком, так і її частину) відповідно до потреб застосунку;

- підтримка національних мов. Оскільки ASP.NET використовує Unicode, розробники мають широкі можливості для застосування в своїх застосунках національних алфавітів;

- підтримка мобільних пристроїв. ASP.NET підтримується будь-яким браузером, запущеним на будь-якому пристрої;

- доступність і масштабованість. ASP.NET розроблялася з розрахунку на використання в великих корпоративних системах. Реалізовані в рамках серверних механізмів дозволяють гарантувати високий ступінь доступності застосунків. Якщо з процесом, в рамках якого виконується застосунок, виникнуть проблеми, система самостійно запустить новий процес, який візьме на себе завдання обслуговування запитів користувачів;

- можливості налагодження. ASP.NET забезпечує можливість трасування і налагодження кодів застосунків. При цьому можливе як локальне, так і

віддалене налаштування за допомогою спеціальних інструментів налагодження .NET Framework;

– інтеграція з .NET Framework. ASP.NET є частиною платформи .NET Framework. Розробники можуть використовувати можливості, що надаються цією платформою при створенні застосунків;

– сумісність з існуючими ASP-застосунками. Розгортання ASP.NET в рамках IIS-серверів не впливає на функціонування вже працюючих ASP-застосунків. ASP-застосунки можуть співіснувати на одному сервері, не заважаючи один одному.

Висновки. Отже з проведених досліджень можна зазначити, що технологія ASP.NET є потужним механізмом для створення сайтів різної складності, з великою функціональністю.

Список використаних джерел та літератури:

1. Damien F. Microsoft ASP.NET 2.0. Databases, Apress: [навч. посіб.] / Damien Foggon. – USA, 2009. – 432 с.
2. Sepherd G. Microsoft ASP.NET 2.0 Step By Step. Microsoft Press / George Shepherd. – 2005. – 342 с.
3. <http://lecture.in.ua/1-etapi-proektuvannya-web-sajtiv-6.html?page=4>.

Погорєлова Інна Сергіївна,

кандидат історичних наук, доцент,
доцент кафедри політичної історії

ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана (Україна, м. Київ)

ЗАКОНОДАВЧА ДІЯЛЬНІСТЬ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ: МІЖ ФЕДЕРАЛІЗМОМ І НЕЗАЛЕЖНІСТЮ

У 2017 р. Україна святкувала 100 річницю утворення Української Центральної Ради (УЦР). Тема залишається актуальною у контексті історичного досвіду діяльності Центральної Ради, адже і сучасним українцям непросто вирватися з «обіймів російських». Метою розвідки є аналіз основних причин, через які затягувалося проголошення незалежності Української Народної Держави діячами ЦР.

Вже 6-8 квітня 1917 р. Український національний конгрес прийняв резолюцію про територіальну автономію України у складі федеративної демократичної республіки Російської. У документі зазначалось, що тільки широка національно-територіальна автономія України у змозі забезпечити потреби українського народу та всіх інших народів. Чому серед різних політичних партій та організацій, які увійшли до складу ЦР провідним і популярним був саме федеративний план де Україна користувалася б правом національно-територіальної автономії у демократичній Росії, а не план розвитку самостійної держави? Згадаємо, що тільки Українська партія самостійників-соціалістів (лідер М. Міхновський) виступала й боролася за проголошення

самостійності України. Чому автономістсько-федералістичні погляди доби Драгоманова продовжували мати домінуючий вплив на український політикум?

По-перше, часовий вимір: майже 250 років більша частина українських земель знаходилась у складі Російської імперії, що сприяло інтеграції та взаємозв'язку економік, культур, соціуму. По-друге, соціальний вимір: більшість населення підросійської частини не уявляли себе самостійними й підтримували саме ідею автономії. Національна українська інтелігенція кількісно була незначною, частина її з «малоросійським мисленням»/з подвійною (російсько-українською) національною свідомістю, які не допускали ідеї державного відокремлення України; вищі верстви українського населення переважно складались з росіян або іноземців, або зросійщених українців, робітничий клас переважно був байдужий до української національної справи, а в подальшому стояв на пробільшовицьких позиціях, міста українські були багатонаціональними (які зрослися з російською культурою, мовою). Село залишалось українським, але національна свідомість більшості селян не була остаточно сформованою, більшість з них малоосвічені, вони не пов'язували національне визволення з соціальним визволенням й відігравали недостатньо активну роль. Серед частини молоді та студентства лунали гасла самостійної України. Соціальний аспект багато у чому пояснював схильність діячів ЦР до автономії. Згадаємо, що неукраїнські партії, більшість російської громадськості, національних меншин незадоволено зустріли I Універсал та не визнали ЦР органом влади в Україні. Одразу простежуємо поступку ЦР Тимчасовому уряду в II Універсалі, де вказано, що новий склад Секретаріату (який поповниться представниками нацменшин) буде представлений йому на затвердження. По-третє, синдром меншовартості, страх, який сформувався в умовах репресій з боку царизму, невіра у власні сили й переконання серед значної частини інтелігенції, що в українського самостійницького руху немає політичних перспектив. По-четверте, віра у те, що після повалення царату, нова влада з розумінням поставиться до українських національних вимог. Так, В.Винниченко вказував, що українство орієнтувалось на перемогу справедливості. Відокремлювання себе від Росії здавалось смішним, абсурдним, безглуздом. Для чого? Де ми знайдемо більше того, що тепер матимемо в Росії? [1, с.42]. Додатково виділимо зовнішні причини, адже державотворча діяльність ЦР наштовхувалась на низку перешкод, головними серед яких стали незавершеність I світової війни та більшовицька війна проти України.

Після перемоги більшовицького повстання, ЦР не визнала Раднарком урядом усієї Росії й постало питання що далі? У тексті III Універсалу було проголошено: «...Україна стає Українською Народною Республікою, не віддаляючись від Російської республіки і зберігаючи єдність...». Тобто навіть в умовах невизнання Раднаркому російським урядом, ЦР продовжувала вірити у федераці та вважати Україну частиною неіснуючої федеративної демократичної Росії. Напевно, логічно було б визнати діючий уряд Росії, відокремитись від нього, проголосивши самостійність УНР й проводити політику на визнання

незалежності України Раднарком. Український історик О.Бойко підкреслює, що універсал мав суттєву суперечність – широко окресливши Україну як незалежну державу, він все ж залишив федеративний зв'язок із Росією, що як держава вже не існувала [2]. Проголошення УНР викликали неоднозначні оцінки, національні меншини засуджували розрив зв'язків між Україною та Росією; спостерігаємо розчарування мас через економічно-соціальну політику ЦР (особливо аграрне питання), внутрішні суперечки в ЦР. Невдоволення різних верств населення й використали більшовики. Як відомо, мирно захопити (на Всеукраїнському з'їзді рад) владу більшовикам не вдалося, залишався військовий шлях.

Наступ більшовицьких військ, безрезультативність переговорів із Раднаркомом розвіяли надії керівників ЦР щодо можливості створення федеративної демократичної Росії і, відповідно, перебування у її складі УНР. Зокрема, і Грушевський переосмислить федералістські постулати. Тільки за цих умов, ЦР врешті решт ухвалює IV Універсал, в якому проголошено: «Однині УНР стає самостійною, вільною, суверенною державою українського народу». Проте, й тут, цілковито не відкидалась ідея федерації. В Універсалі вказано, що Установчі збори затвердять Конституцію, і вони вирішать питання про федеративний зв'язок з народними республіками колишньої Російської держави.

Отже, у 1917 р., на жаль, українська нація не перейнялась ідеєю утворення окремої самостійної Української держави. Забагато часу було витрачено на автономістські мрії, сподівання на справедливую російську демократію. Після довгої політики царизму, спрямованої на зросійщення українців, майже вся верхівка українського суспільства і слухати не хотіла про самостійну Українську державу. І з цим не могла не рахуватися УЦР, як наслідок переважання до IV універсалу автономістських тенденцій.

Список використаних джерел та літератури:

1. Винниченко В. Відродження нації. Історія української революції (марець 1917 р. – грудень 1919 р.) / В. Винниченко. – Київ: Вид-во політ. л-ри України, 1990. – Ч. I. – 48 с.
2. Бойко О. Д. Історія України: посібник [Електронний ресурс] / О. Д. Бойко. – Київ: Видав. центр «Академія», 2002. – 656 с. – Режим доступу: <http://history.vn.ua/book/boyko/65.html>. – Назва з екрана.

УКРАЇНА НА СВІТОВИХ РИНКАХ ПРАЦІ ТА МІЖНАРОДНА ТРУДОВА МІГРАЦІЯ

Актуальність проблеми. Мало хто звертає увагу на те, що поряд із традиційними ринками товарів, капіталів, технологій є ще один, не менш важливий елемент – міжнародний ринок праці. А міжнародна трудова міграція як одна з провідних його складових вже стала невід’ємною частиною сучасного світового господарства і чинить на нього значний вплив. Так як відкритість українського суспільства неминуче призводить до дедалі більшої участі України у міжнародному обміні робочою силою, є сенс розглянути як саме явище трудової міграції безпосередньо, так і участь України в ньому в якості суб’єкта міжнародного ринку праці.

Мета дослідження: розглянути теоретичні аспекти явища трудової міграції, статистичну картину щодо міграції робочої сили в Україні, проблеми та можливості регулювання міграційних процесів у рамках вітчизняних реалій.

Результати наукової довідки. Міжнародна трудова міграція є різновидом міжнародної міграції загалом і становить собою добровільні переміщення працездатного населення з однієї країни в іншу з метою пошуку роботи і реалізації власних інтересів. Як економічна категорія міграція робочої сили є безпосереднім проявом існування міжнародного ринку праці, що охоплює різноспрямовані потоки мігрантів, які перетинають національні кордони внаслідок нерівного кількісного і якісного розподілення світових трудових ресурсів [1, с. 199].

Видове ранжування трудової міграції відбувається за критеріями тривалості, численності, характеру причин, правовим статусом та професійними якостями, проте до сьогодні основним є її поділ за напрямками руху на імміграцію, еміграцію, реїмі- та рееміграцію [2, с. 245–246].

Якщо говорити про причини міграції робочої сили, то їх можна розділити на дві групи: загальні, які можна визначити для всіх форм МEB, і специфічні, що пов’язані тільки з міграцією.

Що стосується першої групи, то тут перш за все варто виділити глобалізацію, різницю в рівнях економічного розвитку, структурні зрушення в економіці внаслідок НТР та економіко-політичну нестабільність.

Друга група в основному включає в себе відмінності в рівні життя, заробітній платі, соціальному забезпеченні та можливостях професійного зростання. Також до специфічних причин зараховують надлишок робочої сили та діяльність ТНК з вивезення цінних кадрів закордон [3, с. 551].

Наслідки трудової міграції варіюються в залежності від того, є країна донором чи реципієнтом робочої сили і, безперечно, мають як позитивну, так і негативну природу. Тому, незважаючи на те, що країни-імпортери отримують висококласних спеціалістів, готових працювати за нижчі зарплати і соціальні гарантії, разом з тим вони ризикують підвищити тиск на національний ринок праці та посприяти притоку нелегальних трудових мігрантів. В той же час країни-експортери не тільки зазнають явища відтоку мізків або старіння нації, а й зменшують бюджетне навантаження і надлишкову кількість робочої сили.

Протягом історії розвитку людства явище трудової міграції поступово набирало обертів, і наразі числа й справді є значними. Так, за даними останніх досліджень, датованих 2015 р., в світі налічується більше 244 млн. переселенців, причому 176 млн. з них є саме трудовими мігрантами. В Україні, діаспора якої стала 7-мою за розмірами, у той же період було зафіксовано відтік близько 700 тис. трудових мігрантів (рис. 1) [4, с. 13].

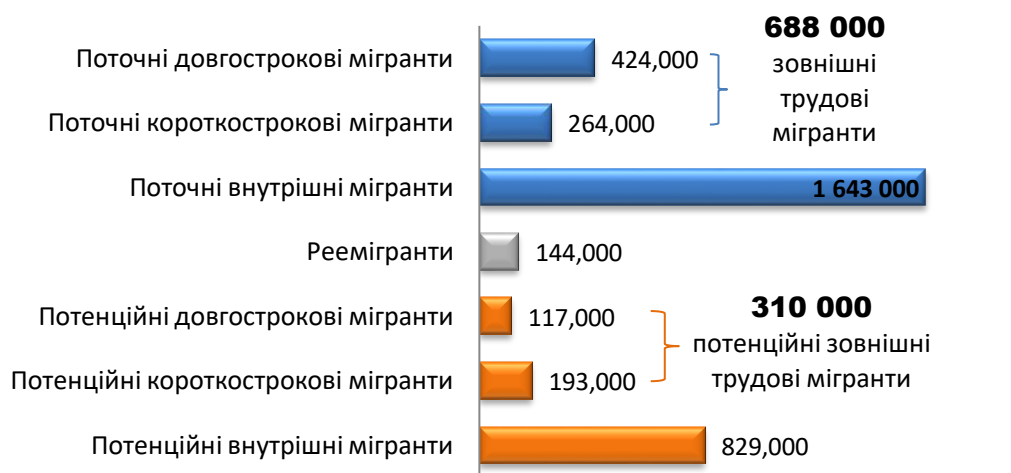

Рис. 1. Оцінка кількості українських трудових мігрантів, 2015 рр., [4]

І хоча потоки внутрішньої міграції все ж таки переважають, не варто недооцінювати серйозність тих проблем, які відображає представлена статистика.

Перша з них стосується довгострокового характеру міграції, особливо у випадку з високорозвиненими країнами. Так як більшість мігрантів майже постійно проживає в місці працевлаштування, де умови та заробітки зазвичай набагато кращі, шанси на те, що вони рано чи пізно повернуться в Україну, досить малі. З першої проблеми випливає і друга, яка полягає в незначних обсягах зворотної міграції за схожих причин.

Разом із загрозою виїзду потенційних мігрантів уваги заслуговує і питання відтоку висококваліфікованих працівників. Адже часто вони не чекають запрошень і беруться за будь-яку важку роботу, знаючи, що за кордоном їм вдасться заробити набагато більше. Саме тому наразі майже 50% трудових мігрантів з України зайняті в будівництві, також – у праці в домашніх господарствах, в сільськогосподарській та сфері послуг.

Окрім цього, мізерними є і темпи імміграції, кількість яких у 2015 р. сягнула лише 20 тис. осіб.

Враховуючи все вищесказане, не викликає сумнівів у необхідності зміни даної ситуації. І почати варто згори – із управлінського апарату.

Так як наразі питання міграції та українських працівників закордоном так і не здобули значної уваги серед держслужбовців, є сенс говорити про регулювання та облік даних процесів. Цього можна досягти як відповідним нормативно-законодавчим наповненням, так і роботою відповідного міграційного департаменту, який би комплексно підходив до всіх регулювальних питань стосовно даного процесу.

Також гарною ідеєю було б використати досвід інших країн. Так, наприклад, держава могла би спростити процес видачі посвідок на проживання та в'їзд трудових мігрантів, як у Польщі. Або ж попрацювати над розробкою інноваційних та бізнес-проектів для залучення потенціалу талановитої молоді, кваліфікованих іноземних та вітчизняних спеціалістів на благо економічної трансформації, як це роблять балтійські країни.

Нові проекти, державні організації, додатково – інформаційно-довідкова система, яка б допомагала іммі- та реемігрантам у питаннях трудового та соціального забезпечення – все це є гарними пропозиціями та ініціативами. Проте реалізувати їх буде можливо лише за умови постійних соціально-економічних перетворень. Адже саме це і стало причиною успіху Польщі. Тому лише від України залежить, чи залишимося ми лише постачальником трудових ресурсів і надалі.

Висновки. Трудова міграція на сьогодні є невід'ємною частиною життя кожної країни: зі своїми плюсами та мінусами, можливостями та загрозами. І саме неувага до неї може дорого обійтися й залишити державу без незамінного драйвера розвитку – працездатного населення. Саме тому варто робити все для того, щоб не тільки не допускати масовий виїзд українських робітників за кордон, а і стимулювати приплив іноземних спеціалістів в Україну. Проте якщо країна так і стоятиме на місці, не показуючи результатів від соціально-економічних та політичних перетворень, міграційне питання так і не вирішиться, а український ринок праці неминуче продовжуватиме втрачати безцінний людський потенціал.

Список використаних джерел та літератури:

1. Міжнародна економіка: навч. посіб / [В. Є. Сахаров, В. С. Будкін, С. А. Єрохін та ін.]. – Київ: Нац. акад. упр., 2008. – 432 с.
2. Міжнародна економіка: підручник [Електронний ресурс] / [Білоцерківець В. В., Завгородня О. О., Лебедева В. К. та ін.]; за ред. А. О. Задой, В. М. Тарасевича. – Київ: Центр учб. л-ри, 2012. – 416 с. – Режим доступу: http://www.dut.edu.ua/uploads/1_1394_46716781.pdf. – Назва з екрана.
3. Ніколенко Ю. В. Політична економія: підручник / за ред. Ю. В. Ніколенко. – Київ: Центр учб. л-ри, 2009. – 632 с.
4. Міграція в Україні: факти і цифри [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://iom.org.ua/sites/default/files/ff_ukr_21_10_press.pdf. – Назва з екрана.

ФІНАНСОВЕ ПЛАНУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ ПІДПРИЄМСТВА

Актуальність проблеми. На сьогоднішній день неможливо уявити господарюючого суб'єкта, що успішно функціонує без чітко організованої системи фінансового планування. Без планування в сфері фінансів підприємства стикаються з проблемами як залучення капіталу, так і його використання, погіршується рівень платоспроможності, не реалізуються деякі фінансові можливості. Фінансове планування виступає ключовим елементом ефективного управління підприємством на всіх етапах діяльності.

Сучасна українська економіка характеризується посиленням конкуренції, слабозвиненою фінансовою інфраструктурою, нестабільністю на фінансових та валютних ринках, високими темпами інфляції, що негативно впливає на результати роботи підприємств. Тому дуже актуальним постає питання ефективної організації фінансового планування, яке виступить превентивним інструментом для недопущення можливих збитків та зменшення економічних ризиків. Крім того, воно здатне забезпечити підприємству покращення використання фінансових ресурсів, внаслідок чого зміцнюється фінансова стійкість, підвищується рентабельність, з'являються можливості для нарощування обсягів діяльності.

Мета дослідження: вивчення основних проблем організації фінансового планування та розробка практичних рекомендацій щодо їх усунення для забезпечення максимальної ефективності формування, розподілу та використання фінансових ресурсів підприємства.

Результати наукової розвідки. Існує багато підходів до визначення сутності фінансового планування, оскільки це питання досліджувало багато вітчизняних і зарубіжних науковців. В результаті проведеного аналізу можна зробити висновок, що зміст фінансового планування розглядається з двох сторін: як вид діяльності і як процес. Всі автори мають рацію, але з огляду на обрану тему дослідження, найбільш відповідним вважаємо таке трактування: «Фінансове планування – це процес визначення обсягу фінансових ресурсів за джерелами формування та напрямками їх цільового використання згідно з виробничими та маркетинговими показниками підприємства у плановому періоді» [1], оскільки воно розкриває взаємозв'язок між фінансовим плануванням і обсягами фінансових ресурсів.

На думку проф. Тарасенко [2] доцільно виділити такі основні етапи фінансового планування:

1. Аналіз фінансового стану підприємства.
2. Складання прогнозних кошторисів та бюджетів.

3. Визначення загальної потреби підприємства в фінансових ресурсах.
4. Прогнозування структури джерел фінансування.
5. Створення дієвої системи контролю і управління.
6. Розробка процедури корегування складених планів.

Застосування фінансового планування дозволяє керівництву використовувати переваги ситуації при зміні кон'юнктури ринку, виявляє поточні проблеми діяльності підприємства, забезпечує користувачів актуальною інформацією для ефективного прийняття рішень, дає можливість раціональніше розподіляти наявні ресурси та знаходити внутрішні фінансові резерви. Але, незважаючи на всі переваги, що надає фінансове планування, сучасні підприємства стикаються з рядом проблем, які заважають досягненню його цілей. В результаті дослідження з'ясовано, що всі ці проблеми можна об'єднати в чотири групи, для кожної з яких були запропоновані напрями вирішення і сформульовані очікувані результати:

Група I. Нереальність виконання плану. Необхідно складати обґрунтований план, який відображає реальні можливості підприємства. Для складання такого дієвого плану доцільно залучати спеціалістів з різних структурних підрозділів, а якщо підприємство має розгалужену організаційну структуру з відносно автономними відділами, то вважаємо доцільним застосувати ітераційний метод планування. Його особливість полягає в багаторазовому узгодженні планових показників на різних рівнях відповідальності, також він передбачає участь у складанні фінансового плану і контролі за його виконанням менеджерів всіх рівнів. При необхідності доцільно запросити зовнішніх експертів (аудиторські, консалтингові фірми), які зможуть підтвердити реальність складеного плану. В результаті здійснення плану буде мотивувати персонал до виконання поставлених завдань, а також дозволить правильно оцінити можливості підприємства.

Група II. Невизначеність розвитку ситуації після складання фінансового плану. Оскільки вітчизняні підприємства працюють в середовищі, яке постійно змінюється, доцільно заздалегідь розглянути різні варіанти розвитку ситуації і скласти декілька планів, наприклад, оптимістичний, реальний та песимістичний. В цьому випадку керівництво підприємства буде підготовлено до змін економічної ситуації в країні і зможе приймати обґрунтовані управлінські рішення.

Група III. Низька оперативність, для прискорення якої слід надавати керівництву інформацію про рівень виконання плану не раз на рік, квартал або місяць, а частіше, наприклад щодаки, щотижня або, навіть, щодня (в залежності від обсягів діяльності підприємства). Це забезпечить можливість своєчасно реагувати на зміну внутрішнього та зовнішнього середовища протягом планового періоду.

Група IV. Проблеми консолідації плану і контролю за його виконанням, уникнути яких можна шляхом координації роботи всіх відділів підприємства, а також організації центрів фінансової відповідальності. Це окремі структурні одиниці підприємства, в межах яких встановлено персональну відповідальність

менеджера за показники діяльності, які він контролює.

Варто зауважити, що фінансовий план буде ефективним інструментом управління лише тоді, коли є можливість оперативно контролювати його виконання, а це краще всього робити на підставі фактичних даних, отриманих з управлінського обліку. Тому для полегшення та прискорення контролю слід забезпечити відповідність системи аналітичного обліку завданням управління. Це дозволить оперативно порівнювати фактичні показники з їх запланованим рівнем і дасть можливість своєчасно вносити відповідні корективи.

Крім того, для покращення якості фінансового планування доцільно на будь-якому підприємстві забезпечити реалізацію наступних організаційних заходів:

- затвердження стандартів складання та виконання фінансового плану, а також стандартів роботи з інформацією та її передачі між підрозділами підприємства;

- взаємозв'язок та відповідність між показниками стратегічних і тактичних планів;

- розробку відповідної системи документообігу, яка б задовольняла інформаційні потреби всіх учасників процесу розробки і виконання плану.

Висновки. Таким чином, можна стверджувати, що фінансове планування виступає дієвим інструментом управління, а його необхідність пов'язана з тим, що нормальне функціонування підприємства неможливе без наявності визначеного обсягу фінансових ресурсів і саме завдяки плануванню можна досягти максимальної ефективності їх формування, розподілу та використання.

Список використаних джерел та літератури:

1. Непочатенко О. О. Фінанси підприємств: підручник / О. О. Непочатенко, Н. Ю. Мельничук. – Київ: Центр учб. л-ри, 2013. – 504 с.

2. Тарасенко І. О. Фінанси підприємств: підручник / І. О. Тарасенко, Н. М. Любенко. – Київ: КНУТД, 2015. – 360 с.

Пузанова Вікторія, магістрантка I-го року навчання спеціальності «Медична психологія»
Навчально-наукового інституту міжнародних відносин та соціальних наук
Національного авіаційного університету
(Україна, м. Київ)

АНГЕДОНІЯ ТА ЇЇ ДІАГНОСТИКА

У сучасному українському суспільстві, що викликає суттєву тривогу, динамічним чином поширюється ангедонія, яку можна визначити в якості зниження (або відсутності) здатності до переживання приємного відповідними емоціями радості та задоволення. Скрізь призму функціонального значення цих порушень ангедонію в медичних наукових дослідженнях вчені позначають як «зниження або відсутність привабливості стимулів задоволення або радості, що проявляються в порушенні стимуляції діяльності, в нормі спрямованій на

досягнення значущого для особистості позитивного ефекту із відповідним емоційним переживанням» [1, с. 16].

Зазначимо, що у науковий обіг поняття «ангедонія» було введено французьким психологом Т.А. Рібо, котрий у 1896 р. вжив це поняття у своїй праці «Психологія почуттів». Ангедонія, на думку видатного психолога – це втрата здатності людини до отримання задоволення, яке вона за загальним правилом (у рамках норми) мала би отримати. Вимірюючи цей розлад у межах різних характеристик (кількісних, динамічних та якісних), Т.А. Рібо звертав увагу на те, що ангедонія досить часто зустрічається у меланхолійних станах, а також при соматичних захворюваннях, у той же час, припускаючи, що між станом ангедонії та відчуттями морального/фізичного страждання відсутні помітні межі.

В подальшому, ангедонії свою увагу приділяли німецький психіатр Е.В. Крепелін, швейцарський психіатр Е. Блейлер, американський невролог і психіатр А. Майерсон, радянський психіатр А.В. Снежневський та ін. провідні вчені-психіатри та клінічні психологи. Примітним є те, що ангедонії значну увагу було приділено також З. Фройдом (хоча «батько психоаналізу» у своїх працях і не вживав цього терміну), який звертав увагу на нездатність хворих з психічними розладами у достатній мірі відчувати задоволення, прагнення до якого в психоаналізі вважається ядром мотиваційної системи, а здатність/нездатність до переживання задоволення – значущою характеристикою інстинктивної частини особистості людини (лібідо). При цьому, з огляду на той факт, що в моделі З. Фрейда лібідо забезпечує енергетичну складову мотивації, а також слугує джерелом розвитку всіх особистісних структур особи, вчені О.В. Ричкова та проф. А.Б. Холмогорова звертають увагу на те, що вплив дефіциту гедоністичних переживань на різні аспекти особистості є цілком очевидним [2, с. 63].

Значний інтерес до питань здатності/нездатності переживати задоволення у психічно здорових осіб, а також пацієнтів різних клінічних груп зумовив створення науковцями та дослідниками низки шкал вимірювання соціальної та фізичної ангедонії, що характеризуються певними недоліками та перевагами. До цих методик, зокрема слід віднести: «Шкалу задоволення Фовсетта-Кларка» (Fawcett-Clark Pleasure Scale), «Шкалу дефіциту та перешкод для переживання задоволення» (Hedonic Deficit & Interference Scale), «Шкалу оцінки досвіду задоволення» (Temporal Experience of Pleasure Scale), «Шкалу соціальної безпеки та задоволення» (Social Safeness and Pleasure Scale), «Шкала задоволення Снейта-Гамільтона» (Snaith-Hamilton Pleasure Scale), «Переглянута шкалу соціальної ангедонії» (Revised Social Anhedonia Scale) [2, с. 68, 82].

Виявлення ангедонії та її виду, стадії дозволяє також з'ясувати схильність особи до тих чи інших психічних розладів, а також наявність у неї цих розладів. Однак, наявна актуальна практика вказує на те, що показники рівня ангедонії не дають достатніх підстав для того, щоби стверджувати про те, чи є у відповідної особи ті чи інші психічні розлади. У цьому контексті зазначимо, що соціальна ангедонія помітно підвищена в біологічних родичів людей з шизофренією, і

також є першою ознакою появи у цих осіб шизофренії. Це пояснюється тим, що соціальна ангедонія, знижена здатність відчувати задоволення від соціальних взаємодій, розглядається як основна особливість шизофренії, з огляду на яку ми можемо ідентифікувати осіб, що страждають на це захворювання. Утім, наголосимо на тому, що ангедонія (як соціальна, так і фізична) не є унікальною рисою шизофренії, а може спостерігатись у пацієнтів з афективними розладами загалом, що і доводить існуюча практика. Зокрема, під час проходження практики у Київській міській психіатричній лікарні № 1 імені І.П. Павлова нами було з'ясовано, що підвищення рівня ангедонії досить часто спостерігається не лише у осіб з шизофренією, але також і у пацієнтів з депресією з психоактивними ознаками (або ж без них) та з біполярним розладом.

Однак, якщо ми можемо стверджувати, що соціальна та фізична ангедонія спостерігатись у пацієнтів з афективними розладами загалом, то не можна з впевненістю стверджувати те, що високого рівня ангедонія є схожою за тривалістю у пацієнтів із шизофренією та, приміром, у пацієнтів з депресією з психоактивними ознаками та з біполярним розладом. Орієнтуючись на наукові гіпотези Дж.Л. Бланшара (J.L. Blanchard), У.П. Хорана (W.P. Horan) та С.А. Браун (S.A. Brown) з приводу діагностичних розбіжностей у соціальній ангедонії [3], нами було зосереджено увагу на пацієнтах із біполярним афективним розладом, наслідком чого стало формулювання наступного висновку: ангедонія є нестабільною рисою біполярного афективного розладу. Ця позиція ґрунтується на наступному: якщо діагностуючи пацієнтів тоді, коли вони перебували у глибокій депресії, нами було помічено соціальну та фізичну ангедонію, то вже у процесі діагностики пацієнтів, котрі перебували у манії, ангедонія або не ідентифікувалась, або ж була ледь помітною.

Отже, підводячи підсумок викладеному, слід зауважити, що на сьогодні розроблено низку методик, що дозволяють ідентифікувати ангедонію та з'ясувати її рівень, що має важливе значення в контексті того, що ангедонія є важливою рисою шизофренії, депресії з психоактивними ознаками чи без них, біполярного афективного розладу. Проте, слід враховувати при цьому, що лише у осіб з шизофренією (чи схильних до шизофренії, зокрема, у зв'язку із тим, що в них є біологічні родичі з шизофренією) ангедонія є стабільною рисою.

Список використаних джерел та літератури:

1. Степанов И. Л. Ангедония как диагностический, прогностический и дезадаптирующий фактор при различных типах депрессий: феноменология, динамика, принципы терапии: автореф. дис. ... д-ра мед. наук / И. Л. Степанов. – М., 2004. – 52 с.
2. Рычкова О. В. Адаптация методики диагностики социальной ангедонии (RSAS) на российской выборке / Рычкова О. В., Холмогорова А. Б. // Консультативная психология и психотерапия. – 2016. – Т. 24 (4). – С. 62–96.
3. Blanchard J. L. Diagnostic Differences in Social Anhedonia: A longitudinal study of schizophrenia and major depressive disorder / Blanchard J. L., Horan W. P., Brown S. A. // Journal of Abnormal Psychology. – 2001. – Vol. 110 (3). – P. 363–371.

ПРОБЛЕМА ВИБОРУ СУЧАСНИХ ВЕБ-ТЕХНОЛОГІЙ ДЛЯ СТВОРЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНИХ ВЕБ-ЗАСТОСУНКІВ

Актуальність проблеми. Сучасний світ дуже стрімкий та мінливий, інформаційне суспільство щороку поринає у вир новітніх винаходів та розробок. Веб-індустрія одна з провідних галузей, що має надзвичайно швидкі темпи розвитку. Потрібно постійно стежити за новітніми тенденціями у розвитку веб-технологій. Те, що було популярним вчора може стати неактуальним і непопулярним завтра. Одні технології приходять на зміну іншим.

Вимоги до сучасного веб-програміста не обмежуються знанням синтаксису HTML, CSS і JavaScript : сьогодні високо ціняться уміння писати код, що легко тестується; створювати інтерактивні інтерфейси; використовувати зовнішні сервіси та іноді навіть займатися налаштуванням серверу (або, хоча б, розбиратися в будові серверної частини додатку).

Мета дослідження: аналіз та порівняння сучасних веб-технологій, дослідження змін на ринку веб-застосунків.

Результати наукової розвідки. Якщо розглядати тренди веб-технологій, то перш за все потрібно згадати JavaScript, яка тримається на вершині й продовжує розвиватись. Бібліотеки на основі JavaScript стають більш гнучкими, зручними та потужними. За дослідженнями компанії MereHead, у 2018 році продовжиться боротьба між Angular і React. Стосовно Angular, то він дозволяє розробникам відв'язувати логіку додатку від інтерфейсу шляхом структурування додатку по шаблону проектування MVC, а також містить механізм створення користувацьких тегів та атрибутів HTML за допомогою концепції директив, яка дозволяє розширювати набір тегів HTML у відповідності з потребами додатку [1]. Згідно з Google Trends, Angular є популярнішою від React. Але ситуація може змінитися в 2018 році.

Згідно зі звітом Stack Overflow, JavaScript є найбільш часто вживаною мовою програмування в 2017 році. В опитуванні взяли участь 64000 розробників і вже п'ятий рік поспіль JavaScript займає найвищу сходинку.

Набувають популярності розробки SPA (Single Page Application) на основі JavaScript. SPA справно працює на всіх пристроях, показує високу продуктивність і швидкість розробки.

У 2015 році Google анонсував Progressive Web Apps, а вже в 2016 році, даний формат додатків почали широко використовувати великі сайти. Оскільки, мобільні додатки втрачають свою привабливість, внаслідок перенасиченості ринку, WPA виступають доволі гарною альтернативою. Хоча

поки що на практиці, WPA ще не користується великою популярністю серед розробників та клієнтів.

Слід зазначити, що за останній час, в Україні почала стрімко розвивається електронна комерція(e-Commerce) – це автоматизована комерційна діяльність, що заснована на використанні: телекомунікаційних мереж, в першу чергу мережі Інтернет; інформаційних технологій, в тому числі веб-сервісів; спеціальних правових норм, стандартів, протоколів, класифікаторів[2]. Вона має великі переваги для споживачів :

- ціна (внаслідок менш високої собівартості, наприклад, нема потреби оплачувати оренду за торгівельні площі);
- підтримка 24x7, доступ до вибору товарів звідусіль, можливість порівнювати товари й ціни в різних магазинах в будь-який час;
- перегляд відгуків, як і можливість їх написання, огляд характеристик;
- розширення ринку збуту без обмежень;
- залучення широкого спектра методів просування товарів/послуг, інтернет-маркетингу, соціального маркетингу, персоналізації торгівельної пропозиції та багато іншого...

Щоб успішно конкурувати на українському ринку онлайн угод, нашим українським власникам інтернет-магазинів необхідно інвестувати в свій бізнес, інвестувати в сервіси, які дозволяють робити купівлю товарів зручнішою та простішою, просувати сайти в пошукових системах (SEO), рекламуватися, розширювати асортимент, в тому числі й внаслідок продажу продукції українських виробників, оптимізувати зарплати та ставати конкурентоздатними.

На нашу думку, у 2018 році будуть використовуватись ті ж технології і frameworks для e-commerce. Але все більше компаній почнуть впроваджувати технології персоналізації та аналізу поведінкових факторів. Сайти повинні будуть збирати детальну інформацію про користувачів та їх вподобання. Потрібно, щоб контент міг адаптуватися під кожну людину на основі історії поведінки. Онлайн магазини будуть краще знати своїх відвідувачів і пропонувати тільки релевантні товари. Це можна уявити так: ви приходите в магазин, а продавці знають як вас звати та що ви хочете придбати.

На даний час актуальними є чат боти створені на основі штучного інтелекту та нейронних мереж будуть набувати ще більшого розвитку, допомагаючи підвищувати комунікацію в онлайн. Це безумовний тренд веб розробок 2018.

Досить перспективною є технологія Blockchain, оскільки багато транснаціональних банків розглядають можливість впровадження Blockchain в свою роботу. Основною перевагою є відсутність посередників між транзакціями. Кожне переведення грошей верифікується на основі складного алгоритму, в якому беруть участь сотні комп'ютерів по всьому світу. Blockchain має високий ступінь захисту.

Одна з найкращих бібліотек для розробки інтерактивних ефектів сайту є Motion UI. Це один з трендів веб-дизайну 2018 року. Додавання рухів у додатки

та веб-сайти покращує користувацький інтерфейс, оскільки дозволяє користувачам краще розуміти контент. Розробка ведеться на основі препроцесора Sass [3].

Висновки На наш погляд, ми знаходимося на порозі глобального впровадження розумних пристроїв. Internet of Thing (IoT) поступово входить у життя кожної людини. Зараз IoT починають впроваджувати великі компанії в різних секторах економіки. Розумні пристрої дозволяють використовувати ресурси більш раціонально.

Аналізуючи кращі e-commerce платформи 2018, можна сказати, що розробники будуть віддавати перевагу Magento CMS і хостинговій платформі Shopify.

Веб-програмісти мають широко впроваджувати в своїх розробках новинки веб-індустрії, слідкувати за змінами у розвитку електронної комерції, вміти визначати потенційну користувацьку аудиторію і розробляти сайт, привабливий для цієї аудиторії.

Список використаних джерел та літератури:

1. Файн Я. Angular и TypeScript. Сайтостроение для профессионалов / Файн Я., Моисеев А. – СПб.: Питер, 2018. – 464 с.
2. Гаврилов Л. П. Электронная коммерция: учебник и практикум для бакалавриата и магистратуры / Гаврилов Л. П. – М.: Издат. Юрайт, 2017. – 363 с.
3. Как создавать анимации и переходы с помощью пользовательского интерфейса движения [Електронний ресурс]. – Режим доступа: URL : <https://www.hongkiat.com/blog/animations-transitions-motion-ui/>. – Загл. с экрана.

Рашевський Віталій,
магістрант II-го року навчання
Інституту управління і права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого
(Україна, м. Київ)

ФОРМИ СУДОВОГО ПРОВАДЖЕННЯ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Нові редакції процесуальних кодексів містять чимало цікавих новинок. Деякі з них є зовсім новими процесуальними інститутами, інші – це вдосконалені конструкції, що діяли раніше. Також це стосується форм господарського, цивільного та адміністративного провадження, які зазнали суттєвих змін.

Основною формою судового провадження у всіх трьох процесах, як і раніше, залишається позовне провадження. Ще одна форма – наказне провадження, запозичене господарським процесом з цивільного, де воно існує з 2004 р. В кодексі адміністративного судочинства наказна форма провадження відсутня, що цілком логічно та обґрунтовано. Характер справ за участю

суб'єкта владних повноважень обов'язково передбачає наявність спору щодо законності його рішень, дій чи бездіяльності.

Крім цього, у цивільному процесі існує також окреме провадження, призначене для встановлення фактів, що мають юридичне значення, а також підтвердження наявності або відсутності неоспорюваних прав, а в господарському процесі можна виділити провадження у справах про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом [1].

Згідно з ч. 1 ст. 15 Цивільного процесуального кодексу України суди розглядають у порядку цивільного судочинства справи щодо захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів, що виникають із цивільних, житлових, земельних, сімейних, трудових відносин, житлових. Ці справи суди розглядають у порядку позовного, наказного й окремого провадження [2].

Порівняльний аналіз видів проваджень призводить до висновку про те, що найбільш вдосконаленою, юридично розробленою цивільною процесуальною формою є порядок розгляду справ позовного провадження. Тому справи інших видів провадження розглядаються за правилами цього виду провадження, однак з деякими доповненнями та уточненнями, що стосується даних видів. Саме тому І. А. Жеруоліс, виділяючи три види провадження, визначав позовний порядок основною і своєрідною процесуальною формою [3, с.72].

Проблемними аспектам позовного провадження присвятили свої праці В. В. Комаров, зокрема у монографії «Позовне провадження», С. С. Бичкова, у монографії «Цивільний процесуальний правовий статус осіб, які беруть участь у справах позовного провадження». Крім цього, інститут позовного провадження був об'єктом пильної з боку таких відомих вітчизняних вчених, як Ю. В. Білоусов, С. В. Васильєв, О. В. Гетманцев, В. А. Кройтор, Д. Д. Луспеник, С. Я. Фурса, Є. О. Харитонов, О. І. Харитонova, М. Й. Штефан, О. Штефан, С. В. Щербак, М. М. Ясинок.

Однак перелічені науковці здійснювали дослідження таких питань як поняття та сутність позовного провадження, розкривали його основні особливості, не приділяючи уваги питанням правової природи й аналізу цивільної процесуальної форми в позовному провадженні не знайшли детального вивчення та дослідження серед науковців [4].

Зазначимо також, що у новій редакції процесуальних кодексів передбачений чіткий перелік процесуальних документів, що подаються учасниками справи. Ці документи поділяються на заяви по суті справи та заяви з процесуальних питань.

До заяв з процесуальних питань належать заяви, клопотання та заперечення, в яких учасники процесу викладають свої вимоги, заперечення, аргументи та пояснення з процесуальних питань. Вперше у новій редакції процесуальних кодексів встановлені загальні вимоги до заяв, клопотань і заперечень, які подаються у письмовій формі. Недодержання цих вимог має наслідком повернення документів без розгляду. В адміністративному процесі

заяви з процесуальних питань повертаються без розгляду також у тому випадку, якщо суд визнає їх очевидно безпідставними та необґрунтованими [1].

Щодо позовного провадження – то це вид провадження у цивільному процесі, у якому розглядається спір про право цивільне, тобто спір, який виникає з цивільних, житлових, земельних, сімейних, трудових відносин. Наявність спору про право цивільне визначає і іншу характерну рису цього провадження – участь у ньому двох сторін – позивача та відповідача. Позовне провадження є основним видом провадження, яке притаманне цивільному процесу з давніх часів. Так, ще процесу за давнім римським правом був притаманний інститут позову та позовного провадження, у якому він розглядався.

Значення позовного провадження зумовлюється і тим, що усі цивільні процесуальні норми, які визначають загальну частину цивільного процесуального права та розгляд справи за стадіями поширюється саме на справи позовного провадження. Справи інших проваджень (наказного та окремого) розглядаються вже за загальними правилами позовного провадження з урахуванням винятків та доповнень, визначених спеціальними нормами про ці провадження.

Наказне провадження є новим вид провадження у цивільному процесі, який не був притаманний українському цивільному процесу. Подібним до судового наказу було винесення постанови суду про стягнення аліментів відповідно до ст. 83 КпШС у редакції Указу Президії Верховної Ради УРСР від 01.03.1985 р.

Наказне провадження – це спрощений вид провадження у справах по вимогах, які мають очевидно достовірний характер. Його ще можна назвати непроцесуальним, оскільки хід провадження не фіксується у протоколах чи інших процесуальних документах (журналі судового засідання чи ін.).

Цей вид провадження не є свідченням відсутності спірних правовідносин між сторонами, однак в силу очевидності права вимоги заявника відсутній спір про наявність самого права. Справи наказного провадження визначені законом виходячи з вимог процесуальної економії. Тобто, у деяких справах вимоги, які пред'являються до суду, можуть бути розглянуті на відміну від загальної цивільної процесуальної форми.

У цивільному процесі існує такий вид судочинства, який дозволяє заінтересованій особі встановлювати у судовому порядку юридичні факти для подальшого здійснення відповідних суб'єктивних прав та охоронюваних законом інтересів. Ним є окреме провадження. Відповідно до ст. 234 ЦПК окремим провадженням визнається вид непозовного цивільного судочинства, в порядку якого розглядаються цивільні справи про підтвердження наявності або відсутності юридичних фактів, що мають значення для охорони прав та інтересів особи або створення умов здійснення нею особистих немайнових чи майнових прав або підтвердження наявності чи відсутності неоспорюваних прав. У порядку окремого провадженні суд розглядає і вирішує вимогу до суду про встановлення певних обставин – юридичних фактів, зміну правового

статусу громадянина або неправильність дій органів, які посвідчують такі обставини, з наявністю чи відсутністю котрих закон пов'язує виникнення, зміну або припинення суб'єктивних майнових і особистих немайнових прав.

Ще однією важливою ознакою цього виду провадження є відсутність сторін із протилежними інтересами. Це не означає, що між цими особами не може існувати відносин напруженого характеру чи існувати певних непорозумінь, однак цей спір носить специфічний характер, він не носить характеру спору про право, а спору про стан, факт, обставину [5].

На підставі викладеного можна зробити висновок, що позовна форма захисту порушеного права, свободи чи інтересу використовується як інструмент захисту в різних галузях матеріального і процесуального права і тим набуває конститутивного значення для формування галузей процесуального права, але тим не менш уособлює універсальні, загальні конструкції у різних видах судочинства. Отже, позовне провадження є основним видом цивільного судочинства, оскільки у порядку цього провадження розглядається більшість справ, що надходять до суду.

Список використаних джерел та літератури:

1. Громовий О. В. Форми судового провадження: позовне, спрощене, наказне [Електронний ресурс] / Громовий О. В., Рубля О. Д. – Режим доступу: <http://yur-gazeta.com/dumka-eksperta/formi-sudovogo-provadhennya-pozovne-sproshchene-nakazne.html>. – Назва з екрана.

2. Цивільний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>. – Назва з екрана.

3. Жеруолис И. Сущность советского гражданского процесса = Tarybinio civilinio proceso esme / И. Жеруолис; редкол.: А. Жюрис (отв. ред.). – Вильнюс: Минтис, 1969. – 204 с.

4. Татулич І. Ю. Правова природа позовного провадження [Електронний ресурс] / Ю. Татулич // Наук. вісн. Чернівець. ун-ту. – Чернівці, 2013. – Вип. 714 (Правознавство). – Режим доступу: <http://lawreview.chnu.edu.ua/visnuku/st/714/13.pdf>. – Назва з екрана.

5. Цивільний процес [Електронний ресурс] / А. В. Андрушко, Ю. В. Білоусов, Р. О. Стефанчук та ін. – Режим доступу: <http://textbooks.net.ua/content/view/4699/40/>. – Назва з екрана.

Репяшенко Ольга, студентка ІV курсу спеціальності «Право»

Полтавського інституту бізнесу

ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Полтава)

КОРУПЦІЯ – ЯК ВОРОЖА ЛАНКА У КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІЙ ПОЛІТИЦІ КРАЇНИ

Актуальність проблеми. Корупція є однією із найактуальніших проблем сучасності, розв'язання якої для багатьох країн є надзвичайно необхідною справою. У сучасному суспільстві криміногенна ситуація із корупційними злочинами залишається складною, і питання посилення боротьби з

корупційною злочинністю знаходяться у центрі уваги правоохоронних органів. Наразі в нашій країні оголошено серйозну боротьбу з корупцією та її різноманітними проявами, схвалена і чинна Державна програма щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні на 2015–2017 роки, що визначає пріоритети державної антикорупційної політики до 2018 року [3].

Мета дослідження. Аналіз кримінально – правової політики України в сфері боротьби з корупцією.

Результати наукової розвідки. В сфері боротьби з корупцією задіяно значні людські, матеріальні та фінансові ресурси. Так, Європейський Союз виділив понад 16 мільйонів євро на підтримку українських державних антикорупційних органів [1]. Підтримка охоплюватиме консультації, навчання та зміцнення потенціалу, матеріальна допомога буде надходити у вигляді ІТ-обладнання та програмного забезпечення. Програму впроваджуватиме Данське агентство з міжнародного розвитку (DANIDA), яке має великий досвід в управлінні проектами в сфері належного врядування в Україні та за кордоном. До складу DANIDA буде залучено інші країни-члени, зокрема з Центральної та Східної Європи. Це допоможе, зокрема, скористатися їх багатим досвідом і знанням у цій галузі [1].

Між тим, попри значний обсяг наукових досліджень, активність та гучні заяви з боку державних посадовців, насправді відсутні будь-які вагомні результати, а стан боротьби з корупцією продовжує залишатися незадовільним.

Цей «образ ворога» у вигляді корупційних правопорушень є доволі привабливим у кримінально-правовій політиці України та серед можновладців, які бажають звітувати, але не мають справжнього наміру щось змінювати. Крім того, справжнє, а не деклароване, ставлення у суспільстві до проблеми корупції є вельми неоднозначним.

Складність справи полягає у поширеності другого з двох базових різновидів корупції, яким запропоновані відповідні найменування: 1) «римський тип» (сплатити за те, щоб отримати надмірне або заборонене); 2) «візантійський тип» (сплатити за те, щоб отримати належне, гарантоване законами). На думку багатьох вчених суспільства без корупції не існує. Вона була, є та буде так само, як крадіжка, зґвалтування, шахрайство, державна зрада тощо [2].

Для ефективного подолання розглянутих негативних явищ вбачається необхідним: 1) припинити традиційне окомилування європейської спільноти удаваними досягненнями; 2) почати реальне знищення підґрунтя корупції «візантійського» типу шляхом забезпечення реальної можливості реалізації прав і свобод громадян [4, с.65].

Висновки: З приводу першого напрямку, вважаємо, що не слід соромитися власного вітчизняного надбання, в тому числі в правовій сфері, навпаки, треба рішуче і мотивовано відмовлятися від запозичених положень, які руйнують національну систему права.

Стосовно реалізації другого напрямку, зокрема, в сфері кримінального права та практики його застосування, доречно буде рекомендувати

представникам судової влади нарешті визначитися з власною громадянською позицією та не ухилятися від винесення виправдувальних вироків у всіх випадках, коли для цього є підстави.

Зазначені кроки сприятимуть подоланню корупції більше, ніж культивування її як образу ворогу в кримінально-правовій політиці України.

Список використаних джерел та література:

1. ЄС і Данія виділяє 16 мільйонів євро на боротьбу з корупцією в Україні [Електронний ресурс] // Економічна правда. – Режим доступу: <http://www.epravda.com.ua/news/2016/09/16/605743/>. – Назва з екрана.
2. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>. – Назва з екрана.
3. Про затвердження Державної програми щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційної стратегії) на 2015–2017 роки [Електронний ресурс]: Постанова Кабінету Міністрів України від 29 квіт. 2015 р. № 265. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/265-2015-p>. – Назва з екрана.
4. Стрельцов Є. Л. Еволюція у розумінні корупції: зміна акцентів / Є. Л. Стрельцов // Соціальна функція кримінального права: проблеми наукового забезпечення, законотворення та правозастосування: матеріали міжнар. наук.-практ. конф., 12–13 жовт. 2016 р. – Харків: Право, 2016. – 564 с.

Рибніков Олексій, студент IV курсу спеціальності «Комп'ютерні науки» ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

РОЗРОБКА КОМП'ЮТЕРНОЇ ГРИ В СЕРЕДОВИЩІ UNITY

Актуальність теми. Відеогра (англ. Video game) – це гра з використанням зображень, згенерованих електронною апаратурою. Інакше кажучи, відеогра є електронною грою, яка базується на взаємодії людини і пристрою за допомогою візуального інтерфейсу, наприклад телевізора або монітора комп'ютера [1].

Розробка комп'ютерних ігор є однією з провідних та найбільших галузей у світі. Цим займаються великі корпорації (такі як Valve, Electronic Arts, Microsoft, Sony та інші), маленькі та середні студії, і навіть окремі особи.

Зараз комп'ютерні ігри так сильно еволюціонували, що їх створюють не тільки для розваг, але й для наукових робіт, навчання, тестування тощо. Розробка нових технологій та рішень є дуже важливою для цієї галузі.

Розробка комп'ютерних ігор є дуже важливою галуззю в Україні. Саме в нашій країні були створені такі міжнародні хіти як S.T.A.L.K.E.R., Metro 2033/Last Light, Козаки, Men of War тощо.

Комп'ютерні ігри створюються в спеціальному середовищі, тобто, двигуні. Одним з найбільш відомих ігрових двигунів є Unity.

Unity – багатоплатформний інструмент для розробки дво- та тривимірних додатків та ігор, що працює на операційних системах Windows і OS X. Створені за допомогою Unity застосування працюють під системами Windows, OS X,

Android, Apple iOS, Linux, а також на гральних консолях Wii, PlayStation 3 і Xbox 360 [2].

Постановка задачі на розробку гри.

Ідея гри : гравцю потрібно повернути борг у розмірі 10000\$ протягом 10 днів і через те йому потрібно продавати різні речі випадковим перехожим. Від способу гри залежить завершення гри.

Для досягнення поставленої мети були поставлені такі завдання:

- Дослідити теми стихійної торгівлі та чорного ринку.
- Опитати людей, що працюють в галузі торгівлі щодо їхнього досвіду та цікавих випадків.

- Розширити свої вміння працювати в програмах Unity, Adobe Photoshop, Visual Studio та FL Studio.

- Вивчити об'єктно орієнтоване програмування та мову C#.

- Визначити переваги та недоліки вибраних технологій.

Діалоги є центральною частиною проекту, тому для цього треба створити діалогову систему з процедурними частинами для того, щоб кожний діалог відрізнявся від іншого.

Унікальність кожного перехожого відіграє дуже важливу роль в проекті, тому для цього треба створити процедурний генератор персонажів, щоб кожен перехожий генерувався з різних частин (наприклад одягу, риси обличчя тощо) [3].

Для гравця та чорного ринку потрібно створити інвентар, де будуть зберігатися речі, які будуть мати опис та різні характеристики [4].

Для створення візуального контенту потрібен Adobe Photoshop.

Також потрібно створити довідник, який потрібен для того, щоб пояснити гравцю ці чи інші частини гри. Для цієї задачі прекрасно підійдуть бібліотеки LitJson в C# [5].

Для створення музики та звуків підійде програмне забезпечення FL Studio 2015 [6].

При створенні продукту буде використовуватися таке програмне забезпечення:

- Unity Engine 5.3
- Adobe Photoshop CC 2015
- Visual Studio 2012
- FL Studio 2015

Результати роботи. У результаті роботи була створена комп'ютерна гра в «The Dealer» в середовищі Unity, яке виявилось дуже ефективним інструментом для створення цього проекту. Для створення UI, персонажів, текстур та локацій використовувався Adobe Photoshop CC 2015 та свої фотографії. Для написання коду використовувався Visual Studio 2012. Для створення музики та звуків використовувався FL Studio 2015 та свої записи. Всі анімації були створені в Animator середовища Unity [7].

В якості надхнення для діалогів були використані реальні ситуації та робочі діалоги, про які я дізнався під час етапу дослідження. Головна локація була створена на основі реального місця.

В кінці кожного дня є статистика, до якої входить кількість грошей, хороших та поганих вчинків, оплата оренди тощо.

Висновки. Unity виявився дуже ефективним інструментом для створення комп'ютерних ігор. Проведені дослідження допомогли в створенні цього проекту та розширенні своїх вмінь. Створені для проекту діалогова система, процедурна генерація персонажів, інвентар та довідник можна використовувати і для інших проектів.

Список використаних джерел та літератури:

1. Відеогра [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ru.wikipedia.org/wiki/Відеоигра>. – Назва з екрана.
2. Unity (рушій гри) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Unity_\(рушій_гри\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Unity_(рушій_гри)). – Назва з екрана.
3. Unity Manual [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://docs.unity3d.com/Manual/index.html>. – Назва з екрана.
4. Catlikecoding [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://catlikecoding.com/>. – Назва з екрана.
5. Learning C# Programming with Unity 3D by Alex Okita.
6. FL Studio Cookbook by Shaun Friedman.
7. Unity in Action by Joseph Hocking.

Ройко Микола, студент IV курсу спеціальності «Комп'ютерні науки» ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (м. Київ, Україна)

ЗАСТОСУВАННЯ ТЕХНОЛОГІЇ AJAX ДЛЯ ПРОЕКТУВАННЯ І РОЗРОБКИ WEB РЕСУРСІВ

Актуальність проблеми. AJAX (Asynchronous JavaScript And XML) – підхід до побудови користувацьких інтерфейсів веб-застосунків, за яких веб-сторінка, не перезавантажуючись, у фоновому режимі надсилає запити на сервер і сама звідти довантажує потрібні користувачу дані. AJAX – один з компонентів концепції DHTML.

Про AJAX заговорили після появи в лютому 2005-го року статті Джесі Джеймса Гарретта (Jesse James Garrett) «Новий підхід до веб-застосунків». AJAX – не самостійна технологія. Отже як бачимо Ajax досить широко застосовується у сфері програмування веб ресурсів і це свідчить про значне вдосконалення а сама концепція використання є дуже простою з точки зору програміста.

Мета дослідження: Ознайомитись з технологію AJAX на основі інформаційної системи обміну даних. Інтерактивність веб-інтерфейсу займає ключову позицію в проектуванні веб ресурсу. Інтерактивність зумовлюється використанням мультимедійних форм, сучасними шаблонами проектування,

принципом спілкування користувача із інтерфейсом сайту. Наприклад, користувач зробив запит на сервер з певними даними і має очікувати результати. На сайтах з класичними методами перед користувачем білий екран доти, доки не завантажиться вся сторінка. За звичай, в класичних сайтах користувач після заповнення, наприклад, форми, мав наживати кнопку «Підтвердити» і очікувати на відповідь сервера, яка в свою чергу може містити попередження. Часто користувач змушений наново заповнювати все. Ажак дозволяє так спроектувати сторінку, що запит робитиметься після будь-якої зміни зі сторони користувача. А також технологія Ажак дозволяє залишатись користувачеві на сайті, і можна розробити заставку, яка буде з'являтися під час завантаження даних.

Результати наукової розвідки. Значною перевагою застосування інтерактивних інтерфейсів є зменшення трафіку.

Якщо в класичних моделях реалізації взаємодії клієнт-сервер, якщо користувач хоче зробити запит на сервер, то для цього в об'єкті-запиту передавалась вся сторінка, яка після оновлення завантажувалась в браузері, що вимагало збільшення використаного трафіку. Тепер «витрати» трафіку можна зменшити, завантажуючи тільки ту частину, яка змінилась. Це можна реалізується завдяки тому, що створюється HTTP запити, які відсилаються на сервер у фоновому режимі і модифікуються тільки окремі частини веб-сторінки за допомогою JavaScript, коли приходить відповідь з серверу.

Технологія Ажак дозволяє створювати динамічні і більш якісні веб сайти з зручним інтерактивним інтерфейсом, миттєво реагуючим на дії користувача.

Ми можемо створювати нові та більш цікаві сайти для користувачів. Йдеться про функціонал для користувачів сайту. Сучасні веб сайти дають безліч можливостей для функцій якими користувач може користуватись безпосередньо не використовуючи перевантаження веб сторінки як при класичній моделі проектування веб ресурсу. Користувачі зможуть працювати з мультимедійними сайтами, здійснювати різноманітні операції із своїми завантаженими об'єктами у інтерфейсі веб-ресурсу, все це буде принципово новий рівень якості веб сайтів і динаміки поведінки інтерфейсу, який створюється для взаємодії користувача із веб сайтом.

Наприклад, створюється форма, в якій потрібно ввести дані користувачем. Для полегшення задачі можна запрограмувати скрипт, який миттєво реагує, посилаючи запит на сервер і повертає підказки. Підказка показує тільки ті, дати, які можна обрати, тобто з урахуванням реальної дати, місяця, року. Наприклад, сьогодні 19 квітня, і дату народження в майбутньому обрати неможна.

Зменшення навантаження на веб сервер досягається асинхронністю запитів.

При використанні технології AJAX, зменшується навантаження на веб сервер. Це зумовлюється тим, що непотрібно кожного разу оновлювати веб сторінку користувача коли відбулась передача даних на сервер. Зменшення трафіку зумовлює зменшення навантаження на веб сервер, тобто відбувається

оновлення лише певного блоку на веб сторінці, який потрібний користувачу, а не всієї сторінки як при класичній моделі. Користувач отримує дані які йому потрібні без оновлення всієї сторінки а лише певної частини.

Також є можливі недоліки системи:

- відсутність інтеграції із стандартними користувацькими інструментами браузера;

- відсутня кнопка переходу між сторінками «назад»;

- не буде працювати кнопка «назад» у браузері. динамічні сторінки не реєструються браузером в історії перегляду сторінок, тому не працює кнопка «назад». але більшість програмістів створюють спеціальні скрипти для усунення недоліку;

- закладки;

- оскільки динамічно генерує сторінки javascript а не сервер тому адреса сторінки вирізається з циклу і вже ніяк не може бути використана у майбутньому. тому для вирішення цієї проблеми в ажах широко використовують конструктивні посилання(prermalinks) таких випадках. ця проблема використовується за рахунок міток # в url;

- проблема індексації пошуковими системами;

- динамічний вміст веб сторінки пошукові роботи не можуть побачити, тому що він генерується динамічним скриптом на стороні клієнта. Коли створюється потужний сайт потрібно створювати аналогічні методи доступу до контенту, тобто можна розробити статистичний сайт.

- ускладнення проекту;

Звичайно при створенні потужних веб ресурсів впровадження технології AJAX потребує складного опрацювання та інтеграції у сам код. Збільшується проблема передачі даних у великих розмірах. Це вирішується за допомогою cookies.

- проблеми відвідуваності сайтів;

- багато веб серверів ведуть облік відвідуваності нових сторінок веб сайту. але коли ці сторінки генеруються ажах запитами то ця статистика стає неактуальною на сьогоднішній день.

- безліч браузерів не є крос сумісними із javascript тому деякі функції можуть не працювати коректно а також це впливає на формування сторінки через запит javascript.

- на основі ажах зараз будуються практично всі Інтернет сайти, мало не в кожному веб-проекті зустрічаються принципи асинхронності передачі даних у зв'язку з тим, що це вирішує і впливає на розвиток потужних ресурсів та їх застосування. Ажах перекладається як асинхронний JavaScript and XML. Це по суті є взаємодія двох веб-технологій таких як JavaScript- мова програмування для створення динаміки сайтів та xml – розширений язык розмітки документів. Суть цього полягає в тому, що користувач продовжує роботу із веб-ресурсом надсилаючи дані і запити на веб сервер без перевантаження сторінки у вікні браузера, в той час як при класичній моделі обміну даних без використання

AJAX технології відбувається перевантаження веб сторінки при відправці чи оновленні даних отриманих у результаті взаємодії веб сервера та клієнта.

Використовуючи поєднання JavaScript та xml, можна створювати сучасні додатки, які змінюють уявлення про класичну модель поведінки веб ресурсу.

Висновки. AJAX-технологія є прогресивним рішенням в WEB інженерії, яка з початку свого створення швидко отримує популярність в своєму середовищі. Ця технологія відкрила нові горизонти в сфері розробки програмного забезпечення та дала можливість покращити існуючі Web застосунки.

Список використаних джерел та літератури:

1. Ленгсторф Д. Pro PHP and jQuery / Джейсон Ленгсторф. – Вільямс, 2011.
2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ganzh.blog.net.ua/2008/03/15/ajax-tehnolohiya-velycheznyh-mozhlyvostej/
3. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.protopage.com/
4. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.wikipedia.org/wiki/EyeOS>
5. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki/AJAX>
6. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.javascript.ru/Ajax/transport/xmlhttprequest
7. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.ua.wikipedia.org/wiki/JSON
8. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.w3.org/DOM/>
9. Прохоренок Н. HTML, Java Script, PHP и MySQL. Джентльменский набор Web-мастера / Николай Прохоренок. – 2010.
10. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://easywebscripts.net/ajax/>
11. Гольцман В. И. MySQL 5.0. Библиотека программиста / Виктор Иосифович Гольцман. – 2010.
12. Шлосснейгл Дж. Профессиональное программирование на PHP / Джордж Шлосснейгл. – 2006.
13. Стейнмец У. 75 готовых решений для вашего web-сайта на PHP / Уильям Стейнмец, Брайан Вард. – 2009.
14. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://php.net/manual/ru/reserved.variables.session.php>
15. Веллинг Л. PHP and MySQL Web Development / Люк Веллинг, Лаура Томсон; пер.: А. Моргунов. – Вільямс, 2010.
16. HTML и XHTML. Подробное руководство. – Символ-Плюс, 2012. – 752 с.

Рудюк Роман, магістрант I-го року навчання спеціальності «Теологія» Київської духовної академії (Україна, м. Київ)

ОСОБЛИВОСТІ ІНКЛЮЗИВНОЇ ОСВІТИ ТА ПАСТИРСЬКОЇ ОПІКИ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ

Актуальність проблеми. Одним з основних пріоритетів розвитку сучасної освіти є забезпечення рівних прав на освіту для всіх дітей, у тому числі для дітей з особливими освітніми та духовними потребами, дітей з інвалідністю, дітей з інших соціально вразливих груп. Інклюзивна освіта як концепція, філософія освіти – у різних джерелах описується по-різному. Розрізняють вужче і ширше розуміння інклюзивної освіти. Вужче розуміння інклюзії – це

«включення» дітей з особливими освітніми потребами та дітей з інвалідністю в загальноосвітні навчальні заклади. Ширше розуміння інклюзивної освіти полягає в позитивному ставленні до багатоманітності учнів, цінуванні та врахуванні відмінностей кожного з них.

Але, на жаль, при процесі навчання дітей з особливими потребами враховується лише їх медико-психологічно-педагогічний стан і не береться до уваги їх духовна складова. Не враховується той факт, що людина складається з трьох складових: духу, душі та тіла. Тому особливу та пріоритетну увагу приділяють останній складовій, при цьому залишаючи без врахування внутрішній стан дитини. Одже, справжнє виховання дітей розпочинається з усвідомлення ними можливостей і необхідності особистого внутрішнього зростання. Це постійний процес саморозвитку дитини, який ґрунтується на свідомому їх прагненні до вдосконалення.

Метою роботи є комплексний аналіз педагогічно пастирської опіки загальноосвітнього закладу із інклюзивною формою навчання. Формування методів та розробка навчальних планів для духівництва залучених у опіки над дітьми з особливими навчальними потребами.

Результати наукової розвідки. В ході дослідження було з'ясовано, що інклюзивне навчання – термін, який використовується для опису процесу навчання дітей з особливими потребами в загальноосвітніх школах. В основу концепції інклюзивного навчання покладено ідеологію, яка виключає дискримінацію дітей, забезпечує рівноправне ставлення до всіх людей, але поряд з тим створює особливі умови для дітей, що мають у цьому потребу.

Терміни «інклюзія» і «інклюзивна освіта» з'явилися у педагогічній науці порівняно нещодавно. Проблеми, пов'язані з інклюзивним освітою дітей з обмеженими можливостями здоров'я, цікавлять не тільки педагогів та вчених у відповідній галузі, а й насамперед батьків тих дітей з обмеженими можливостями здоров'я, котрі прагнуть навчати і виховувати своїх дітей в загальноосвітніх закладах з метою забезпечити їм можливість стати повноцінними членами суспільства. Історія цієї боротьби за повноправність бути у суспільстві сягає ще давних давен, але, можна сказати, практично завершилась, а точніше сказати, почала свою історію існування на прикінці ХХ століття, а саме на всесвітній конференції по утворенню осіб з особливими потребами, що пройшла в 1994 р. в Іспанії у м. Саламанка.

Також у ході дослідження, треба позначити, з боку пастирської опіки з'ясовано, що виховувати в будь-якій дитині потрібно те, що перш за все буде слугувати для вічного життя. Земне життя важливе тим, що їм закладається фундамент життя вічного, і від того як прожите життя на землі, залежить майбутнє, вічне.

Висновки. З цього всього можна зробити висновок, що інклюзивна освіта – це довгострокова стратегія, що потребує терпіння і терпимості, систематичності і послідовності, безперервності, комплексного підходу для її реалізації, а головне – любові. А ціллю виховання, зокрема, дивлячись з

пастирської сторони, будь-якої дитини є виховання шляхом прагнення до кращого, тобто святості, того, чого прагне кожен християнин.

Список використаних джерел та літератури:

1. Библия. – М.: Рос. библейское общество, 2011.
2. Гладченко І. В. Формування духовнозбережувальної компетенції в дітей з порушеннями психофізичного розвитку в умовах дошкільного корекційно-розвивального простору / Гладченко І. В., Супрун М. О. // Труды КДА. – Київ, 2011. – № 22. – С. 303–309.
3. Колупаєва А. А. Вступ до інклюзивної освіти: навч. курс / Колупаєва А. А., Єфімова С. М. – Київ, 2010. – 20 с.
4. Колупаєва А. А. Основи інклюзивної освіти» для вищих навчальних закладів, які здійснюють підготовку фахівців за освітньо-кваліфікаційним рівнем бакалавра (спеціаліста, магістра педагогічного спрямування): програма курсу / А. А. Колупаєва. – Київ, 2012. – 31 с.
5. Колупаєва А. А. Діти з особливими потребами в загальноосвітньому просторі: початкова ланка: Путівник для педагогів: навч.-метод. посіб. / Колупаєва А. А., Таранченко О. М. – Київ, 2010. – 96 с.
6. Основи інклюзивної освіти: навч.-метод. посіб. / за заг. ред. А. А. Колупаєвої. – Київ, 2012. – 308 с.
7. Школа для кожного: посібник / упоряд. Л. Ю. Байда. – Київ, 2015. – 60 с.

Самхарадзе Яніна, студентка I курсу спеціальності «Публічне управління та адміністрування» ПВНЗ «Міжнародний-науково технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (м. Київ, Україна)

РОЛЬ МОЛОДІЖНИХ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У САМОРЕАЛІЗАЦІЇ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

Актуальність проблеми. В умовах стрімких економічних, політичних, соціальних змін, які є реальністю сьогодення, значна частина української молоді втратила позитивні життєві орієнтири, можливість реалізації своїх життєвих планів та прагнень, що призвело до посилення таких негативних явищ, як наркоманія, алкоголізм, злочинність.

Викликають тривогу дослідження соціологів, які стверджують, що молодь відчужена від держави (70 % молоді не відчувають себе господарями своєї держави), кожна третя молода людина не задоволена своїм соціальним статусом, лише третина молоді бачить власну соціальну перспективу в Україні.

Результати дослідження. Тому виховання активної життєвої позиції у молоді є важливою проблемою, вирішення якої можливе шляхом залучення її до самоврядувальної діяльності.

Вирішення цієї проблеми можливе, шляхом об'єднання громадян віком від 14 до 35 років, до діяльності Молодіжних громадських організацій, метою яких є захист прав та свобод і задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних потреб молоді.[3, ст.2]

Статус молодіжних організацій і їх спілок визначається відповідно до Закону України «Про молодіжні та дитячі громадські організації» та Закону України «Про об'єднання громадян».

Фінансуються молодіжні організації за рахунок членських внесків і добровільних пожертвувань, отримані від юридичних чи фізичних осіб [3, ст. 10].

Молодіжні організації беруть участь у підготовці та прийнятті рішень з питань державної молодіжної політики.

Основними завданнями Організації є:

- залучення молоді для активної участі в суспільному житті України;
- створення умов для спілкування молоді на підставі спільних інтересів та зацікавлень;
- організація дозвілля молоді, ознайомлення її з загальнодержавними та загальнолюдськими, духовними та культурними цінностями;
- сприяння розвитку науки і освіти, реалізації науково освітніх програм;
- сприяння розвитку фізичного виховання та ін.

Однією з перших українських молодіжних організацій стала організація «Сокіл», яка була заснована у 1894 у Львові. Організація мала статут, прапор та герб. Її головною метою було виховання української молоді фізично здоровими, соціально та політично свідомими. Вона готувала українську молодь до боротьби за державну незалежність України, захист української мови, історії та культури від асимілятивної політики чужих поневолювачів.

Найбільшою молодіжною організацією є «Пласт», яка заснована у 1911 році Петром Франком (одним із синів українського письменника Івана Франка) і І. Чмолой (магістром біології). Але це був тільки перший гурток «Пласта». Головним засновником цієї організації вважається професор, доктор біології А. Тусовський. Він об'єднав у 1912 році усі гуртки «Пласта» у одну організацію.

Вона об'єднує(час) дітей і молодь. Хоч діяльність українського «Пласта» є незалежною від усіх політично-партійних та релігійних впливів, організація виховує членів у дусі патріотизму. Слід сказати, що вона відіграє велику роль у моральному та фізичному вихованні дітей та молоді. Вони змушені бути всебічно розвиненими. В наш час це дуже актуально, діти і студенти проводять багато часу в сидячому положенні і фітнес клуб це єдиний спосіб вберегти себе від негативних наслідків роботи за комп'ютером.

Сьогодні в Україні діють міжнародні молодіжні організації: AIESEC, Toastmasters International, «Європейський молодіжний парламент – Україна».

Молодіжна організація AIESEC. Заснована ще в 1948 році, Вона молодіжна організація зараз налічує 650 представництв у 89 країнах світу.

Метою діяльності є проактивність в особистому розвитку та самовдосконаленні, налагодженні контактів та пізнанні інших культур. Також відкривається можливість набутти професійного досвіду та соціального розвитку.

Ще однією міжнародною молодіжною організацією, яка дає змогу розвинути лідерські, комунікаційні та презентаційні навички, що просто необхідні для досягнення успіху, є недержавна освітня організація Toastmasters International. Її було створено саме для того, щоб зробити спілкування цікавим та ефективним. Вже зараз у 80-ти країнах світу працюють понад 9600 клубів, які допомагають перемогти страх перед аудиторією, зробити спілкування справжнім задоволенням. В Україні Toastmasters International має поки 6 англomовних клубів у Києві та один в Одесі.

Принципами ще однієї міжнародної молодіжної громадської організації – «Європейського молодіжного парламенту – Україна» – є аполітичність та демократичність. Це означає, що ЄМП – Україна не підтримується жодною політичною партією чи об'єднанням та функціонує на засадах рівноправності своїх членів. Основною метою ЄМП – Україна є сприяння інтеграції України до Європейського Союзу завдяки вихованню молоді на демократичних цінностях та ідеях, співпраці з європейськими неурядовими організаціями, формування позитивного іміджу України у світі. Серед проектів ЄМП – Україна можна назвати щорічну благодійну акцію, спрямовану на боротьбу проти ВІЛ/СНІДу «Пробіг заради життя».

Висновки. Отже, я вважаю, що чим більше ми зможемо зацікавити молодь різними молодіжними організаціями, тим краще збудуємо наше майбутнє. Нам потрібні здорові, сильні, розумні патріоти, співчутливі, доброзичливі, самостійні, впевнені у собі, нам потрібні особистості, які гордо носили б звання Людина. Чим більше вони будуть задіяні у молодіжних організаціях, тим краще майбутнє вони збудують. Молодіжні організації потрібні для вияву ініціативи, самостійності, для посильної і реальної участі у житті суспільства, у задоволенні потреб у спілкуванні з ровесниками, дорослішанні та особистісному ствердженні.

Список використаних джерел та літератури:

1. Смольська Є. П. Масова культура: розвага чи політика? / Є. П. Смольська. – М.: Думка, 1986.
2. Національний інститут стратегічних досліджень [Електронний ресурс]. – Київ: НІСД, 2014–2016. – Режим доступу: www.old.niss.gov.ua. – Назва з екрана.
3. Про молодіжні та дитячі громадські організації: Закон України від 26.11.2015 р. // Відомості Верховної ради. – 2016. – № 2. – Ст. 17.
4. Про об'єднання громадян Закон України від 22.03.2012 // Відомості Верховної ради. – 2013. – № 1. – Ст. 1.

СЛУЖБОВА ОСОБА ЯК СПЕЦІАЛЬНИЙ СУБ'ЄКТ ЗЛОЧИНУ

У сучасному суспільстві дедалі все частіше трапляються випадки вчинення злочинів службовими особами. Службові особи перевищують свої повноваження, використовують своє становище в особистих цілях або цілях третіх осіб для отримання неправомірної вигоди і тому подібне.

Саме тому є необхідним дослідити цю проблему для того, щоб визначити причини саме такої злочинності, а також спробувати знайти шляхи розв'язання даної проблеми.

У відповідності до статті 21 Конституції України вся громадяни рівні перед законом, але це не виключає певної нерівності перед законом, тому законодавець розмежовує загальний та спеціальний суб'єкти злочину. Іншими словами, закон передбачає відповідальність за деякі злочини лише тих осіб, які поряд із загальними ознаками суб'єкта злочину (досягнення віку кримінальної відповідальності, осудність) також мають деякі додаткові ознаки.

Отже, відповідно до частини 2 статті 18 Кримінального Кодексу України спеціальним суб'єктом злочину є фізична особа, яка вчинила у віці, з якого може наставати кримінальна відповідальність, злочин, суб'єктом якого може бути лише певна особа. Ознаки спеціального суб'єкта злочину доповнюють загальне поняття суб'єкта злочину, ці ознаки є додатковими. Спеціальні ознаки можуть бути різними, наприклад, службове становище, професія (посадовець, лікар), родинні відносини (мати новонародженої дитини) та інші. Найчастіше ознаки спеціального суб'єкта вказуються законодавцем при описуванні основного складу злочину, у Кримінальному Кодексі України є склад злочинів, коли наявність спеціального суб'єкта є необхідною саме для певного виду злочину. Наприклад, у частині 1 статті 114 Кримінального Кодексу України зазначається, що суб'єктом шпигунства може бути тільки іноземець чи особа без громадянства (апатрид), а в статті 117 Кримінального Кодексу України передбачено, що відповідальність за вбивство новонародженої дитини під час пологів або відразу після пологів може нести тільки матір цієї дитини.

Згідно з частиною 3 статті 18 Кримінального Кодексу України передбачено поняття службових осіб, ними є особи, які постійно, тимчасово чи за спеціальним повноваженням здійснюють функції представників влади чи місцевого самоврядування, а також обіймають постійно чи тимчасово в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на державних чи комунальних підприємствах, в установах чи організаціях, посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських функцій, або виконують такі функції за спеціальним повноваженням, яким

особа наділяється повноважним органом державної влади, органом місцевого самоврядування, центральним органом державного управління із спеціальним статусом, повноважним органом чи повноважною особою підприємства, установи, організації, судом або законом. Крім цього, частина 4 статті 18 Кримінального Кодексу України трактує, що службовими особами також визнаються посадові особи іноземних держав (особи, які обіймають посади в законодавчому, виконавчому або судовому органі іноземної держави, у тому числі присяжні засідателі, інші особи, які здійснюють функції держави, зокрема для державного органу або державного підприємства), а також іноземні третейські судді, особи, уповноважені вирішувати цивільні, комерційні або трудові спори в іноземних державах у порядку, альтернативному судовому, посадові особи міжнародних організацій (працівники міжнародної організації чи будь-які особи, уповноважені такою організацією діяти від її імені), члени міжнародних парламентських асамблей, учасником яких є Україна, та судді і посадові особи міжнародних судів.

Кримінальний Кодекс України передбачає багато видів злочинів, кримінальну відповідальність за вчинення яких мають нести службові особи. Так, у статті 368 Кримінального Кодексу України зазначається, що за прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди можлива відповідальність лише службової особи. Стаття 366 Кримінального Кодексу України вказує на те, що службове підроблення може здійснюватись виключно службовими особами. За постановлення завідомо неправосудного вироку, рішення ухвали або постанови може нести відповідальність лише суддя, який також є службовою особою. Стаття 365 Кримінального Кодексу України передбачає кримінальну відповідальність, до якої притягається працівник правоохоронного органу за перевищення влади або службових повноважень. Стаття 364 Кримінального Кодексу України вказує на притягнення до кримінальної відповідальності за зловживання владою або службовим становищем. Вже з назви статті (Зловживання владою або службовим становищем) стає зрозуміло, що вчинити такий злочин може лише службова особа, яка наділена певним обсягом владних повноважень. Стаття 373 Кримінального Кодексу України передбачає кримінальну відповідальність за примушення давати показання, такі незаконні дії можуть вчинити лише прокурор, слідчий, працівник підрозділу, який здійснює оперативно-розшукову діяльність, ці особи в свою чергу є службовими особами. Також у Кримінальному Кодексі України є статті, які прямо не називають суб'єкт злочину, але при розкритті їх змісту стає очевидним, що ним (суб'єктом) може бути лише службова особа. Наприклад, у статтею 371 Кримінального Кодексу України передбачається, що завідомо незаконні затримання, привід, домашній арешт або тримання під вартою може здійснюватися лише представником органу дізнання, органів досудового розслідування, прокуратури, тобто особою, яка має процесуальні повноваження приймати рішення про здійснення приводу, затримання, арешту, тримання під вартою.

Отже, можна зробити висновок, що злочини, які вчиняються службовими особами, на жаль, залишаються проблемою, що не втрачає актуальності. Такі злочини є резонансними, вони часто висвітлені на перших шпальтах газет, на телебаченні та в інших видах ЗМІ, це відбувається через те, що ці діяння є проблемою усього українського суспільства, бо якщо такі навіть такі особи вчиняють злочини, то пересічні громадяни – тим більш. Проте, у порівнянні з минулими роками таких злочинів стало менше. Зменшення кількості таких злочинів можна пояснити вирішенням цього питання на законодавчому рівні. Законодавчі органи України приймають закони України та інші нормативно-правові акти, що сприяють мінімізації та, можливо, в подальшому викоріненню таких злочинів, це, наприклад, нормативні документи щодо запобігання корупції, координації діяльності правоохоронних органів, органів, що здійснюють правосуддя і так далі.

Сенько Юрій, Кривець Тарас,
студенти IV курсу
спеціальності «Комп'ютерні науки»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ІНФОРМАЦІЙНО-ПОШУКОВА СИСТЕМА ПІДТРИМКИ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Обіг документів – це процес руху документів по встановлених пунктах обробки для виконання необхідних операцій з ними.

Про обіг документів можна розповісти як про статичну структуру пунктів проходження, і як динамічний процес проходження документів одночасно. Число пунктів обробки документів, швидкість переміщення документів між ними й оперативність виконання в кожному пункті необхідного набору операцій визначають ступінь досконалості технологічної лінії обробки документів і ефективність забезпечення апарата керування корисною й достовірною інформацією. Ефективна робота з документами неможлива без систематизації й класифікації. Для систематизації документів використовується номенклатура справ – перелік найменувань справ, оформлений у встановленому порядку. Номенклатура справ є класифікаційним довідником і використовується для побудови інформаційно-пошукової системи. Справа являє собою первинний комплекс документів, згрупованих по певній ознаці.

Найбільш великою одиницею систематизованої інформації є інформаційний ресурс – організована сукупність документованої інформації, що включає бази даних і знань, інші масиви інформації в інформаційних системах. У цей час, зі збільшенням обсягу документованої інформації істотно зростає роль автоматизованих інформаційно-пошукових систем. Вони стають невід'ємною частиною сучасних систем обігу документів. Перенесені на електронні носії інформаційні ресурси за допомогою засобів обчислювальної

техніки й телекомунікацій здобувають якісно новий стан і стають доступними для оперативного відтворення необхідної інформації й перетворюються в найважливіший фактор ефективного функціонування організації.

Життєвий цикл документа в системі обігу документів включає наступні основні стадії роботи з документом: створення; виконання; зберігання; знищення документа.

На різних стадіях користувачі системи виконують над документом безліч дій. Сукупність дій, які здійснює користувач на всіх стадіях життєвого циклу документа, визначає його роль і функції в обігу документів. У ряді випадків поняття ролі й функції учасника обігу документів збігаються.

Користувач системи як учасник обігу документів грає в певний момент часу одну із задалегідь певних ролей. Він може мати одну роль або трохи залежно від характеру роботи над поточним документом і встановленим регламентом.

Кожний конкретний потік документів припускає відповідний розподіл ролей. Практично завжди у відповідність із роллю ставиться певний набір дій і процедур, зміст яких залежить від технології обігу документів. Склад дій для однієї й тієї ж ролі може змінюватися залежно від типу оброблюваного документа.

Для кожної дії визначається система елементарних технологічних операцій, що становлять зміст дії. Цей набір операцій може змінюватися залежно від параметрів і характеристик технологічної лінії обробки документів. Автоматизована система обігу документів повинна підтримувати на якісно новому рівні наступні процеси:

- створення й генерацію інформації;
- збір, нагромадження, обробку, зберігання й передачу інформації;
- пошук, поширення й використання інформації.

Така система є компонентом інтегрованого інформаційного середовища як сукупності інформаційних ресурсів, телекомунікаційного середовища й у цілому інформаційної інфраструктури. Помітимо, що ми не будемо розмежовувати поняття автоматизованої системи обробки документів і автоматизованої системи керування обігом документів, оскільки в сучасних інформаційних середовищах їхні функції часто об'єднані.

Типове комп'ютерне середовище включає наступні основні компоненти:

- засоби розробки повідомлень;
- корпоративну інформаційну систему;
- систему обігу документів й обробки повідомлень.

Проаналізуємо склад і призначення кожного компонента. Засоби розробки повідомлень. До засобів розробки повідомлень ставляться різноманітні інструментальні системи, за допомогою яких створюються електронні повідомлення. Типовими засобами цієї категорії є текстові редактори й електронні таблиці. Всі створювані цими засобами файли мають статус електронних повідомлень.

Інформаційна система включає засоби нагромадження й обробки більших масивів однотипної інформації, бази даних і додатків на їхній основі.

У системі обігу документів й обробки повідомлень, як було вже зазначене, варто розділяти електронний документ і електронне повідомлення. Відповідно до цього розділяють системи електронного обігу документів й обміну електронними повідомленнями (по складу операцій вони можуть бути близькі). Поступаючі файли електронних повідомлень повинні перетворюватися у формат електронних документів. Останні формуються безпосередньо в середовищі системи обігу документів за допомогою вбудованих спеціалізованих засобів.

Між компонентами системи виділяють наступні інтерфейси:

1. Інтерфейс між засобами розробки повідомлень і інформаційною системою – визначає способи одержання засобами розробки повідомлень інформації з баз даних інформаційної системи.

2. Інтерфейс між засобами розробки повідомлень і системою документообігу й обробки повідомлень. Визначає способи взаємодії засобів розробки повідомлень, з одного боку, і системи обігу документів – з іншої. Передаються проекти документів і копії документів, що мають статус електронних повідомлень, а також супровідні їхні коментарі, зауваження й т.д.

3. Інтерфейс між інформаційною системою й системою обігу документів. Повідомлення формуються в інформаційній системі за допомогою генераторів звітів і передаються в систему обігу документів. Цей інтерфейс має сенс і в тому випадку, якщо розглядати систему обігу документів як складову частину корпоративної інформаційної системи.

Розглянемо деякі основні принципи й правила автоматизованого обігу документів. Система автоматизованого обігу документів повинна насамперед здійснювати ефективну обробку й переміщення електронних документів, створюючи тим самим фізичне середовище для інформації.

При розробці або виборі технології обробки документів і керування потоками документів необхідно враховувати обмеження технічного характеру, зв'язані:

- з дотриманням стандартів;
- з захистом електронного документа і його реквізитів;
- з обробкою інформації в графічному виді.

Проблема захисту електронного документа і його реквізитів визначається вимогою незмінюваності документа після додання йому юридичної чинності. Вміст файлу документа і його реквізитів можуть бути захищені від несанкціонованої зміни шляхом розробки спеціальної структури файлу й включення в його склад засобів електронного підпису. Такий спосіб захисту повинен бути належним чином сертифікований, законодавчо регламентований і визнаний всіма учасниками обігу документів.

Проблема обробки інформації в графічному виді виникає відносно сканованих образів документів, оскільки вихідна інформація сканера створюється у вигляді графічного файлу. Текст у графічному файлі не може

бути оброблений типовими засобами такими, як текстові процесори або СУБД. Крім того, графічні файли мають більші розміри. У цей час існують комп'ютерні системи, що дозволяють обробляти більші обсяги графічної інформації за прийнятний час, однак через високі вимоги до їхніх характеристик вартість таких систем досить висока.

З позицій підвищення ефективності й зниження ресурсоемкості сьогодні найбільший інтерес представляє рішення оптимізованих завдань, які істотно стримують процес переходу керування обігом документів на якісно новий рівень.

Оптимізований характер ряду завдань побудови систем обігу документів впливає з основних технологічних вимог до обігу документів.

Сергієнко Еліна, студентка IV курсу спеціальності «Міжнародна економіка» Інституту банківських технологій та бізнесу ДВНЗ «Університет банківської справи» (Україна, м. Київ)

СТАН БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ В УМОВАХ НЕСТАБІЛЬНОЇ ЕКОНОМІКО-ПОЛІТИЧНОЇ СИТУАЦІЇ

Актуальність проблеми. Все більшого значення набуває переміщення людських ресурсів, зумовлене соціально-економічними, військовими та іншими факторами. На тлі кризових явищ, які спіткали Україну за останні роки, безробіття стало однією з найголовніших проблем національної економіки. Безробіття сприяє поширенню соціальної нерівності та нестабільності, бідності, зростанню трудової міграції населення, збільшенню злочинності, поширенню чисельності соціально незахищених верств населення та інших негативних соціально-економічних чинників.

Мета дослідження: аналіз сучасного стану безробіття, його тенденцій та основних проблем, а також визначення методів скорочення рівня безробіття в Україні.

Результати наукової довідки. Рівень безробіття є одним з основних показників для визначення загального стану економіки та оцінки її ефективності. На сучасному етапі розвитку економіки України ця проблема набула масового характеру [3, с. 263]. Міжнародна організація праці провела дослідження, яке показало, що рівень безробітних в Україні є значно вищим за офіційно наданою інформацією.

За даними Державної служби статистики України, ситуація на ринку праці є досить напруженою [2]. Розглянемо динаміку кількості безробітних та рівня безробіття в Україні протягом 2013–2017 рр.

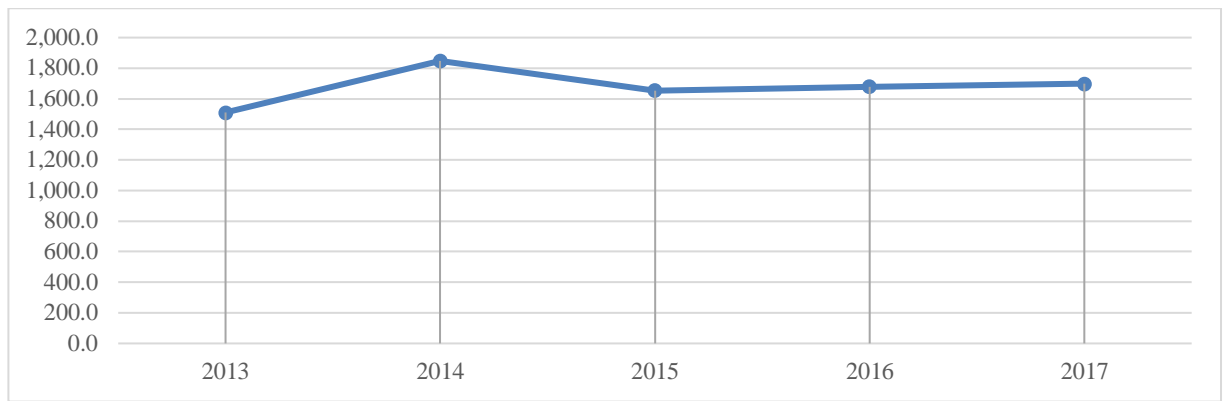

Рис. 1. Динаміка кількості безробітних в Україні за період 2013-2017 рр. (тис. осіб)
Джерело: складено автором на основі даних [2]

Як ми бачимо, кількість безробітних різко зросло у 2014 році. Звісно ж, це пов'язано з нестабільною політичною ситуацією в країні, що призвело до закриття підприємств, спаду виробництва та загалом негативних явищ в економіці країни (див. рис. 1). Внаслідок окупації Донбасу та АР Крим в 2014–2015 роках було втрачено близько 3 мільйонів робочих місць по всій Україні. Наразі, кількість безробітних зменшилось по відношенню до пікового 2014 року, але й знаходиться на дещо більшому рівні, ніж до початку революції та військових дій.

Тепер розглянемо таблицю 1, в якій наочно показано рівень безробіття за статтю, віковими групами та місцем проживання станом на 2016 рік. Переважну більшість безробітних становить молодь 15–24 років, переважно, чоловіки. Останнім часом загострюється ситуація з зайнятістю молоді в Україні. Питома вага молоді у загальній кількості безробітних досягла 30% [1]. Спостерігається така ситуація, що в умовах нестабільності молоді робітничі кадри можуть бути скороченими з підприємств через брак відповідного досвіду. Серед загального населення більша частина безробітних проживає у сільській місцевості, і цей показник щорічно зростає. Але лівова частка безробітних серед молодого покоління складає саме міське населення (див. табл. 1).

Таблиця 1

Рівень безробіття населення за статтю, віковими групами та місцем проживання станом на 2016 рік

	Усього	у тому числі за віковими групами, років						
		15–24	25–29	30–34	35–39	40–49	50–59	60–70
Усе населення	9,3	23,0	11,7	8,9	8,0	7,7	7,3	0,1
жінки	7,7	21,5	10,2	7,6	7,0	6,3	5,2	-
чоловіки	10,8	24,0	12,8	10,0	8,9	9,1	9,3	0,2
міське населення	9,2	23,7	11,5	8,6	8,0	7,8	7,2	0,1
сільське населення	9,7	22,0	12,1	10,0	7,9	7,4	7,5	0,0

Джерело: [2]

Основні проблеми ринку праці нашої держави пов'язані зі зростанням тривалості періоду безробіття, збільшенням кількості громадян, які шукають роботу, серед яких, переважно, ВПО, а також існуванням труднощів щодо працевлаштування соціально незахищених верств населення. Переважну більшість безробітних громадян складають вивільнені з економічних причин та звільнені за власним бажанням (за угодою сторін) [2]. За професійними групами більшість зареєстрованих безробітних громадян налічується у сільському та лісовому господарстві, сфері торгівлі та послуг, у сфері обслуговування, експлуатації та контролювання за роботою технологічного устаткування [2]. А от за видами економічної діяльності більшість вакансій зареєстрованим безробітним було надано у промисловості та сільському господарстві [2].

З огляду на все вищезазначене, необхідним постає питання зміни цієї вкрай негативної ситуації. Оскільки не існує автоматичного механізму забезпечення повної зайнятості населення, виникає потреба в державному регулюванні ринку праці. Основними напрямками регулювання ринку праці повинні бути: недопущення масового безробіття; боротьба проти спаду виробництва; вжиття заходів щодо підвищення рівня життя населення тощо.

Серед основних методів регулювання зайнятості варто здійснити такі, як заходи щодо підготовки та перепідготовки робочої сили, проведення реформування трудового законодавства в сфері зайнятості, сприяння підвищенню конкурентоспроможності робочої сили за рахунок підвищення рівня освіти, сприяння розвитку малого та середнього бізнесу, гідний рівень соціального страхування та соціального захисту безробітних, матеріальна підтримка самозайнятості, допомога внутрішньо-переміщеним особам тощо [3, с. 181]. Зниженню рівня безробіття також може сприяти створення умов для скорочення пропозиції праці. Це можна досягти шляхом зменшення пенсійного віку. Але це слід робити дуже обережно, в обмежених масштабах, тому що це призводить до кількісного збільшення пенсійних виплат.

Необхідно звернути особливу увагу на працевлаштування молоді. Адже саме молодь є найактивнішою частиною працездатного населення. Необхідно створити такі економічні умови, які б заохочували роботодавців брати на роботу молодих працівників шляхом заохочення у вигляді дотацій, податкових пільг приватним підприємцям. Від цього буде користь і державі, бо не треба буде платити допомогу по безробіттю, і роботодавцю, який зможе підготувати працівника, не вкладаючи особливо великих грошей. Також доречними заходами може бути: створення молодіжної біржі праці; включення до навчальних програм обов'язкове стажування студентів; проведення інформативних та навчальних семінарів, тренінгів щодо можливостей працевлаштування; організація зустрічей з роботодавцями та колишніми безробітними, які успішно знайшли роботу чи заснували власний бізнес для сприяння молодіжного підприємництва.

Висновки. Проблема безробіття на сьогодні є вкрай важливим питанням, без вирішення якого неможливо налагодити економічну систему. Особливо

гостро проблема безробіття торкнулася нашої країни на тлі глибокої кризи. Величезний економічний спад не міг не зачепити ринок праці. Збільшення рівня безробіття відбувається в результаті подій на Донбасі, які призвели до закриття підприємств, спаду виробництва та негативних явищ в економіці країни. Державі вкрай потрібно забезпечити гідний рівень зайнятості, особливо молоді. Турбота держави про досягнення в країні ефективної зайнятості є найважливішим аспектом державного регулювання ринку праці, програми формування якого будуть постійно вдосконалюватися.

Список використаних джерел та літератури:

1. Аналітична та статистична інформація [Електронний ресурс] // Державна служба зайнятості України. – Режим доступу: <https://www.dcz.gov.ua/analytics/67>. – Назва з екрана.
2. Демографічна та соціальна статистика. Ринок праці [Електронний ресурс] // Державна служба статистики України. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>. – Назва з екрана.
3. Чернявська О. В. Ринок праці: навчальний посібник / О. В. Чернявська. – 2-е вид., перероб. та доп. – Київ: Центр учб. л-ри, 2013. – 522 с.

Сингаєвська Марина,
ад'юнкт кафедри кримінального права
Національної академії внутрішніх справ
(Україна, м. Київ)

ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОСЯГАННЯ НА ЗЕМЕЛЬНІ ВІДНОСИНИ

Актуальність проблеми. Зарубіжний досвід встановлення кримінальної відповідальності за посягання на земельні відносини більш розвинутий та усталений ніж вітчизняне законодавство, по тій причині, що на території сучасної України в період входження у склад УРСР було відсутнє поняття приватної власності на землю.

Порівняльний аналіз зарубіжних правових систем проводили такі вчені як М.І. Хавронюк, В.А. Додонов, А.Г. Боклаг, Л.Ф. Шулепова, В.Ф. Баранівський. Науковець Мовчан Р.О. здійснив ґрунтовні аналізи кримінально-правової охорони земельних ресурсів за законодавством постсоціалістичних країн Центральної та Східної Європи, країн СНД, а також законодавства країн Західної Європи.

Мета дослідження полягає у проведенні порівняльно-правового аналізу кримінальної відповідальності за посягання на земельні відносини.

Результати наукової розвідки. У більшості розвинених країн практикують зонування земель, планування, регулювання їх використання і землевідведення на основі відповідного законодавства, направленою, перш за все, на обмеження виведення земель із сільськогосподарського обороту. Продаж або інша передача сільськогосподарських угідь для несільськогосподарських цілей

майже скрізь вимагає спеціального дозволу і в багатьох випадках жорстко лімітується.

Після аналізу законодавчих систем західноєвропейських країн можна дійти до обґрунтованого висновку про те, що карному законодавству багатьох європейських держав відома відповідальність за таке діяння, як знищення межових знаків, при цьому, якщо в одних країнах (держави германської групи кримінального права, Данія, Ісландія, Норвегія) зазначене правопорушення сприймається як певний різновид посягання на правосуддя, то в інших (країни французької та італо - бельгійської груп, Фінляндія, Швеція) – як посягання на власність.

Звернемо увагу на норми права, що передбачають кримінальну відповідальність за посягання на земельні відносини в Естонії. Правова система Естонії входить до романо-германської правової сім'ї. Нинішня правова система Естонії (так само як і сусідньої Латвії) сформувалася впродовж останніх 150 років в результаті взаємодії різних правових культур, головним чином німецької, дореволюційної російської, а також радянської, на сьогоднішній день Естонія повертається до класичної германської сім'ї. Основним джерелом кримінального права Естонії є Кримінальний кодекс (офіційно іменований «Пенітенціарна кодексом»), прийнятий 6 червня 2001.

Естонський законодавець відніс злочини такої категорії до Господарських злочинів 7 глави Кримінального кодексу. Ст. 154-1 КК Естонії має назву «Порушення права власності на землю» і за своїм змістом передбачає відповідальність за «самовільне зайняття та самовільний обмін, а також купівлю-продаж, заставу, дарування, чи оренду земельної ділянки або інші дії, що порушують право власності на землю». Тобто, однією нормою описано всі види незаконного поводження із земельною ділянкою, не залежно від першочергового права власності на неї. Таке рішення, є досить об'єктивним та могло б бути застосоване в кримінальному законодавстві України.

Стаття 154-2 Кримінального кодексу Естонії не має аналогів в українському законодавстві та має назву «Порушення вимог до землекористування чи порядку ведення земельного кадастру». За своїм змістом стаття передбачає відповідальність за такі дії: «порушення вимог до охорони землі або ґрунту, або інших вимог до землекористування, або порушення порядку ведення земельного кадастру, що спричинило значну шкоду або вчинене після застосування до винного дисциплінарного чи адміністративного стягнення за таке порушення», «ч. 2 – те саме діяння, що спричинило велику шкоду або інші тяжкі наслідки».

Отже, законодавець Естонії у зазначених двох статтях, фактично охопив всі види діяння, які вчиняються правопорушниками і потребують кваліфікації при розслідуванні злочинів пов'язаних із порушенням земельного законодавства.

Для прикладу, на території України, на даний час дуже частими стали випадки втручання в роботу Державного земельного кадастру. Про таке кримінальне правопорушення немає жодного слова в нормах Кримінального

кодексу України, тобто відповідальність саме за порушення ведення земельного кадастру в такому формулюванні відсутня. Є норма статті 362 КК України, яка передбачає відповідальність за несанкціоновану зміну інформації, яка обробляється в автоматизованих системах, вчинене особою, яка має право доступу до неї, саме за цією статтею кваліфікуються дії Державних кадастрових реєстраторів при внесенні змін до Державного земельного кадастру без відповідних підстав. Інші ж особи, які мають відношення до ведення кадастру: сертифіковані інженери – землевпорядники, інженери – геодезисти, не несуть відповідальності за сформовані ними електронні документи, оскільки фактично не вносять змін у автоматизовані системи.

Ще одна норма права могла б суттєво покращити стан українських міст, а також справжнє цільове використання земельних ділянок, що на сьогоднішній день взагалі не охоплено Кримінальним кодексом України – це норми екологічного кодексу Люксембурга. Наказом Великого Герцога про склад, організацію та функціонування Міжвідомчого комітету по розвитку територій передбачено покарання у вигляді позбавлення волі або штрафу за нецільове використання землі та будівництво на землях із порушенням встановлених планів. Подібний підхід до захисту земельних ресурсів, та відносин, що виникають при їх обігу та використанні, надасть можливість правоохоронній системі в нашій країні більш якісно виконувати свої функції.

В окремих Штатах на території США передбачена заборона на використання сільськогосподарських земель для несільськогосподарських цілей, таке використання їх допускається у виняткових випадках при умові, що немає іншої можливості розміщення об'єкта або здійснення діяльності і будуть вжиті всі необхідні заходи для попередження або зведення до мінімуму негативного екологічного ефекту. В цьому ж законі встановлена кримінальна відповідальність у вигляді штрафу в розмірі не більше 500 дол., чи позбавлення волі на строк до двох років за кожний день вчинення протиправної діяльності, починаючи з дня виявлення порушення чи те і інше одночасно.

Хочеться звернути увагу на формулювання спричинення шкоди не якимось конкретним особам або категоріям осіб чи державним органам, а практично всьому населенню, в тому числі і майбутнім поколінням, оскільки в такій інтерпретації український законодавець не розглядає описувані злочини, а на думку автора це неправильно, оскільки дуже часто на державних посадах перебувають ті чи інші особи, які вчинили злочини і закономірно, що вони стверджуватимуть про відсутність спричинення шкоди охоронюваним законом державним інтересам, що ж в такому випадку виходить і злочину немає.

Висновки. Загалом, проаналізувавши кримінальне законодавство різних країн, приходимо до висновку про те, що у високоорганізованих, демократичних суспільствах, з досконалою системою законодавства і механізмів відповідальності за злочини у сфері земельних відносин, законодавець відповідально ставиться до захисту землі, права власності, родючості, цільового призначення та всього, що з нею пов'язано і такі злочини віднесені до злочинів у сфері господарської діяльності та порядку управління.

Саме такий підхід надає можливість максимально убезпечити від протиправних посягань право приватної та державної власності на землю, а також попередити незаконні дії з боку посадових осіб органів державного управління і саме таким шляхом, на нашу думку, варто рухатись українському законодавцю.

Синельников Денис, студент II курсу
спеціальності «Фізична терапія, ерготерапія»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка академіка Юрія Бугая»
(Україна, м. Київ)

СУЧАСНІ ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ФІЗИЧНОЇ ТЕРАПІЇ ХВОРИХ ПРИ ІШЕМІЧНОМУ ІНСУЛЬТІ

Актуальність проблеми. На сьогодні 17,3 млн. людей у всьому світі щороку переносять інсульт – це на 68% більше, ніж у 1990 р., адже, порівнявши статистичні дані 1990 та 2017 р., з'ясували, що за ці роки поширеність інсульту зросла на 113%, захворюваність – на 70%, кількість інсультів у людей віком 20–64 років – на 25%, смертність від інсульту – на 36%, інвалідність внаслідок інсульту – на 73%, кількість геморагічних інсультів – на 16%. На сьогодні ситуація дуже важка: близько 6 млн. людей щороку вмирають від інсульту, що становить 10% усієї смертності населення планети. На жаль, прогнози експертів ВООЗ невтішні. Вважають, що до 2030 р. ситуація ще погіршиться. У зв'язку з цим у 2006 р. ВООЗ звернулася до урядів країн та населення всього світу із закликом про те, що інсульт – глобальна проблема, яка становить загрозу здоров'ю та якості життя.

Кількість інсультів у світі зростає, по-перше, у зв'язку зі старінням населення. В Україні, незважаючи на те що тривалість життя не така висока (66 років у чоловіків і 74,9 – у жінок), практично 27,9% популяції – люди пенсійного віку, а інсульт, як відомо, є вікозалежною патологією. Другою причиною збільшення кількості інсультів є вплив факторів судинного ризику, які є спільними для хвороб серця і мозку. Цей чинник досліджували неодноразово. Результати дослідження свідчать, що, крім артеріальної гіпертензії, вагомими факторами ризику розвитку мозкового інсульту виступають чинники способу життя: відсутність регулярного фізичного навантаження, нераціональне харчування, хронічний психоемоційний стрес, цукровий діабет, тютюнопаління, зловживання алкоголем, абдомінальне ожиріння, захворювання серця тощо. Звичайно, зі збільшенням кількості інсультів підвищується і смертність від них. За даними ВООЗ із 56,4 млн випадків смерті 15 млн людей померли внаслідок ішемічної хвороби серця та інсульту. Останніми роками ці захворювання залишаються головними причинами смертності у світі.

У 2017 р. в Україні інсульт перенесли 97 805 людей, з них 33% – працездатного віку. На жаль, з кожним роком у нашій країні підвищується захворюваність на інсульт серед населення працездатного віку.

Але водночас інсульту можна запобігти, і він піддається лікуванню. Потрібно, насамперед, дотримуватися певного алгоритму. По-перше, необхідно забезпечити відповідну інформацію на всіх етапах надання допомоги пацієнтам з гострим інсультом, усунути всі зайві кроки (це означає, що швидка медична допомога доставляє хворого безпосередньо на КТ), де його вже чекає інсультна команда, яка вирішує, якими будуть етапи подальшого лікування цього пацієнта). По-друге, потрібно підвищити швидкість, адже інсульт – це часозалежне захворювання, і кожна секунда може зберегти життя пацієнта. Зрештою важливо контролювати якість надання медичної допомоги. Адже для того щоби покращити якість лікування, потрібно напевне знати, як саме воно здійснюється. Таким чином, розробка сучасних технологій у фізіотерапії хворих на ішемічний інсульт, є актуальною.

Мета дослідження: проаналізувати і узагальнити дані науково-методичної літератури, щодо існуючих та інноваційних технологій у фізичній терапії хворих з ішемічним інсультом.

Результати наукової розвідки. Існує три основних види інсульту: ішемічний інсульт, внутрішньомозковий і субарахноїдальний крововилив. Внутрішньомозковий нетравматичний, підоболонковий крововилив належить до геморагічного інсульту. За даними міжнародних досліджень [4], співвідношення ішемічного й геморагічного інсультів складає в середньому 4:1 – 5:1 (80–85 %) і (15–20 %). Ішемічний інсульт, або інфаркт мозку найчастіше виникає у хворих старших за 60 років, які мають в анамнезі інфаркт міокарду, порушення серцевого ритму і провідності, ревматичні пороки серця, цукровий діабет. Велику роль у розвитку ішемічного інсульту відіграють зміни реологічних властивостей крові, патологія магістральних артерій. Характерним є розвиток недуги в нічний час без втрати свідомості. Ішемічний інсульт найчастіше розвивається від звуження або оклюзії артерій, які кровопостачають головний мозок. Його поділяють на атеротромботичний, кардіоемболічний, гемодинамічний, лакунарний і інсульт по типу гемореологічної мікрооклюзії [1].

Розпізнати інсульт можна на місці, не зволікаючи, для цього використовується три основні прийоми розпізнавання симптомів інсульту, так звані «ПЗП». Для цього необхідно попросити потерпілого: П – посміхнутися (при інсульті посмішка може бути кривою, куток губ з одного боку може бути спрямований вниз, а не вгору); З – заговорити (при інсульті часто вимова порушена); П – підняти обидві руки (якщо руки піднімаються неоднаково – це може бути ознакою інсульту). Додаткові методи діагностики: попросити потерпілого висунути язик. Якщо язик кривий або неправильної форми і западає на один або другий бік, то це теж ознака інсульту. Попросити потерпілого витягнути руки вперед долонями доверху. Якщо одна з них починає довільно «відходити» вбік і вниз – це ознака інсульту.

Лікування інсульту охоплює проведення курсу судинної терапії, використання препаратів, які покращують мозковий кровообіг, кисневу терапію, фізичну терапію(реабілітацію).

Основними принципами післяінсультної фізичної терапії є: 1) максимально ранній початок реабілітаційних заходів (якщо дозволяє стан здоров'я пацієнта, то починають з перших днів); 2) систематичність і тривалість; 3) адекватність і комплексність [2]. У перебігу інсульту виділяють декілька періодів: 21 день від початку захворювання складає гострий період, у межах якого виділяють найгострішу фазу – перші сім днів, протягом яких хворий повинен знаходитися в палаті інтенсивної терапії спеціалізованого інсультного центру. Основна мета – збереження життя, початок реабілітаційних заходів та стабілізації життєво важливих функцій. Завданнями ранньої фізичної терапії в гострому періоді є попередження розвитку патологічних станів і ускладнень, вироблення активних рухів, корекція порушення ковтання, початок роботи з відновлення мови, психологічна реабілітація. Із першого до шостого місяця – ранній відновлювальний період. Завданнями цього періоду є попередження повторного інсульту і максимально інтенсивна реабілітація. Темпи відновлення пацієнтів у цьому періоді найбільш швидкі, максимально ефективна в цей час рухова реабілітація. Від шостого місяця до першого року – період залишкових явищ протягом якого не припиняється профілактика повторного інсульту і відновлення втрачених функцій. Мета цього періоду – розвинути і закріпити досягнуті успіхи відновної кінезітерапії. Поступово розпочинають фізіотерапевтичні заходи, які відіграють першочергову роль у вирішенні наступних завдань: 1) попередження розвитку контрактур і пролежнів (використовують різні положення тіла); 2) збереження рухливості в суглобах паралізованих кінцівок і покращення трофіки ушкоджених ділянок (застосовують пасивні фізичні вправи і активні вправи для кінцівок); 3) сприяння відновленню вольових зусиль і рухів зняттям підвищеного тону м'язів (застосовують фізичні вправи, заспокійливий масаж, гідро- і кріотерапію, імпульсивні струми); 4) покращення координації рухів і засвоєння складних рухових дій – елементів основних рухів за допомогою фізичних вправ. Водночас із відновленням активних рухів в положенні лежачи і сидячи потрібно навчати випрямлятися і балансувати тілом в стоячому положенні. У подальшому випрямлення здійснюють за допомогою турнікета. Наступним етапом є навчання ходьби. Основним завданням при цьому є відновлення у хворого ритму рухів, які є під час нормальної ходьби. Важливим є постійне використання дихальних вправ, серед них і дренажних, задля профілактики застійних явищ в легенях і пневмоній. Ефективним є надування гумових кульок, іграшок (5–7 разів на день).

Висновки. Основними принципами фізіотерапевтичного процесу є індивідуальний підхід. Реабілітаційна програма для кожного пацієнта будується з урахуванням діагнозу, обширності вогнища ураження, давності захворювання, віку, супутніх захворювань, особливостей пацієнта. Основними засобами фізичної терапії в післяінсультному періоді є пасивні й активні фізичні вправи, дихальна гімнастика, масаж, гідрокінезіотерапія, імпульсні струми, відновлювальний масаж. Проте, насамперед, потрібно, як найшвидше, вирішити два головних завдання: збільшити кількість лікарень, де надають

допомогу пацієнтам у гострий період інсульту, та поліпшити якість такої допомоги у вже існуючих лікарнях, щоби дати людям шанс на повноцінне життя. Зменшити тягар інсульту в Україні допоможуть міжнародні проекти, мета яких і є покращити медичну допомогу населенню в нашій країні. Завдяки цій співпраці ми зможемо досягти головної мети — зменшення кількості інсультів та зниження смертності від них.

Список використаних джерел та літератури:

1. Віничук С. М. Пошук нових підходів до лікування гострого ішемічного інсульту / С. М. Віничук, М. М. Прокопів, Т. М. Черенько // Укр. неврологічний журн. – 2010. – № 1 (14). – С. 3–10.
2. Кадыков А. С. Реабілітація после инсульта / Кадыков А. С. – М.: Миклош, 2003. – 176 с.
3. Інсульт: впровадження успішних стратегій лікування / Т. Стасенко // Укр. мед. Часоп. – 2017.
4. The Atlas of Heart Disease and Stroke [Електронний ресурс] / Mackay G. // Mensach. WHO, 2007. – Режим доступу: http://www.who.int/entity/cardiovascular_disease/en/_cva_atlas. – Назва з екрана.

Синельников Денис, студент II курсу спеціальності «Фізична терапія, ерготерапія»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка академіка Юрія Бугая»
(Україна, м. Київ)

ЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ ОЧИМА СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

Актуальність проблеми. У сучасному світі відбувається напружений пошук нових людських орієнтирів, прогресивних шляхів розвитку особистості, її можливостей і якостей, у яких здоров'я було б пріоритетним. В Україні склалася критична ситуація зі станом здоров'я підростаючого покоління. Одним із головних завдань сьогодення є формування в особистості відповідального ставлення до власного здоров'я і здоров'я свого оточення, як найвищих суспільних та індивідуальних цінностей. Для вирішення цієї проблеми насамперед потрібне усвідомлення самих понять «здоров'я», «здоровий спосіб життя».

Аналіз наукових праць засвідчує, що проблема формування здорового способу життя є багатоаспектною і пов'язана з комплексом питань: гармонійного фізичного, психічного, культурного, духовного розвитку особистості; дотримання оптимальних для здоров'я режимів дня, навчання та відпочинку, харчування, особистої гігієни, рухової активності, загартування, подолання шкідливих звичок [1, 2, 3].

Виходячи з вищезазначеного, метою нашого дослідження стало визначення ставлення молоді до здорового способу життя.

Результати наукової розвідки.

Представлені результати дослідження базуються на узагальненні відповідей 40 студентів Міжнародного науково-технічного університету імені академіка Юрія Бугая, отриманих шляхом анкетування. Було розроблено анкету, яка складалася з 15 питань, що відображають ставлення студентів до здорового способу життя.

У результаті дослідження виявлено, що більшість респондентів знайома з виразом «здоровий спосіб життя», але не завжди повністю розуміють дане поняття. Здоровий спосіб життя асоціюється у більшості із заняттям фізичною культурою та спортом, відсутністю у молодих людей шкідливих звичок. При цьому більшість опитаних вказувала лише на такі шкідливі звички, як паління, вживання алкоголю, наркотиків.

Основним джерелом інформації про здоровий спосіб життя для студентів є Електронні ресури. Анкетування виявило бажання опитуваних отримувати більше знань із зазначених питань під час навчального процесу.

Респондентам було запропоновано визначити своє ставлення до вживання тютюну, наркотиків, алкоголю. Дослідження показало, що в загальному молодь негативно ставиться до шкідливих звичок, але при цьому 15 % з них палять. До куріння молодь спонукають проблеми у житті та зустрічі з друзями. Іншими причинами є нудьга, вихідні та святкові дні. 85 % опитаних стверджують, що ніщо не може спонукати їх палити. 84 % студентів негативно ставляться до вживання алкоголю та наркотиків. Загалом кожного другого респондента турбують: зловживання палінням, алкоголізм, наркотична залежність, низький рівень поінформованості про здоровий спосіб життя.

Сучасні студенти вважають здоров'я найвищою цінністю людського життя. Однак ця цінність є скоріш декларованою. На запитання «Чи маєте ви шкідливі звички?» ствердно відповіли 10 % респондентів, але при цьому, лише 16 % студентів відносить себе до категорії людей, що ведуть здоровий спосіб життя.

Висновки. Результати проведеного дослідження показали, що в ієрархії потреб молоді, здоров'я не перебуває на першому місці. За результатами анкетування можемо стверджувати, що більшість студентів вважають себе людьми, які ведуть здоровий спосіб життя, але реально не дотримуються його норм і не вбачають у цьому загрозу.

Враховуючи те, що загальний стан здоров'я молоді залишається незадовільним, а серед молоді не є пріоритетним бажання вести здоровий спосіб життя, існує потреба у зміні підходів до вирішення цих проблем. Необхідно активізувати заходи щодо формування здорового способу життя, профілактику негативних явищ у молодіжному середовищі, пропаганду фізичної активності, раціонального харчування, загалом ведення здорового способу життя, запровадити інформаційну підтримку даного напрямку.

Виконання вищезазначеного, подальше підвищення ефективності молодіжної політики у сфері формування здорового способу життя, мають забезпечити реальне поліпшення здоров'я і самопочуття сучасної молоді.

Список використаних джерел та літератури:

1. Вакуленко О. Позитивний досвід діяльності з формування здорового способу життя [Електронний ресурс] / [Вакуленко О., Жаліло Н., Комарова Н. та ін.]. – Режим доступу: <http://www.health.gov.ua/Publ/conf.nsf/0/b993ce66e72733f3c2256ddc003bfd53?OpenDocument>. – Назва з екрана.
2. Романова Н. Ф. Формування здорового способу життя як сучасна стратегія протидії соціально небезпечним хворобам серед дітей та молоді: монографія / Н. Ф. Романова // Протидія соціально небезпечним хворобам : вивчення українського досвіду / за ред. Т. В. Семигіної. – Київ: Пульсари, 2010. – С. 39–48.
3. Формування здорового способу життя молоді : стратегія розвитку українського суспільства / [Яременко О. О., Вакуленко О. В., Галустьян Ю. М. та ін.]. – Київ: Держ. ін-т проблем сім'ї та молоді, Укр. ін-т соц. дослідж., 2004. – 164 с.

Скиба Руслан, студент I курсу
спеціальності «Нафтогазова інженерія»
Полтавського бізнес-коледжу
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Полтава)

УКРАЇНСЬКА МОВА – НЕВІД'ЄМНИЙ СКЛАДНИК ДЕРЖАВОТВОРЧОГО ТА НАЦІОТВОРЧОГО ПРОЦЕСУ УКРАЇНИ

Актуальність проблеми. Мова є найважливішим засобом людського спілкування, нерозривно пов'язаним із мисленням; вона є засобом передачі інформації та засобом керування людською поведінкою. Кожна людина, незалежно від своєї національності чи країни проживання, має власну рідну мову, яка є не лише головним засобом міжособистісного спілкування, але й важливим інструментом пізнання навколишнього світу. Рідною для людини є та мова, з якою вона нерозривно пов'язана від самого народження: нею вона вимовляє перші слова, читає книги, пише і, безперечно, думає.

Для українців рідною мовою є і завжди буде залишатися українська.

В умовах незалежності сучасної України питання утвердження української мови як державної та як одного з провідних націотворчих і державотворчих чинників є особливо актуальним, а його вирішення є одним із провідних завдань, які постали перед державою. На нашу думку, укріплення державного статусу української мови стане важливим засобом укріплення національної свідомості і дієвим чинником консолідації українців.

Метою дослідження є вивчення сучасного стану вирішення мовного питання в Україні та аналіз ролі української мови у державотворчому та соціотворчому процесі.

Результати наукової розвідки. Статус української мови як єдиної державної мови в Україні закріплений ще наприкінці 1989 року Законом «Про мови в Українській РСР» [1]. Після прийняття Конституції України державний статус української мови було закріплено статтею 10 КУ, у якій зазначено:

«Державною мовою в Україні є українська мова. Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України» [2].

Українці, починаючи з першого класу, вивчають українську мову як єдину державну у школах і продовжують удосконалювати її знання протягом усього життя. Вільне володіння українською літературною мовою в усній і писемній формах є головним завдання кожного українського школяра.

Мовна політика є системою політичних, юридичних та адміністративних заходів, спрямованих на регулювання мовних відносин, а також збереження мовної ситуації у державі. Серед пріоритетів мовної політики в Україні – утвердження та розвиток української мови як головної ознаки ідентичності української нації, яка історично проживає на території України, становить абсолютну більшість її населення і дала офіційну назву державі [3].

Сучасна Україна є вільною і незалежною європейською державою, народ якої глибоко шанує й оберігає власні традиції та культуру. Саме тому ми маємо докласти максимум зусиль, щоб зберегти та примножити наші скарби, серед яких особливе місце посідає рідна мова як генетичний код нації.

Мовне питання сьогодні є предметом гострих політичних дискусій. Неодноразово доводиться чути думки про те, що справжні патріоти мають розмовляти українською мовою. Але ж очевидно, що патріотизм вимірюється не лише знанням державної мови, але й прагненням до добробуту українського народу, вивченням його культурних здобутків, розширенням національних інтересів тощо. А розмовляти українською має бути не обов'язком, а потребою кожного: і політиків, і державних службовців, і медиків, й освітян, і науковців, і пересічних громадян. Тільки за таких умов українська мова стане дійсно загальнодержавною.

Деякі зрушення за часи незалежності щодо використання української мови відбулися у сфері освіти. У багатьох регіонах заходу та центру України і дошкільна, і середня, і вища освіта майже стовідсотково україномовна. Значно більше уваги нині приділяється вивченню української мови в середніх школах. Змінився підхід до вивчення української мови, а отже, принципи, мета і завдання.

Основний акцент зроблено на формуванні комунікативних умінь і навичок учнів. Діти вчаться не просто говорити. Читати та писати українською мовою, а й мислити нею. Але досі для досить великої кількості дітей школа є чи не єдиним місцем, де вони перебувають в україномовному середовищі та мають можливість спілкуватися українською мовою.

Безумовно, що досконале вивчення мови майбутніми фахівцями є запорукою їх вільного самовираження у майбутній професійній, науковій та офіційній сферах спілкування. Знання державної мови – один із компонентів професійної підготовки, той чинник, що підвищує ефективність праці, допомагає краще орієнтуватися у складній професійній ситуації й у контактах із представниками своєї професії.

Стисло проаналізувавши сучасну мовну ситуацію в Україні, маємо підстави стверджувати, що одних лише декларацій для утвердження повноцінного функціонування української мови як державної не достатньо. Для цього українська мова як державна має стати:

- мовою політичних і державних службовців усіх рангів;
- мовою мас-медіа, теле- і радіомовлення;
- мовою української національно свідомої еліти;
- мовою повсякденного спілкування кожного українця;
- знання української мови має бути неодмінною умовою прийняття на державну роботу, а також набуття українського громадянства;
- закони та чинні нормативні акти, що регулюють використання української мови як державної, повинні бути чітко прописаними, а не лише інтерпретованими відповідно до потреб певної політичної групи;
- державна мова має стати одним із головних джерел державності та територіального суверенітету.

Необхідно впроваджувати державну мовну політику відповідно до конституційних норм і міжнародно-правових зобов'язань України. Для цього, передовсім, слід виробити нові, виважені й послідовні підходи щодо вирішення мовних проблем, створивши потужну відповідну законодавчу базу.

Висновки. Отже, на нашу думку, в умовах сучасних українських реалій особливо важливою є необхідність формування й реалізації виваженої та цілеспрямованої державної мовної політики, яка була б спроможною забезпечити належний захист і підтримку національної мови. Мета вжиття відповідних заходів держави для підтримки української мови полягає не в її насильному нав'язуванні, а у тому, щоб надати сьогодні громадянам України, які колись були позбавлені свободи вибору, можливість вільно опанувати рідну мову і свідомо користуватися нею з урахуванням перспектив, які відкриває її знання для самовдосконалення та самореалізації особистості, а також здійснення конституційних прав українця.

Список використаних джерел та літератури:

1. Про мови в Українській РСР [Електронний ресурс]: Закон України, від 28 жовт. 1989 р. № 8312-XI. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/8312-11>. – Назва з екрана.
2. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>. – Назва з екрана.
4. Про Концепцію державної мовної політики [Електронний ресурс]: Указ Президента України від 15 лют. 2010 р. № 161/2010. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/161/2010>. – Назва з екрана.

АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Актуальність проблеми. На сьогоднішній день євроінтеграція є одним із найактуальніших питань для України. Як показує історія, інтеграція є дуже важливим чинником процвітання будь-якої держави. Тому розвиток економічних відносин з Європейським Союзом є одним із пріоритетних напрямків зовнішньоекономічної політики нашої країни.

Для України євроінтеграція відкриває дуже багато перспектив та можливостей, зокрема це: залучення іноземних інвестицій, покращення зовнішньоекономічної ситуації, вихід вітчизняних виробників на нові ринки, усунення бар'єрів для зовнішньої торгівлі, можливість технологічної модернізації виробництва та оволодіння наукоємними технологіями. До того ж зближення з ЄС – це вихід не тільки на європейські, а й світові ринки.

Мета дослідження. Вивчити особливості економіки України в умовах євроінтеграції.

Результати дослідження. Євроінтеграція є важливою для нашої країни. Чи потрібні ми Європі? Чи здатні наші виробники забезпечити потреби такого споживача?

Як відомо, багато заводів, що працюють на території України є спадком колишнього СРСР, тому багато років виробництво було переважно орієнтоване на ринки Росії та країн СНД, зокрема, промислові комплекси військової, машинобудівної та авіабудівної промисловості. Тому таким галузям буде важко перейти на європейський ринок.

Інша справа аграрна промисловість. Наша країна відома своїми родючими землями. На її території зосереджено 9% світових та 30% – європейських запасів чорнозему. В Україні вони займають близько 44% території. Актуальним є й розвиток харчової промисловості, адже світ завжди буде мати потребу в продовольстві. Але для цього вітчизняним підприємствам потрібно виробляти продукцію відповідно до високих європейських стандартів якості, а це у свою чергу дуже великі витрати. До того ж варто пам'ятати про високу конкуренцію на європейських ринках. Наша країна вже має деякі успіхи у галузі аграрної промисловості. Експорт сільськогосподарської продукції за 2017 рік склав 9,2 млрд. дол. США, що на 13,9% більше ніж за 2016 рік. Основу аграрного експорту становить експорт сировини, а саме продукції рослинного походження – кукурудза, пшениця, ячмінь, соєві боби, тощо. За результатами 2016 року Україна стала світовим лідером з виробництва і експорту соняшникової олії, теж саме можна сказати і про 2017 рік, її поставки зросли на 27%, і займають 10,9% у загальній структурі експорту України. Якщо

роглянути структуру українського експорту, то країни ЄС знаходяться на першому місці з часткою 41,4%, на другому ж місці – ринок Азії, з часткою 16,0%. У 2017 р. експорт до країн Європи склав 17,9 млрд. дол. Найвагоміші експортні поставки товарів серед країн-членів ЄС здійснювалися до Польщі, Італії, Німеччини та Іспанії. Найбільше до Європи експортувалася саме продукція агропромислового комплексу та харчової промисловості, яка склала 31,9% від загального експорту, недорогоцінні метали та вироби з них – 23,4%, мінеральні продукти – 9,1%, електричні та механічні машини – 9,9% [5].

Насправді Україна здатна експортувати і продукцію важкої промисловості. Як відомо наша країна належить до найбільш розвинутих держав за рівнем розвитку авіабудування. У наш час далеко не кожна країна може займатися таким виробництвом. До того ж деяким нашим моделям літаків не має аналогів у світі, а авіабудування хоча дуже капіталоємне, але і прибуткове виробництво.

Варто зауважити, що країни-кандидати на вступ до ЄС повинні відповідати Копенгагенським критеріям, які були схвалені на засіданні Європейської ради ще у 1993 році [3]. Вони включають в себе політичні, економічні та інші критерії. Щодо економічних вимог, то вони полягають у: здатності витримувати конкурентний тиск і дію ринкових сил у рамках ЄС; наявності дієвої ринкової економіки з достатнім рівнем макроекономічної стабільності, що дає змогу суб'єктам ринку приймати рішення в атмосфері стабільності та передбачуваності; розвиненості фінансового сектору для спрямування збережень на інвестування виробництва; наявності достатньої частки малих фірм у структурі економіки, оскільки малі фірми отримують вигоду від спрощеного доступу на ринок; та ін. Також для вступу до Європейського валютного союзу були сформовані Маастрихтські критерії [4], які передбачають:

- стабільність цін: середній річний рівень інфляції в окремій країні не має перевищувати відповідний рівень 3-ох країн ЄС із найкращими показниками і не може бути вищий за 1,5%;

- бездефіцитність бюджету: внутрішній борг окремої країни не перевищує 60 % ВВП, а зовнішній – 3%;

- збалансованість процентних ставок: їхній середній річний рівень в окремій країні не має перевищувати відповідний рівень країн ЄС із найкращими показниками і не може бути вищий за 20%;

- стабільність валютних курсів.

За сукупними оцінками деяких вітчизняних експертів, для безболісного вступу до ЄС Україні бажано збільшити ВВП до 300 млрд. доларів, а сукупний обсяг інвестицій має досягти майже 80 млрд. доларів США.

Висновки. Отже, євроінтеграція для України є одним із шляхів покращення та модернізації нашої економіки, але для цього потрібно досягти того рівня макроекономічних стандартів, який зараз присутній в країнах Західної Європи. Для цього потрібно:

- гармонізувати економічне законодавство у відповідності до стандартів ЄС;
- забезпечити підтримку вітчизняних виробників і вдосконалити правовий механізм захисту їх інтересів;
- стабілізувати економічну ситуацію в країні;
- створити конкурентоспроможну економіку;
- провести технологічне оновлення та модернізацію вітчизняної промисловості.

Тільки після подолання багатьох економічних проблем та досягнення високого економічного розвитку, Україна стане гідним кандидатом на членство в ЄС.

Список використаних джерел та літератури:

1. Основні показники зовнішньої торгівлі України [Електронний ресурс] // Укр. клуб аграрного бізнесу. – Режим доступу: http://ucab.ua/ua/doing_agribusiness/zovnishni_rinki/osnovni_pokazniki_zovnishnoi_torgivli_ukraini. – Назва з екрана.
2. Експрес–онлайн [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://expres.ua/news/2016/12/09/216969-nashe-bagatstvo-ukrayinskyu-car-gruntiv-9-vidsotkiv-svitovyh-zapasiv>. – Назва з екрана.
3. Копенгагенські критерії членства в Європейському союзі (інформаційно-аналітична довідка) [Електронний ресурс] // Сайт МЗС України. – Режим доступу: <http://mfa.gov.ua/ua/page/open/id/774>. – Назва з екрана.
4. Україна і світове господарство: взаємодія на межі тисячоліть [Електронний ресурс] // Навчальні матеріали онлайн. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/10310208/ekonomika/kriteriyi_rozshirennya_pogliblennya_yevropeyskoyi_ekonomichnoyi_integratsiyi_ukrayina. – Назва з екрана.
5. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>. – Назва з екрана.

Скиданюк Ян, студент IV курсу спеціальності «Фізична реабілітація» Луцького біотехнічного інституту ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Луцьк)

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ УКРАЇНИ У ЗОВНІШНЬОТОРГОВЕЛЬНІЙ ПОЛІТИЦІ

Актуальність проблеми. Після здобуття незалежності Україна веде активну зовнішньоторговельну політику. Вже в 1993 р. вона провадила торговельні операції більш ніж з 180 країнами світу. Зовнішня торгівля має для України велике значення.

Мета дослідження: дослідження напряму розвитку аграрної політики України.

Результати наукової розвідки: різні типи зовнішньоторговельної політики часто мають протилежні орієнтири. Лібералізація, наприклад, передбачає

скорочення обмежень зовнішньоторговельної торгівлі й використання механізму цін, а стратегічна (протекціоністська) зовнішньоторговельна політика – зміцнення позицій вітчизняних підприємств порівняно з іноземними і надання та можливості отримання більшої частки прибутку, що створюється Україна форсувала лібералізацією зовнішньоекономічної діяльності за дуже короткий період високими темпами. У 1993–1996 рр. (починаючи з ухвалення Декрету кабінету Міністрів України від 11 січня 1993 р. «Про лібералізацію зовнішньоекономічної діяльності») значно знизився рівень протекціонізму, а рівень лібералізації експорту помітно зріс: було істотно зменшено квоти, ліцензії, експортний тариф.

В аграрних відносинах зі світовим товариством, як і загалом у зовнішньоекономічній діяльності України, чітко простежуються два періоди: перший – 1991–1994рр., другий, що розпочався в кінці 1994 р. триває і нині. На першому етапі зовнішні аграрні відносини зазнавали значного впливу процесів, зумовлених розпадом Радянського Союзу, а також зовнішньоекономічних заходів Росії, яка різко підвищила ціни на свої енергоносії. Негативно позначились на економіці країни прорахунки у сфері макроекономіки, що зумовили високий рівень інфляції і значне регулювання цін на внутрішньому ринку: торговельна діяльність АПК у цілому була обмежена, а в окремих випадках і мало керована. Торгівля спрямовувалася головним чином на нейтралізацію збитків, спричинених різницею між внутрішніми і зовнішніми цінами. Експортна торгівля сільськогосподарськими товарами обмежувалася. Неefективна система платежів ще більше погіршила ситуацію і стала однією з причин виникнення зовнішнього боргу.

Розглядаючи природно-сировинну базу України потрібно пам'ятати, що за земельною територією вона є найбільшою (після європейської частини Росії) країною Європи, а за природною родючістю ґрунтів та їх якісним складом – однією з провідних держав світу. Як стверджує Ю. Бернський, за економічним і науковим потенціалом Україна входить до першої п'ятірки країн Європи, а за ефективністю використання замикає першу сотню країн світу. Це пояснюється низькою конкурентно спроможністю експортного виробництва, важким періодом депресії в економіці, пов'язаної зі структурними перетвореннями і переходом до ринкових відносин. За наявним оцінками, модернізація аграрного сектора, запровадження сучасних господарських форм спроможні підвищити продуктивність сільського господарства України в еквіваленті, що забезпечує продуктами харчування 140–145 млн. чоловік, тобто агропромисловий комплекс має потужну базу розвитку та можливість швидкої експортної спеціалізації, але низька якість продукції, стан технології в АПК стримують вихід України на світовий ринок. Країни СНД не стануть купувати за світовими цінами продукцію в Україні, оскільки за такими цінами знайдуть кращу продукцію на Заході, тобто продукція України є непотрібно.

Тому доцільно було б використати методологію планування (індикативного і директивного) по визначенню обсягів виробництва, основою яких повинні стати принципи контрактної системи договорів між державою і

господарськими суб'єктами по виробництву сільськогосподарської продукції, які можуть мати дві форми: перша – підписання контрактів щодо обмеження посівів певної культури і виведення земельних ресурсів з обороту з відповідною компенсацією; друга – введення прямого квотування обсягів виробництва. Даний тип відносин пройшов певну апробацію у країнах розвинутої економіки (США і Західна Європа). Незважаючи на те, що головним завданням регулювання сільськогосподарського виробництва в Україні на даний період є нарощування обсягів виробництва, на часі уже стоїть проблема розробки правового підґрунтя вищезазначених питань .

Висновки. Економіка України окрім впровадження методологій планування, потребує залучення іноземних інвестицій, ефективних технологій, а відтак – розширення збуту продукції за кордон. При цьому потрібно підвищити роль зовнішньоекономічної орієнтації аграрного комплексу країни, оскільки інтеграція економіки України у світове господарство є фактором економічного зростання, підвищення ефективності виробництва, наближення до європейських стандартів якості життя.

Список використаних джерел та літератури:

1. Борщевський В. В. Перспективи розвитку продовольчого сектора України в контексті створення зони вільної торгівлі з ЄС / В. В. Борщевський, І. М. Куліш // Регіон. економіка. – 2013. – № 4. – С. 7–15.
2. Гальчинський А. Основи кейнсіанської моделі регулювання економічного циклу: питання теорії / А. Гальчинський // Вісн. Нац. банку України. – 2009. – № 1. – С. 3–8.
3. Завірюха А. В. Вплив інноваційно-інвестиційного процесу на розвиток АПК України / А. В. Завірюха // Актуальні проблеми та перспективи розвитку економіки України: матеріали IV Міжнар. наук.-практ. конф. – Луцьк: ВІЕМ, 2011. – С. 31–34.

Слюсаренко Аліна, курсантка II курсу спеціальності «Право»
Національної академії внутрішніх справ
(м. Київ, Україна)

ПРИЧЕТНІСТЬ ДО ЗЛОЧИНУ ЯК ІНСТИТУТ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА

Актуальність проблеми полягає в тому, що причетність до злочину є однією із найбільш складних кримінально-правових проблем. Чинне законодавство України не закріплює причетності до злочину як самостійного інституту кримінального права. На жаль із кримінально-правових приписів не випливає чітких підстав притягнення до відповідальності усього кола причетних до злочину осіб. Причетність до злочину – це дія чи бездіяльність, яка хоча і пов'язана з вчиненням злочину, але не є співучастю в ньому. На мою думку законодавець є не послідовним щодо визначення інституту причетності до злочину. Кримінальний кодекс України визнає причетність тільки посередньо, визначивши його норми конгеніальними з нормами співучасті.[1]

Мета роботи: дослідити шляхом аналізу раніше сказаний інститут. Визначити межі відповідальності та його види. Вони є самостійними злочинами і тому тягнуть за собою кримінальну відповідальність.

Результати наукової розвідки допомогли мені знайти такі аспекти причетності, це наприклад, приховування злочину – активна діяльність особи по приховуванню злочинця, засобів і знарядь вчинення злочину, його слідів або предметів, здобутих злочинним шляхом. Причому йдеться тільки про заздалегідь не обіцяне приховування, тобто про приховування, не обіцяне до закінчення (завершення) злочину. Це, наприклад, випадок, коли крадій зламавши двері до чужого будинку ломиком, після вчинення злочину прийшов до свого знайомого і, розповівши про те, що трапилось, попросив заховати на певний час знаряддя вчинення злочину, що знайомий і вчинив. Перед нами заздалегідь не обіцяне приховування як злочинця, так і знаряддя злочину чи навіть, можна сказати, його слідів вчинення. Приховування злочинів середньої або невеликої тяжкості кримінальній відповідальності не підлягає.

Такий приховувач міг би нести відповідальність за ст. 396 КК. Якщо заздалегідь не обіцяне приховування було вчинене тяжкого або особливо тяжкого злочину. Причому в силу ч. 2 ст. 396 не підлягають кримінальній відповідальності за приховування тяжких і особливо тяжких злочинів члени сім'ї особи, яка вчинила злочин, а також її близькі родичі, коло яких визначається законом. Відповідно до п. 11 ст. 32 КПК ними вважаються батьки, дружина, чоловік, діти, рідні брати і сестри, дід, баба, внуки.

Придбання чи збут майна, здобутого злочинним шляхом, – це активна діяльність особи, що виявляється у купівлі або іншій оплатній передачі майна, здобутого злочинним шляхом, або зберіганні такого майна.

Також є такий вид, як легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом. До даного виду причетності слід віднести злочини передбачені ст. ст. 209 та 306 КК. Мова йде лише про дії, заздалегідь не обіцяні. Якщо такі дії були заздалегідь обіцяні, то вони утворюють, у силу ч. 5 ст. 27, пособництво. Для кваліфікації за ст. 209 КК має бути встановлено, що у винної особи було бажання приховати справжнє джерело майна, з яким вчиняються угоди, інші дії або яке використовується, і видати «брудне» майно за легальні доходи.

Потурання виражається в тому, що особа, яка зобов'язана була і могла перешкодити вчиненню злочину, такому злочину не перешкоджає: злочин відбувається. У Загальній частині КК прямо не встановлено відповідальність за потурання. Питання про відповідальність за потурання вирішується таким чином:

1) якщо воно було заздалегідь обіцяним, то стає пособництвом, тому що таке потурання є не що інше, як усунення перешкод вчиненню злочину чи сприяння приховуванню злочину (ч. 5 ст. 27);

2) заздалегідь же не обіцяне потурання утворює собою у випадках, передбачених в Особливій частині КК, службовий злочин (зловживання

службовим становищем – ст. 364, службова недбалість – ст. 367). Можлива і відповідальність за згадану вище ст. 256, а також за ст. 426 КК.

Неповідомлення про злочин – це заздалегідь не обіцяне неповідомлення про достовірно відомий особливо тяжкий злочин, що готується, вчинюється або вчинено. Чинний КК окремо не передбачає спеціальної норми про відповідальність за недонесення (як це було передбачено в КК 1960 р.). На думку М. Мельника, відповідальність за недонесення передбачена статтями 384, 385 КК, якщо ж заздалегідь не обіцяне неповідомлення про злочин створює умови, які сприяють злочинній діяльності учасників злочинної організації, вчинене слід кваліфікувати за ст. 256 КК [2].

Отже, можемо зробити висновок щодо інституту в Кримінальному праві. Діяльність іншої особи до вчинюваного злочину, має певний зв'язок із ним, але не є його достатньою підставою, щоб вважати причетну особу складовою частиною цього вчинюваного злочину. Також причетність до злочину не являється видом співучасті та вимагає окремої відповідальності.

Список використаних джерел та літератури:

1. Кримінальний кодекс України // Відом. Верх. Ради України (ВВР). – 2001. – № 25/26. – Ст. 131.
2. Кафедра кримінально права. Теорія кваліфікації злочинів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.naiu.kiev.ua/books/mnp_tkz/Files/L3/L3_10.htm. – Назва з екрана.

Соколов Денис, Сафіуліна Раїса,
магістранти II-го року навчання
спеціальності «Фінанси, банківська справа та страхування»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

КРЕДИТНИЙ МОНІТОРИНГ В БАНКІВСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Актуальність проблеми. Сучасний стан банківської системи характеризується закріпленням і розвитком тенденції до відновлення банківської діяльності. В області кредитування покращилася структура і якість активів кредитних організацій, що знайшло відображення в зростанні кредитів реальному сектору економіки, зменшення простроченої заборгованості, загальне поліпшення якості кредитного портфеля.

Незважаючи на очевидне поліпшення ситуації, банківська система слабо захищена від численних ризиків, в тому числі і кредитних. Серед основних причин, що перешкоджають створенню ефективної системи захисту банківської системи від кредитного ризику можна виділити причини, пов'язані з організацією роботи при здійсненні кредитного моніторингу комерційних банків і з проведенням кредитного моніторингу в самих комерційних банках. Дані причини багато в чому обумовлені не розробленістю проблем як

банківського моніторингу в цілому, так і кредитного моніторингу. Тому ця тема дійсно актуальна в наш час.

Мета дослідження є з'ясування суті кредитного моніторингу, оцінка стану кредитного моніторингу в банківській діяльності і визначення шляхів його вдосконалення.

Результати наукової розвідки. Поняття «кредитний моніторинг» представляє з себе систему відстеження за цільовим і ефективним використанням кредиту, своєчасним і повним погашенням його, розробку і прийняття належних заходів для вирішення цих завдань.

При різноманітті способів організації і здійснення кредитного моніторингу, усі вони (способи) засновані на наступних чотирьох основних принципах.

1. Проведення банками – кредиторами періодичних перевірок всіх видів кредитів. Так, наприклад, всі великі кредити перевіряються з періодичністю в кожні 30,60 або 90 днів на розсуд банку, а решта (дрібніші) кредити перевіряються вибірково.

2. Здійснення детальної розробки етапів і послідовності проведення кредитного контролю з метою забезпечення належної перевірки всіх найважливіших умов по кожному кредиту, в тому числі таких як:

- дотримання графіка платежів відповідно до укладеного договору;
- ліквідність (якість і стан) майна, закладеного під забезпечення кредиту;
- вивчення і реальна оцінка фінансового стану позичальника та прогнози його потреб в збільшенні або зміні розміру банківського кредиту;
- встановлення ступеня відповідності виданої позички кредитної політиці і чинним стандартам формування кредитного портфеля і використання ресурсів.

3. Додання посиленої уваги частоті і глибині різнобічних перевірок проблемних кредитів з урахуванням тенденції зростання або ослаблення гостроти проблеми, пов'язаної з кожної конкретної позичкою.

4. Збільшення кількості та поглиблення змісту перевірок в умовах економічного спаду, а також в тих випадках, коли з'являються значні проблеми в галузях, в яких вкладені кредитні ресурси банку. У числі цих проблем можуть бути такі, як помітна зміна податкового, експортно-імпортного законодавства; зміна технологій або поява нових конкурентів і ін.

Головною метою кредитного моніторингу в комерційних банках є створення системи управління якістю кредитної діяльності, що зменшує можливість виникнення кредитного ризику.

Система кредитного моніторингу банківської діяльності являє собою сукупність проведення кредитного моніторингу в комерційних банках.

Організація кредитного моніторингу в комерційних банках представляє собою сукупність форм і методів, що застосовуються підрозділами комерційних банків в процесі постійного спостереження за своєю кредитною діяльністю. Спостереження за кредитною діяльністю здійснюється наступним

напрямки: моніторинг кредитного ризику, моніторинг кредитного портфеля, моніторинг кредитної політики.

З урахуванням цілей кредитного моніторингу в комерційних банках, головним його завданням, на мою думку, є вироблення рекомендацій щодо вдосконалення системи управління якістю кредитної діяльності комерційних банків. Рішення цього головного завдання, в свою чергу, потребує вирішення низки проміжних завдань. Серед них найбільш суттєвими є для комерційного банку:

- визначення якості обраної системи оцінки кредитного ризику;
- оцінка проведення моніторингу кредитного портфеля;
- формування ефективної кредитної політики;
- оцінка ефективності проведення кредитного моніторингу в комерційному банку.

Висновки. Кредитний моніторинг необхідний банку для здійснення розумної програми банківського кредитування. Він допомагає керівництву банку швидше виявляти проблемні кредити, постійно контролювати відповідність кредитної політики банку діям його структурних підрозділів і конкретних уповноважених виконавців, а також сприяє правильної та своєчасної оцінці сукупного ризику і прийняття необхідних заходів по зміцненню фінансової стійкості банку.

Для здійснення кредитного моніторингу в комерційних банках використовується певна інформація, яка утворюється за рахунок даних наданих позичальниками (баланс, звіт про прибутки і збитки, звіт про рух грошових коштів, звіт про рух основних засобів, кредитна заявка), а так само за рахунок даних подаються іншими банками. Основна увага комерційного банку має бути зосереджена на якості інформаційного забезпечення процесу кредитного моніторингу.

Список використаних джерел та літератури:

1. Д'яконов К. М. Оптимізація ризику кредитного портфеля банку / К. М. Д'яконов // Наука й економіка. – 2010. – № 2. – С. 35–41.
2. Примостка Л. О. Управління банківськими ризиками: навч. посіб. / Л. О. Примостка; Мін-во освіти і науки України, КНЕУ. – Київ: КНЕУ, 2007. – 600 с.
3. Вовк В. Я. Кредитування і контроль / Вовк В. Я. // Моніторинг кредитних операцій банку.

ПОДОЛАННЯ ІНСТИТУЦІЙНИХ ДЕФОРМАЦІЙ БІЗНЕС-СЕРЕДОВИЩА В УКРАЇНІ

Актуальність проблеми. Високий рівень економічної злочинності, корупції та тінзація економіки негативно впливають на процес становлення сприятливого бізнес-середовища в Україні, а відтак актуальним стає питання подолання зазначених інституційних деформацій.

Метою даного дослідження є оцінка масштабів тіншової економіки, рівня корупції, а також рівня економічної злочинності в Україні та обґрунтування напрямків їх подолання.

Результати наукової розвідки. Тіншова економіка як нелегальна, неврахована, фіктивна, корислива діяльність, спрямована на отримання прихованого доходу, навіть кримінальним або протизаконним шляхом.

За попередніми розрахунками Мінекономрозвитку у січні-вересні 2017 року рівень тіншової економіки склав 33% від офіційного ВВП, що на 3 в.п. менше за показник 9 місяців 2016 року [7]. Варто відзначити, що у I кварталі 2015 року рівень тіншової економіки порівняно з відповідним періодом 2014 року збільшився ще на 5 в.п. до 47% від обсягу офіційного ВВП.

Основними шляхами детінізації економіки України можуть бути наступні: створення сприятливого середовища для розвитку бізнесу; створення і впровадження прозорої системи податкових пільг; подолання нелегального ринку праці; легалізації заробітної плати; підвищення обізнаності громадськості, забезпечення її впливу на рішення влади; застосування суворих мір покарання за корупцію і рейдерство; забезпечення прозорості реального сектора економіки.

Сутність поняття корупції проявляється через її етимологію, так з латинського під корупцією розуміється «підкуп, продажність суспільних і політичних діячів, посадових осіб». В українському юридичному словнику-довіднику корупція трактується як одна з форм зловживання владою, що пов'язана із підкупом посадових осіб.

За даними Міжнародної організації Трансперенсі Інтернешнл, індекс сприйняття корупції в Україні у 2017 році становив 30 балів із 100 можливих, з таким результатом наша країна посіла 130-те місце серед 180 країн (у 2011 році – 152 зі 183; у 2014 – 142 місце зі 175) [4]. Чим більшою мірою поширена корупція, тим вищим є корупційний податок, який має сплачувати суспільство, в тому числі і бізнес.

Цікавою є думка українців щодо оцінки рівня корупції в Україні. Так, згідно з даними соціопитування Київського міжнародного інституту соціології у 2011 році, 5% населення вважає, що рівень корупції в нашій країні у 2011 році

зменшився порівняно з 2009 роком, проте, більше 41% респондентів вважають, що він зріс, а 39% переконані, що не змінився [1].

За результатами дослідження інвестиційного клімату в Україні у 2011 році було встановлено, що бізнес витрачає на корупцію до 10% свого прибутку [3].

Дослідження Міжнародної Фінансової Корпорації щороку засвідчують, що підприємства підтверджують факти здійснення неофіційних платежів стосовно прискорення процесу реєстрації підприємства, реєстрації стандарту або проходження перевірки. Зокрема, було виявлено, що кожне третє підприємство підтвердило, що протягом 2007–2011 років воно користувалося «неофіційними способами вирішення питань» із державними посадовцями, такими як: здійснення неофіційних платежів, залучення родинних зв'язків тощо.

За результатами дослідження діяльності підприємств, що проводилося Європейським банком реконструкції та розвитку, кожен другий підприємець вважає корупцію значною перешкодою впровадженню свого бізнесу в Україні [2], результатом цього є те, що значна частина економіки України залишається у тіні.

До основних причин поширення корупції в Україні слід віднести: непрозорість діяльності органів державної влади; значний вплив окремих олігархічних груп на прийняття державних рішень, зокрема кадрових призначень; відсутність політичної волі до впровадження заходів запобігання та протидії корупції; а також готовність суспільства обирати корупційні шляхи розв'язання проблем тощо.

Враховуючи вище значене, шляхами подолання корупції у вітчизняному бізнес-середовищі можуть бути наступні: збір та оприлюднення інформації щодо корупціонерів із заборонаю їх подальшого працевлаштування на державну службу; законодавче закріплення механізмів цивілізованого лобіювання бізнес-інтересів з усуненням представників бізнесу з органів державної влади; дерегуляція суспільних процесів за рахунок скорочення державного апарату та мінімізації контактів чиновників із суб'єктами бізнесу.

Ще однією деформацією бізнес-середовища в Україні є поширення силових захоплень бізнесу, що відоме як рейдерство. В сучасному розумінні сутність рейдерства виявляється у недружньому поглинанні компаній і перерозподілі власності та корпоративних прав.

За даними Українського інституту дослідження екстремізму, найбільша кількість рейдерських атак була зафіксована в Південно-східних регіонах (30 випадків), а загальна кількість рейдерських атак була здійснена на 68 об'єктів власності [6].

За даними міжнародної аудиторської компанії Price water house Coopers, Україна посідає шосте місце в рейтингу економічної злочинності [8]. Так, 55% бізнесменів, що брали участь в опитуванні, оцінили збитки своїх компаній від економічного шахрайства більш ніж у 100 тис. дол. США.

Цікавим також є той факт, що за міжнародним індексом захисту прав власності, що був розроблений спеціалістами Альянсу прав власності, у

2015 році Україна зайняла 109 місце зі 129 країн за рівнем захисту прав власності [5].

З метою подолання рейдерства в Україні необхідно вирішити проблему формування прозорого механізму обліку та переходу прав власності на цінні папери. Також доцільно розробити Закон «Про боротьбу з рейдерством», в якому будуть прописані норми протидії незаконним поглинанням.

Також для протидії рейдерським захопленням в Україні можливе використання таких інструментів формування інституційного та правового середовища як: формування конкурентних переваг та привабливості бізнес-середовища через зниження корупційності державного регулювання у сфері корпоративних відносин та інституту приватної власності; активізація правоохоронних органів у боротьбі із силовими захопленнями; контроль за управлінням державною власністю тощо.

Пріоритетними напрямками подолання інституційних деформацій бізнес-середовища в Україні мають стати:

1. Спрощення процедури, а також скорочення термінів отримання дозвільних документів і переліку видів діяльності, що підлягають ліцензуванню, перегляду вимог до отримання дозволів.

2. Створення ефективної системи обміну інформації між державними органами під час підготовки нових дозвільних документів чи ліцензій.

3. Зняття депутатської недоторканності, адже в умовах існування прошарку людей щодо яких жодних антикорупційних розслідувань бути не може, боротьба з корупцією зводиться нанівець.

4. Моніторинг політики протидії недружнім поглинанням вітчизняних підприємств.

Висновки. Проведене дослідження проблем формування сприятливого бізнес-середовища в Україні, підтверджує актуальність обраної проблематики. Реалізація запропонованих шляхів покращення бізнес-середовища є можливою виключно за умови політичної волі та розуміння керівництва держави.

Список використаних джерел та літератури:

1. Боротьба з корупцією. Роль бізнесу в Україні: аналіт. довідка. – Київ: ТОВ «Фарбований лист», 2011. – 51 с.

2. Дослідження Світового банку та ЄБРР «Ділове середовище та діяльність підприємств» (BEEPS) [Електронний ресурс]. – 2008. – Режим доступу: <http://www.worldbank.org>. – Назва з екрана.

3. Інвестиційний клімат в Україні очима приватного бізнесу [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Міжнародної Фінансової Корпорації. – 2011. – Режим доступу: www.ifc.org. – Назва з екрана.

4. Індекс сприйняття корупції [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Глобальної антикорупційної неурядової організації Transparency International. – 2017. – Режим доступу: <http://www.transparency.org>. – Назва з екрана.

5. Міжнародний Індекс Прав Власності [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Альянсу прав власності. – 2011. – Режим доступу: www.internationalpropertyrightsindex.org. – Назва з екрана.

6. Моніторинг рейдерських атак в Україні за січень – лютий 2015 р [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Укр. ін.-ту дослідж. екстремізму. – Режим доступу: <http://uire.org.ua/wp-content/uploads/2015/03/Reyderstvo-doslidzhennya-UIRE.pdf>. – Назва з екрана.

7. Загальні тенденції тіньової економіки в Україні за 9 місяців 2017 року [Електронний ресурс] // Офіційний сайт М-ва економ. розвитку та торгівлі України. – Режим доступу: <http://www.me.gov.ua/?lang=uk-UA>. – Назва з екрана.

8. Україна посіла шосте місце в світі в рейтингу економічної злочинності [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.newsru.ua/finance/23nov2009/six.html>. – Назва з екрана.

Терлецька Олеся, студентка III курсу спеціальності «Книгознавство, бібліотекознавство і бібліографія» Київського університету імені Бориса Грінченка (Україна, м. Київ)

Е-РЕСУРС SAMI BIBLIOGRAPHIA НАЦІОНАЛЬНОЇ БІБЛІОТЕКИ НОРВЕГІЇ: ІНСТРУМЕНТИ ПОШУКУ ТА МОЖЛИВОСТІ

Національні та етнічні меншини, особливо, ті, що не мають власної державності, потребують підтримки суспільства та держави у збереженні та поширенні культури, мови та історії власного народу. Цьому сприяють різноманітні асоціації, установи, зокрема, інформаційні центри та бібліотеки. Способи реалізації такої підтримки різноманітні: від проведення тематичних заходів (фестивали традиційної кухні, мовні курси і т.і.) до створення тематичних колекцій у фондах бібліотеки, створення електронних баз даних тощо.

У процесі створення будь-якої бази даних важливими для розгляду є два аспекти: її якісне наповнення, а також створення різноманітних інструментів та можливостей пошуку необхідних даних, що забезпечує ефективний пошук релевантних документів.

Мета даної роботи дослідити електронний онлайн ресурс Sami bibliographia Національної бібліотеки Норвегії на основі офіційного веб-сайту ресурсу для визначення основних можливостей та інструментів пошуку документів про саамську культуру, мову, історію та традиції.

Саами – національна меншина, що проживає на території Норвегії, Швеції, Фінляндії та Мурманської області Російської Федерації. Саме у Норвегії популяція саамів найбільша та становить 40 тис. осіб.

Електронний ресурс Sami bibliographia є результатом проекту Національної бібліотеки Норвегії, що заключався в об'єднанні бібліографій про саамів Норвегії, Швеції, Фінляндії та Росії. Станом на 2016 рік база даних представляла 53 тис. записів документів [1].

Задум створення єдиного вичерпного інформаційного ресурсу, що включав би відомості про документи саамською мовою та про саамську культуру, історію та традицію виник у Норвегії ще у середині минулого століття. Як проект задум втілювався наприкінці дев'яностих років, коли він був переданий під керівництво Національної бібліотеки Норвегії [1]. Сьогодні до

наповнення бази даних долучені установи з різних країн проживання національної меншини.

Ресурс представлений користувачам двома мовами: англійською та мовою саамів. На головній сторінці ресурсу користувач відразу може розпочати пошук: за ключевим словом (простий пошук), за обраною категорією класифікації Льюеа (21 категорія) або за країною створення та місцеперебування документа (колекція документу). Розширений пошук дозволяє користувачеві здійснювати пошук за двома ключовими словами з використанням логіки за назвою, автором, предметом, ISBN, ISSN або за класифікацією Льюеа. Також користувач може вказати в окремих полях мову документу, період видання, тип та вид документу [2].

Результат пошуку представлений у формі списку записів релевантних документів. Подаються відомості про загальну кількість релевантних записів та кількість сторінок результату пошуку (на одній сторінці відображається 10 записів). Список записів автоматично формується за релевантністю, проте користувач може відформатувати його за датою (найновіші або найстаріші документи), за популярністю, за алфавітом прізвища автора чи назви твору.

Користувач може також відфільтрувати результати пошуку використовуючи спеціальну панель, на якій доступні наступні опції: вибір типу чи виду шуканого документа (книга, стаття, друкована книга, журнал, е-книга, словники, CD-диски, аудіо файли, дисертації, тези та інше), тема документу, видавництво, дата видання (зазначається період; можливо зазначити від 1700 до 2017 року), колекція в якій перебуває документ (Бібліографія саамів Норвегії, Бібліографія саамів Швеції, Бібліографія саамів Фінляндії та Бібліографія саамів Росії), мова документу, категорія документу за класифікацією Льюеа [2]. Стандартизований перелік опцій передбачений під час фільтрування за критеріями «Вид та тип документу», «Категорія за класифікацією Льюеа», «Колекція». Опції інших категорій формуються автоматично відповідно до результату пошуку за конкретним інформаційним запитом.

Записи, що представлені у списку як результат пошуку є скороченими; у них зазначено: назву твору, тип та вид документу, автор, рік видання, видання, в якому опублікований та сторінки (для аналітичного запису). Інші відомості можливо переглянути, перейшовши через посилання, розміщене у назві твору. У розширеному записі також представлений повний перелік визначених тем твору з посиланнями для швидкого пошуку подібних за темою документів, мова видання, а також джерело, з якого взято інформацію про документ. Також наявне посилання на запис цього ж документу у інших електронних каталогах та базах даних. У повному записі користувач також має використати можливість надіслати конкретний запис на необхідний ресурс, в тому числі на електронну пошту, роздрукувати його, процитувати або додати на електронну полицю. Деякі записи доступні для завантаження, мають відомості про місцезнаходження представленого документу чи умови доступу до нього.

Таким чином, потужність онлайн бази даних Sami bibliographia визначається її наповненням, а також широким спектром представлених

інструментів, що можуть використовуватись користувачем для ефективного пошуку релевантних документів.

Список використаних джерел та літератури:

1. Mathisen K. Sámi bibliografiija – Sami bibliography [Electronic resource] / K. Mathisen, S. K. Gaski. – Electronic data. – Norway, 2017. – Mode of access: World Wide Web: URL: library.ifla.org/1616/1/098-mathisen-en.pdf. – Eng. – The title from the screen.

2. Sámi bibliografiija – Sami bibliography [Electronic resource] // Nasjonalbiblioteket. – Electronic data. – Norway, 2017. – Mode of access: World Wide Web: URL: https://bibsyst-almaprimo.hosted.exlibrisgroup.com/primo_library/libweb/action/search.do?vid=SAPMI#. – Eng. – The title from the screen.

Тимощук Андрій, студент IV курсу спеціальності «Фізична реабілітація»
Луцького біотехнічного інституту
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Луцьк)

ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Актуальність проблеми. Для інформаційних технологій є цілком природним те, що вони застарівають і замінюються новими. Так, наприклад, на зміну технології пакетної обробки програм на великий ЕОМ в обчислювальному центрі прийшла технологія роботи на персональному комп'ютері на робочому місці користувача. Телеграф передав всі свої функції телефону. Телефон поступово витісняється службою експрес доставки. Телекс передав більшість своїх функцій факсу й електронній пошті.

Мета дослідження: виявлення основних проблем інформаційних технологій та подальших перспектив їх використання.

Результати наукової розвідки. При впровадженні нової інформаційної технології в організації необхідно оцінити ризик відставання від конкурентів у результаті її неминучого старіння з часом, тому що інформаційні продукти, як ніякі інші види матеріальних товарів, мають надзвичайно високу швидкість змінюваності новими видами або версіями. Періоди змінюваності коливаються від декількох місяців до одного року. Якщо в процесі впровадження нової інформаційної технології цьому фактору не приділяти належної уваги, можливо, що до моменту завершення перекладу фірми на нову інформаційну технологію вона вже застаріє і прийдеться вживати заходів до її модернізації. Такі невдачі з впровадженням інформаційних технологій звичайно пов'язують з недосконалістю технічних засобів, тоді як основною причиною невдач є відсутність або слабка пропрацьованість методології використання інформаційної технології.

Централізована обробка інформації на ЕОМ обчислювальних центрів була першою історично сформованою технологією. Створювалися великі обчислювальні центри колективного користування, оснащені великими ЕОМ (у

нашій країні – ЕОМ ЄС). Застосування таких ЕОМ дозволяло обробляти великі масиви вхідної інформації й одержати на цій основі різні види інформаційної продукції, яка потім передавалася користувачам. Такий технологічний процес був обумовлений недостатнім оснащенням обчислювальною технікою підприємств і організацій в 60–70-і рр..

Переваги методології централізованої технології:

- можливість звернення користувача до великих масивів інформації у вигляді баз даних і до інформаційної продукції широкої номенклатури;
- порівняльна легкість впровадження методологічних рішень по розвитку й удосконаленню інформаційної технології завдяки централізованому прийняттю.

Недоліки такої методології:

- обмежена відповідальність нижчого персоналу, який не сприяє оперативному одержанню інформації користувачем, тим самим, перешкоджаючи правильності виробітку управлінських рішень;
- обмеження можливостей користувача в процесі одержання і використання інформації.

Децентралізована обробка інформації пов'язана з появою в 80-х рр.. персональних комп'ютерів і розвитком засобів телекомунікацій. Вона дуже істотно потіснила попередню технологію, оскільки дає користувачу широкі можливості в роботі з інформацією і не обмежує його ініціатив.

Перевагами такої методології є:

- гнучкість структури, що забезпечує простір ініціативам користувача;
- посилення відповідальності нижчої ланки співробітників;
- зменшення потреби в користуванні центральним комп'ютером і відповідно контролі з боку обчислювального центру;
- більш повна реалізація творчого потенціалу користувача завдяки використанню засобів комп'ютерного зв'язку.

Проте ця методологія має і свої недоліки:

- складність стандартизації через велику кількість унікальних розробок;
- психологічне неприйняття користувачами рекомендованих обчислювальним центром стандартів готових програмних продуктів;
- нерівномірність розвитку рівня інформаційної технології на локальних місцях, що в першу чергу визначається рівнем кваліфікації конкретного працівника.

Описані переваги і недоліки централізованої і децентралізованої інформаційної технології призвели до необхідності дотримуватися лінії розумного застосування і того, і іншого підходу.

Такий підхід назвемо раціональною методологією і покажемо, як у цьому випадку будуть розподілятися обов'язки:

- обчислювальний центр повинен відповідати за вироблення загальної стратегії використання інформаційної технології, допомагати користувачам, як

у роботі, так і в навчанні встановлювати стандарт і визначати політику застосування програмних і технічних засобів;

– персонал, який використовує інформаційну технологію, повинен дотримуватися вказівок обчислювального центру, здійснювати розробку своїх локальних систем і технологій відповідно до загального плану організації.

Раціональна методологія використання інформаційної технології дозволить досягти більшої гнучкості, підтримувати загальні стандарти, здійснити сумісність інформаційних локальних продуктів, знизити дублювання діяльності та ін.

Отже, сучасні інформаційні технології міцно увійшли в наше життя. Застосування ЕОМ стало буденною справою, хоча ще зовсім недавно робоче місце, обладнане комп'ютером, було великою рідкістю. Інформаційні технології відкрили нові можливості для роботи і відпочинку, дозволили багато в чому полегшити працю людини.

Сучасне суспільство навряд чи можна уявити без інформаційних технологій. Перспективи розвитку обчислювальної техніки сьогодні складно уявити навіть фахівцям. Проте, ясно, що в майбутньому нас чекає щось грандіозне. І якщо темпи розвитку інформаційних технологій не скоротяться (а в цьому немає ніяких сумнівів), то це відбудеться дуже скоро.

Із розвитком сучасних інформаційних технологій зростає прозорість світу, швидкість і обсяги передачі інформації між елементами світової системи, з'являється ще один інтегруючий світової фактор. Це означає, що роль місцевих традицій, що сприяють самодостатньому інерційному розвитку окремих елементів, слабшає. Одночасно посилюється реакція елементів на сигнали з позитивним зворотним зв'язком. Інтеграцію можна було б тільки вітати, якби її наслідком не ставало розмивання регіональних і культурно-історичних особливостей розвитку.

Висновки. Сучасне суспільство наповнене і пронизане потоками інформації, які потребують обробки. Тому без інформаційних технологій, так само як без енергетичних, транспортних і хімічних технологій, воно нормально функціонувати не може.

Список використаних джерел та літератури:

1. Дубровский Е. Н. Информационно-обменные процессы – факторы социального развития / Е. Н. Дубровский. – М.: Союз, 1996. – 60 с.
2. Компьютеры в обучении: шведский путь // Информатика и образование. – 1992. – № 1. – С. 112–117.
3. Морозов В. Упровадження новітніх інформаційних технологій у сучасний педагогічний дискурс / В. Морозов // Вища освіта України. – 2013. – № 2. – С. 54–57.

НЕМАТЕРІАЛЬНІ АКТИВИ: ПРОБЛЕМИ БУХГАЛТЕРСЬКОЇ ОЦІНКИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Актуальність проблеми. Умовою ефективного функціонування сучасного підприємства є використання нематеріальних ресурсів завдяки яким досягаються конкурентні переваги.

Зважаючи на значний внесок вітчизняних вчених Ф.Ф. Бутинця, Н. М. Гудзенко, Б. І., Кірейцева, А.П. Наконечного, А. Нарожного, І.Й. Плікус, Н.М. Ткаченко, В.Я. Фаріон, Р.Л. Хом'яка та цінність результатів їх розробок, залишається низка не до кінця вирішених питань, серед яких проблеми оцінки нематеріальних активів, які потребують подальшого дослідження.

Завдання бухгалтерського обліку полягає у наданні користувачам достовірної та корисної інформації щодо оцінки активів, заснованих на інтелектуальній власності. Недосконалість законодавчо-нормативної бази та не однозначність облікового регулювання може призводити до заниження майнового стану та інвестиційної привабливості підприємства. Оцінка нематеріальних активів досить актуальна в практичній роботі бухгалтера.

Метою дослідження є виявлення проблем, та визначення напрямків удосконалення механізму чинних підходів щодо оцінки нематеріальних активів, для сприяння достовірного відображення інформації у фінансовій звітності підприємств.

Результати наукової розвідки. В діючій практиці існують два види оцінки нематеріальних активів: експертна та бухгалтерська.

Бухгалтерський облік нематеріальних активів регламентує П(С)БО 8 «Нематеріальні активи» та Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку нематеріальних активів (за умови, що підприємство не складає фінансову звітність за міжнародними стандартами). При цьому, П(С)БО 8 є скороченим аналогом міжнародного стандарту М(С)БО 38 з ідентичною назвою, тому про деталі обліку практикуючі бухгалтери дізнаються саме з нього.

Однією з умов визнання нематеріального активу згідно національного стандарту П(С)БО 8 є його достовірна оцінка. Як зазначає Фаріон В. Я.: «...оцінка з міжнародної точки зору – це процес визначення грошових сум, за якими мають визнаватися і відображатися елементи фінансових звітів в балансі та звіті про фінансові результати» [4].

До найбільш суттєвих питань оцінки нематеріальних активів належить: формування первісної вартості названих активів у обліку; застосування справедливої вартості для оцінки нематеріальних активів обліку; завищення балансової вартості нематеріальних активів, обумовлене включенням до їх вартості об'єктів, призначених для продажу, при формуванні звітності.

Законодавчо передбачені: первісна, переоцінена та справедлива вартості.

Для визначення вартості об'єктів інтелектуальної власності, а також нематеріальних активів у цілому, зарубіжний досвід передбачає використання таких основних підходів: затратний, порівняльний (ринковий) та доходний (прибутковий).

Національне законодавство не визначає прямо метод оцінювання нематеріального активу, крім того, відсутній повний перелік витрат, за якими можна розраховувати первісну вартість нематеріального активу.

Первісна вартість є відправною точкою обліку та розрахунковою базою для встановлення амортизаційної, залишкової, переоціненої, ліквідаційної вартостей, що впливає на подальшу достовірність оцінки нематеріальних активів.

Різними можуть бути вартість введення об'єкта в експлуатацію та зарахування його на баланс. Для цілей бухгалтерського обліку та фінансової звітності формування вартості об'єкта нематеріальних активів залежить від процесу придбання прав на нього, коли оцінка залежить від напрямку його надходження на підприємство, та процесу придбання прав на нього після відчуження його від колишнього власника.

Проблемним питанням при формуванні первісної вартості об'єктів створених власними силами, на думку автора, є невиправдане віднесення витрат на дослідження до складу витрат періоду, що призводить до заниження первісної вартості створеного власними силами об'єкта. Ускладнює оцінку відсутність методики оцінки майбутніх економічних вигід від використання об'єкта – у довгостроковому періоді важко оцінити його переваги та ефект від його використання.

Оцінка за прямими витратами створених об'єктів права інтелектуальної власності та за ціною договору виконаних на замовлення може відрізнитися від справедливої вартості тих об'єктів, які надійшли на підприємство. Як зазначає І Криштопа, у цьому випадку: «...виникає обґрунтована необхідність у визнанні в обліку створених підприємством об'єктів права інтелектуальної власності або за справедливою (ринковою та неринковою) вартістю, з урахуванням відповідних методів оцінки за Національними стандартами № 1 «Загальні засади оцінки майна і майнових прав» та № 4 «Оцінка майнових прав інтелектуальної власності» або за фактично понесеними прямими витратами (історичною (фактичною) собівартістю) відповідно до п. 17 П(С)БО 8 «Нематеріальні активи»[2]. Підприємство повинно самостійно визначити порядок відображення створених об'єктів, або груп нематеріальних активів і затвердити це положення в наказі про облікову політику.

Для визначення ринкової або неринкової вартості нематеріальних активів передбачається застосування експертних методів оцінки. Спірні моменти виникають при визнанні активів, що надійшли на підприємство за справедливою вартістю, при цьому справедлива вартість визначається через її прирівнювання до поточної ринкової вартості, за яку можливе відчуження об'єкта на ринку подібного майна, або такою може бути оціночна вартість у разі відсутності поточної ринкової. У випадку неможливого визначення

ринкової вартості нематеріальних активів доцільно застосовувати експертні методи оцінки для неринкових видів вартості.

Однією із вимог обов'язкової оцінки майна експертним методом є переоцінка майна для потреб бухгалтерського обліку. П(С)БО 8 не враховує відсутності розвинутого активного ринку переважної більшості видів нематеріальних активів у випадку переоцінки таких об'єктів за справедливою вартістю.

Автором запропоновано змінити норми П(С)БО 8, врахувавши можливість здійснення переоцінки на дату балансу всіх груп активів за справедливою ринковою та неринковою вартістю не залежно від існування для них активного ринку. Неслушною є вимога П(С)БО 8 щодо необхідності переоцінки всіх інших об'єктів групи до якої належить нематеріальний актив, що переоцінюється з огляду на оригінальність об'єкту права інтелектуальної власності.

У фінансових звітах, відповідно за міжнародними стандартами, використовують кілька різних основ оцінки з різним ступенем та в різних комбінаціях, а саме: історичну собівартість (первісна); поточну собівартість; вартість реалізації (погашення); теперішню вартість.

Висновки. У вітчизняних реаліях, через недосконалість нормативно-правової бази та відсутності обґрунтованих рекомендацій, існує необхідність уточнення механізму формування вартості нематеріальних активів, відображених у балансі підприємства.

Вітчизняне законодавче забезпечення обліку нематеріальних активів є потребує подальшого вдосконалення через трансформацію до міжнародних стандартів.

Список використаних джерел та літератури:

1. Касич А. О. Теоретичні основи оцінки та обліку нематеріальних / А. О. Касич, І. Г. Химич // Вісник НТУ «ХП». Серія: Актуальні проблеми управління та фінансово-господарської діяльності підприємства. – Харків: НТУ «ХП». – 2013. – № 49 (1022). – С. 61–67.
2. Криштопа І. Оцінка нематеріальних активів: проблемні питання та напрямки їх вирішення / І. Криштопа // Галицький економ. вісн. – 2010. – № 1 (26). – С. 169–176.
3. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку нематеріальних активів [Електронний ресурс]: Наказ М-ва фінансів України від 19.11.2009 р. № 1327. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MF09109.html. – Назва з екрана.
4. Фаріон В. Я. Економічна сутність та оцінка нематеріальних активів в Україні / В. Я. Фаріон // Проблеми раціонального використання соціально-економічного та природно-ресурсного потенціалу регіону: фінансова політика та інвестиції: зб. наук. пр. – Київ, 2012. – Вип. 18, № 4. – С. 185–192.
5. Нематеріальні активи П(С)БО 8 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0750-99>. – Назва з екрана.

ПОВТОРНІСТЬ ЯК ВИД МНОЖИННОСТІ ЗЛОЧИНІВ

Актуальність проблеми обумовлена тим, що розвиток кримінального права вимагає додаткового розгляду спірних питань визначення ознак та видів повторності злочинів, аналізу самого поняття. Необхідним є визначення обов'язкових та достатніх ознак для застосування поняття повторності злочинів. Варто зауважити, що також потребує додаткового дослідження кримінально-правовий зміст специфічних ознак повторності злочинів, які виділяються в теорії кримінального права. В умовах сьогодення прогресивний розвиток кримінально-правової науки є важливою складовою сучасного етапу реформування правової системи України. Важливими для кримінального права є розробка пропозицій, які обов'язково будуть спрямовані на вдосконалення законодавства та підвищення ефективності правозастосовної практики, чітке визначення основних понять та їх ознак.

Варто відмітити, що новелою Кримінального кодексу 2001 року була кодифікація множинності злочинів. Розділ VII Загальної частини Кримінального кодексу України визначає поняття та ознаки повторності, сукупності та рецидиву злочинів як рідновидів загального поняття «множинність злочинів», під яким прийнято розуміти вчинене однією особою двох чи більшої кількості суспільно небезпечних діянь, кожне з яких утворює ознаки самостійного складу злочину.

Саме це мало б вдосконалити правозахисний процес при кваліфікації діянь особи, яка вчинила декілька злочинів. Проте, якщо провести детальний аналіз кожного із законодавчо визначених інститутів, то виникне ряд питань, які суттєво ускладнюють процес їх розмежування. Насамперед це стосується відмежування понять повторності та сукупності злочинів.

Мета дослідження полягає у з'ясуванні сутності та ознак повторності як виду множини злочинів, а також аналізу видів повторності за кримінальним законодавством України.

Результати наукової розвідки. У теорії кримінального права, виходячи з положень ст. 32 КК, панує визначення повторності злочинів через призму наступних ознак:

1) вчинення два або більше самостійних одиничних злочинів особою (або групою осіб). При цьому одиничні злочини, що складають повторність, можуть бути різними. Повторність може мати місце при поєднанні двох або більше простих одиничних, складних (складених), триваючих, продовжуваних або складених злочинів. Так, повторність наявна при поєднанні таких простих злочинів, як крадіжка і грабіж, не поєднаний з насильством, такого складеного

злочину, як розбій, і такого простого, як шахрайство, простої та продовжуваної крадіжки тощо.

У той час визначається, що для повторності не має значення чи були два або більше злочини закінченими, чи один з них був лише готуванням до злочину або замахом на нього. Для повторності не мають значення і форми співучасті, і роль, що виконував співучасник злочину, що утворював собою повторність: в одному випадку він міг бути виконавцем, а в іншому – пособником тощо;

2) одиничні злочини, що складають повторність, віддалені один від одного деяким проміжком в часі;

3) для повторності не має значення, була або не була особа засуджена за раніше вчинений нею злочин. У чинному КК не зазначається, що особа повинна чи не повинна бути засуджена за раніше вчинений злочин, тобто повторність має місце як у випадках, коли за перший з учинених злочинів особа не була засуджена, так і у випадках, коли новий злочин був учинений після засудження за перший;

4) відповідно до положення, визначеного в ч. 4 ст. 32 КК, повторність відсутня, якщо за раніше вчинений злочин особа була звільнена від кримінальної відповідальності, за підставами, установленими законом, або якщо за цей злочин була погашена або знята судимість.

Ознак повторності цілком достатньо, щоб визнати існування двох видів повторності злочинів в аспекті відношення до засудження:

1. Повторність злочинів, не пов'язана з засудженням винного за раніше вчинений ним злочин. Її вважають фактичною повторністю;

2. Повторність злочинів, пов'язана з засудженням винного за раніше вчинений ним злочин. Її вважають рецидивом.

На думку кандидата юридичних Кулик Л.М. прийнята Пленумом Верховного Суду України постанова № 7 від 04.06.2010 року «Про практику застосування судами кримінального законодавства про повторність, сукупність і рецидив злочинів та їх правові наслідки» ускладнила ситуацію щодо розуміння змісту понять «повторність» і «сукупність» [5]. Його прикладом є те, що у пункті 2 ч. 3 постанови вказано, що стадії вчинених злочинів, а також вчинення злочинів одноособово чи у співучасті на визнання їх вчинення повторно не впливають. У свою чергу, у ч. 8 зазначено, що сукупність можуть утворювати також злочини, передбачені однією й тією ж статтею або частиною статті Особливої частини КК, якщо: вчинені злочини мають різні стадії; було вчинено закінчений замах на злочин і незакінчений замах на злочин; один чи декілька злочинів особа вчинила самостійно (одноособово) чи була його (їх) виконавцем (співвиконавцем), а інший (інші) вчинила як організатор, підбурювач чи пособник; один злочин особа вчинила як організатор, підбурювач чи пособник, а при вчиненні іншого була іншим співучасником.

Варто зауважити на тому, що:

1. Кримінально-правовий зміст такого прояву множинності злочинів, як їх повторність, утворюється завдяки: виокремленню специфічних ознак даного

прояву; конкретизації окремих родових ознак множинності злочинів, властивих даному прояву, та системного поєднання родових ознак множинності злочинів (у тому числі конкретизованих) зі специфічними для даного прояву ознаками.

2. Специфічними ознаками повторності злочинів прийнято вважати неодноразовість їх вчинення, а також певні особливості самих злочинів. Виокремлення третьої специфічної ознаки повторності злочинів – «не має значення, чи була особа засуджена за раніше вчинений злочин» (за думкою Зінченко І. О.) – з формально-логічної точки зору можливе, однак, у даному випадку йдеться про конкретизацію однієї з родових ознак множинності злочинів – «за кожний з вчинених злочинів особа несе або має нести окрему кримінальну відповідальність» [2].

3. Неодноразовість вчинення злочинів є обов'язковою ознакою і полягає у тому, що за часовими характеристиками не збігаються саме початкові моменти часу вчинення тих злочинів, що утворюють множинність. Є необхідною насамперед для розмежування повторності злочинів та їх ідеальної сукупності, в межах якої особа вчиняє декілька злочинів одним діянням.

4. Специфічна ознака – особливості самих злочинів, що утворюють повторність, полягає у тому, що повторність утворюється злочинами одного виду (тотожними злочинами) або однорідними злочинами

5. Дослідження показало, що злочини одного виду (тотожні злочини) можуть мати різний юридичний склад та передбачатися різними статтями КК України 1960 та 2001 років.

6. У свою чергу, ті злочини, які позначені у КК України як однорідні, можуть мати різні безпосередні об'єкти злочину, а використання однієї й тієї форми вини в якості додаткової теоретичної засади робить цю засаду занадто загальною і до певної міри спірною. На сьогодні основною засадою визнання злочинів однорідними злочинами залишається спеціальна вказівка законодавця.

Як висновок, потрібно уніфікувати поняття повторності для його однозначного сприйняття.

Висновки. Повторність, як і сукупність злочинів, є неодноразовим вчиненням особою (особами) злочинів. Враховуючи основні ознаки, поняття «повторність злочинів» можливо визначати як: учинення особою (особами) тотожних злочинів; учинення особою (особами) однорідних та різнорідних злочинів, якщо це прямо вказано у законі (статті або примітці до статті Особливої частини КК України); також обов'язково слід взяти до уваги, що стадії вчинених злочинів, а також вчинення злочинів одноособово чи у співучасті на визнання їх учинення повторно не впливають.

Список використаних джерел та літератури:

1. Зінченко І. О. Види множинності злочинів: кримінально-правовий зміст і співвідношення : науковий нарис / І. О. Зінченко; за наук. ред. проф. Тютюгіна В. І. – Харків: Юрайт, 2012. – 64 с.

2. Колос О. В. Специфічні ознаки повторності злочинів у теорії кримінального права / О. В. Колос // Часоп. Київ. ун-ту права. – 2013. – № 2.

3. Кримінальний кодекс України з редакцією від 07.03.2018 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>. – Назва з екрана.

4. Кримінальний кодекс України: Затв. Законом Української РСР від 28 груд. 1960 р. – Київ: Парламентське видання, 1997. – 167 с.
5. Кулик Л. М. Сучасне визначення повторності злочинів у кримінальному праві України / Л. М. Кулик // Південноукраїнський Правничий Часопис. – Одеса, 2000.
6. Мороз М. А. Повторність та сукупність злочинів: окремі питання кваліфікації / М. А. Мороз // Вісн. Верховного Суду України. – 2007. – № 5. – С. 35–39.

Тягнирядно Каріна, студентка I курсу
спеціальності «Менеджмент»
Полтавського бізнес-коледжу
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет
імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Полтава)

ПОВСЯКДЕННЕ ЖИТТЯ МІСЬКОГО ТА СІЛЬСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ В УМОВАХ ОКУПАЦІЇ (1941–1944 РР.)

Особливістю й характерною ознакою сучасного етапу розвитку української історичної науки є активізація дослідження вітчизняними науковцями становища населення періоду Другої світової війни. У незалежній Україні інтерес до великого кола питань формувався досить повільно, незважаючи на розсекречення державних архівів, зняття ідеологічних застережень, громадську дискусію навколо обставин життя населення України в умовах окупації. Сьогодні у вітчизняній науці триває процес накопичення інформації, яка б дозволила об'єктивно й усебічно показати повсякденне життя міського та сільського населення України в умовах окупації.

Метою пропонованої статті є ґрунтовний аналіз повсякденного життя населення України в умовах окупації періоду Другої світової війни.

Окупаційний режим, установлений в Україні, позбавляв українське населення всіх економічних, політичних і соціальних прав. Відступ Червоної армії з території України супроводжувався зруйнуванням майже всіх підприємств вугільної, гірничодобувної, хімічної, машинобудівної та інших галузей промисловості [1]. Німці вивели з ладу дев'ять залізничних магістралей, потопили і пошкодили сотні пасажирських, вантажних і спеціальних суден Чорноморського та Азовського мореплавств [2].

З початком гітлерівської окупації це обернулося для мешканців міст і промислових центрів масовим безробіттям. Потребуючи якнайшвидшого відновлення підприємств і шляхів, нацисти запровадили трудову повинність для всього населення. Німецькій владі вдалося багато чого відновити.

За роки окупації було запущено близько 30-ти електростанцій, створено ремонтні автотранспортні, авіаційні, артилерійські, панцирні бази, відновили роботу 40 вугільних шахт [3].

За допомогою допоміжних управ і поліції була організована обов'язкова реєстрація працездатних осіб. Їм видавали робочу книжку чи картки, які щотижня підписувалися роботодавцями. Лише за наявності таких документів можна було отримати продукти харчування. Норми їх видачі були вкрай низькими. Середня заробітна плата становила 500–600 крб на місяць. Люди

могли займатися обмінними операціями, але постійно ризикували потрапити до трудового табору під час облави. Бранців трудових таборів використовували для робіт у сільському господарстві, у найнебезпечнішому будівництві, для ремонту шляхів [4].

Мешканці окупованих територій сплачували податок на заробітну плату й потреби житлового будівництва, на благодійну справу, худобу та ін. Глава сім'ї мав сплачувати однаковий податок за себе і за собаку, а податок за жінку був такий самий, як за кішку. Часто окупаційна влада практикувала повторне збирання одних і тих же податків впродовж короткого проміжку часу, в результаті чого створювала ситуацію, коли до неспроможних сплатити податок селян застосовувалися жорстокі репресивні та конфіскаційні заходи. Крім грошових податків, окупантами були встановлені численні натуральні податки, які фактично стягувалися з усіх видів сільськогосподарської продукції. Селяни були зобов'язані здавати м'ясо, молоко, мед, овочі, зернові культури, шкіру, квасолю, горох, ягоди, сіно і соломку, волокно, горіхи, рибу незалежно від того, чи міг селянин її піймати і чи росла у його садку горішина. За ухилення від сплати податків передбачалися різні форми покарання, у тому числі й смертна кара. Дозвіл на забій худоби для власних потреб видавався сільським комендантом лише тим селянам, які виконували поставки продуктів [5].

На останньому етапі війни людей інтенсивно використовували для окопних і фортифікаційних робіт.

Масове голодування стало ознакою міського життя вже в першу воєнну зиму. У пошуках продуктів міські жителі йшли зі своїм жалюгідним майном у села, часто помираючи в дорозі. Тих, кому пощастило виміняти продукти, при поверненні до міста затримували патрулі польової жандармерії. Торгівля та обмін сільськогосподарських продуктів із перших і до останніх днів окупації оголошувалися незаконними, а базари постійно розганялися. Діяв принцип «продукти харчування належать німецькому народові».

Ознакою повсякдення стали такі хвороби, як черевний і висипний тиф, дизентерія, туберкульоз [6].

Одним із найтрагічніших наслідків окупації для соціальної сфери села було масове руйнування та знищення житлового фонду. Понад 250 українських сіл були спалені разом з їхніми жителями [4].

В Україні були ліквідовані заклади вищої освіти. Нова влада дозволила тільки середнє фахове навчання, яке обмежувалось читанням, письмом, лічбою, фізкультурою, різними іграми і ручною працею, але без використання будь-яких навчальних посібників [7].

У містах при входах до магазинів, перукарень та інших громадських закладів вивішували оголошення: «Тільки для німців», «Українцям вхід заборонений». У багатьох місцевостях корінним мешканцям заборонялося користуватися залізницею, трамваєм, електрострумом, телеграфом, поштою [1].

З встановленням німецької влади на окупованих територіях був проголошений закон про вільну дію православних церков та різноманітних релігійних общин [3].

На полях застосовувалася переважно ручна праця, оскільки техніка була евакуйована або знищена. Робочий день тривав від сходу до заходу сонця. Дозволялися перерви: на сніданок – 30 хв, на обід – 1 год, на підвечірок – 15 хв. Постійним явищем стали фізичні покарання за невихід на роботу, невиконання норми виробітку. Спочатку окупаційна влада намагалася вербувати добровольців. Засоби масової інформації розповсюджували пропагандистські матеріали про те, що всіх, хто поїде на роботу до Німеччини, очікує райське життя. Крім газетних статей, на стовпах в багатьох містах розклеювалися агітаційні листівки, в яких йшлося про переваги праці в Німеччині на «світлих фабриках з досконалими верстатами». Відзначалось, що там створені «блискучі житлові умови», українці будуть забезпечені заробітною платою та харчуванням на одному рівні з німецькими робітниками [6].

Головне економічне завдання – забезпечення продовольством вермахту та Німеччини. Вивозили устаткування, сировину, метали, твори мистецтва і навіть родючі українські чорноземи. Селян примушували брати участь у «добровільних» компаніях окупаційної влади по збиранню речей і продовольства для вояків вермахту, безкоштовно виконувати численні обов'язкові роботи по ремонту та розчищенню доріг, перевезенню вантажів, заготівлі дров [4].

Підсумовуючи наведені вище факти, маємо підстави стверджувати, що справжньою трагедією для України стала її окупація німецькими військами. Міське та сільське населення зазначеного періоду перебувало на межі виживання. Було зруйновано багато підприємств різних галузей промисловості, що призвело до безробіття, а також масового голодування людей. Дуже багато людей помирало від хвороб, населення потерпало від знищення житлового фонду. За період окупації ліквідовано заклади вищої освіти, проголошено закон про вільну дію православних церков та різноманітних релігійних общин. Українцям категорично заборонялося користуватися громадськимикладами, транспортом та іншим. Мало місце масове вивезення людей на роботу до Німеччини, хоча на початковому етапі окупаційна влада намагалася вербувати добровольців.

Список використаних джерел та літератури:

1. Життя населення України в умовах окупації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://subject.com.ua/textbook/history/11klas/13.html>. – Назва з екрана.
2. Життя українського населення України в умовах окупації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://history.vn.ua/compendium/11klas/16.html>. – Назва з екрана.
3. Україна в роки німецької окупації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://istoryk.in.ua/ukrayina-v-roki-nimetskoji-okupatsiyi/>. – Назва з екрана.
4. Життя населення України в умовах окупації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.parta.com.ua/ukr/referats/view/2547/>. – Назва з екрана.
5. Життя українського селянства в роки нацистської окупації 1941–1944 рр. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://referat.com/>. – Назва з екрана.
6. Україна в умовах нацистської окупації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/13710425/istoriya/ukrayina_umovah_natsistskoji_okupatsiyi. – Назва з екрана.

Фесюк Іван, студент IV курсу спеціальності «Інженерія програмного забезпечення» ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

РОЗРОБКА КОМП'ЮТЕРНОЇ ГРИ З ВИКОРИСТАННЯМ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ

Актуальність теми полягає у важливості розвитку технології штучного інтелекту (ШІ) для таких прогресивних на сьогоднішній день галузей науки як робототехніка, кібернетика та для більш швидкого, зручного доступу до світових інформаційних ресурсів. Також, ШІ необхідний для розвитку соціальних послуг та для ведення кібервійни. Остання область застосування цієї технології суперечить таким принципам вільного світу, як конфіденційність інформації та право на таємницю. Але нажаль, це сфера застосування ШІ, займає одну з лідируючих позицій по затребуваності технології, поступаючись лише сфері послуг і бізнесу.

Широке застосування методи ШІ отримали в розробці комп'ютерних ігор.

Метою дослідження є пошук найбільш вдалого методу ШІ для реалізації комп'ютерної гри «Морський бій».

Результати наукової розвідки. Для розробки гри досліджувалися такі методи ШІ:

– Логічний підхід. Основою для вивчення логічного підходу є алгебра логіки. Кожен програміст знайомий з нею з того часу, коли він вивчав оператор ІF. Свого подальшого розвитку алгебра логіки отримала у вигляді числення предикатів, в якому вона розширена за рахунок введення предметних символів, відношень між ними. Крім цього, кожна така машина має блок генерації цілі, і система виводу намагається довести дану ціль як теорему. Якщо ціль досягнута, то послідовність використаних правил дозволить отримати ланцюжок дій, необхідних для реалізації поставленої цілі (таку систему ще називають експертною системою). Потужність такої системи визначається можливостями генератора цілей і машинного доведення теорем. Для досягнення кращої виразності логічний підхід використовує нечітку логіку. Головною відмінністю цього напрямку є те, що істинність висловлювання може приймати окрім значень «так»/«ні» (1/0) ще й проміжні значення – «не знаю» (0,5), «пацієнт швидше живий, ніж мертвий» (0,75), «пацієнт швидше мертвий, ніж живий» (0,25). Такий підхід ближче до мислення людини, оскільки вона рідко відповідає «так» або «ні».

– Структурний підхід. Під структурним підходом ми розуміємо спроби побудови ШІ шляхом моделювання структури людського мозку. Однією з перших таких спроб був перцептрон Френка Розенблатта. Головною моделюючою структурною одиницею в перцептронах (як і в більшості інших

варіантах моделювання мозку) є нейрон. Пізніше виникли й інші моделі, відомі під назвою нейронні мережі (НМ) і їхні реалізації – нейрокомп'ютери. Ці моделі відрізняються за будовою окремих нейронів, за топологією зв'язків між ними і алгоритмами навчання. Серед найвідоміших на початку 2000-х років варіантів НМ можна назвати НМ зі зворотнім розповсюдженням помилки, мережі Кохонена, Хопфілда, стохастичні нейронні мережі.

– Еволюційний підхід. Під час побудови системи ШІ за цим методом основну увагу зосереджують на побудові початкової моделі і правилах, за якими вона може змінюватися (еволюціонувати). Причому, модель може бути створено різними методами, це може бути і НМ, і набір логічних правил, і будь-яка інша модель. Після цього ми вмикаємо комп'ютер і він на основі перевірки моделей відбирає найкращі з них, і за цими моделями за різними правилами генеруються нові моделі. Серед еволюційних алгоритмів класичним вважається генетичний алгоритм.

– Імітаційний підхід. Цей підхід є класичним для кібернетики з одним із її базових понять «чорний ящик». Об'єкт, поведінка якого імітується, якраз і являє собою «чорний ящик». Для нас не важливо, які моделі у нього всередині і як він діє, головне, щоб наша модель в аналогічних ситуаціях поводити себе без змін. Таким чином, тут моделюється інша властивість людини – здатність копіювати те, що роблять інші, без поділу на елементарні операції і формального опису дій. Часто ця властивість економить багато часу об'єктові, особливо на початку його життя.

Висновки. Гра «Морський бій» побудована з використанням логічного підходу для створення системи ШІ: в грі є гравець та бот, 2 ігрових поля по 10 кораблів: один чотирিপалубний, два трипалубних, три двопалубних та 4 однопалубних.

Мета гри: знищення усіх кораблів противника.

Список використаних джерел та літератури:

1. Штучний інтелект [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/>. – Назва з екрана.
2. <http://ukrbukva.net/88518-Iskusstvennyiy-intellekt-perspektivy-razvitiya.html>
3. Stuart J. R. Artificial Intelligence: A Modern Approach / Stuart J. Russell, Peter Norvig. – Pearson, 2015.
4. Енциклопедія кібернетики: в 2 т. / відпов. ред. В. Глушков. – Київ, 1973. – Т. 2.
5. Системи штучного інтелекту: навч. посіб. / Ю. В. Нікольський, В. В. Пасічник, Ю. М. Щербина; за наук. ред. В. В. Пасічника; М-во освіти і науки, молоді та спорту України. – 2-ге вид., виправл. та доповн. – Львів: Магнолія-2006, 2013. – 279 с.

ЛФК ПРИ ОСТЕОХОНДРОЗІ ХРЕБТА В ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ

Актуальність теми. Зазначена проблема залишається серед надзвичайно важливих та актуальних медико-соціальних проблем. Хоча її вивченню присвячена значна кількість наукових досліджень, багато питань патогенезу, лікування та реабілітації хворих залишаються невизначеними, що є обґрунтуванням проведення даного наукового дослідження.

Мета дослідження: вивчення особливостей реалізації проведення процедури лікувальної фізичної культури при остеохондрозу хребта у підлітковому віці.

Результати наукової розвідки. Хребет людини є дуже складним анатомо-фізіологічним механізмом, від правильної роботи якого залежить функціонування всіх органів і систем. Його структурною і функціональною одиницею є хребетно-руховий сегмент, який складається з 2-х хребців, що об'єднуються між собою зв'язково-м'язовим апаратом, міжхребцевими дисками, суглобами і включає сегментарні джерела іннервації й кровопостачання.

Кожен хребетно-руховий сегмент робить свій внесок для досягнення функціональності хребта, основними функціями якого є захисна та опорно-рухова.

Зокрема, важливу роль в амортизаційній здатності хребта відіграють міжхребцеві диски, які зменшують осьове навантаження, пом'якшують струси та поштовхи при ходьбі, стрибках і бігу. При щоденному статичному та динамічному навантаженнях відбувається зростання внутрішньо-дискового тиску, що викликає мікротравматизацію міжхребцевих дисків, яка з часом призводить до їх зношення та формування дегенеративно-дистрофічних змін. Згодом в цей процес залучаються тіла суміжних хребців, міжхребцеві суглоби і зв'язковий апарат. М'язи втрачають здатність перерозподіляти та зменшувати навантаження на хребетно-руховий сегмент.

Отже, ураження будь-якої складової хребетно-рухового сегменту, буде призводити до порушення функцій хребта. Такі зміни у хребті називають остеохондрозом.

Остеохондроз – захворювання, при якому відбувається дегенерація міжхребцевих дисків. Однією з причин дегенерації дисків є їх недостатнє харчування, яке, у свою чергу, є наслідком слабкої фізичної активності людини. Харчування дисків здійснюється за коштами м'язів спини, відповідно якщо м'язи не працюють – поживні речовини в диски практично не надходять. У той же час недорозвиненість м'язового корсету, який повинен знімати частину навантаження з міжхребцевих дисків, теж є причиною розвитку остеохондрозу.

Вправи лікувальної фізкультури при лікуванні остеохондрозу спрямовані на поліпшення кровопостачання м'язів, що підтримують хребет, зміцнення м'язового корсета, посилення доставки поживних речовин до суглобів і м'язів і зменшення набряку. Завдяки даному комплексу відбувається перерозподіл м'язової напруги на різні групи м'язів, не залучені в патологічний процес. Перші заняття проводяться протягом 10–15 хвилин з чергуванням збільшення та зменшення навантажень на м'язи, повторюючи кожну вправу до шести разів.

Однією з форм ЛФК є гідрокінезотерапія – дуже цінний метод лікування і профілактики остеохондрозу, так як у водному середовищі майже виключається статичне навантаження вагою тіла на елементи хребта. Крім того, в басейні добре розробляти контрактури суглобів і відновлювати гнучкість хребта. При відвідуванні басейну потрібно уникати переохолоджень.

Слід нагадати, що ЛФК є лише частиною великого переліку заходів, які потрібно застосовувати з метою попередження розвитку остеохондрозу хребта, його загострень, ускладнень, а також лікування остеохондрозу. До ЛФК відноситься і міостимуляція - імпульсна скорочення м'язів без рухів. Це дуже цінний метод тренування, що дозволяє тренувати м'язи в будь-яких умовах і непомітно для оточуючих.

Основні правила проведення лікувальної фізкультури при остеохондрозі:

- перед виконанням вправ рекомендовано виконати контроль артеріального тиску;
- вправи виконувати плавно, в повільному темпі, енергійні рухи протипоказані;
- збільшення інтенсивності та кількості повторень необхідно нарощувати поступово і обережно;
- вправи виконуються в положенні лежачи або стоячи;
- вправи необхідно виконувати регулярно;
- при появі різких больових відчуттів заняття необхідно припинити.

Важливо пам'ятати при ЛФК:

1. Лікувальна фізкультура, як правило, проводиться тільки в період ремісії захворювання, коли симптоми, такі як біль і обмеження рухів в тому чи іншому відділі хребта – мінімальні або відсутні. Виконуючи лікувальні вправи в період загострення, ви не тільки можете заподіяти виникненню болю, але і можете сприяти погіршенню стану хребта в цілому.

2. Перед тим, як приступати до виконання спеціальних фізичних вправ, у тому числі знайдених на нашому сайті, обов'язково проконсультуйтеся з вашим лікарем. Не виключено, що певні рухи з лікувального комплексу вам не показані, або в даний час на даному етапі лікування їх виконання може заподіяти шкоду.

3. Будь-яка лікувальна фізкультура при остеохондрозі необхідна для того, щоб, з одного боку, дати навантаження на м'язи спини, а з іншого – не перевантажувати хребет. Якщо в комплексі вправ, які ви використовуєте, дано занадто великі навантаження, наполегливо рекомендуємо відмовитися від їх виконання і обов'язково проконсультуватися з лікарем.

4. У правильному комплексі лікувальної фізкультури при остеохондрозі, статичні навантаження повинні переважати над динамічними. Статичне навантаження – це коли у вправах вам потрібно в якийсь момент завмерти (наприклад, при підйомі ноги) і побути в цьому положенні певну кількість секунд. Завдяки таким статичним вправам м'язи отримують необхідну для їх зміцнення навантаження, а сам хребет не зношується, тому що при таких вправах рух в ньому мінімальний.

5. Лікувальна фізкультура для хребта – єдиний метод лікування, який не вимагає від вас ні грошей, ні ліків, ні коштовного устаткування. Запасіться терпінням і силою волі. Виконуйте всі вправи регулярно та в повному обсязі.

6. При остеохондрозі хребта категорично заборонено піднімати тяжкості.

Висновки. Отже, лікувальна гімнастика вважається одним з найбільш важливих методів терапії, що застосовуються при захворюваннях хребта і суглобів. Вона допомагає відновити рухливість, сприяє зміцненню м'язів та підтримання в тонусі всього тіла. Істотним достоїнством лікувальної гімнастики є її доступність і відсутність матеріальних витрат. Призначає лікувальну фізкультуру лікуючий лікар, а лікар-фахівець з ЛФК визначає методику занять. Тільки лікар може встановити недоцільність виконання деяких вправ при тій чи іншій хвороби і врахувати можливі протипоказання до застосування лікувальної фізкультури. Процедури проводить інструктор, в особливо складних випадках лікар з ЛФК. Застосування лікувальної фізкультури, підвищуючи ефективність комплексної терапії, прискорює терміни видужання і попереджає подальше прогресування захворювання.

Тому при лікуванні остеохондрозу потрібно враховувати правила та рекомендації, щоб покращити стан своїх суглобів та здоров'я.

Список використаних джерел та літератури:

1. Байер К. Здоровий спосіб життя / Байер К., Шнейберг Л. – М., 2001.
2. Біліч Г. Л. Основи валеології / Біліч Г. Л., Назарова Л. В. – СПб., 1999.
3. Брехман І. І. Валеологія – найка про здоров'я / Брехман І. І. – М., 2000.
4. Брегг П. Хребет – ключ до здоров'я / Брегг П. – М., 2002.
5. Добрава Є. В. Здорові суглоби і хребет / Добрава Є. В. – М., 2007.
6. Лікувальна фізкультура і лікарський контроль / под. ред. проф. Г. Л. Апанасенко. – М.: Медицина, 1999.
7. Нордемар Р. Правила поведінки при болях у спині / Нордемар Р. – М., 2002.

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТА МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД РОЗВИТКУ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Актуальність проблеми. Бухгалтерський облік по праву займає провідне місце в системі підприємницької діяльності та управління бізнесом. У бухгалтерському обліку видно абсолютно всі операції, які були здійснені організацією і мають грошовий вираз. Він є відображенням всіх виробничих процесів, які реально йдуть на підприємстві, і служить, таким чином, базою для планування бізнесу.

Мета дослідження: дослідити систему національного на міжнародного обліку фінансів, проаналізувати спільні та відмінні риси та навести рекомендації щодо розвитку бухгалтерського обліку в Україні.

Результати наукової розвідки. В Україні, як і в інших країнах світу, передумовою для вдосконалення бухгалтерського обліку та звітності в державному секторі в сучасних умовах є запровадження Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку для державного сектору (далі – МСБОДС), що розробляються Комітетом з питань державного сектору Міжнародної федерації бухгалтерів [1].

Подальший розвиток бухгалтерського обліку в бік пристосування національної облікової системи до вимог міжнародних стандартів не враховує особливості економічного розвитку малого бізнесу в Україні (нерозвиненість ринкової інфраструктури, недостатність державної підтримки цього сектору економіки, фінансові та матеріальні обмеження національних малих підприємств) та невідповідність розвитку теоретико-методологічних основ бухгалтерського обліку з методикою й організацією облікового процесу на малих підприємствах [5].

Реформування системи бюджетного обліку Франції [2] свідчить, що вона проектувалася відповідно до вимог Європейського Союзу на базі міжнародних стандартів фінансової звітності. Бухгалтерський облік там, де це можливо, ґрунтується на правилах бухгалтерського обліку, прийнятих для комерційних підприємств. Правила бухгалтерського обліку в державному секторі (бюджетний облік) відрізняються від правил у комерційних підприємствах тільки в силу специфіки діяльності держави. Розробляючи систему бюджетного обліку, фахівці виходили з того, що бюджетний облік і бухгалтерський облік у комерційних підприємствах подібні за такими ознаками: мають схожі визначення; критерії віднесення операцій до фінансового періоду; методи оцінювання майна та зобов'язань [3].

Німецький підхід до формування фінансових результатів в рамках одноколової системи має значну кількість подібних до вітчизняної системи

обліку моментів, але містить і ряд суттєвих відмінностей. Як у німецькій, так і у вітчизняній системі обліку всі витрати і доходи в обліковому потоці групуються за напрямками діяльності: операційної та неопераційної (фінансової, інвестиційної). В активі балансу в обох облікових системах капіталізуються тільки витрати виробничої та довиробничої сфери (постачання), а збутові та адміністративні витрати відображаються в складі витрат періоду. Але суттєвою відмінністю є наявність можливості в німецькій системі обліку формування «фінансового результату для цілей управління», який в сумі із «нейтральним фінансовим результатом» складає загальний фінансовий результат для цілей зовнішньої звітності підприємства. При цьому при розрахунку фінансового результату для цілей управління менеджмент може обирати методичні підходи, керуючись виключно принципом релевантності. У вітчизняній системі обліку аналогічний фінансовий результат для цілей управління може бути розрахований тільки поза системою рахунків бухгалтерського обліку, оскільки у вітчизняній науці відсутні рахунки-фільтри для обліку різниць [6].

Розроблення основних напрямів стратегії розвитку бухгалтерського обліку безпосередньо повинно бути узгоджене з діючою правовою базою, основним документом якої є Стратегія застосування міжнародних стандартів фінансової звітності в Україні [4]. Одним із завдань Стратегії є удосконалення методології бухгалтерського обліку для суб'єктів малого підприємництва, що повинно стати відправною точкою для процесу реформування бухгалтерського обліку для малих підприємств в Україні. Для вирішення цього завдання у Стратегії пропонуються такі кроки:

- максимальне спрощення процедури ведення бухгалтерського обліку та форм фінансової звітності;
- адаптація до міжнародних стандартів національної нормативно-правової бази з питань бухгалтерського обліку для малого бізнесу через затвердження відповідних національних П(С)БО зі спрощеним порядком обліку активів, зобов'язань, власного капіталу та розрахунком фінансових результатів;
- надання права застосовувати форму обліку, яка не передбачає застосування подвійного запису [5].

Висновки. Бухгалтерський облік в Україні діє на нормативних засадах Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», яка включає в себе Міжнародні стандарти бухгалтерського обліку для державного сектору, що розробляються Комітетом з питань державного сектору Міжнародної федерації бухгалтерів. Але в умовах глобалізованого світу жодна національна економіка не зможе нормально розвиватися у відриві від міжнародної, процес запровадження єдиних світових стандартів бухгалтерського обліку та фінансової звітності неможливо зупинити, тому Україна не може залишитися за його межами. Тому Україні треба систематично впроваджувати найкращі світові стандарти обліку. Адже такі стандарти передусім є ефективним інструментарієм інформаційного забезпечення управління державою.

Список використаних джерел та літератури:

1. Ловінська Л. Г. Світовий досвід запровадження міжнародних стандартів у бухгалтерському обліку державного сектору / Л. Г. Ловінська, Л. В. Гізатуліна // Фінанси України. – 2012. – № 6. – С. 76–87.
2. Концепція бухгалтерського обліку в ринковій економіці Росії [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [www1.minfin.ru/common/img/uploaded /.../buhzak_koncept.pdf](http://www1.minfin.ru/common/img/uploaded/.../buhzak_koncept.pdf). – Назва з екрана.
3. Калюга Є. В. Відповідність між національною та міжнародною системами обліку [Електронний ресурс] / Є. В. Калюга. – 2015. – Режим доступу: <http://www.stu.cn.ua/media/files/conference/conference-bo-15-tezi.pdf>. – Назва з екрана.
4. Стратегія застосування міжнародних стандартів фінансової звітності в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 24.10.2007 р. № 911-р.
5. Гоголь Т. А. Стратегія розвитку бухгалтерського обліку в секторі малого бізнесу України [Електронний ресурс] / Т. А. Гоголь. – 2015. – Режим доступу: <http://www.stu.cn.ua/media/files/conference/conference-bo-15-tezi.pdf>. – Назва з екрана.
6. Шулла Р. С. Аналіз підходів до організації системи обліку витрат, доходів і фінансових результатів в Німеччині: міжнародний досвід і можливості його адаптації у вітчизняній науці і практиці [Електронний ресурс] / Р. С. Шулла. – 2017. – Режим доступу: <http://www.lp.edu.ua/opportunities/2017/iii-mizhнародna-naukovo-praktychna-konferenciya-buhgalterskyu-oblik>. – Назва з екрана.

Чеканов Роман, студент IV курсу спеціальності «Інженерія програмного забезпечення»,
Москаленко Артем, завідувач кафедри програмної інженерії та інформаційних технологій Полтавського інституту бізнесу ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Полтава)

ВИКОРИСТАННЯ СНІФЕРІВ ПАКЕТІВ ПРИ ПРОВЕДЕННІ АУДИТУ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ІТ-ІНФРАСТРУКТУРИ

Актуальність дослідження. Спеціалістами у сфері інформаційної безпеки прийнято умовно поділяти людей, що займаються зломом інформаційних систем, на три групи: «чорні капелюхи» (Black Hat), «Сірі капелюхи» (Gray Hat) і «Білі капелюхи» (White Hat) [1]. Перші займаються незаконним зломом і проникненням, в свою чергу останні роблять це в рамках правового поля. Санкціонований злом інформаційних систем може бути в двох випадках: коли зламують власну інформаційну систему, або коли зламується мережа організації, з якою укладено письмову угоду про проведення аудиту або тестів на проникнення [1, 2]. Gray Hat зламують інформаційні системи, але не використовують отриманий доступ або інформацію в будь-яких своїх цілях, а повідомляють про знайдену уразливість власнику ресурсу. Деякі компанії, наприклад Google, платять за інформацію про знайдені в їхніх продуктах вразливості і помилки. White Hat займаються виключно законним аудитом інформаційних систем.

Аудит інформаційної безпеки – це системний процес одержання об'єктивних якісних і кількісних оцінок поточного стану безпеки інформаційної

системи або інформаційно-телекомунікаційної системи, комплексна оцінка рівня інформаційної безпеки замовника з урахуванням трьох основних факторів: персоналу, процесів та технологій [3].

Таким чином, метою дослідження є здійснення оцінки реального стану захищеності ресурсів інформаційної та/або інформаційно-телекомунікаційної системи, а також їх спроможності протистояти зовнішнім і внутрішнім загрозам інформаційної безпеки шляхом проведення аудиту інформаційної безпеки ІТ-інфраструктури з використанням сніферів пакетів.

Результати наукової розвідки. Сніфер – це спеціалізований програмний або програмно-апаратний комплекс, що призначений для перехоплення та подальшого аналізу трафіку, що передається в межах визначеного сегменту мережі.

Архітектура більшості локальних мереж заснована на технології Ethernet, у якій усі пристрої підключені до одного середовища передачі даних і спільно його використовують. Використовуючи цю особливість Ethernet, відпадає необхідність несанкціонованого підключення до сегмента мережі – комп'ютер, з якого передбачається прослуховування, вже підключений до деякого сегмента мережі.

Сніфер може аналізувати лише той трафік, що проходить через його мережеву карту. Всередині одного сегмента мережі Ethernet усі пакети розсилаються всім абонентам, це надає можливість перехоплення інформації.

Між сегментами інформація передається через комутатори. Комутація пакетів – форма передачі, при якій дані, розбиті на окремі пакети, можуть пересилатися з вихідного пункту в пункт призначення різними маршрутами. Пакети з іншого сегменту мережі в даний сегмент не передаються.

Сніфери пакетів можуть бути використані для досягнення різних цілей. З одного боку, сніфери – потужний засіб, за допомогою якого можна здійснити пасивну мережеву атаку. Ці програми можуть являти собою серйозну загрозу, оскільки можуть перехоплювати і розшифровувати імена і паролі користувачів, конфіденційну інформацію. З іншого боку, сніфери допомагають системним адміністраторам здійснювати діагностику мережі і відслідковувати атаки комп'ютерних злочинців. Крім того, сніфери можуть бути використані з метою перевірки і детального аналізу правильності конфігурації мережного програмного забезпечення.

До основних методів перехоплення мережевих даних можна віднести [4]:

1. Фальшиві запити ARP. Для перехоплення мережевого трафіка між вузлами А і В зловмисник задає цим вузлам свою ІР-адресу, щоб А і В використовували цю фальсифіковану ІР-адресу при обміні повідомленнями.

2. Фальшива маршрутизація. Для перехоплення мережевого трафіка між вузлами А і В перехоплювач задає цим вузлам свою ІР-адресу, щоб А і В використовували цю фальсифіковану ІР-адресу при обміні повідомленнями.

3. Перехоплення ТСР-з'єднання. Перехоплювач, шляхом генерації і відсилання на атакований вузол ТСР-пакетів, перериває поточний сеанс зв'язку з вузлом. Далі, користуючись можливостями протоколу ТСР з відновленням

перерваного ТСР-з'єднання, він перехоплює перерваний сеанс зв'язку і продовжує його замість відключеного клієнта.

4. Мережевий сніфінг. Для сніфінга мереж, зазвичай, використовуються мережеві карти, що переведені в режим прослуховування. Прослуховування мережі вимагає підключення комп'ютера із запущеною програмою-сніфером до сегмента мережі, після чого ініціатору інформаційного дослідження стає доступним весь мережевий трафік, що відправляється і отримується комп'ютерами в даному мережевому сегменті. Ще простіше виконати перехоплення трафіка радіомереж.

Прослуховування мережевого інтерфейсу є найпростішим і найдоступнішим методом перехоплення трафіку. Програмний сніфер перехоплює і відображає усі пакети, що проходять через обраний інтерфейс. Прикладом таких систем для Windows є програми Cain & Abel, Wireshark, Windump та ін.

Сніфер дозволяє проводити аналіз службової інформації, що містилася в перехоплених пакетах. До такої інформації відносяться як: протокол, джерело відправлення, отримання, TTL та ін. Аналіз даної інформації дозволяє: виявляти вірусний і закільцьований трафік, наявність якого збільшує завантаження мережевого обладнання і каналів зв'язку; виявляти в мережі небезпечно та несанкціоноване програмне забезпечення, наприклад, мережеві сканери, флудери, троянські програми, клієнти пірінгових мереж та ін.; локалізувати несправність мережі або помилку конфігурації мережевих налаштувань.

Висновки. Таким чином, використання сніферів пакетів при проведенні аудиту інформаційної безпеки ІТ-інфраструктури, дозволяє адміністратору чи аудитору системи отримати потужній інструментарій, що дозволить виявляти вірусний і закільцьований трафік, небезпечно та несанкціоноване програмне забезпечення, локалізувати несправність мережі, помилку конфігурації мережевих налаштувань.

Список використаних джерел та літератури:

1. Скабцов Н. Аудит безопасности информационных систем / Н. Скабцов. – СПб.: Питер, 2018. – 272 с.
2. Шаньгин В. Ф. Информационная безопасность / В. Ф. Шаньгин. – М.: ДМК Пресс, 2014. – 702 с.
3. Аудит інформаційної безпеки інформаційних систем та інформаційно-телекомунікаційних систем [Електронний ресурс] // ДП «Українські спеціальні системи». – Режим доступу: <http://www.uss.gov.ua/audit-of-information-security>. – Назва з екрана.
4. Загинайлов Ю. Н. Теория информационной безопасности и методология защиты информации: курс лекцій / Ю. Н. Загинайлов. – Барнаул: Изд-во АлтГТУ, 2010. – 104 с.

ІЄРАРХІЯ ПОМІЧНИКІВ СУЧАСНОГО КЕРІВНИКА ЗА ФУНКЦІОНАЛЬНИМ НАПОВНЕННЯМ

Всесвітні глобалізаційні процеси призвели не лише до появи зовсім нових для вітчизняного ринку праці професій, але й до зміни функціонального наповнення та професійно-освітніх вимог до фахівців раніше відомих посад.

Вагоме збільшення інформаційного навантаження сучасних керівників та турбулентність бізнес-середовища призводять до необхідності перерозподілу частини їх функціональних обов'язків на помічників – персональних асистентів з метою підвищення ефективності менеджменту.

Питанням оптимізації менеджменту шляхом делегування повноважень присвячено роботи значної кількості науковців-економістів, але вони також потребують уточнення через вимоги часу та зміни у навколишньому середовищі.

Слід з'ясувати: хто вони такі – помічники сучасного керівника, який їх функціонал і чим він відрізняється від суміжних професій сьогодення.

Доцільно розглянути ієрархію помічників сучасного керівника за збільшенням функціонального наповнення. На наш погляд, її можна побудувати наступним чином: секретар, офіс-менеджер, особистий помічник/персональний асистент, бізнес-асистент, менеджер проектів.

Зрозуміло, що це не вичерпний список існуючих на практиці формулювань та назв професій, пов'язаних з секретаріатом, діловодством та адміністративно-господарським відділком, що в тій чи іншій мірі сприяють оптимізації менеджменту. Крім того, відсутність чітко визначених посадових обов'язків, може призводити до поєднання декількох посад, через що функції окремих кадрових одиниць можуть бути об'єднані або розмежовані, залежно від специфіки організації праці у того чи іншого суб'єкта господарювання. Але, в цілому, вони узагальнені та прописані у посадовій інструкції працівника.

Розглянемо по черзі головні функції перерахованих вище помічників сучасного керівника. Найнижчий рівень у запропонованій нами ієрархії займають секретарі. Це фахівці, що організують прийом відвідувачів, телефонні переговори, наради, своєчасно отримують, обробляють документи, оформляють їх, зберігають і надають на першу вимогу керівникові, слідкують за виконанням робочого плану керівника, доводять інформацію, допомагають іншим працівникам у межах своєї компетенції. Висококваліфікованому секретарю-референту доручається і підготовка документів. Як правило, на секретаря покладається вирішення усіх організаційних питань та діловодство.

Досить часто офіс-менеджерів плутають з секретарем, менеджером з персоналу та адміністратором. Так, частково він може виконувати ті чи інші функції, але головне в роботі офіс-менеджера – це управлінська складова, що відсутня у секретаря, і полягає у забезпеченні поточної організації роботи офісу

(закупці усього необхідного, пошуку постачальників та підрядників, контролюванні виконання договорів з ними, керуванні роботою обслуговуючого офісного персоналу і таке інше...)

Слід відзначити, що розглянуті вище посади секретаря та офіс-менеджера, здебільшого передбачають знаходження працівника усередині офісу на протязі всього робочого дня. У той самий час робота особистого помічника або персонального асистента, досить часто виходить за межі офісу і, полягає у супроводі керівника, особистому поданні його інтересів на ділових зустрічах чи участі у переговорах. Тобто ця посада, окрім функцій секретаря та офіс-менеджера, вимагає наявності певних професіональних, особистих та ділових якостей для виконання окремих завдань керівника. Так, більшість роботодавців включають до функціональних обов'язків персональних асистентів особисті доручення та Travel-підтримку (оформлення візи і підготовку документів; придбання квитків; бронювання номерів в готелі і інші подібні послуги; супровід керівника в поїздці; переклади, спілкування та листування іноземною мовою; трансфер; організацію культурної програми тощо). Моніторинг сучасного ринку праці України, дозволяє нам констатувати той факт, що відчувається гостра нестача фахівців саме такого рівня.

З персональних асистентів, що мають достатній досвід роботи, як правило, виростають бізнес-асистенти та менеджери проектів. Це – особисті помічники керівника, які окрім виконання безпосередньо функцій персонального асистента, самостійно приймають участь в проектах, володіють достовірною інформацією щодо структури та особливостей ведення бізнесу, контролюють певні сегменти діяльності за дорученням керівника, несуть персональну відповідальність за результатами виконання того чи іншого завдання, пов'язаного з управлінням бізнес-процесами, що безпосередньо впливає на результати діяльності суб'єкта господарювання. Згідно із запропонованою нами ієрархії помічників сучасного керівника за функціональним наповненням, ця категорія працівників складає найвищий рівень і обов'язково потребує суттєвого досвіду та професійних знань у бізнес-сфері.

Жодна установа, підприємство, фірма не можуть існувати без керівника, як і керівник не може обходитися без особистого помічника. Помічник ніби зв'язує керівника із зовнішнім світом. І яким буде цей зв'язок залежить від його професійно-освітніх компетенцій. Тобто помічник повинен мати спеціальну освіту, бути професійно підготовленим фахівцем-лідером для знаходження оптимальних варіантів і відповідати тим вимогам, які заявлені його посадою.

Таким чином, розглянуті підходи до визначення ієрархії помічників сучасного керівника, покликані сприяти удосконаленню процесу управління персоналом з метою підвищення результативності діяльності суб'єкта господарювання.

КРАУДСОРСИНГ ЯК СУЧАСНИЙ УПРАВЛІНСЬКИЙ ІНСТРУМЕНТ

Актуальні проблеми. Розвиток сучасного суспільства потребує застосування нових сучасних інструментів для покращення якості управління усіх соціальних сфер та якості людської життєдіяльності. Однак в практиці інноваційні управлінські інструменти повільно впроваджуються менеджерами.

Мета дослідження: теоретико-методологічне дослідження краудсорсингу, визначення проблем розвитку краудсорсингу та розробка рекомендацій для розвитку краудсорсингових відносин на вітчизняному ринку.

Результати наукової розвідки. Термін «краудсорсинг» був введений не так давно, в 2006 р. Він утворений від англійських слів crowd – натовп і sourcing – використання ресурсів. Означає передачу деяких виробничих функцій невизначеному колу осіб і передбачає укладення трудового договору [2].

Краудсорсинг – це інноваційний спосіб домогтися мети з найменшими витратами за рахунок використання сучасного двостороннього супутникового каналу зв'язку (Інтернет) і об'єднання величезного інтелектуального потенціалу великого числа людей, спрямованого на поліпшення ефективності та підвищення прибутковості, і який дозволяє за короткий проміжок часу породжувати велику кількість ідей, проводити аналітику і приймати рішення про справедливість тієї чи іншої ідеї. Суть краудсорсингу полягає в тому, щоб з однієї вхідної ідеї за допомогою групи людей об'єднаних спільною метою, отримати потрібний для компанії кінцевий продукт у вигляді рішення, готового для реалізації або впровадження [3].

Основою всіх проектів, що використовують краудсорсинг, є талановиті люди, які готові жертвувати своїм часом. Зазвичай ентузіасти, які займаються такими проектами, прагнуть не так заробити грошей, скільки отримати моральне задоволення від роботи – це значно менші витрати, ніж, якби користувалися послугами спеціальної фірми, що спеціалізується на наданні подібних послуг. В такому випадку демонструється потенційним клієнтам прозорість і готовність до співпраці, збільшуючи їх лояльність до бренду.

Існують такі різновиди краудсорсингу:

- краудстормінг – пошук в середовищі споживачів продукту пропозицій, які можуть поліпшити його якість;
- краудкастинг – пошук людей та організацій, здатних вирішити завдання, що стоять перед науково-дослідними, дослідно-конструкторськими і технологічними відділами великих корпорацій;
- раудвиробництво – діяльність, яка може бути здійснена тільки зусиллями відкритого мережевого співтовариства [3].

Найяскравішими прикладами використання краудсорсингу в світі є: «Вікіпедія» – вільна енциклопедія. Пропонує користувачам самим редагувати статті; «Microsoft» – транснаціональна компанія з виробництва програмного забезпечення для обчислювальної техніки, залучає користувачів свого програмного забезпечення залишити пропозиції щодо поліпшення розробок компанії на корпоративному сайті, а також проводить опитування громадської думки [4].

З ростом популярності традиційного виду краудсорсингу стали очевидні і його недоліки – наприклад, марний «шум» ідей, генерований користувачами, недостатня вмотивованість волонтерів, а також зниження якості кінцевого продукту.

Щоб позбутися недоліків, з'являються нові технології та покоління краудсорсингу. Як приклад можна навести технологію синтелектуального краудсорсингу, створену російською компанією «Witology» і побудовану на можливості об'єднання інтелектуальних рівнів учасників. Якраз цю концепцію поклав в основу власного краудсорсингового проекту «Сбербанк».

Завдання синтелектуального краудсорсингу – знайти безліч кращих ідей (і людей), тоді як звичайний краудсорсинг спрямований на знаходження однієї ідеї з багатьох. Зробити це можна, зокрема, за рахунок застосування системи рейтингів учасників подібних проектів, а також спеціальних методик, які дозволяють ідеям проходити ряд еволюційних етапів видозмін і відбору. Новий метод роботи з користувачами дозволить підвищити ККД роботи [1].

Основні переваги та недоліки краудсорсингу представлено у табл. 1.

Таблиця 1

Переваги та недоліки використання краудсорсингу

Переваги	Недоліки
1) можливість швидко згенерувати велику кількість ідей;	1) не може замінити консультації професіонала;
2) можливість швидко згенерувати велику кількість ідей;	2) підходить лише розкритим ТМ;
3) можливість залучити велику кількість виконавців-спеціалістів у своїй сфері діяльності;	3) може вирішити лише прості задачі.
4) доступ до інтелектуального потенціалу;	
5) зниження витрат і ризику;	
6) посилення лояльності споживачів;	
7) нестандартні рішення;	
8) проект у більшості випадків розподіляють на більш дрібні під задачі, що дає можливість більш ефективно вирішити кожну конкретну задачу.	

У нашій країні слово краудсорсинг не надто відоме. Гальмує розвиток краудсорсингу в Україні неврегульоване законодавство про захист авторських прав та фінансові махінації. Ніхто з учасників не захищений від того, що

запропонований ним продукт може бути використаний без його згоди. Важливо пам'ятати, що краудсорсинг не спроможний відповісти на всі питання, що виникають на підприємстві, а всього лиш є інструментом у прийнятті рішень. Першочергово необхідно чітко сформулювати задачу і вирішити, чи є краудсорсинг найкращим способом її розв'язання.

Таким чином, краудсорсинг дає можливість підприємству вирішити велику кількість бізнес-задач з максимальною економією матеріальних та трудових ресурсів, а також мінімізувати витрати часу. Перспектив у краудсорсингу набагато більше, ніж ми сьогодні можемо собі уявити. Це величезна сила для вироблення рішень щодо реалізації глобальних проектів. Для держав – це спосіб змінити світ на краще. Для приватних компаній – засіб ефективного створення нових продуктів. Для користувачів – засіб самовираження, самореклами і навіть заробітку.

Список використаних джерел та літератури:

1. Коллективный разум [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://lenta.ru/articles/2011/10/31/crowdsourcing/>. – Загл с экрана.
2. Краудсорсинг [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://library.kiwix.org/wikipedia_uk_all/. – Загл с экрана.
3. Максимов Н. Н. Краудсорсинг як спосіб активізації розвитку персоналу / Н. Н. Максимов, В. С. Паршина // Молодий вчений. – 2012. – № 12. – С. 233–236.
4. Нищенко О. В. Краудсорсинг як сучасний управлінський інструмент / О. В. Нищенко // Економ. науки. – 2014. – Вип. 11 (41), ч. 2. – С. 231–237.

Шилін Володимир Петрович, доцент кафедри комп'ютерних наук та інженерії програмного забезпечення ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

СТВОРЕННЯ СЛУЖБИ SERVICE DESK В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНИМИ ТЕХНОЛОГІЯМИ

Актуальність проблеми. Після первинного насичення ринку, його учасники усвідомили необхідність забезпечення якості ІТ-послуг. В даний час забезпечення якості ІТ-послуг є ключем до ефективного аналізу, обробки та розповсюдження інформації, тобто до успішної діяльності організації в цілому.

Ще в 1980-х роках британська влада доручила Центральному агентству комп'ютерних технологій та комунікацій (ССТА) розробити загальні принципи ефективного використання ІТ-послуг у Великій Британії. Так з'явився перший документ, що об'єднав в собі кращі практики в управлінні ІТ-службами. Основною його особливістю стала розробка єдиного підходу, який не залежить від постачальника послуг. Ця бібліотека книг була названа Бібліотекою інфраструктури інформаційних технологій або ІТІЛ. В даний час ІТІЛ представляє саму найвідомішу базу знань в області Управління послугами у всьому світі і відображає основи провідних світових практик в області ІТ.

Центральним і ключовим терміном ITIL є служба (служба). IT-служба – одна або більше технічних чи професійних можливостей, яка робить можливим бізнес-процес. Процес надання послуг – це сполучення виробництва та споживання, в якому постачальник і замовник беруть участь одночасно.

Мета дослідження: вивчення можливостей IT-сервісів, зокрема служби Service Desk, підбір інструментальних засобів управління інформаційними технологіями з метою їх впровадження в навчальний процес при вивченні дисципліни «Моделі, технології проектування та управління ІС».

Результати дослідження. Ключовими IT-процесами, що визначають ефективність бізнесу в частині підтримки (експлуатації та супроводу) IT-сервісів, є: управління інцидентами, управління проблемами, управління конфігураціями, управління змінами, управління релізами.

На базі бібліотек ITIL деякі комерційні компанії розробили свої структуровані підходи до Управління IT-службами. Серед них HP ITSM Reference Model компанії Hewlett-Packard, IT Process Model компанії IBM, MOF компанії Microsoft та багато інших. Це стало однією з причин, за якими бібліотека ITIL фактично стала стандартом в описі основних процесів IT Сервіс-менеджменту (ITSM) – підходу до управління та організації IT-послуг, спрямованого на задоволення потреб бізнесу. Управління IT-послугами здійснюється постачальниками IT-послуг шляхом використання оптимальної комбінації людей, процесів та інформаційних технологій.

На відміну від більш традиційного технологічного підходу, ITSM рекомендує зосередитися на клієнті та його потребах, сервісах, наданих користувачеві інформаційними технологіями, а не на самих технологіях.

Точка контакту користувача з IT-організацією – Служба сервісного центру (Service Desk). Раніше в книгах ITIL вона була названа службою Help Desk. Основними завданнями служб Help Desk були реєстрація, вирішення та відстеження інцидентів. Служба Service Desk має ширші функції (наприклад, отримання Запитів на зміни) і може виконувати дії, що відносяться до декількох процесів.

Основною метою Служби Service Desk є підтримка послуг, що надаються IT-організацією на основі досягнутих із замовником домовленостей, шляхом виконання ряду дій з підтримки (з різних процесів).

Відповідно до методології ITISM основними процесами для Service Desk є: Процес Управління інцидентами, Процес Управління проблемами та Процес подачі Запитів на зміни.

Процес Управління інцидентами призначений для усунення інциденту та швидкого відновлення надання послуг. Інциденти реєструються, причому якість реєстраційної інформації визначає ефективність ряду інших процесів.

Якщо є підозри на проблему в IT-інфраструктурі, то метою Процесу Управління Проблемами є встановлення корінних причин. Підозра на наявність проблеми може виникнути через наявність інцидентів.

Коли причини встановлені (визначені відомі помилки), приймається бізнес-рішення про те, чи потрібно робити вдосконалення в інфраструктурі для

запобігання виникненню нових інцидентів. Такі вдосконалення проводяться шляхом подачі Запитів на Зміни.

Сьогодні розроблена та експлуатується велика кількість систем управління інформаційними технологіями. Одним з професійних рішень, розроблених на промисловій платформі, є продукт ITSM 365.

ITSM 365 пропонує інструменти для формалізації та структурування наступних процесів діяльності ІТ-служб: Управління каталогом послуг і рівня послуг; Служба Service Desk; Управління інцидентами та запитами на обслуговування; Управління знаннями; Управління ІТ-активами; Управління запитами на зміну; Узгодження заявок та запитів на зміну; Управління проблемами; Управління завданнями та повноваженнями; Облік трудовитрат; Контроль і облік.

Єдиною точкою контакту з користувачами ІТ-послуг є служба Service Desk, яка приймає заявки від користувачів і взаємодіє з ними при обслуговуванні заявки в рамках процесу «Управління інцидентами і запитами на обслуговування». Перед тим як користувачі зможуть приступити до реєстрації заявок в службі Service Desk ITSM 365, необхідно виконати декілька наступних кроків налаштування системи:

- наповнення оргструктури, де інформацію про відділи і співробітників компанії можна ввести в систему декількома способами: імпорт з Active Directory або наповнити оргструктуру вручну.

- налаштування правил розрахунку регламентного часу виконання заявок. Регламентний час вирішення заявки – дата і час, до настання якого заявка повинна бути виконана, інакше вона буде прострочена.

Розглянемо основні процеси Служби Service Desk.

Управління інцидентами і запитами на обслуговування

Всі звернення співробітників в ІТ-службу з різних питань, пов'язаних зі збоями в отриманні послуг: не працює комп'ютер, в принтері закінчується картридж, не будується звіт в 1С тощо, необхідно реєструвати в системі. Заявка реєструється одним із таких способів: електронною поштою, через Особистий кабінет або фахівцем ІТ-служби.

Після реєстрації заявки виконується її прийом в роботу і, при необхідності, узгодження заявки із зацікавленими особами. Далі заявка виконується і закривається.

2. Управління проблемами

Процес управління проблемами спрямований на встановлення кореневої причини виникнення збоїв в роботі послуги і підготовку рішень щодо їх усунення. Проблема – невідома причина одного або декількох інцидентів. Роботи по виявленню та вирішенню проблем проводяться фахівцями ІТ-служби в декілька етапів.

Реєстрація проблеми – фахівець ІТ-служби формулює детальний опис проблеми і проводить її первинну класифікацію, вказуючи приналежність проблеми до певної категорії.

Діагностика – на даному етапі відповідальним виконавцем проводяться роботи, спрямовані на пошук кореневої причини проблеми, на підготовку і опис необхідного рішення, що мінімізує вплив проблеми, а також пошук рішення для усунення проблеми.

Застосування рішення – знайдене рішення проблеми може спричинити за собою ряд заходів щодо зміни та модифікації інфраструктури компанії. Планування та впровадження змін реалізовано в системі у вигляді окремого процесу Управління запитами на зміну.

Закриття проблеми – після успішного застосування рішення проблема закривається і всі роботи по ній припиняються. Картка проблеми зберігається в системі і може використовуватися в подальшому для отримання актуальної інформації про прийняте рішення з проблеми, про вплив даної проблеми на роботу компанії.

3. Управління запитами на зміну

Процес «Управління запитами на зміну» включає в себе загальне планування змін, розробку стандартних планів впровадження змін, облік порушених ІТ-активів і пов'язаних заявок і проблем.

Роботи з планування та впровадження змін проводяться фахівцями ІТ-служби в кілька етапів:

Реєстрація запиту на зміну – фахівець ІТ-служби описує запропоновані зміни і проводить їх первинну класифікацію, вказуючи вплив зміни на бізнес-процеси компанії і приналежність зміни до певної категорії.

Планування – на даному етапі фахівці складають плани впровадження зміни і його відміни, а також планують, які ресурси залучати, в який час проводити роботи і які кошти можуть знадобитися.

Узгодження передбачуваних змін може проводитися в два етапи: узгодження можливості змін і узгодження планів впровадження та відміни зміни. Узгодження можливості змін проводиться з метою відхилити непрактичні або непотрібні зміни, наприклад, узгодження з безпосереднім керівником. Узгодження ходу робіт дозволяє залучити до розробки плану всіх зацікавлених у зміні осіб.

Виконання змін – після узгодження зміни і плану ходу робіт, всі необхідні в рамках зміни роботи виконуються в тестовому середовищі.

Тестування – в рамках цього етапу перевіряється коректність виконаної зміни в умовах тестового середовища і перевірка на наявність помилок. Якщо були знайдені помилки, то зміну необхідно повернути на доопрацювання.

Впровадження зміни – в разі успішного тестування, зміна впроваджується в робоче середовище (реальну інфраструктуру компанії), згідно з планом впровадження.

Оцінка результатів зміни – через певний час після завершення робіт з впровадження зміни, необхідно оцінити результати зміни. При оцінці враховується досягнення поставлених при плануванні цілей і ефективність зміни. Якщо зміна була наслідком будь-яких інцидентів або проблем, то

перевіряється факт їх усунення і рішення в результаті впровадження зміни, також з'ясовується, чи не спричинила зміна нових інцидентів.

Практично в будь-який момент часу можна відмінити зміну, виконавши дії, які були описані в плані відміни на стадії планування.

Закриття запиту на зміну – після успішного застосування рішення проблема закривається і всі роботи по ній припиняються. Картка проблеми зберігається в системі і може використовуватися в подальшому для отримання актуальної інформації про прийняте рішення з проблеми, про вплив даної проблеми на роботу компанії.

Висновки. Запропоновані рішення дозволяють створювати високоефективні служби Service Desk в Системах управління інформаційними технологіями.

Список використаних джерел та літератури:

1. ITIL. ITSM [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://wikiitil.ru/itilrus.html>. – Назва з екрана.
2. Ван Бон Я. Введение в ИТ Сервис-менеджмент [Електронний ресурс] / Ян Ван Бон, Георгес Кеммерлинг, Дик Пондман. – Режим доступу: [http://www.wikiitil.ru/books/ITIL-SM-Introduction\(rus\)-2003.pdf](http://www.wikiitil.ru/books/ITIL-SM-Introduction(rus)-2003.pdf). – Загл. с екрана.
3. ITSM. Руководство пользователя [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://itsm365.ru/documents_rus/web/ITSM_manual.htm. – Загл. с екрана.
4. ITSM 365. Управление инцидентами и запросами на обслуживание. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://docplayer.ru/37100932-Itsm-365-upravlenie-incidentami-i-zaprosami-na-obsluzhivanie.html>. – Загл. с екрана.
5. ITSM 365. Управление проблемами [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://docplayer.ru/54803592-Itsm-365-upravlenie-problemami.html>. – Загл. с екрана.

Шипша Аліна, магістрантка II-го року навчання
Інституту управління і права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого
(Україна, м. Київ)

СТАТУС СВИДКА У ГОСПОДАРЬСЬКОМУ ПРОЦЕСІ

Здійснювана в Україні судово-правова реформа призвела до радикальних змін господарського процесуального законодавства України. Однак, багато положень чинного ГПК України не досить повно відповідають сучасним вимогам до здійснення правосуддя, що породжує численні проблеми в судовій практиці. Це стосується, зокрема, й процесуального статусу учасників господарського процесу.

Процесуальний статус суб'єктів господарського процесу досліджувався у науковій і навчальній літературі, а також у публікаціях практичного спрямування. Однак, відповідні праці переважно стосуються загальних проблем господарсько-процесуальних правовідносин.

Основу розуміння статусу учасника господарського процесу (в тому числі і правовий статус свідків у господарському процесі) складають, насамперед,

праці процесуалістів України та інших країн, зокрема: Т. Є. Абової, М. О. Абрамова, Є. А. Борисової, О. М. Бірюкова, В. Е. Беляневича, С. С. Бичкової, К. М. Біди, В. І. Бобрика, Ю. М. Грошового, В. М. Горшеньова, В. Д. Чернадчука, В. І. Тertiшнікова, М. Й. Штефана, а також вчених-господарників, зокрема, О. А. Беляневич, О. М. Вінник, Г. Л. Знаменського, В. В. Луця, В. К. Мамутова, О. П. Подцерковного, Г. В. Пронської, В. В. Рєзнікової, Т. В. Степанової, В. С. Щербини та ін. [1].

Однак, в більшості, дані роботи носять все ж загально-доктринальний характер та не звужуються до розуміння статусу конкретних учасників таких як свідок у господарському процесі.

Взагалі, учасники господарського процесу становлять самостійний інститут господарського процесуального права. Учасники господарського процесу – це суб'єкти, дії яких можуть сприяти правильному і швидкому розгляду спору, захисту прав і інтересів, що охороняються законом, господарюючих суб'єктів.

Усіх учасників господарського процесу залежно від правового стану можна поділити на кілька груп. Перша група – господарські суди (судді), які безпосередньо вирішують конкретну справу. До другої групи відносяться учасники господарського процесу, яких закон визначає особами, що беруть участь у справі. Такими є сторони (позивач і відповідач), треті особи, які заявляють самостійні вимоги на предмет спору, треті особи, які не заявляють самостійних вимог на предмет спору, прокурор, державні та інші органи, які виступають на захист чужих інтересів у силу покладених на них законом функцій. Третю групу становлять особи, які сприяють здійсненню правосуддя, нормальному ходу вирішення. Вони не є учасниками господарського спору, закон визначає їх як інших осіб, які беруть участь у справі. До них, зокрема, відносять і свідків [2].

Згідно з ч. 1 ст. 66 Господарського процесуального кодексу України, свідком може бути будь-яка дієздатна фізична особа, якій відомі будь-які обставини, що стосуються справи [3].

З появою свідка як нового повноцінного процесуального учасника в господарських судах процесуальне законодавство також було доповнено новим засобом доказування – показаннями свідка. Показання свідка можуть бути доказами у господарському спорі.

У ст. 73 ГПК вказано, що доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги та заперечення учасників справи, й інших обставин, які мають значення для вирішення справи. Ці дані встановлюють такими засобами: 1) письмовими, речовими й електронними доказами; 2) висновками експертів; 3) показаннями свідків.

Відповідно до ст. 87 ГПК України показання свідка – це повідомлення про відомі йому обставини, які мають значення для справи. Відповідно до ст. 88 ГПК України показання свідок викладає письмово в заяві. Підпис свідка на заяві посвідчує нотаріус [4].

При дослідженні правового статусу свідків в господарському процесі варто наголосити про необхідність надання ними лише достовірних відомостей, на підставі яких суд може встановити дійсні обставини справи. Особам, які володіють будь-якою інформацією про обставини, які мають значення для справи, слід бути обачними при наданні показань, адже за завідомо неправдиве показання свідка передбачається кримінальна відповідальність за ст. 384 КК України, а за відмову свідка від давання показань – за ст. 385 КК України.

В цьому аспекті цікавим видається практика діяльності судів Швеції. Арбітражний суд цієї країни сам в праві приймати рішення про допустимість доказів при їх оцінці, якщо вони отримані з “чужих слів”. При цьому до уваги в першу чергу беруться показання особи яка керується власним досвідом при отриманні фактичних даних [5].

На думку ж провідних українських фахівців, між колом припущень у справі та належністю доказів існує нерозривна залежність, яка полягає в тому, що належними в процесі вважаються всі докази, які підтверджують або спростовують побудовані припущення.

Проте, під час перевірки припущень змінюються наші знання про досліджувану подію. Такі зміни належності конкретних доказів відбуваються не тому, що змінюється об’єктивний зв’язок між проміжними та іншими допоміжними фактами і предметом доказування або між обставинами, що входять до предмету доказування, і інформацією про них [6, с. 347].

В даному аспекті важливо зауважити про гарантоване статтею 63 Конституції України право особи на відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім’ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом. Важливою гарантією під час здійснення допиту свідків є закріплення у ГПК України вичерпного переліку категорій осіб, які не можуть бути допитані як свідки. Так, згідно ст. 67 ГПК не можуть бути допитані як свідки: недієздатні фізичні особи, а також особи, які перебувають на обліку чи на лікуванні у психіатричному лікувальному закладі і не здатні через свої фізичні або психічні вади правильно сприймати обставини, що мають значення для справи, або давати показання; особи, які за законом зобов’язані зберігати в таємниці відомості, що були довірені їм у зв’язку з наданням професійної правничої допомоги або послуг посередництва (медіації) під час проведення позасудового врегулювання спору, - про такі відомості; священнослужителі – про відомості, одержані ними на сповіді віруючих; судді та присяжні – про обставини обговорення в нарадчій кімнаті питань, що виникли під час ухвалення судового рішення, або про інформацію, що стала відома судді під час врегулювання спору за його участю; інші особи, які не можуть бути допитані як свідки згідно із законом чи міжнародним договором, згода на обов’язковість якого надана Верховною Радою України, без їхньої згоди; особи, які мають дипломатичний імунітет, не можуть бути допитані як свідки без їхньої згоди, а представники дипломатичних представництв – без згоди дипломатичного представника [7].

Зважаючи на вищезазначене можемо констатувати факт того, що впровадження інституту свідків в господарському процесі є досить позитивним.

Для сторін, що беруть участь у господарському процесі стало більше можливостей довести свою правоту, надати більш повні свідчення та обґрунтувати ті обставини, які є основою позиції тієї чи іншої сторони. Це беззаперечно буде слугувати додатковою гарантією того, що суд прийме по справі об'єктивне та справедливе рішення.

Список використаних джерел та літератури:

1. Дем'як В. М. Учасники господарського процесу в позовному провадженні. Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук [Електронний ресурс] / В. М. Дем'як. – Режим доступу: [//https://mydisser.com/ua/catalog/view/13420.html](https://mydisser.com/ua/catalog/view/13420.html). – Назва з екрана.
2. Правознавство. Учасники господарського процесу [Електронний ресурс] // Онлайн бібліотека підручників. – Режим доступу: <http://studentam.net.ua/content/view/6135/93/>. – Назва з екрана.
3. Господарський процесуальний кодекс України від 06.11.1991 № 1798-12 [Електронний ресурс] // Верховна Рада України. – Режим доступу: URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1798-12>. – Назва з екрана.
4. Духовна О. Свідок як новий учасник господарського процесу [Електронний ресурс] / Оксана Духовна. – Режим доступу: <http://jurliga.ligazakon.ua/news/2018/2/22/168629.htm>. – Назва з екрана.
5. Лютіков П. С. Показання свідка в господарському процесі: вкотре про необхідність оновлення засобів доказування [Електронний ресурс] / Лютіков П. С., Краснова К. В. – Режим доступу: http://www.visnyk-juris.uzhnu.uz.ua/file/No.34/part_1/36.pdf. – Назва з екрана.
6. Степанова Т. В. Процесуальний статус учасників позовного провадження у господарському судочинстві: теоретико-правові та праксеологічні аспекти: монографія / Т. В. Степанова; НАН України, Інститут економіко-правових досліджень. – Одеса: Фенікс, 2017. – 494 с.
7. Бахуринський В. С. Правовий статус свідків у господарському процесі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://protokol.com.ua/ua/pravoviy_status_svidkiv_u_gospodarskomu_protsezi/. – Назва з екрана.

Шиша Наташа, курсантка II-го курсу спеціальності «Право»
Навчально-наукового інституту
Національної академії внутрішніх справ
(Україна, м. Київ)

РЕЦИДИВ ЗЛОЧИНІВ ЯК ВИД МНОЖИННОСТІ ЗЛОЧИНІВ

Актуальність проблеми. Україна прагне стати правовою державою, в якій всі підкоряються законам. Це – одна з головних ознак розвиненої демократії. Держава всіма засобами повинна боронити життя й безпеку своїх громадян. В ст. 68 Конституції України записано: «Кожен зобов'язаний неухильно додержуватись Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності» [2, с.53].

Юристи, як і представники інших наук, все більше цікавляться не самою констатацією якогось факту, а шляхом до його становлення. Ще Гегель писав, що «голий результат є труп, що залишив позаду себе тенденцію» [4, с.1]. Даний підхід дозволяє визначити і специфіку помилки при тому або іншому злочині, її вплив на форму і зміст вини, а зрештою, і на кримінальну відповідальність.

На мою думку, задекларована тема є досить актуальною на сьогоднішній день, так як рецидив є найбільш небезпечним видом множинності злочину і боротьба з рецидивною злочинністю займає одне з центральних місць не лише в науці кримінального права, а й кримінально-виконавчого, кримінології, в діяльності суспільства і держави.

Високий рівень рецидиву свідчить про те, що застосовуване до засуджених кримінальне покарання не завжди має на них належний виправний вплив. Неefективність покарання відображає недосконалість застосованої законодавчої норми, помилки в обранні судом виду і терміну покарання.

Мета дослідження полягає у з'ясуванні сутності, ознак рецидиву як виду множини злочинів, а також аналізу видів рецидиву за кримінальним законодавством України.

Результати наукової розвідки. Розвиток уявлень про феномен рецидиву злочинів у ХІХ ст. відбувався у межах класичної школи кримінального права. Під рецидивом (або повторенням) розумілося вчинення однією особою злочинного діяння у другий, третій і наступний раз, після суду та відбутого суб'єктом покарання за перший злочин. При цьому розкриття природи рецидиву в спеціальних виданнях та енциклопедичній літературі того часу відбувалося через перелік необхідних ознак, яким повинні обов'язково відповідати випадки вчинення саме рецидивних злочинів.

У дореволюційній літературі вчинення особою повторного злочину вважалося проявом злої волі злочинця, його особливою схильністю до скоєння злочинних діянь. У зв'язку з цим рецидивіст вважався не звичайним злочинцем, а носієм злої волі особливої якості. Оскільки повторення злочинів розцінювалося криміналістами ХІХ ст. як один з елементів, що належав до суб'єктивної сторони злочинного діяння (волі злочинця), остільки виявлення особливої злісності ставало можливим лише у випадках повторення саме тотожних або однорідних злочинів. З цього приводу М.Сергієвський писав: «Є необхідним відоме співвідношення попереднього та нового злочинного діяння; повторне діяння повинно бути тотожним або, у крайньому разі, однорідним з першим, так як лише за цієї умови може припускатися особлива злочинність чи злісність волі того, хто вчинив злочини» [1, с.1].

Співзвучною щодо наведеного є також думка іншого видатного криміналіста С. Познишева, який зазначав: «Підстава виділення в особливу групу, яка має назву рецидиву, випадків, коли нове, а також попереднє діяння однорідні, та покарання за перше відбуте діяння, полягає у наступному. Однорідність діяння у поєднанні з іншою ознакою (відбуттям покарання) наочно виявляє особливу наполегливість та енергію злочинної волі, особливу стійкість відомих властивостей злочинця» [1, с.1].

Отже, головна ознака рецидиву злочинів знаходилася у площині суб'єктивного без будь-якого аналізу причин об'єктивного плану, а підставою для визнання особи рецидивістом визнавалося виявлення особливої злої волі.

Рецидивна злочинність – це сукупність зареєстрованих на певній території, протягом певного проміжку часу, злочинів, вчинених особами, раніше засуджуваними за вчинення злочинів.

Проблема рецидивної злочинності завжди була й залишається однією з найактуальніших проблем сучасної протидії злочинності. Рецидивна злочинність характеризується підвищеною суспільною небезпечністю. Це обумовлюється цілою низкою причин, вона характеризується: підвищеною здатністю до відтворення порівняно з первинною злочинністю; тривалим часом існування; значним відсотком в її структурі тяжких та особливо тяжких злочинів; здатністю відтворювати злочинні традиції та норми; високим рівнем латентності; ідеологічному впливі рецидивістів на інших злочинців; складності процесу виправлення рецидивістів.

Злісні правопорушники-рецидивісти створюють міцне ядро злочинності. Кримінологи стверджують, що рівень рецидивної злочинності визначає міру ефективності діяльності багатьох ланок кримінальної юстиції. За деякими оцінками, раніше засуджені особи можуть сприяти становленню на злочинний шлях в середньому 3–8 осіб, особливо серед числа неповнолітніх.

Відповідно до ст. 34 КК рецидивом злочинів визнається вчинення нового умисного злочину особою, яка має судимість за умисний злочин.

Основні ознаки рецидиву злочинів:

- 1) рецидив має місце там, де особою вчинено два чи більше самостійних і тільки умисних злочинів;
- 2) за рецидиву кожен із вчинених злочинів утворює собою одиничний злочин (різні його види);
- 3) злочини, що створюють рецидив, обов'язково віддалені один від одного певним проміжком часу, іноді дуже тривалим (рецидив, віддалений у часі);
- 4) судимість особи за попередній злочин. Факт судимості створюється обвинувальним вироком суду, що вступив у законну силу із призначенням винному певного покарання.

Залежно від характеру злочинів, що входять у рецидив, він поділяється на такі два види: загальний і спеціальний.

Загальний рецидив – це такий рецидив, до якого входять різнорідні злочини, тобто не тотожні за родовим чи безпосереднім об'єктом і ті, що мають різні форми вини. Це, наприклад, випадок, коли особа має судимість за заподіяння умисного тілесного ушкодження і протягом строку судимості вчиняє шахрайство, або коли особа, маючи судимість за крадіжку, вчиняє хуліганство тощо. Загальний рецидив не впливає на кваліфікацію злочину, але розглядається за п. 1 ч. 1 ст. 67 КК як обставина, що обтяжує покарання.

Спеціальним називається рецидив, до якого входять тотожні або однорідні злочини, тобто однакові за складом або такі, що мають тотожні або подібні безпосередні об'єкти і вчинені за однієї й тієї ж форми вини.

Залежно від кількості судимостей рецидив поділяється на два види: простий і складний.

Простий рецидив є в тих випадках, коли особа має дві судимості. Наприклад, маючи судимість за крадіжку, особа вчиняє вимагання, за яке теж засуджується, крадіжку і хуліганство і ін.

Складний рецидив – це рецидив злочинів, за якого особа має три та більше судимості.

За ступенем суспільної небезпечності вирізняють: пенітенціарний рецидив та рецидив тяжких і особливо тяжких злочинів.

Пенітенціарний рецидив має місце там, де особа, яка була засуджена до позбавлення волі, знову вчиняє протягом строку судимості новий злочин, за якого знову засуджується до позбавлення волі.

Рецидив тяжких і особливо тяжких злочинів – це рецидив, за якого особа, маючи судимість за один із таких злочинів, знову вчиняє, незалежно від їх послідовності, новий такий же злочин.

Практичне значення рецидиву злочинів полягає в тому, що він враховується у кваліфікації злочинів, звільненні від кримінальної відповідальності і призначенні покарання.

Згідно п. 7 постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 жовтня 2003 року № 7 «Про практику призначення судами кримінального покарання» зі змінами внесеними постановою Пленуму Верховного Суду України від 12 червня 2009 року № 8, для вирішення питання про наявність рецидиву злочину не має значення, чи був закінчений умисний злочин, за який особа засуджується за останнім вироком або засуджувалася раніше, а також була вона виконавцем чи співучасником цих злочинів [3, с.1].

Висновки. Рецидив може свідчити про стійку антисоціальну спрямованість особи, її прагнення займатись вчиненням злочинів або ж захват від вчення злочинів на професійній основі, виступаючи при цьому носієм специфічних злочинних звичаїв та психології, що стало причиною пропаганди кримінальної субкультури.

Отже, рецидив вважається найбільш небезпечною формою множинності злочинів, що характеризується вчиненням нового умисного злочину за наявності непогашеної або не знятої судимості за попередній умисний злочин означає, що особа проігнорувала або поставилась неналежним чином до попередження держави про необхідність законслухняної поведінки, зафіксоване у раніше поставленому обвинувальному вирокі. Водночас, слід враховувати, що різним видам рецидиву законодавцем надається неоднакове правове значення.

Список використаних джерел та літератури:

1. Батиргареева В. Розвиток поняття рецидиву злочинів: концептуальний аналіз [Електронний ресурс] / Батиргареева В. // Розвиток поняття рецидиву злочинів. – Режим доступу: <http://pravoznaves.com.ua/period/article/1546/%C1#>. – Назва з екрана.
2. Конституція України: станом на 03 січня 2017 р. – Київ: Правова єдність, 2017. – 79 с.
3. Про внесення змін та доповнень до постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 жовтня 2003 року № 7 «Про практику призначення судами кримінального покарання» [Електронний ресурс]: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 12 черв. 2009 р. № 8. – Режим доступу: URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/v0008700-09>. – Назва з екрана.
4. Цитати Георга Гегеля від 01.10.2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zemlemer-67.ru/index.php/ua/2010-06-16-16-35-01/2388-citaty-georg-gegel.html>. – Назва з екрана.

Шкарлат Микита, студент III курсу спеціальності «Міжнародна економіка» Інституту банківських технологій та бізнесу ДВНЗ «Університет банківської справи» (Україна, м. Київ)

ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ ЗАЛУЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ В УКРАЇНІ

Актуальність проблеми. Сьогодні, після 26 років незалежності, проблема залучення іноземних інвестицій досі стоїть на порядку денному, при цьому дії, які вчиняє наша держава викликають багато запитань як і в самій Україні, так і закордоном.

Мета дослідження: визначити ключові проблеми, вирішення яких сприятиме залученню іноземних інвестицій в Україну.

Результати наукової розвідки. Аналізуючи інформацію й данні з використаних джерел було отримано результати (стан залучення інвестицій в Україну, головні фактори гальмування залучення іноземних інвестицій та поточні шляхи вирішення проблем залучення іноземних інвестицій на основі яких були сформовані висновки.

Напрями інвестиційної політики України необхідно переглянути та розробити єдину чітку стратегію залучення іноземних інвестицій; але при цьому, перш за все, необхідно налагодити державно-адміністративний апарат, який імплементує інвестиційну політику держави, що передбачає лібералізацію економіки, що передбачає поступове зниження рівня корупції та бюрократизації в Україні.

Питання залучення іноземних інвестицій посідає ключове місце при плануванні економічного розвитку тієї чи іншої держави, але в Україні, де переважна більшість іноземних інвестицій являє собою рефінансування з офшорних зон, воно зазнало застійного характеру. За більш ніж 25 років наша країна не спромоглася забезпечити належні умови для залучення іноземних

капіталів. У чому полягають проблеми ведення іноземцями інвестиційної діяльності в Україні [1]?

На сьогоднішній день в нашій державі існує проблема недостатнього використання інвестиційного потенціалу, яка пов'язана із політичною нестабільністю, надмірним втручанням держави у регулювання іноземних інвестицій, постійними змінами у чинному законодавстві, відсутністю в Україні єдиного центрального органу з питань державного управління іноземного інвестування, недостатнім розвитком малого та середнього підприємництва, наявністю великої кількості "тіньових капіталів".

Найістотношою перешкодою для діяльності іноземних інвесторів в Україні є недосконалість відповідного законодавства. Спроби вдосконалення нормативних актів згідно з цілями України, а також мотивації іноземних партнерів зумовили часті зміни в українському законодавстві. До останнього часу не запропоновано жодного законодавчого акта, який би був достатньо відпрацьованим, універсальним. Ускладнює ситуацію і практика коригування нормативних актів під час їх руху від верхніх рівнів управління до нижніх. Це пов'язано з тим, що закони і постанови мають нерідко декларативний характер. Тому органи управління нижчих рівнів трактують їх на свій розсуд [2].

До головних факторів, що стримують формування економічного середовища, сприятливого для залучення іноземних інвестицій, можна віднести також і невизначеність пріоритетів ринкового трансформування економіки, повільність процесів приватизації та проблеми соціально-психологічного характеру в залученні інвестицій, що пов'язані з відсутністю ринкового менталітету у вітчизняних бізнесменів, що проявляється у їх нездатності самостійно приймати відповідальні рішення, швидко орієнтуватись у мінливому економічному середовищі [3].

В той же час пряме іноземне інвестування для нас буде мати тільки позитивні наслідки. За допомогою іноземних інвестицій створюється можливість модернізації виробничої бази, створення нових робочих місць, розвитку важливих галузей економіки тощо. При цьому ми економимо національні бюджетні кошти, які можна спрямувати на будь-які інші не менш важливі сфери економіки, соціального забезпечення [4].

Усі вищезазвані проблеми існують в Україні з часів отримання незалежності; з тих пір вони були чітко визначені та навіть було вироблено чіткий план їх вирішення. Проте ці питання залишаються актуальними й сьогодні, хоча, очевидно, що їх можна було б давно вирішити. З цього випливає питання, чому так сталося? Рішучу відповідь надають самі іноземні інвестори – в Україні шалений рівень корупції та бюрократії. Фактична влада в країні обіймається групою людей з особистими економічними інтересами, які за допомогою державно-адміністративних методів нераціонально розподіляють державні ресурси задля своєї економічної вигоди за рахунок не тільки всієї країни, а й іноземних інвесторів, як об'єкта збагачення [5].

Таким чином, на прями інвестиційної політики України необхідно переглянути та розробити єдину чітку стратегію залучення іноземних

інвестицій, оскільки залучення іноземних інвесторів з метою вкладення грошей в економіку держави є основною органічною частиною інвестиційної політики будь-якої країни. Але при цьому, перш за все, необхідно налагодити державно-адміністративний апарат, який імплементує інвестиційну політику держави, що передбачає лібералізацію економіки, що передбачає поступове зниження рівня корупції та бюрократизації в Україні.

Список використаних джерел та літератури:

1. Про державну програму заохочення іноземних інвестицій в Україну: Закон України від 17 грудня 2012 р.
2. Герасимчук Н. С. Инвестиционная сфера экономики / Герасимчук Н. С. – Київ: Наук. думка, 2014.
2. Основы инвестирования. – М.: Церих, 2000.
3. Інвестиції в Україні / під ред. С. І. Вакаріна. – Київ: Конкорд, 2014. – 94 с.
4. Татаренко Н. О. Теорії інвестицій: навч. посіб. / Татаренко Н. О., Поручник А. М. – Київ: КНЕУ, 2013. – 160 с.

Шульга Владислав, студент IV курсу спеціальності «Комп'ютерні науки»
ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

СТВОРЕННЯ САЙТУ ЗА ДОПОМОГОЮ CMS WORDPRESS

Актуальність теми. Сайт або веб-сайт (від англ. website, місце, майданчик в інтернеті) – сукупність веб-сторінок, доступних у мережі Інтернет, які об'єднані як за змістом, так і за навігацією під єдиним доменним ім'ям. Фізично сайт може розміщуватися як на одному, так і на кількох серверах [1].

Нині майже в кожному домі є комп'ютерна техніка (комп'ютери, ноутбуки, планшети, смартфони тощо) та інтернет, тому сайти все більш широко використовуються у повсякденному житті. Сфера застосування сайтів є доволі велика, наприклад це можуть бути інформаційні, розважальні, бізнес сайти та інші.

Мета дослідження: аналіз основних методів створення веб-сайтів та визначення етапів створення сайту за допомогою системи керування змістом (CMS – англ. Content Management System) Wordpress.

Постановка задачі. Всі методи розробки сайтів можна умовно розділити на 2 основні групи. Перша група – це методи ручного написання сайтів на одній або декількох мовах веб-програмування. При цьому робота може здійснюватися як у простих (текстових), так і візуальних редакторах HTML та CSS. Останні дозволяють створювати сайти в режимі WYSIWYG – “Що Бачу Те й Одержую” [2].

При використанні “ручних” методів розробки сайту, дизайн сайту (графічне оформлення) також створюється вручну.

Друга група методів розробки сайтів містить у собі методи автоматизованого створення сайтів: за допомогою спеціальних конструкторів сайтів або ж CMS [2].

Конструктори сайтів – це, як правило, онлайн-системи, що дозволяють із готового типового набору модулів і компонентів “зібрати” сайт і відразу ж розмістити його в web.

Методи розробки сайтів з використанням CMS – одні з найбільш популярних на сьогоднішній день. CMS являє собою певну готову візуальну й програмну оболонку, яку користувач може заповнити необхідним контентом, а також за своїм бажанням змінити й налаштувати.

Автоматизовані методи розробки сайтів передбачають поділ структури сайту на «дизайн» і «контент». Тоді легко можна змінювати контент, не зачіпаючи дизайну сайту або його програмного коду. При ручному створенні, поділу структури сайту на дві окремі “галузі” – дизайн і вміст – не відбувається [2].

Результати дослідження. Існує велика кількість різних CMS, як платних, так і безкоштовних, але найбільш поширеними є [3]:

- WordPress;
- Joomla;
- 1С-Битрикс;
- OpenCart;
- Drupal;
- MODX Revolution;
- Wix;
- DataLifeEngine;
- MODX Evolution;

Кожна з цих систем має свої особливості і сферу застосування.

Розробка сайтів із застосуванням CMS має переваги і недоліки, підсумовані в таблиці.

Таблиця

Переваги і недоліки використання CMS [4]

Переваги	Недоліки
Створення сайту за допомогою CMS не вимагає спеціальних знань та навичок.	На те, щоб розібратися з кожною конкретною CMS, освоїти роботу з нею, потрібен якийсь час.
Розробити сайт на CMS можна швидко, що економить час.	Швидко створивши сайт за допомогою CMS, ви отримаєте сайт, який хоч і виглядає добре, але схожий на безліч інших.
CMS несе в собі досить велику функціональність, що дозволяє не витратити зайвий час на пошук або написання окремих скриптів	Іноді функціональність CMS виявляється недостатньою, а внесення необхідних змін потребує звернення до програмного коду системи.

<p>Якщо ви вибираєте популярну CMS, то до неї зазвичай можна знайти велику кількість різноманітних шаблонів і додаткових модулів, що ще більше розширюють функціональність, а також отримати поради по налаштуванню, установці і вирішенню тих чи інших проблем від співтовариства розробників і користувачів цієї CMS.</p>	<p>У будь-якій з поширених CMS, час від часу виявляються проблеми з безпекою, через що ваш сайт можуть зламати хакери. Код CMS загальнодоступний і будь-яка знайдена уразливість ставить під загрозу всі сайти, виконані за допомогою цієї системи.</p>
---	---

Для проведення досліджень і розробки сайту обрано WordPress через її популярність і великий вибір розширень, плагінів, тем. Також, існує багато навчальних матеріалів по роботі саме в цій CMS.

Визначимо основні етапи створення сайту за допомогою CMS WordPress:

1. Реєстрація домену та вибір хостингу.
2. Встановлення та налаштування WordPress.
3. Вибір та налаштування теми (шаблону) сайту, редагування дизайну сайту.
4. Вибір та налаштування потрібних плагінів (в процесі користування сайтом, по мірі необхідності, також можливо добавляти або видаляти плагіни).
5. Створення сторінок, та наповнення необхідним контентом.

Висновки. У зв'язку з великим поширенням інформаційних технологій, веб-сайти є невід'ємною частиною сучасного життя, але їх створення довгий та доволі важкий процес, який потребує певних навичок та знань. Створення сайтів за допомогою CMS значно полегшує цей процес.

Список використаних джерел та літератури:

1. Веб-сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%B5%D0%B1-D1%81%D0%B0%D0%B9%D1%82>.
2. Методи розробки сайтів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://webstudio2u.net/ua/webdesign/354-site-develop-methods.html>. – Назва з екрана.
3. Рейтинг CMS [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://itrack.ru/research/cmsrate/#!cms-overall-tab>. – Загл. с екрана.
4. Плюсы и минусы создания сайта при помощи CMS [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ec-it.ru/content/info/Pljusy-i-minusy-sozdaniya-sajta-pri-pomoshchi-CMS.html>. – Загл. с екрана.

БІБЛІОПСИХОЛОГІЯ: ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ, ОБ'ЄКТ, ПРЕДМЕТ ТА ЗАВДАННЯ

Актуальність проблеми. За час свого існування людство набуло значних змін в утворенні та передачі інформації. Цей довгий процес почався із винайдення писемності, переламним моментом стало книгодрукування. З винаходом електрики з'явилися нові способи накопичення та фіксації інформації. І як результат – поява нових технологій – персональних комп'ютерів.

Сучасному суспільству характерна динамічна зміна інформаційних потоків і людина не в змозі сприйняти абсолютно весь масив документів, що створюється кожні декілька хвилин, тому виникла необхідність вивчення впливу інформації на людську психіку.

Проблеми впливу інформації на людину вивчали видатні вчені: Д. А. Балака, М. М. Бахтін, Ж. Ланкан, К. Леві-Строс, О. О. Леонт'єв, М. О. Рубакін та інші.

Дисципліною, що вивчає дану проблематику стала бібліопсихологія, яка почала розвиватись ще у 20-ті рр. минулого століття.

Термін «бібліопсихологія» або «психологія читання» ввів в обіг видатний бібліотекознавець М. О. Рубакін (1922 р.) і тлумачив його, як наукове вивчення психічних процесів, пов'язаних зі створенням, циркуляцією та утилізацією друкованої, рукописної та усної мови [7].

М. О. Рубакін поділяв бібліопсихологію на три частини: теоретичну, описову і прикладну, яка в свою чергу складалась із розділів: педагогічного, бібліотечного, популяризації, самоосвіти, пропаганди та агітації [4]. Науковець виділив бібліологічну психопатологію (індивідуальна, соціальна, загальна, спеціальна) та бібліопсихологічну географію, історію тощо.

Під кінець ХХ століття концепція «психології читання» стала об'єктом багатьох досліджень. Про актуальність цієї науки, свідчать ряд дисертаційних досліджень, розробки нових навчальних дисциплін у вищих навчальних закладах для майбутніх фахівців книгознавчих спеціальностей [3].

Метою нашого дослідження є характеристика сучасних ключових засад бібліопсихології.

Результати наукової розвідки. Сьогодні серед дослідників прийнято вважати бібліопсихологію – психологією всієї книжкової справи.

Предметом бібліопсихології науковці визначають процес літературної діяльності, читання та книжкового впливу на читача. Об'єктами – людей (працівників, що працюють в книгознавчій сфері та читачів), їх психічні особливості та інформацію (вплив інформаційних продуктів на індивід або колектив та соціальне середовище) [6].

Головними завданнями даної науки є з'ясування функціональної залежності бібліопсихологічного сприйняття від індивідуальних і соціальних особливостей суб'єкта та практичні шляхи поліпшення творчої роботи пов'язаної зі створенням, циркуляцією і утилізацією інформаційних масивів [5].

У сучасних довідкових виданнях термін «бібліопсихологія» трактується як:

- розділ психології, направлений на вивчення психології читача та читання [1];
- наука про сприйняття тексту [2];
- галузь психології, що вивчає психологічні проблеми сприйняття тексту на основі теорії сприйняття художніх текстів з врахуванням особистісного аспекту учасників процесу: «автор-текст-читач» [8].

У бібліотечній справі активно використовуються методи бібліопсихології. Так, в книгозбірні міста Лозанни (Швейцарія) було організовано бібліопсихологічне вивчення читачів з метою відповідного наповнення фонду, що допомогло збільшити читацький попит у 50 разів [3]. Засади бібліопсихології стали основою для розвитку інших теоретичних та практичних дисциплін (бібліопедагогіка, читачезнавство, бібліотечна соціоніка, бібліотерапія).

Вивчивши сучасні підходи до терміносистеми бібліопсихології, ми можемо констатувати, що більшість науковців і сьогодні користується термінологією, введеною М. О. Рубакіним.

Нині, це наука, що вивчає вплив великих масивів інформації на людську психіку. Поєднуючи в собі часткові знання психології та книжкової справи, бібліопсихологія керується самостійними цілями, метою, об'єктом та предметом, методи даної науки активно використовуються сучасними інформаційними установами.

Список використаних джерел та літератури:

1. Библиопсихология [Электронный ресурс] // Нац. психол. энцикл. – [?], 2018. – Режим доступа: <https://vocabulary.ru/termin/bibliopsihologija.html>. – Загл. с экрана.
2. Библиопсихология, или библиотечная психология [Электронный ресурс] // Академик. – [?], 2018. – Режим доступа: https://communication_psychology.academic.ru/51. – Загл. с экрана.
3. Демчук Н. Парадигма бібліопсихології в системі реформування бібліотечно-інформаційної освіти / Н. Демчук // Вісн. Книжк. Палати. – 2009. – № 4. – С. 15–20.
4. Демчук Н. Синкретична природа теорії бібліопедагогіки та бібліопсихології (компаративістична студія книгознавчих парадигм Д. Балики та М. Рубакіна) / Н. Демчук // Вісник Львів. ун-ту. – 2008. – Вип. 3. – С. 164–179.
5. Литвиненко О. О. Психотерапевтичний потенціал літературного тексту / О. О. Литвиненко // Вісн. ОНУ ім. І. І. Мечникова. – 2012. – № 8. – С. 290–296.
6. Масунова Л. А. Исторические и теоретические предпосылки психологи чтения / Л. А. Масунова // Вест. Вятского гос. ун-та. – 2013. – № 4. – С. 142–145.
7. Рубакин Н. А. Психология читателя и книги. Краткое введение в библиологическую психологию / Н. А. Рубакин. – М.: Книга, 1977. – 264 с.

8. Рубакин, Николай Александрович [Електронний ресурс] // Википедія. – [?], 2018. – Режим доступу: https://ru.wikipedia.org/wiki/Рубакин,_Николай_Александрович. – Загл. с екрана.

Яковлева Юлія, студентка IV курсу спеціальності «Міжнародна економіка» Інституту банківських технологій та бізнесу ДВНЗ «Університет банківської справи» (Україна, м. Київ)

ВПЛИВ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ НА РИНОК ПРАЦІ В УКРАЇНІ

Актуальність проблеми: Посилення глобалізаційних тенденцій розвитку світової економіки, стратегія України щодо набуття членства в Євросоюзі обумовлюють необхідність забезпечення стійких конкурентних переваг вітчизняної економіки у ході конкурентної боротьби. Результативність реалізації конкурентних переваг національного ринку праці у системі народного розподілу праці залежить від ефективності внутрішньої конкурентної політики, співвідношення попиту та пропозиції на ринку праці, якості та конкурентоспроможності робочої сили, розвиненості ринкової інфраструктури. Відповідно, поступово актуалізуються проблеми, пов'язані із забезпеченням ефективності конкурентних процесів, передусім, формування конкурентного середовища на ринку праці.

Мета дослідження: визначити вплив євроінтеграційних процесів на ринок праці в Україні.

Результати наукової розвідки. В Україні протягом останніх років спостерігається низка позитивних тенденцій у сфері зайнятості, що свідчить про стабілізацію ситуації на ринку праці. Але існує комплекс проблем, що потребують втручання держави в регулювання зайнятості та соціального захисту найменш конкурентоспроможних категорій населення. Економічні зміни, що відбуваються в Україні, спричинені, насамперед, світовою фінансовою кризою, активізували вирішення низки соціально-економічних проблем щодо формування та ефективного функціонування ринку праці. Існуюча інфраструктура ринку праці не в змозі виконувати свої функції, значними залишаються обсяги безробіття, що обумовлює деградацію трудового потенціалу. Гостро постають питання збалансованості попиту та працевлаштування робочої сили, зберігається нераціональна структура зайнятості [1].

Минулого року в Україні було зареєстровано 354,4 тисячі безробітних громадян. Можна сказати, що в цьому питанні намітилася позитивна динаміка, адже на кінець 2016 року ця цифра становила 390,8 тисячі (майже на 9,5% більше).

Із загальної кількості безробітних близько 284 тисяч отримують матеріальну допомогу, в середньому це 2 тисячі 331 гривня. Цікаво, що

безробітних жінок в Україні більше, ніж безробітних чоловіків: 189,5 тисяч проти 164,9 тисячі. При цьому кількість безробітних чоловіків за рік скоротилася більш ніж на 15%, а жінок – лише на 3,6%.

У порівнянні з 2013 роком рівень безробіття в Україні знизився на 0,3 відсотка. На одне робоче місце сьогодні претендують 4 безробітних.

Майже 190 тисяч непрацевлаштованих українців проживають у містах, 165 тисяч – у селах. Разом із тим рівень безробіття в містах скорочується швидше – майже на 10% за рік.

Якщо дивитися за регіонами України, то порівняно з 2016 роком ситуація найшвидше покращилася в Хмельницькій області: за рік кількість безробітних знизилася на 23,9%. На другому місці – Київ, де безробіття впало на 20,5%, на третьому – Житомирська область (показник знизився на 18,6%). Негативна динаміка зафіксована в шести областях України: в Миколаївській області рівень безробіття зріс на 5,9%, в Луганській – на 2,5%, в Сумській – на 1,3%, в Кіровоградській – на 1,2%, в Полтавській – на 0,5%, в Херсонській – на 0,2%.

При цьому найбільше безробітних українців, як і раніше, зареєстровано в Дніпропетровській області – 27,4 тисячі за підсумками минулого року. Найменше безробітних у Закарпатській області – 5,2 тисячі [2].

У рамках євроінтеграції України акцент слід зробити на цілеспрямованій і систематичній роз'яснювальній роботі з роботодавцями щодо ведення соціально-відповідального бізнесу, висвітлюючи питання збільшення кількості та покращення якості робочих місць гідними умовами та оплатою праці. Ця робота повинна бути постійною й охоплювати усі доступні засоби масової інформації. Ще один напрям – поліпшення координації між роботодавцями та службою зайнятості щодо працевлаштування безробітних, надання актуальної інформації стосовно вакансій. Зважаючи на вказане, насущною стає модернізація та розвиток служби зайнятості як сервісної установи сучасного формату з клієнтоцентрованим підходом до обслуговування шукачів роботи і роботодавців та використання зарубіжного досвіду. При цьому на перший план повинно вийти врахування їх потреб [3].

Висновки. Прагнення України стати рівноправним учасником світогосподарських відносин, побудувати сучасні, засновані на принципах свободи та демократії, політичні та соціально-економічні інститути держави, пов'язане з бажанням стати повноправним членом Європейського Союзу як найближчого потужного інтеграційного об'єднання, що успішно розвивається.

Аналіз впливу євроінтеграційних процесів на ринок праці в Україні вимагає подальшого дослідження, так як передчасним є твердження про повну готовність та безпеку інтеграції країни до європейського ринку праці, що характеризується більш високим рівнем оплати праці та вільним переміщенням робочої сили між країнами-членами ЄС, хоча формування ринку праці, створення основних передумов його ефективного функціонування вже набуло певних ознак завершеності.

1. Вплив євроінтеграційних процесів на динаміку ринку праці в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/10000/1/11.pdf>. – Назва з екрана.

2. Безробіття в Україні: динаміка за останній рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.slovoidilo.ua/2018/01/30/infografika/suspilstvo/bezrobittya-ukrayini-dynamika-ostannij-rik>. – Назва з екрана.

3. Ринок праці в Україні: проблеми та напрямки їх вирішення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis-nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/rpzn_2016_2_8.pdf. – Назва з екрана.

Ярош Віта, студентка III курсу спеціальності «Фізична терапія, ерготерапія» ПВНЗ «Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая» (Україна, м. Київ)

ФІЗИЧНА РЕАБІЛІТАЦІЯ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ ПРИ СКОЛІОЗІ 2 СТУПЕНЯ

Однією з найбільш глобальних і актуальних біологічних та соціально-педагогічних проблем сучасності відноситься регулювання правильної постави людини. Кількість дітей хворих на сколіоз в Україні за останні 20 років збільшилося у два рази і становить (за даними різних досліджень) від 60 до 80% або, в середньому, три дитини з п'яти мають видимі деформації опорно-рухового апарату. Батьки і дорослі, що оточують дитину, часто не звертають уваги на початкові прояви цього серйозного захворювання, звертаючись до лікаря лише тоді, коли вже спостерігаються явні ознаки сколіозу другого ступеню. II ступінь сколіозу – це помітне викривлення хребта у фронтальній площині, намічається ребровий горб. Деформація частково фіксована і повністю не зникає при розвантаженні хребта. Намічаються ознаки компенсаторної дуги. Кут викривлення складає 170–150°.

Завдання програми фізичної реабілітації:

- розслаблення спазмованих м'язів;
- зміцнення м'язового корсету;
- стимуляція обмінних процесів;
- підвищення загального тонусу;
- активізація діяльності центральної нервової, серцево-судинної та дихальної систем;
- закріплення навичку правильної постави і вміння зберігати її при динамічній і статичній м'язових роботах.

У процес фізичної реабілітації дітей молодшого шкільного віку входить:

Кінезотерапія:

- ЛФК 3–4 рази на тиждень по 30–45 хв;
- вертебро-суглобова гімнастика;
- дихальна гімнастика;
- лікування положенням;

- корегуючі вправи (симетричні і асиметричні);
- ходьба з невеликим навантаженням на голові або присідання;

Гідрокінезотерапія

- плавання в стилі: брас, кроль, на грудях та спині, батерфляй;
- асиметричне плавання (пропливання з прискоренням);
- ігри на воді;
- дозоване плавання з використанням спец.вправ з гумовими амортизаторами;
- плавання з ластами;
- пірнання у довжину;

Курс лікувального плавання розподілений на три періоди: підготовчий (2 місяці), основний (6 місяців), заключний (2 місяці).

Фізіотерапія: електростимуляція здійснюється курсами по 10,15,25 процедур з інтервалом в 3–4 місяці.

Лікувальний масаж спини 10 сеансів по 20 хв щоденно.

Технічні засоби реабілітації-це різноманітні тренажери, які дозовано включають в програми фізичної реабілітації для виправлення сколіотичних постав у дітей. Рекомендовано пристрій для лікування деформацій хребта «Eurospine».

У результаті проведеного шестимісячного дослідження ми отримали результати у школярів основної групи: у чотирьох підлітків зафіксували повне відновлення, у восьми – ступінь викривлення значно зменшився. Позитивна гнучкість поперекового відділу після шестимісячного періоду реабілітації підлітків основної групи склала $13,6 \pm 0,7$ см ($p < 0,05$), тоді як вихідні результати цієї групи дорівнювали $4,3 \pm 0,6$ см.

Згідно обстеженню підлітків контрольної групи ці зміни були значно менш вираженими: у десяти підлітків відмічалось деяке покращення, а саме: з $26,4 \pm 1,1$ см ($p > 0,05$) до $15 \pm 0,9$ см ($p < 0,05$), два підлітки відновили свої викривлення повністю. Показник тесту позитивної гнучкості поперекового відділу хребта школярів контрольної групи після 6 місяців реабілітації склав у середньому $8,9 \pm 0,5$ см ($p < 0,05$), що на 4,7 см більше ніж висхідні результати, але цей приріст значно менший, ніж у школярів основної групи – 9,3 см.

Профілактика і рекомендації. Профілактика повинна бути спрямована насамперед на систематичний розвиток і зміцнення мускулатури тулуба, поліпшення серцево-судинної й дихальної систем. Вона передбачає правильне виховання дітей раннього віку й належний догляд за ними, розумну організацію режиму дня й неухильне виконання правил і вимог шкільної гігієни. Все це закладає основу для вироблення у дітей правильної постави.

Боротьба за гарну поставу повинна йти по шляху профілактики всіх захворювань й усунення причин, що викликають деформацію, по шляху своєчасного виявлення всіх цих порушень шляхом застосування різноманітних засобів і методів. Серед провідних місць повинні зайняти: оздоровча фізична культура й засоби лікувальної фізичної культури, спрямовані на корекцію

дефектів постави. Профілактика розвитку порушень постави і деформації хребта повинна бути комплексною і включати:

- сон на жорсткому ліжку;
- правильна і точна корекція взуття: усунення функціонального укорочення кінцівки, що виникло за рахунок порушень постави; компенсація дефектів стоп;
- організація і суворе дотримання правильного режиму дня (час сну, відпочинку, харчування);
- постійна рухова активність, що включає прогулянки, заняття фізичними вправами, спортом, туризмом, плаванням;
- відмова від шкідливих звичок, як стояння на одній нозі, неправильне положення тіла під час сидіння (за партою, робочим столом).
- контроль за правильним, рівномірним навантаженням на хребет при носінні рюкзаків, сумок, портфелів.
- велике значення має повноцінне харчування з достатнім вмістом повноцінних речовин – білків, вітамінів, мінеральних речовин.
- меблі повинні відповідати зросту дитини.
- загартовування (при відсутності протипоказань) – холодні обтирання не тільки загартовують, але й сприяють підвищенню тону м'язів.

Список використаних джерел та літератури:

1. Лечебная физическая культура: справочник / под ред. В. А. Епифанова. – 2-е изд. – М.: Медицина, 2004.
2. Мирхайдарова Л. Г. Воспитание осанки у детей младшего школьного возраста средствами гимнастики: дисс. ... канд. пед. наук. / Мирхайдарова Л. Г. – Волгоград, 1997.
3. Стерхов Р. В. Патогенетичний підхід до корекції порушення статичної постави у дітей в кінезотерапії / Стерхов Р. В., Стерхова Г. В., Бурая Т. А. // ЛФК та масаж. – 2005.
4. <http://bubnovsky.ru/mtb/indications/>
5. <http://trimm.iesa-test.ru/catalog/element922/>